

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

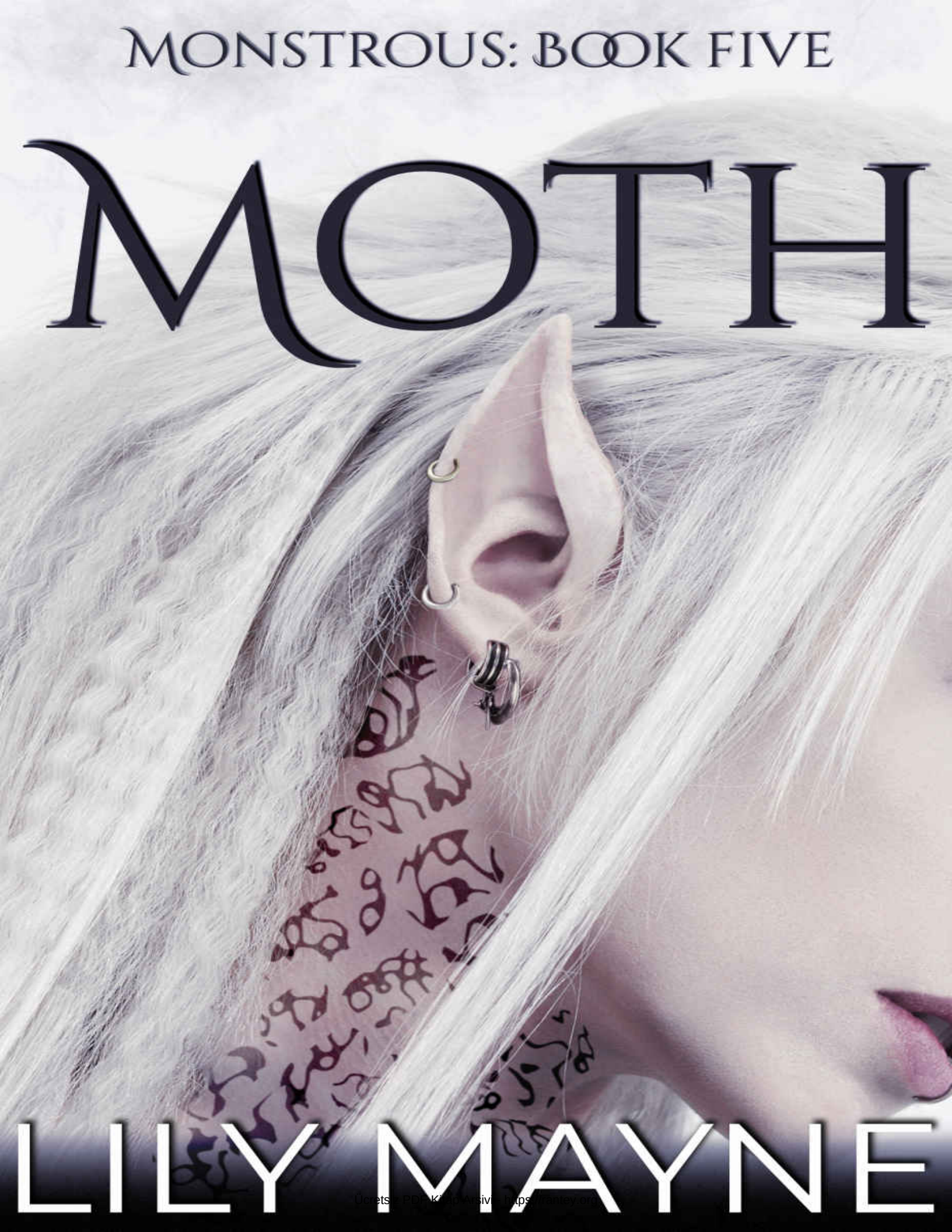
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTROUS: BOOK FIVE

MOTH

A close-up, artistic photograph of a person's face, focusing on the right side. The person has long, straight, white hair that falls over their shoulder. They have large, pointed, pinkish-white elf ears. The ear is pierced with three rings: a small gold hoop at the top, a silver hoop in the middle, and a larger silver hoop at the bottom. A dark, intricate tattoo of a moth or insect is visible on the side of the face, extending from the ear down towards the jawline. The person's lips are slightly parted, showing a pinkish-red color. The background is a soft, out-of-focus light blue and white.

LILY MAYNE

<https://www.lilymayne.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MOTH

CANAVARCA
KİTAP BEŞ

LILY MAYNE

Copyright 2022 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Kate Wood Proofreading](#) tarafından [beta okuma ve düzeltme](#)

Uyarı: *Bu m/m aşk hikayesi açık cinsel içeriklidir ve genç okuyucular için uygun değildir. Ayrıca grafik ölüm ve şiddet tasvirleri de içermektedir.*

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm

Yirminci BölümOn

Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Altı BölümDört Beş
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Yirmi
Bölüm Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Bölüm Otuz Bir Otuz
Bölümİki Otuz Otuz
Otuz Otuz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
AltıÜç Dört Beş
Otuz Yedinci Bölüm Otuz
Sekizinci Otuz Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Kırkinci Bölüm
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk Kırk
Kırk İki Bölüm Üç
Bölüm Dört Güve
Yazarın Notu
Canavar Dizini

İnsan Endeksi

Lily Maynein _____

Kitapları 'Yazar

Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Gergin mi?"

Yerimden sıçradım ve en iyi arkadaşım Hunter'a baktım, o da yanıma geldi ve dirseğiyle beni kısa bir süre dürttü.

"Ne? Hayır." Öyleydim. Gerginlikten titriyordum, karnımda korku çalkalanıyordu. "Bunu sana söyleten ne?"

Hunter alçak sesle eğlendi. "Son beş mildir "Monday, Monday" şarkısını mırıldanıp duruyorsun."

Yüzüm kızardı ama gözlerimi devirdim. "Bu güzel bir şarkı, göt herif." "Beş yüz kere dinledikten sonra değil."

Edin, Hunter'ın diğer tarafından, "Hoşuma gitti," diye seslendi.

Büyük lavanta renkli canavar öne doğru eğilip bana sıırttı, dişleri dışarı fırlamıştı. Pek iyi bir başlangıç yapmamıştık ama Hunter ve Edin'in beni o yeraltı dövüş ringinden çıkarmasından bu yana geçen sürede, Edin ve Hunter'ın burada evleri haline getirdikleri çiftlikte birlikte çalışırken birbirimize ısınmıştık.

Şimdi, Hunter'a -on iki yıllık en iyi arkadaşım, dünyada hayatım pahasına güvendiğim tek erkek- büyük canavar erkek arkadaşını ona tercih ettiğimi söylemekten zevk alıyordum.

"Teşekkürler, Edin." Çok kalın söyledim. "En azından *birileri* ben sonsuza dek gitmeden önce benimle geçirdikleri zamanın kıymetini biliyor."

Hunter'ın yüzü düştü, yüz hatları bir anda taşa dönüştü. "Bu hiç komik değil, göt herif."

Kendi sözlerim içimde bir sızı oluşturmuştu. Askere geri döndüğümde onları gerçekten bir daha göremeyecektim, bu yüzden çiftlik evinden ayrılmış ve Tennessee'ye doğru yola çıkmıştık. Çok uzun zamandır yoktum -çok uzun zamandır- ama her gün kendime *ertesı gün* toparlanıp gideceğimi söylüyordum.

Hunter'a geri dönme konusunda ne kadar kararsız olduğumu gösteremezdim. Sadece endişelenir ve beni vazgeçirmeye çalışırdı. Ki bunda yanlış bir şey yoktu.

Ama bu kadar kolay pes edeceğimden emindim. Sonra ne olacaktı? Onlar birlikte bir hayat kurarken ben de onlarla birlikte çiftlikte garip bir üçüncü tekerlek olarak mı yaşayacaktım? Hayır, teşekkürler.

İçimdeki huzursuzluk dalgasını bir kenara iterek homurdandım.

"Kapa çenenin ahmak, şakaydı. Aşık olmak seni yumuşatmış." Uzandım ve Hunter'ın tişörtünün üzerinden sert, düz karnını okşadım. "Bu hissettiğim bir bağırsak mı?"

"Ne? Siktir git."

Hunter elimi itti ve karnına bakmak için gömleğini kaldırdı.

"Benim bağırsağım yok," diye tersledi ama sesinde endişeli bir ton vardı.

Edin kocaman bir kahkaha patlattı.

"Merak etme, josdo." Kalın kolunu Hunter'ın boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Bağırsaklarına rağmen seni hâlâ seviyorum."

"Benim bağırsağım yok!"

"Gah, peki ya sen?" Edin buyurgan bir el salladı. "Bağırsağın nesi yanlış? Bu seni iyi beslediğim anlamına geliyor. Eşimin ihtiyaçlarını karşılıyorum."

Uzanıp Hunter'ın karnını okşadı. "Çiftliğe döndüğümüzde senin için iki kat daha fazla avlanmaya başlayacağım. Bağırsakların üzerinde çalışmaya başlayacağız."

"İki kat daha fazla avlanmana gerek kalmayacak Edin," diye söze girdim. "Artık yakaladıklarının yarısını almak için orada olmayacağım."

Büyük, mor canavarın kaşları çatıldı.

"Seni özleyeceğim, Charlie." Hunter'a doğru uzanıp omzumu okşadı. "Dönmen gerektiğine emin misin? Bizimle çiftlikte kalamaz mısın? Hunter'ın bağırsaklarını büyütmek için iki kat daha fazla avlanmayı umursamıyorum."

Hunter kızgınlıkla oflarken özlem göğsümde çınladı.

"Orada kalmamı istemezsin, Edin." Elimi sallayarak umursamaz bir tavır takındım. "Ben gittikten sonra, arazide istediğin yerde sevişebilirsiniz."

Edin bana kocaman, dişli bir sırıtış fırlatırken Hunter boğazını temizledi. "Henüz yapmadığımızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gözlerimi aralarında gezdirirken yüzümdeki kan çekildi. Hunter bana bir bakış attı ve gözlerini kaçırdı, yüzü maskesinin üzerinden hafifçe pembeleşti.

"Sen... sen benim *odamda* seviştin mi?"

Hunter hemen, "Hayır," dedi. "Hadi ama dostum, biz böyle bir şey yapmayız."

Edin şeytani bir sırıtışla, "Gerçi başka her yerde var," dedi. Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Siz hayvansınız."

"Sığınağı bile," diye ekledi. "Tamam, anladım," diye bağırdım.

Hunter'ı aşık görmeye hâlâ alışmamıştım, her ne kadar aslında her zaman olduğundan çok da farklı davranmıyor olsa da. Hâlâ huysuz, çabuk sinirlenen bir sert adamdı ama o *benim* huysuz, çabuk sinirlenen sert adamımdı. Artık benim ve Edin'in. Onu itiraf edemeyeceğim kadar çok özleyecektim.

Onun adına mutluydum - Edin'e sahip olduğu için ve ordudan ayrılma kararı aldığı için mutluydum, çünkü bu onu mutlu ediyor gibiydi. Ama onsuz geri dönme düşüncesi beni çok korkutuyordu.

Döndüğümde bana ne yapacakları konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Gittiğim uzun süre boyunca nerede olduğumu ve neler yaptığımı dakika dakika anlatmak zorunda kalacaktım. Gerçekte olanlardan farklı bir hikâye uyduracaktık, böylece kimse ordunun radarına takılmayacaktı. Edin daha önce onlar tarafından yakalanmıştı ve Ruh Yiyici ile insan ortağı Danny'nin de onlarla kötü bir geçmişi vardı.

Basit bir hikaye seçtik çünkü çok fazla ayrıntı vermek devasa bir yalanın ilk gafiydi. Onlara Hunter'la birlikte bir canavar yuvasına düştüğümüzü ve haftalarca tutsak kaldığımızı anlatacaktım. Hunter'ı yediler ama onlar bana ulaşmadan kaçmayı başardım.

Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım, bu yüzden çok gergindim.

Hunter ve Edin aniden yanımda durunca düşüncelerimden sıyrıldım. Neye baktıklarını anlamadan önce kaşlarımı çatarak onlara baktım.

Uzakta beliren devasa bir metal duvar. "Bu da ne?" Tedirginlikle sordum.

"Bir akıncı kampı," dedi Edin, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kampa bakarken. "Güvenli bir tane."

"Bekle." Hunter dönüp Edin'e baktı. "Scratch, neredeyiz?"

Başını eğdi, boynuzları hareketle birlikte havayı yarıyordu. Sağ boynuzunun ucu sivri bir kütüğe dönüşmüştü, beni hapishaneden çıkardıklarında çoktan yaralanmıştı.

"Dumanlar içinde kalan askeri üssün çok kuzeyinde değil."

"Nebraska üssü mü?"

Edin'in başını sallamasıyla Hunter uzakta beliren duvara doğru döndü. Arkasında küçük bir orman vardı ve bir borolesh'in büyük, sarkık başını gördüğüme yemin edebilirdim. Çiftliği çevreleyen ormanda onlardan iki tane yaşıyordu.

"Kahretsin." Hunter'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Sanırım... burası Cat'in geldiği kamp." Ona bakmak için döndüm. "Ha?"

Başını salladı. "Nebraska-Güney Dakota eyalet sınırındaki bir kamptan olduğunu söyledi."

Bahsi geçtiğinde midem sıkışmıştı. Dövüş hapishanesinde bir geceliğine Cat'le aynı hücreyi paylaşmışım ve çok korktuğum için tüm o süre boyunca saçmalamışım. Uzun boylu, sessiz bir adamdı ve pek bir şey söylememişti ama söyledikleri beni biraz olsun rahatlatmayı başarmıştı.

İyi biriydi. Nazikti.

Bizimle birlikte kaçabilecekken geride kalmıştı.

Yutkundum. "Senden onlara bir mesaj iletmeni istedi, değil mi? Beni çıkarmalarına yardım etmen karşılığında."

Hunter başını salladı ve ikimiz de Edin'e baktık. Sarp yüzü asıktı, iri gözleri yukarı dikilmişti. Bakışlarını takip ettim ve kamp duvarında oturan bir yaratığın dış hatlarını gördüğümde şokla sarsıldım. Kocaman, siyah kanatları olan bir yaratık.

Bundan daha fazlasını göremiyordum ama bizi izlediğini söyleyebilirdim. Yavaşça ayağa kalktığında karnım sıkıştı ve kanatları bir an için iyice gerildi, sonra tekrar vücuduna yaslandı.

Edin alçak bir sesle, "O kamp artık bir toplu mezar olacak, josdo," dedi.

Hunter kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani orada yaşayan her insan ölmüş olacak." Edin çenesini yaratığa doğru kaldırdı. "Eğer buranın kendisine ait olduğuna karar verdiyse hepsini öldürmüş olacak."

Hunter oflamadan önce bir duraksama oldu.

"Neden bahsediyorsun, Scratch?" Başıyla yer seviyesindeki bir şeyi işaret etti. "Orada insanlar var."

Bakışlarım düştü ve bize doğru gelen küçük gruba baktım. Detayları göremeyeceğim kadar uzaktaydılar ama içlerinden biri kesinlikle insana benzemiyordu. Büyük görünüyordu. Edin kadar değil ama yine de çok büyüktü. Ayrıca... derisi griydi.

Yanında taşıdığı savaş çekici de insan kolları için fazla büyük ve ağır görünüyordu.

Gruba bakarken boğazım düğümlendi. Hâlâ epey uzaktaydılar ama varacakları yer belliydi. Biz.

Edin aniden kısık bir sesle homurdandı ve Hunter'ı yakaladı, onu geri çekti ve kızgınlık çığlıklarını duymazdan geldi. O da aynısını bana yapınca hızla etrafıma bakındım ve nedenini anladım.

O kanatlı yaratık doğrudan bize doğru uçuyordu.

"Kaçın, ikiniz de." Edin'in kuyruğu kamçılındı, jilet gibi keskin ucu tehlikeli bir şekilde yanıma yaklaştı ve geri sıçramama neden oldu.

"Siktir et." Hunter silahını çevirdi, ben de aynısını yaptım. "Seni bırakmayacağım, Scratch."

Edin öfkeli bir sesle homurdandı. "Hepimizi öldürecek-"

Kanatlı yaratık zarif bir şekilde birkaç metre önümüze düştü, yere inerken büyük kuş ayakları yere doğru kıvrıldı.

Silahımı kaldırıp yaratığın göğsüne doğrulttuğumda bile bakakaldım. Uzun boylu ve kıvraktı, korkunç bir şekilde yeşile çalan beyaz bir teni ve kederli görünen kocaman siyah gözleri vardı. Yüzünün bir tarafını süsleyen yanık izleri, çenesine kadar uzanan yeşil renkli siyah saç dalgaları tarafından kısmen gizlenmişti.

Orada sessizce durmuş, kocaman gözlerle bizi izliyordu. Edin'e yan gözle baktım, o da gerginlikten sinirlenmiş ve Hunter'ı geride tutmak için kolunu kavramıştı. Kuyruğu tedirginlikle bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Yaratığın kasvetli bakışları yavaşça her birimizin üzerinde gezindi. Edin'e ulaştığında, uzun bir süre onu izledi.

Edin gözlerini dikmiş bize bakıyordu, kocaman vücudu gerginlikle titriyordu. Sanki canavarın bize doğru hamle yapmasını ve saldırmaya başlamasını bekliyordu.

Bunun yerine, hâlâ Edin'i izleyerek, "Hiçbirinize zarar vermeyeceğim," dedi.

Sesi alçak ve yumuşaktı. Sesi nazikti, bu da omuzlarımla sonsuz derecede gevşemesine neden oldu, ancak silahımı indirmeme yetecek kadar değil.

"Bu kamptaki herhangi birine zarar vermek için burada değilsen," diye devam etti canavar. "Özellikle de eşime."

Bu Edin'in donup kalmasına neden oldu. Kuyruğu bile sallanmayı bıraktı. "Eşin mi?" Sesi temkinliydi.

Canavar başını salladı. Edin'e küçük, utangaç bir gülümseme verdiğinde nefesimi verdim ve Hunter'ın bana yönelttiği kızgınlık homurtusunu duymazdan gelerek silahımı bir parça indirdim.

Bu canavar kesinlikle tehlikeli değildi.

"Eşim burada bir akıncı. Bir insan."

Arkamızdaki kamp duvarını ve şimdi daha yakınımızda olan küçük grubu işaret etti. Onları biraz daha net görebiliyordum. Yanlarındaki diğer canavar iri ve kaslıydı, deri bir koşum takımıyla çerçevelenmiş geniş, şişkin omuzları vardı. Derisi koyu, benekli bir griydi ve keldi. Sürüklediği savaş çekici devasa boyutlardaydı.

Yanında iki insan vardı. Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzünün alt yarısını kaplayan düz siyah bir maskesi olan bir adam... ve nasıl kullanılacağını tam olarak bildiğine şüphe bırakmayan gevşek, kolay bir tutuşla tutulan bir pala. Diğer adamın bir tutam yabani, kıvrırcık kahverengi saç, çivili bir deri maskesi ve taba rengi, püsküllü bir ceket vardı. Gri canavarın serbest elini tutuyordu.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. Görünüşe göre sadece Hunter canavar aletinin peşinde değilmiş. Bir de Danny. Onunla çok kısa bir süre önce tanışmıştım ama görünüşe göre canavar siklerinin en canavarında karar kılmıştı. Ruh Yiyici... korkunçtu.

Durdular, hala oldukça uzaktaydılar, sanki yaklaşmadan önce kanatlı canavarın bizi değerlendirmesini bekliyorlardı.

Kocaman siyah gözleri beni ve Hunter'ı taradı ve bize küçük bir gülümseme sundu.

"Ben Aury," dedi bize, Edin'e yöneltmeden. "Rycke. Size zarar vermeyeceğim."

Hunter kaskatı kesildi, gözlerini Edin'e dikti. "Bekle, bu-"

"Aynı kişi değil, josdo." Edin'in sesi sertti ve gözlerini kırpmadan canavara bakarken bakışları hâlâ yoğundu.

Yaratığın yüzü kızardı, uzun kirpiklerinin arasından Edin'e bakmadan önce gözleri yere düştü.

"Ben... Benden öncekilerin anılarını taşıyorum," dedi sessizce. "Atalarımın halkınıza yaptıkları için üzgünüm."

Gözlerim iki canavar arasında gidip geliyordu. Ne? Atası Edin'in halkına bir şey mi yapmıştı? Hunter'ın yüzü asıktı ama şaşırmamıştı, bu yüzden Aury'nin neden bahsettiğini bildiğini tahmin ediyordum.

Edin şeytani yüzü küçük bir gülümsemeye dönüşmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Atalarınızın yaptığı bir şey yüzünden size kin beslemem aptallık olur. Ama duyarlılığınızı takdir ediyorum."

Rycke'e sertçe baktı. "Ama benim de bir eşim var," diye ekledi Hunter'ı işaret ederek. "Ve senin neler yapabileceğini biliyorum."

Aury yine kızardı. "Biliyorum. Üzerinde kontrolüm var. Akılsız değilim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Arkadaşım ve ben... Pratik yaptık." Uzun parmaklarını önünde birleştirdi ve kıpırdanmaya başladı. "Yemin ederim, kontrolümü kaybetmeyeceğim. Kamptaki kimseye asla zarar vermem."

"Eşin kim?" Edin başıyla geride duran grubu işaret etti. "Onlardan biri mi?"

Aury başını salladı. "Hâlâ içeride. Ne istediğinizi görmeye geldik."

Edin sonunda gruba doğru düzgün baktı. Dikkatle önümüzde duran canavara odaklanmıştı.

Gördüğü şey onu sertleştirdi. "Aytörin."

Aury bize belirsiz bir gülümseme sunmadan önce omzunun üzerinden geriye baktı. "Evet. Yakın zamanda bize katıldı. Onun tarafından esir tutuluyordu."

"Karavandaki biri mi?" Hunter araya girdi ve kaşlarını kaldırarak Edin'e baktı. "Vay anasını."

Aury'nin kafası eğildi. "Onu tanıyor musun?"

Edin başını salladı. "Onu bir süre önce kuzeye doğru giderken gördük. İki boroleş ile birlikte bir aracın kenarına zincirlenmişti. Kafasında da bir kafes vardı."

Aury başını salladı.

"Evet. Koleksiyoncu Mary onları köleleştirdi." Aytörin'in elini tutan adamı işaret etti. "Rig onu serbest bıraktı."

Edin dondu kaldı, sonra kıkırdadı. "Bu insan inatçı olmalı."

O zaman Aury gülümsedi, gerçek bir gülümseme. Yüzünü aydınlattı, kasvetten tatlı bir şeye dönüştürdü.

"Öyle." Sonra durdu, bizi dikkatle izledi. "Sizi buraya getiren nedir, dostlar?"

Hunter konuştu, sesi temkinliydi. "Burası Cat'in kampı mı?"

Aury, seğirip çırpınan kanatları dışında tamamen dondu. "Cat'i tanıyor musun?"

Hunter başını salladı. "Ondan bir mesajımız var. Anchor için mi?"

Aury'nin kanatları tekrar seğirdi. "Burada bekleyin lütfen."

Havaya yükseldi ve bekleyen gruba doğru geri döndü, kanatlarının tek ve güçlü çırpışından çıkan hava akımı beni neredeyse bir adım geriye savuruyordu. Onların önünde durdu ve aceleyle konuştu. Palalı olan kanadının arkasından bize baktı, gözleri tedirgin edici derecede sakindi.

Aury döndü ve bize işaret etti.

Yavaş yavaş gruba doğru ilerlemeye başladığımızda kalbim normalden biraz daha hızlı atıyordu. Hunter'ın da hâlâ gergin olduğunu biliyordum çünkü silahını indirmesine rağmen yerine koymamıştı.

Yaklaştıkça daha fazla ayrıntı seçebiliyordum. Gri canavarın şakaklarının üstünden çıkan iki küçük, koyu renkli boynuzu, keçi benzeri irisleri olan sinir bozucu gözleri ve derisinin altında kalın kabloları vardı. Uzun parmakları savaş çekicinin sapını kavırıyordu ama çekicini yere dayamıştı, bu da biraz daha rahat nefes almamı sağladı.

"Minik boynuzlar," diye mırıldandı Edin, biz yaklaşırken Hunter'a komplocu bir ses tonuyla.

Homurdandı. "Ne olmuş yani?"

"Sadece söylüyorum." Edin selamlamak için büyük mor bir kolunu kaldırdı ve kalan mesafeden duyulabilmesi için sesini yükseltti. "Eskilerden birini daha görmek güzel, dostum."

Bir süre durakladıktan sonra aytorin bir kez başını salladı. "Ve sen, dostum."

Önlerinde durduğumuzda Edin sırtarak tüm gruba baktı. "Merhaba, insanlar," dedi o derin sesiyle - ki bu sestem emindim yeni insanların varlığında biraz daha guruldadıktan sonra gülümsemesini tekrar aytorine odakladı. "Ve seni o kafesten kurtulmuş görmek güzel."

Aytorin kısa dişlerini ve dişlerini göstererek gülümsedi. Hâlâ bizi sessizce izleyen batı ceketli adamın elini tutuyordu.

"Teşekkür ederim." Adama baktı ve gülümsemesi yumuşadı. "Rig beni Mary'nin kontrolünden kurtardı."

Adam -Rig- aytorin'e baktı, yüzü deri maskesinin ardında kocaman bir sırıtışa dönüştü.

"Benim adım Gloam," dedi aytorin, Rig'in elini bırakıp öne çıktı ve Edin'in omzuna sarıldı. "Son isdarnuc ile tanışmak bir onurdur."

Edin bir kahkaha patlatarak omzunu geri çekti. Gözlerim kızarıp uzaklara bakan Aury'ye kayd.

"Ben Edin'im. Ve bu onur bana ait. Sizi gördüğümüzde yardım etmek istedik ama Charlie'yi kurtarmaya gidiyorduk."

Bana eliyle işaret etti ve tüm gözler bana çevrildiğinde gruba tedirgin bir şekilde gülümsedim.

"Cat'le de böyle tanıştık," diye ekledi.

Gruptaki iki insan bu söz üzerine kaskatı kesildi.

"Onu gerçekten gördün mü?" Rig öne doğru bir adım atıp ellerini Gloam'un koluna dolayarak sordu. "O iyi mi? Yaşıyor mu?"

Edin yüzünü buruşturdu. "Onu gördüğümüzde öyleydi. Üzerinden epey zaman geçti." "Nerede o?" diye sordu diğer adam düz bir sesle.

Edin'e bakarken yeşil gözleri deliciydi ve oluşuyor gibi görünen geçici ateşkese rağmen palasını kınına sokmamıştı.

"Kuzeydeki bir hapishanede tutuluyorlar," dedi Hunter. "Orada devam eden bir savaş çemberi var. İnsanlar ve canavarlar orayı işletmek için birlikte çalışıyor."

Rig nefessiz kaldı, parmakları Gloam'un kolunu sıkıca kavradı. "Aman Tanrım."

Palalı adam bana başını sallayarak "Madem *onu çıkardın*," diye sordu, "Cat neden seninle gelmedi?"

"Denedik," dedi Hunter çabucak. "Gidemeyeceğini söyledi. Orada onsuz gidemeyeceği biri olduğunu söyledi."

Rig'in kahverengi gözleri büyüdü ve çılgınca Gloam ile palalı adam arasında gidip geldi. "Kimin için kalmak istemiş olabilir?"

"Bilmiyorum." Palalı adam hâlâ bizi izliyordu. "Anchor'a söyleyen iyi olur."

Rig başını salladı ama bize endişeyle baktı. "Um..."

"Biz barışçılız," dedi Edin ona, sesi alışılmadık derecede ciddiydi. "Yoldan geçiyorduk ve buranın Cat'in kampı olduğunu fark ettik. Onun mesajını iletmek istedik." Kıkırdayarak ekledi, "Ayrıca burada sizi koruyan bir Rycke var. Serbest kaldığında bu canavarın dengi olamam."

Neşeli bir eliyle Aury'nin omzuna vurdu. Kanatlı canavar kızardı ama utangaç bir gülümseme verdi.

"Hiçbir şeyi serbest bırakmayacağım, yemin ederim," dedi ve Hunter'a başını salladı. "Eşin güvende. Ve senin... Charlie."

Boğazımı temizledim. "Ben Hunter'ın en iyi arkadaşayım. Biz üçlü değiliz."

Kanatlı canavar başını eğdi. Rig'in gözleri sırtarak kırıırken Gloam kıkırdadı. Palalı adam hiç tepki vermedi, sadece sessizce bizi izledi. Biraz ürkütücüydü.

"O zaman kampın içine girelim mi?" Gloam dedi, sonra ciddi gözlerini Edin'e çevirdi. "Kontrol Aury'de. Sana yalan söylemez. Kimseye zarar vermek istemez."

Edin kaşlarını çatarak Hunter'a bir bakış attı. Yavaşça başını salladı.

"Sözüne güveniyorum dostum," dedi ve sonra gülümseyerek Aury'ye baktı. "Onu kontrol edebilecek kadar güçlüsün."

Aury kızardı ve omuz silkti. "Dostum yüzünden. O bana yardım etti."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Edin Hunter'a sırtarak ensesini avuçladı. "Gidelim mi?"

İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

Biz canavar-insan grubunu sessizce takip ederken Rig, ayak parmaklarının üzerinde heyecanla zıplayarak ve büyük canavarın elini iki elinin arasında sıkıca kavrayarak Gloam'la sohbet etmeye başladı.

"Anchor *kendini* kaybedecek. Bu da Ghost'un onu aramaktan vazgeçebileceği anlamına geliyor. Gerçi..." Sesi tedirgin geliyordu. "Umarım Çapa onu bu hapishaneden kaçırmak için zorlamaz. Onu buna zorlamadığından emin olmalıyız. Değil mi, Aury?"

Kıkırdayan canavarının etrafından ona küçük bir gülümseme ve başıyla onay veren Aury'ye baktı.

"Eğer gitmeye karar verirse, ben de onunla giderim."

"Umarım Charlie ve..." Rig omzunun üzerinden bize baktı ve Hunter'a dostça bir gülümseme verdi. "İsminizi alamadım, üzgünüm."

"Hunter."

Akıncı, Hunter'ın kısa ses tonu ve tek kelimelik cevabından caymış gibi görünmüyordu. Başını salladı.

"Hunter. Güzel. Umarım Charlie, Hunter ve Edin bize nerede olduğunu söyleyebilir."

Edin, büyük kuş ayaklarını izlerken başı eğik duran Aury'nin yanında yürüyordu, ancak büyük mor canavarın alçak sesle söylediklerini başıyla onaylıyordu. Sonunu yakaladım.

"...sizi orada bıraktığım için özür dilerim." Edin'in sesi alışılmadık derecede kasvetliydi. "Benim hatamdı. Yakalanmanın verdiği öfke yüzünden sağlıklı düşünemiyordum. Ama ben-"

"Sorun yok." Aury ona küçük bir gülümseme verdi. "Anlıyorum. Benim de... aklım başımda değildi."

Edin onun omzunu nazikçe kavradı. "Affet beni, dostum."

"Affedilecek bir şey yok." Aury tereddüt etti, sonra Edin'in kalın ön kolunu okşadı.

"En azından bütün insanlar o kadar kötü değil, ha?" Edin kıkırdadı ve Hunter'ın homurdanmasını duymazdan gelerek onu kendine doğru çekti ve yanağını beyzbol şapkasının üzerine sürttü.

Gülümsedim ama bakışlarım sessiz palalı adama takıldı ve onun gözlerini Edin'e diktiğini gördüm. Sanırım sessiz kanatlı canavara karşı biraz korumacıydı.

Kamp duvarına ulaştığımızda Hunter, "Bekle," diye seslendi.

Önümüzde yükselen yapıya baktım. Eski nakliye konteynırları, kamyonlar ve arabalar, paslanmış oluklu metal levhalardan oluşuyordu. Burada böylesine aşılmaz bir kaleyi bir araya getirmeyi başaran akıncılardan etkilenmeden edemedim.

Herkes durdu ve onunla yüzleşmek için döndü. Hunter omuzlarını dikleştirdi ve Edin'e bakarken tam boyuna ulaştı.

"İçeri girmeden önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum ki kötü sürprizler olmasın." Bana eliyle işaret etti. "Charlie ve ben eski askeriz."

Akıncılar kaskatı kesildi. Palalı adamın parmakları silahının kabzasının etrafında kıkırdadı.

Hunter gibi teknik olarak eski asker olmadığım gerçeğini dile getirmedi. Hâlâ geri dönmeyi planlıyordum. Ama bunu neden söylediğini biliyordum; Ruh Yiyici onun asker olduğunu öğrendiğinde ve bu yüzden onu öldürmesine ramak kaldığında neler olduğunu anlatmıştı.

"Burada kalmak için ayrıldık," diye devam etti Hunter, mor canavar hantalca yaklaşp ensesini nazıkçe kavrarken Edin'i işaret ederek. "Edin'le birlikte kalmak için. Sana ya da kampına hiçbir şekilde ihanet etmeyeceğiz. Yemin ederim. Charlie de öyle."

Palalı adamın vurdumduymaz ama delici bakışları bana yöneldiğinde hızla başımı salladım.

"Hunter benimle kalmak için her şeyi geride bıraktı," diye gürledi Edin, Hunter'ın şakağındaki yara izinin görünen çizgisini öperken. "Değil mi, josdo?"

Hunter ona bakarken gözleri orantısız bir gülümsemeyle kırıştı. "Aynen öyle."

"Nerede... Hangi üste..." Aury'nin gözleri gölgelendi ve başı seğirdi.

Rig bize dönmeden önce ona endişeli bir bakış attı. "Hangi üste görevliydiniz?"

Hunter hemen, "Nebraska değil," dedi ve ciddi gözlerle Aury'ye baktı. "Edin bana seni yakaladıklarını söyledi. Seni orada gördüklerini söyledi."

Onu da yakaladık. Bizim ordunun numune programıyla hiçbir ilgimiz yok. Yemin ederim."

Edin'i işaret etti, gözleri sertti. "Bu yüzden ayrıldık. Orada sana ne yaptıklarını öğrendikten sonra asla geri dönemezdik."

Kendi içime kapanmak istedim. Bunu sadece bu akıncılara kazık atmayacağımızı açıkça belirtmek için söylediğini biliyordum, ama sözleri beni bir santim uzun hissettirdi.

Çünkü geri dönecektim. Edin'e ne yaptıklarını bilmeme rağmen. Ve Ruh Yiyen. Ve görünüşe göre, bu nazik, kanatlı canavar da.

Aury'nin başı tekrar seğirdi, gözleri yerdeydi. Rig onun yanında durmak için Gloam'u bıraktı ve elini Aury'ninkinin içine sokup sıktı.

"Gitmelerini istiyor musun, Aury?" diye sordu sessizce.

İri siyah gözlerini kaldırıp bize baktı. Uzun, gergin bir andan sonra başını salladı ve bize küçük bir gülümseme verdi.

"Hayır. Sorun yok. Onlara inanıyorum."

Tanrım, ordu bu canavara ne yapmıştı? Yutkundum ve gözlerimi yere diktim, sırf farklı oldukları için yaratıklara travma yaşatan ve işkence eden bir örgütün parçası olduğum için utandım.

Hunter'ın sesi başımı kaldırmama neden oldu, çünkü alışılmadık derecede yumuşaktı.

"Sana yaptıkları için özür dilerim," dedi Aury'ye.

Canavar başını eğerek selam verdi. "Teşekkür ederim."

Yavaşça nefes aldım ve Hunter ile Edin'e bir bakış attım. İkincisi Hunter'ın yanağını öptü ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Diğerlerine dönüp baktığımda Rig ve palalı adam birbirlerine dolu dolu bakıyorlardı.

"Bize anlattığın için teşekkürler," dedi Rig, Gloam'un yanına geri dönüp elini sıkıca kavrayarak. "Ve... buranın Cat'in kampı olduğunu fark ettiğinizde durduğunuz için. Hâlâ hayatta olduğunu duyduğumuza çok sevindik."

Önce Aury'ye, sonra da Gloam'a baktı ve sert bir nefes verdi.

"Tamam. İçeri girebilirsiniz. Ama belki... belki bunu diğerlerinin yanında kendinize saklayabilirsiniz. Buradaki bazı insanlar orduya gerçekten güvenmiyor."

Hunter hemen, "Elbette, sorun değil," dedi.

Duvarın kenarına doğru ilerlemeye başladığımızda, palalı adam açıkça "Bizi misafirperverliğimize pişman etmeyin" dedi.

Edin bir kahkaha attı.

"Eğer hain planlarımız olsaydı, Aury hepimizi paramparça ederdi." Bir eliyle Rycke'in omzuna vurdu. "Ve bahse girerim Gloam elindeki o canavarla ustadır."

Gloam omzunun üzerinden bize dişli bir sırtış fırlattı. "Gerçekten."

"Çorak Topraklar'daki en iyi kafatasçı," dedi Rig neşeyle ve Hunter'a gergin bir bakış atmadan önce ona yan gözle bakmamı sağladı.

Bu adamlar... ilginçti.

Kampın girişi iki konteyner arasındaki dar bir boşluğa sıkışmıştı, iyi gizlenmişti ve Rig metalin bir kısmını açıp bir kapı ortaya çıkarırken fark ettiğim çelik çubuklarla güçlendirilmişti. Palalı adam arkadan gelene kadar adımlarını yavaşlattı, şüphesiz biz içeri girerken bize göz kulak oluyordu.

Kampa girdiğimizde ağzım açık bakmamak için kendimi zor tuttum. Büyüktü ve etrafı tamamen o yüksek duvarla çevriliydi. Birkaç akıncı tepede durmuş, volta atarak nöbet tutuyordu.

Solumuzda büyük bir motel bloğu, sağımızda ise ekinlerle ilgilenen akıncıların bulunduğu geniş bir sebze tarlası vardı. Uzak köşeye sıkışmış ahşap ahırlara benzeyen başka bir bina vardı.

Diğerlerini takip ederken Hunter'a, "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Aury gruptan ayrılarak motel bloğuna doğru ilerledi. Palalı adamın gözlerini hâlâ sırtımda hissedebiliyordum.

Etrafta dolaşan birkaç akıncı vardı ve çoğu durup bize baktı. Bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim. Biri tüm yüzünü kaplayan düz beyaz bir maske takmıştı, omzunun üzerinden uzun kırmızı bir örgü sarkıyordu. Bir diğeri iri yarı ve genişti, dalgalı siyah saçları yüzünden geriye doğru düğümlenmişti. Elinde bir kucak dolusu havuç vardı ve bir süre durakladıktan sonra köşeye sıkışmış eski bir lokantaya doğru yürümeye devam etti.

Yanında eski bir bar atıl bir şekilde duruyordu, *Billy's Bar* yazan neon tabela artık ölü ve renksizdi. Eski bara yaslanmış, uzun beyaz saçlı ve soluk gözlü bir adam bizi dikkatle izliyordu. Çok yakından. Yüzündeki bir şey içimi huzursuzlukla doldurdu.

Gloam ve Rig'i takip ederken Hunter'a, "Şu beyaz saçlı adam beni biraz ürkütüyor," diye mırıldandım. "Bana tekinsiz vadi titreşimleri veriyor. Onda bir terslik var."

"Öyle mi?" Hunter bakarken başını eğdi. Omuz silkti. "Sanırım. Çok seksi."

Edin diğerk tarafından hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı ve Hunter'ın göğsüne bir şaplak indirdi. Hunter'ın bu darbe karşısında hırıltılı bir ses çıkarması beni ve sanırım Edin'i son derece tatmin etmişti.

"Ben sadece objektif olarak çizik demek istedim." Sesi gergindi, sanki rahatsızlığını gizlemeye çalışıyordu. Homurdandım.

"Evet, pekâlâ." Edin homurdandı ve çenesini buyurgan bir şekilde kaldırdı. "Ben senin üzerindeyken *gördüğün en ateşli şeyin* kim olduğunu söylediğini hatırla.

."

"Konuştuğumuz sınırları hatırlıyor musun Edin?" Yüksek sesle araya girdim. "Hunter'la seks hayatınızın ayrıntılarını özellikle duymak istemediğimi söylediğim onca zamanı hatırlıyor musun?"

Ne yazık ki sözlerim büyük mor adamı umduğum gibi susturmadı. Tam tersini yaptı.

"Gah, zavallı Charlie." Bir kolunu omuzlarıma atarak etrafımda dolandı ve çarpmanın etkisiyle homurdanmama neden oldu. "Sikişmeyeli ne kadar oldu? Bir süredir, değil mi? Geçen gün ne demiştin Hunter? Mavi taşaklar."

Saçımı karıştırdı ve başımı öne eğdirdi. Yüzüm zaten yanıyordu.

"Şimdiye kadar mavi taşaklarım olurdu, eminim. Gerçi benim taşaklarım zaten mor, merhaba insan."

Karşımızda beliren adam gözlerini kırıştırdı, büyük mor bir canavarın taşaklarını duyduktan hemen sonra selamlanmanın şaşkınlığıyla bakıyordu.

"Merhaba."

Aury ile birlikteydi ve elleri birbirine bağlıydı. O zaman bu Rycke'in eşiydi. Akıncı fazla uzun boylu değildi ve kahverengi saçları ve mavi gözlerinin altındaki yüzünün alt yarısını bir gaz maskesi örtüyordu.

Hunter ve Edin'e baktım. Hunter soğukkanlı ve değerlendirci bakışlarla etrafına bakınıyordu. Kimseye dostça davranması mümkün değildi. Edin'in dikkati çoktan dağılmıştı, elini kaldırdı ve tüm o acı dolu konuşmanın katalizörü olan beyaz saçlı adama doğru hantalca yürüdü. Sanırım onu tanıyordu.

"Cat'i gördüğünü mü söylemiştin?" diye sordu akıncı, gözlerimi tekrar ona ve Aury'ye çevirerek.

Başımı salladım ve Hunter'a doğru eğdim. "İkimizin de var. Kuzeydeki hapishanede."

"Hapishane mi?" Adamın sesi keskindi.

"İnsanlar ve canavarlar arasında dövüşlerin düzenlendiği bir hapishanede tutuluyor. Ben de canavarlar tarafından kaçırıldım ve oraya götürüldüm. Beni Cat ile aynı hücreye koydular."

Şimdi gözlerini Aury'ye dikmiş olan Hunter'a tekrar başımı salladım.

"Hunter beni kaçırdığında onu da bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştı ama Cat orada geride bırakamayacağı biri olduğunu söyledi."

Akıncı Aury ile bakıştı.

"Gidip Anchor'ı, yani liderimizi almalıyız." Tekrar bana baktı. "Burada bekler misin? Her şeyi duymak isteyecektir."

Başımı salladım. "Evet. Elbette."

Kampın köşesine sıkışmış eski bir lokantaya doğru yürüdüler, Gloam ve Rig de onları takip etti.

Yüzümde sahte bir gülümsemeyle Hunter'a döndüm, gözlerim hâlâ bizi sessizce izleyen palalı akıncıya kaydı.

"Edin ile taşaklarımı tartışıyordunuz, değil mi?"

Soğuk bakışları yüzüme kaydı. "Sakin ol şampiyon. Taşakların hakkında konuşmuyorduk. Terim sadece... sohbet sırasında ortaya çıktı ve Edin ne anlama geldiğini sordu."

Dudaklarımı büzdüm ve başka tarafa baktım. Bu terimin sohbet sırasında nasıl "ortaya çıktığını" özellikle bilmek istemiyordum.

Ayrıca, Edin'in değerlendirmesine katılmamak mümkün değildi. Taşaklarım mosmordu. Herhangi bir tür seks yapmayalı yıllar olmuştu. Herhangi biriyle. Hunter'ı becermekle hiç ilgilenmemiş olsam da -ki bu duygunun her iki taraf için de geçerli olduğunu biliyordum- aylardır neredeyse her gece iki *sağlam* insanın yüksek sesle ve şiddetle sevişmesini dinlemek zorunda kalmak bana kaçırdığım her şeyi hatırlatmıştı.

Onlar yattıktan sonra bir süre dışarıda, bahçede oturmaya başladım, en kötüsünden kaçınmaya çalışıyordum. Ama birçok kez yanlış hesap yaptım ve sonunda onlar hala devam ederken uyumak için sessizce içeri girdim. Çiftlikte çalışmak zordu ve kendimi ancak bu kadar uzun süre uyanık kalmaya zorlayabilirdim.

Edin'in inanılmaz bir dayanıklılığı vardı, hakkını vermeliyim.

Akıncı ve Aury'nin kamp liderleriyle birlikte dönmelerini beklerken gözlerim yine beyaz saçlı adama takıldı. Edin'le konuşuyordu, acayip derecede mükemmel yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Onu ilk gördüğümde beni sarsan şeyin de bu olduğunu fark ettim. Çok mükemmeldi. İnsana benzemeyecek kadar güzeldi. O baktı

Daha çok bir ressamın mükemmel insanı nasıl resmedeceğini andırıyor.

Saçları beyazdı -neredeyse gümüş rengindeydi- ama kaşları siyahtı ve buradan göremediğim bir renkteki soluk gözlerinin üzerinde ince bir şekilde şekillenmişti. Yüzü dar ama keskindi; ince, düz bir burnu ve ağzında üç halka vardı -biri alt dudağının ortasından, ikisi de aşk tanrısının yayının iki yanından geçiyordu. Boynunda, gömleğinin yakasının altında kaybolan dövmleri görebildiğimi sandım.

Geniş omuzları, dar kalçaları ve uzun bacaklarıyla sivrilen gövdesiyle iri yarı bir vücudu vardı. Ağır siyah botlar, siyah kot pantolon ve dizlerine kadar uzanan kahverengi deri bir pardösünün altına gri bir gömlek giymişti. Elleri ceplerindeydi.

Heyecan verici bir çekimle midem sıkıştığında hızla başımı başka tarafa çevirdim. İyi, elbette, ateşliydi. Hunter haklıydı. Ama onda hâlâ bir tuhaflık vardı. Tam olarak doğru olmayan bir şey.

Ayrıca burada benden başka maske takmayan tek insan oydu. Hunter'ınki vardı ama koleb piçleri eşyalarımı aldığımda benimkini kaybetmiştim ve değiştirmeye zahmet etmemiştim. Buradaki tüm akıncılar kendilerininkini takıyordu.

Yani bu adam akıncılardan biri değil miydi?

Aury lokantadan arkadaşı ve kıvırcık siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzünün alt yarısını yeşil bir maskeyle kapatmış, zayıf, iri yarı bir kadınla birlikte çıktı. Onlar yaklaşırken kadının koyu renk gözleri endişeli ama canlıydı.

"Cat'i gördünüz mü?" diye sordu bize ulaşır ulaşmaz. Bu Anchor olmalıydı, kamp lideri. "O iyi mi?"

Cevap vermeden önce Hunter'a tedirgin bir bakış attım.

"Evet, onu gördük. Has, uh..." Boğazımı beceriksizce temizleyerek Aury'nin elini tutan akıncıyı işaret ettim.

"Hayalet," diye ekledi Aury kısık bir sesle.

Başımı salladım. "Ghost ona söylediklerimizi sana da söyledi mi?" Başını salladı. "Savaşmak için bir hapishanede tutuluyor."

Hunter sonunda katkıda bulundu. "Bizimle gelmesini sağlamaya çalıştık ama kabul etmedi. Orada geride bırakamayacağı biri olduğunu söyledi."

Anchor'ın gür kaşları çatıldı. "Kim?" diye suçlayıcı bir tavırla Hunter'a bağırdı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Hey, hiçbir fikrimiz yok. Dışarı çıkmak için sadece birkaç dakikamız vardı. Sohbet etmek için burada kalamazdık."

"Sana ne dedi?" diye sordu, bir adım daha yaklaşıarak Hunter'ın sertleşmesine neden oldu.

"Sadece sana iyi olduğunu söylememi istedi. Ve hâlâ hayatta." Anchor uzun bir süre ona baktı. "Hepsi bu mu?"

Hunter omuz silkti. "Hepsi bu."

Hafif vahşi bakışları Ghost'a dönmeden önce hepimizin üzerinde gezindi. "Onu dışarı çıkarmalıyız."

Ghost'un gözleri maskesinin üzerinden tedirgin görünüyordu ama başını salladı. Kadın ona baktı, gergin bir nefes verirken gözlerinde şüphe belirdi.

"Hayalet, biliyorum-"

"Ben giderim."

Yeni ses beni sertleştirdi. Başımı çevirdiğimde Edin ve beyaz saçlı adamın bize katılmak için geldiklerini fark ettim. Soluk gözlerinin mavi olduğunu fark ettim. Hayalet mavisini, sanki gözbebekleri de dahil olmak üzere üzerlerinde bir film vardı.

Ve utanç verici derecede açık bir ifadeyle Ghost'u hedef almışlardı. Tanrım, göz bebekleri neredeyse karikatür kalplere dönüşmüştü.

İrkilmemi bastırdım ve Ghost'un Aury'ninkinin içinde sıkıca tuttuğu eline baktım. *Kötü şans, dostum.*

Anchor ona bakıyordu.

"Sen... Gerçekten mi?" diye sordu.

Başını salladı, gözlerini indirmeden önce tekrar Ghost'a dikti.

Hayalet onu izliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin Güve."

Adam -Moth- rahatsız edici bir omuz silkme hareketi yaptı. Bir nefes aldıktan sonra başını kaldırdı ve sanki kabadayılık bir pelerin gibi üzerine çökmüş gibiydi.

"Burada çok uzun süre kaldım ve sıkıldım," diye söylendi. "Biraz heyecana ihtiyacım var."

Gözlerim omzunun üzerinden bir *kılıcın* kabzasına kaydı; lanet olası bir kılıç. -Bu yukarı bakıyordu. Bu adam kendini günümüzün fatihi falan mı sanıyordu?

Kılıcı nereden bulmuş? Şimdi gördüm ve bir tane istedim.

"Kim giderse gitsin, tek başına gitmemelisin," dedi Hunter. "Charlie'yi çıkarmak için çok uğraştık. İçerideki muhafızların askeri düzeyde silahları ve zırhları var."

Moth'un yüzü kızardı, pembe ton biraz doğal değildi. "Ben hallederim. Teşekkürler," diye ısırıldı. Hunter kaşlarını çatı.

"Giremeyeceksin," dedi kesin bir dille. "İçeri girebilmenin tek yolu bir savaşçı olarak girmen, bu da bunu yapmak için yanında bir canavara ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Ve içeri girdikten sonra bir daha geri çıkamazsın."

"İnsanlarla savaşmak için gelmeyeceğim." Bunu söyleme şekli kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Onu başka bir yoldan çıkaracağım."

"Öyle olsa bile, Hunter haklı," dedi Edin ve eşinin ensesini kavramak için Moth'tan uzaklaştı. "Yalnız gitmemelisin, Moth."

Moth'un yüzü gerildi, gözleri bir kez Ghost'a kayd. Akıncı huzursuzca kıpırdandı ve sessiz Aury'ye baktı.

"Belki-"

"Ben de onunla gideceğim."

Kelimeler ağızından çıkana kadar konuşacağımı bile fark etmemiştim. Moth'un delici soluk gözleri de dahil olmak üzere tüm gözler bana çevrildi. Bakışlarını üzerimde bir aşağı bir yukarı gezdirdi, sonra da alay etti. Öfkelendim ve ona ters ters baktım.

"Ne?" Hunter yüzünü bana döndü, kaşlarını indirdi. "Oraya geri dönemezsin. Ya seni tanırlarsa?"

"Yapmayacaklar. Yeterince uzun zaman oldu ve ben muhtemelen bunu yaptıkları birçok insandan sadece biriydim."

"Öyle bile olsa, peki ya-" Hunter izleyen gruba baktı. "Nereye gidiyorduk?"

Dudaklarımı yaladım. Henüz orduya dönmeyeceğim düşüncesinin içimde yarattığı heyecanı inkar edemezdim. Bu da en hafif tabirle endişe vericiydi.

"Bekleyebilir." Hunter'a sert bir bakış attım çünkü diğer akıncıların önünde bu konuyu daha fazla tartışamazdık. "Bunu yapmak istiyorum. Cat orada bana yardım etti. O iyi bir adam."

"Sana yardımcı olacağını düşündüren ne?" Moth kollarını göğsünde kavuşturarak bana şöyle dedi.

Dişlerimi sıktım. "Savaşabilirim. Wastes'ı biliyorum. Nasıl silah kullanılacağını biliyorum. Ve orada bulundum."

Homurdandı ve gözlerini kaçırdı, bu da bende o mükemmel ağıza bir yumruk atma isteği uyandırdı.

"Bir sorunun mu var, pislik?" Uh oh. Hunter sinirlenmişti, Moth'a bakarken gözleri sertleşmişti.

Bir adım öne çıktım ve göğsüne sertçe vurarak geri çekilmesini söyledim. "Her şey yolunda, dostum."

"Başka bir teklif alacağını sanmıyorum." Hunter gözlerini kısarak ona bakan Moth'a ters ters bakmaya devam etti. "Charlie yanında olduğu için şanslısın. Özellikle de nereye gittiğini bildiği için. Hapishaneye rastlayana kadar amaçsızca dolaşacak mısın? Ha?"

"Hunter, sakin ol," diye mırıldandım ve onu sakinleştirmek için Edin'e sert bir bakış attım. Büyük canavar bir adım öne çıktı.

"Sakin ol Hunter." Edin onun ensesini kavradı. "Moth bir şey demek istemedi. O sadece yalnız seyahat etmeye alışkın."

Hunter alaycı bir homurtu çıkardı ve gözlerini kaçırdı.

Gloam sakince, "Bu haberle birlikte tansiyon yükseliyor," dedi. O ve Rig konuşmaları duymak için tam zamanında bize katılmışlardı. "Hunter ve Edin haklı," diye devam etti. "Yalnız gitmek aptallık olur. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Moth'a sert bir bakış attı. Şaşırtıcı bir şekilde, hıyar herif gözlerini yere indirip uzaklaşmadan önce ona baktı.

"Evet," diye mırıldandı huysuz bir çocuk gibi.

"Charlie'nin size eşlik etmeyi teklif etmesi çok nazik bir davranış." Gloam bana gülümsedi. "Ve en mantıklısı da bu. O yolu biliyor. Cat'in hangi hücrede tutulduğunu bile biliyor."

Başımı salladım. "Ve eğer onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulamazsak, buraya dönüp bir plan yapmadan önce her zaman keşif yapabiliriz." Böylece orduya dönüşümü daha da uzun süre erteleyebilirdim.

"Size erzak yükleyebiliriz," diye söze girdi Anchor, bu işi halletmeye hevesli görünüyordu. "Neye ihtiyacınız varsa."

Ona bir gülümseme verdim. "Teşekkürler."

Edin kocaman ellerini birbirine vurdu. "O zaman karar verildi."

Bana bakarken gözleri endişeyle dolu olan Hunter'a sırtıttı.

"Ve Charlie'nin geri dönmesini burada bekleyeceğiz," diye devam etti Edin, tüm akıncıların onun açıklaması karşısında nasıl kaskatı kesildiğinden habersizmiş gibi görünerek.

Palalı adama bakma isteğime direndim. Hâlâ orada sessizce durmuş, olanları izliyordu.

Palasını hâlâ çıkarmamıştı.

"Um..." Hayalet ayaklarının üzerinde kaydı.

"Bu iyi olmalı." Rig maskesinin arkasından sırtarak önce Gloam'a sonra da Anchor'a baktı. "Boş odalarımız var. Ve size izin vermek adil olur

Charlie'nin dönmesini burada bekleyin. Değil mi, Anchor?"

Yutkundu, gözleri Edin'de durmadan önce Hunter'ın üzerinde gezinirken tedirgindi. Büyük mor canavar ona dişlerini göstererek sırıttı.

"Evet, sorun değil," dedi belli belirsiz. "Ben... Bo ve Daisy'ye ikiniz için yiyecek paketleri hazırlamaya başlamalarını söyleyeceğim."

Kara gözlerini palalı adama çevirdi.

"Leylak." Başını sallayarak onun da kendisiyle gelmesini istediğini gösterdi.

Bir süre durakladıktan sonra akıncı nihayet palasını kınına soktu ve yanımızdan süzülerek geçti; yeşil gözleri Anchor'la birlikte uzaklaşmadan önce her birimizi tek tek izliyordu.

Rig neşeyle, "Lilac'a aldırmayın," dedi. "O sadece... sessiz."

Kollarını Gloam'un inanılmaz kalınlıktaki kollarından birine sararken bize bir gülümseme attı. "Peki siz nereye gidiyordunuz?"

Hunter'a endişeyle bakmamak için kendimi zor tuttum ama konuşan Edin oldu.

"Sadece yıkık askeri üsse," dedi kolayca. "Ondan geriye ne kaldığını görmek için."

Hayalet yüzünü buruşturdu. "Pek fazla değil. Ve oraya en son gittiğimde, gerçekten iğrenç bir yaratık taşınmıştı."

"Ah?" Edin ona ilgiyle baktı. "Ne yarattığı?" "Bir karik,"

diye yumuşakça cevap verdi Aury.

Edin kıpırdamadan durdu, sonra iri gözlerini Hunter'a çevirdi. Gözleri parlıyordu. "Bunu duydun mu, josdo? Bir karik." Hırladı. "Ne vermezdim ki o şerefsizlerden birini avlayıp bacaklarını vücudundan ayırmak için."

Gloam kıkırdarken Rig kahkahayı patlattı. Hunter huzursuzca kıpırdandı.

"Gençken bir karik tarafından bacağı koparılmıştı," diye açıkladı. "O, şey... çok vahşi falan değil."

Gloam kıkırdadı. "Anlıyorum. Onlarla daha önce ben de karşılaştım. Korkunç şeyler."

"Ve sanırım senin savaş çekicinin boy ölçüşemezdi, değil mi?" Edin ona neşeyle sırıttı.

Rig, maskeli yanağını Gloam'un pazusuna dayamadan önce ona gülümsedi. Bize tekrar baktığında kahverengi gözleri yumuşak ve dostçaydı.

"Peki siz nerede yaşıyorsunuz? Ayrıntıları kastetmiyorum," diye hızla ekledi. "Sizi bulmaya falan çalışmayacağım."

O sinirli bir şekilde kıkırdarken Hunter'ın bakışları soğuk ve kırılmalı bir hal aldı. Gözlerimi devirdim. Herkese, özellikle de bizi kamplarına kabul eden akıncılara karşı *bu kadar* güvensiz olmak zorunda değildi.

Rig'e gülümseyerek, "Kuzeyde bir çiftlik," diye cevap verdim. "Edin buldu orayı

-Bu harika. Hiçbir yerin ortasında, ormanla çevrili. Oldukça huzurlu." Hunter'a çenemi salladım. "Orayı seviyor, çünkü kimse onu rahatsız etmiyor.

Ben hariç."

Hunter gözlerini devirirken ona kurt gibi sııttım.

"Kulağı hoş geliyor," dedi hâlâ Aury ile el ele tutuşan Ghost.

Rig başını Ghost'a doğru eğerek bize sııttı. "Ghost da biraz içine kapanıktır."

"Hunter içine kapanık biri değil," dedim neşeyle. "O sadece sevimsiz bir pislik."

Hunter kaşlarını çatıp kolumu iterken, iri mor erkek arkadaşı öyle bir kahkaha patlattı ki, ayaklarımızın altında yerin gümbürdediğine yemin edebilirdim. Gloam, Rig ve Ghost da güldü ve hatta Aury bile sııttı. Geçen seferki gibi, yüzünü bir melankoli tablosundan tatlı ve eğlenceli bir şeye dönüştürdü.

Orada sessizce duran Güve oflayıp puflayarak uzaklaştı. Ona kaşlarımı çattım.

O zaman bu küçük yolculuk eğlenceli olacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Rig ve Gloam, Edin ve Hunter'a kalabilecekleri boş bir oda gösterdiler ve Moth hapishaneye ne zaman gideceğimizi bile konuşmadan çekip gittiği için yan odada uyuyabileceğimi söylediler.

Hunter ve Edin teşekkür ettikten sonra odalarına çekildiler, şüphesiz seyahatimizden sonra haftalardır ilk kez *yalnız kalmaya* hevesliydim ama ben Rig'e döndüm.

"Hey, bana duvarı gösterebilir misin?" Bir akıncının nöbet tuttuğu tepeyi işaret ederek sordum. "Eminim orada manzara harikadır."

Rig maskesinin arkasından sırttı ve başını salladı. "Elbette."

Üçümüz kampın girişine doğru yürürken Rig kıkırdadı ve "Moth biraz göt gibi görünüyor ama aslında iyi biri. Sadece ukala."

Kaşlarımı çattım. "Uh-huh."

"Yaptıklarınız için çok teşekkür ederim," diye devam etti, bana baktığında kahverengi gözleri sıcacıktı. "Hepimiz Cat için çok endişelendik. Anchor'la birlikte buradaki işleri o yürütüyor. Kaybolana kadar öyleydi."

Ona gülümsedim. "Sorun değil."

Konteynırların içine girip merdivenden bir üst kata çıkarken, Cat'e yardım etme düşüncesiyle içimde sıcak bir memnuniyet filizlendi - bu akıncılara yardım etmek. Ordu için emirleri yerine getirirken hissettiklerimden çok daha büyüktü. O zamanlar bir fark yarattığımı düşünüyordum. İnsanları korumak için bir şeyler yaptığımı. Şehirleri korumak için.

Şimdi o kadar emin değildim.

Son kapaktan çıkıp havaya yükseldiğimizde ıslık çaldım. Hava soğuktu, kış yaklaşıyordu ama buradaki manzara inanılmazdı. Yayılan bir orman -başlangıçta düşündüğümünden daha büyüktü- kampın arkasından uzanıyordu. Arazi diğer her yerde düzdü, buraya giden eski otoyol tarafından ortadan ikiye bölünmüştü ve kilometrelerce yaklaşan her şeyi net bir şekilde görebiliyordu.

"Harika bir düzen," dedim Rig'e sırtarak. "Biraz kışkandım."

Güldü. "Senin evin de kulağa harika geliyor. Hadi, gidip oturalım."

Onu duvar boyunca takip ettim, elinde ilkel bir arbalet tutan uzun boylu sarışın bir akıncının yanından geçtim. Bana dikkatle baktı ama kısa bir baş selamı verdi, ben de ona karşılık verdim.

Duvarın kenarına oturduk, bu beni biraz tedirgin etti ama bunu Rig ya da Gloam'a göstermedim.

"Lanet olsun." Botlarımın altındaki dik inişe bakmamaya çalışarak kıkırdadım. "Aşağı inmek için uzun bir yol var."

"Evet, burada yaşarken yüksekliğe alışıyorsun." Rig, parmaklarını Gloam'un parmaklarıyla büyük canavarın devasa kalçasının üstünde birleştirmeden önce bir el salladı.

"Peki... siz nasıl tanıştınız?" Bir canavar-insan çiftine yöneltildiğinde kulağa çok tuhaf bir soru gibi geliyordu. "Onu... birinden kurtardığınızı mı söylediniz?"

Rig başını salladı. "Canavar toplayan bir kadın vardı. Koleksiyoncu Mary. Gloam'u yakalamış ve köleleştirmişti. Aury'yi yakalamak için buraya geldiklerinde, onu serbest bırakmayı kendime görev edindim."

Yanağını omzuna yaslamadan önce Gloam'a sırttı. Büyük gri canavar gülümsedi ve başının üstünü öptü.

Rig, "En azından kısa versiyonu bu," diye ekledi.

Başımı salladım ve ormandaki ağaçların arasında büyük, kum rengi bir kafa gördüğümde geçici olarak öne doğru eğildim.

"Hey, bunlar boroleş mi? Çiftliğin arkasında yaşayan iki tane var."

Gloam başıyla onayladı. "Mary onları da yakalamıştı."

"Doğru, tamam." Ormanın hemen dışında, kamp duvarının kenarında duran eski bir karavan gördüm. "Hunter'ın bahsettiği karavan bu muydu? Hani şu zincirlendiğin?"

Bu duyarsız soru ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim ama Gloam sadece başını salladı.

"Evet."

"Seraph da aşağıda."

Rig bir şeyi işaret etti ve gözlerimi kısıtığım da metal çerçeveli ve cam bölmeli büyük, kutu benzeri bir şeklin kenarını seçebildim.

"Seraph?"

Rig başını salladı. "Mary'nin koleksiyonunda bulunan bir başka canavar, ama henüz serbest bırakılamayacak kadar tehlikeli. Ona nasıl yardım edebileceğimizi bulmaya çalışıyoruz."

Başını aniden çevirip bana baktı.

"Hey, ordunun canavar programının bir parçası olmadığını söylediğini biliyorum, ama canavarları uyuşturduklarını duydun mu?"

"Onları uyuşturmak mı?" Başımı salladım. "Hayır. Üzgünüm. Hunter ve ben bunların hiçbirine karışmadık. Karışmamak için elimizden geleni yaptık."

Rig'in omuzları çöktü. "Tamam. Endişelenme."

"Seraph'a ilaç mı veriyorlardı?" Temkinli bir şekilde sordum.

Kafesin kenarından tekrar aşağıya baktım ama hiçbir şey göremedim.

O.

"Evet." Gloam içini çekti ve keçiye benzeyen gözlerini Rig'e çevirdi.

"Gerçekten yapmalıyım

Daha fazlasını öğrenmek için Mary'nin günlüklerini oku, aşkım. Sen içeri girdiğinde ben de tam bunu yapmak üzereydim."

Akıncı endişeli görünüyordu. "Tamam. Hazır olduğunuza eminseniz."

Gloam kocaman elini saçlarında gezdirdi ve ona gülümsedi.

Tanrım, bugünlerde herkes canavarları seviyordu, değil mi?

"En azından sessizleşti," dedi Gloam, karavanı ve gizli kafesi işaret ederek.

"Evet, bu doğru."

"Rig!"

Kampın içinden gelen bir sesle hepimiz döndük. Aury'nin gaz maskeli arkadaşı Ghost'un Rig'e aşağı gelmesini işaret ettiğini gördüm.

Ona bir başparmak işareti yaptı ve maskesini hızla indirerek büyük burunlu yakışıklı bir yüz ortaya çıkardı, ayağa fırlamadan önce Gloam'u yanağından öptü.

"Geliyorum!" Bana bakmak için döndü. "Charlie, kampta dolaşmaktan çekinme. Yıkanmak istersen köşede duş kabinleri var."

"Teşekkürler." Ona gülümsedim. Gerçekten iyi bir adamdı.

"Birazdan görüşürüz aşkım," dedi Gloam, Rig el sallayarak ambar kapısına doğru yürürken.

Büyük gri aytorinle yalnız kaldığım için biraz gergin hissediyordum. Bana zarar vereceğinden endişelendiğim için değil, biraz korkutucu olduğu için. Edin'den daha fazla - ama belki de bunun nedeni Edin'e alışkın olmam ve onu sayısız kez gürültücü, şamatacı bir şapşal olarak görmüş olmamdı.

Ayrıca, onu çıplak görmüştüm. Çıplak gördüğün birinden korkmak zordur.

Gerçi Edin'in ekipmanı başlı başına göz korkutucuydu. Gloam'a küçük bir gülümsemeyle "Teçhizat gerçekten hoş görünüyor," dedim.

Bana bir şekilde sevgi yayan kocaman, dişli bir sırıtış attı. "O harika biri."

Kıkırdadım ve tekrar manzaraya baktım. Teknik olarak insanlığın eski yaşamının devasa bir mezarlığı olmasına rağmen, Atıkların bu kadar güzel olabilmesi garipti.

Yine de tüm insanlık değil. Bu kamptaki atmosfer rahattı. Hoş sayılırdı. Herkes tıpkı çiftlik evinde olduğu gibi burada da rahatça yaşamak için birlikte çalışıyordu.

Sonunda, bir grup akıncının ya da kuduz canavarın ön kapıyı kırıp hepimizi uykumuzda öldüreceğine dair paranoyam azaldı. Borolesh dışında dışarıda hiç büyük canavar görmemiştik. Sadece birkaç küçük canavar görmüştük, Edin'in uzun süredir orada olmadığımız halde bize yemek yedirmeye çalıştığı gibi.

Tennessee üssündeki barakalarda kaldığım küçük odamı düşündüm. Dört boş duvar, bir yatak ve bir dolap. Hunter ve ben hep Çorak Topraklar'daki görevlere gittiğimizden, burayı daha 'ev gibi' hissettirmek için hiç uğraşmamıştım. Daha önce birkaç gece uyumak için oraya döndüğümüzde bu beni hiç rahatsız etmemişti.

Şimdi, o küçücük odada sessizliğe uyanma düşüncesi beni biraz hasta ediyordu. Özellikle de kahvaltıdan önce Hunter'la buluşup egzersiz yapmayacağım için.

Artık Hunter'la da görevlere gidemeyecektim. Beni yalnız mı bırakacaklardı? Kesinlikle hayır. Ama bu başka biriyle -yabancı biriyle- ortak olacağım anlamına geliyordu ve bu fıkirden de hiç hoşlanmamıştım.

Hay sikeyim. Bugünlerde ordu hakkında düşünmek başımı ağrıtıyordu.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun."

Gloam'un alçak, gürleyen sesi beni sıçrattı. Utangaç bir şekilde ona gülümsedim.

"Cat'i oradan nasıl çıkaracağımızı düşünüyordum," dedim. "Burası bir kale gibi. Hatta buradan bile daha fazla," diye ekledim kıkırdayarak.

Gloam gülümsedi, sonra arkamızdan kampa baktı.

"Moth ile gitmeyi teklif ettiğin için çok minnettarım. Cat'le hiç tanışmadım ama Rig için çok şey ifade ettiğini biliyorum." Tekrar arkamıza baktı, sonra o ürkütücü gözlerini bana çevirdi. "Bunu seni sinirlendirmek için söylemiyorum Charlie ama... Moth'a dikkat et."

Ona baktım. "Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "O... Bu kampı önemsiyor gibi görünüyor. Ve bu akıncıları."

Bunun üzerine homurdandım. "Görünüşe göre özellikle bir akıncı."

Gloam durakladı, sonra hüzünlü bir kıkırdama çıkardı. "Gerçekten de öyle. Kesinlikle Hayalet'i özlüyor. Yine de bir şey yapmaya kalkarsa Aury'nin ne yapacağını biliyor."

Bunun üzerine yutkundum. "Evet, herkes sanki Aury... büyük, korkunç bir canavarmış gibi davranıyor. O biraz utangaç görünüyor. Ve sessiz."

Gloam bana küçük bir gülümseme verdi. "O nazik bir ruh. Sen yokken arkadaşlarının burada kalması konusunda endişelenmene gerek yok."

Dudaklarımı büzerek başımı salladım.

"Ama... Moth hakkında ne diyordun?" Ona baktım. "Endişelenmeli miyim?"

Gloam içini çekti. "Belki de öyle değildir. Dediğim gibi, bu insanları önemsiyor gibi görünüyor. Ama o... Onun hakkında bilmedikleri şeyler var."

Bakakaldım. "Ne gibi şeyler?"

Gloam başını salladı. "Bu bana düşmez. Bunlar onun sırları. Onun yükleri."

Rig'in daha önce işgal ettiği alana doğru uzandı ve kolumu nazikçe kavradı.

"Sadece dikkatli ol. Ona asla tamamen güvenme," dedi alçak bir sesle, sonra kolumu bıraktı ve omuz silkti. "Belki yanılıyorum, ama en azından sana... gardını almanı söylemeden gitmeni istemezdim."

Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kahretsin. Burada arkayı kollayacağına güvenemeyeceğin bir ortağa sahip olmaktan daha tehlikeli bir şey olamazdı.

"Ben... Teşekkürler," dedim boş manzaraya bakarak. Gloam

iç çekti. "Özür dilerim. Seni sinirlendirmek istememiştim."

Başımı salladım.

"Hayır, minnettarım. Gardımı alacağım." Ona doğru baktım. "Sence beni... orada becerir mi?"

Başını eğdi. "Şart değil."

Uzun bir nefes verdim ve elimi yüzüme silmeye uzandım. "Tamam."

"Gidip Mary'nin günlüklerini okumalı ve Seraph için cevaplar bulmaya çalışmalıyım." Gloam bana gülümseyerek baktı, azı dişlerini göstererek

dişleri. "Burada istediğin kadar kalabilirsin." "Teşekkürler."

Gloam savaş çekicini kavrayarak zarifçe ayağa kalktı. Hafif bir sırtışıla bana baktı.

"Ve en azından orada bir yarı canavarla birlikte olacaksın. Onların hareketlerini ve geleneklerini diğerlerinden daha iyi anlayacaktır. Bu yardımcı olacaktır."

Kibarca kıkırdadım. "Evet."

Ama ambar kapısına doğru yürümeye başladığında, sözleri doğru düzgün kaydedildi. Dönüp kel kafasının arkasındaki büyük siyah noktaya baktım.

"Bekle, ne?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güve

Herkes kamptaki yeni insanı *çok sevdi*.

Edin'in asık suratlı insan sevgilisi kimseyle konuşmuyor ya da akıncılara kendini sevdirmek için çaba sarf etmiyordu ama siyah saçlı ve gri gözlü olan - *Charlie*- zahmetsizce dikkat çekiyor ve insanların ona akın etmesini sağlıyordu. Büyük, aptal gülümsemesi ve güneyle aksanıyla yumuşak, alçak sesiyle.

Büyüleyiciydi. Dudağım kıvrıldı. Ben eski barın dışında tek başıma oturduğum yerden onu izlerken yine hepsini güldürüyordu. Birkaç saattir buradaydı ve şimdiden sanki yıllardır kampın bir parçasıymış gibi davranıyorlardı.

Yüzünde beni zaten çileden çıkaran o büyüleyici sırıtışla Ghost'a bir şeyler söylediğini gördüğümde içimi kıskançlık kapladı. Ghost her neyse ona güldü, mavi gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Birinin beni bakarken görme ihtimaline karşı hızla gözlerimi kaçırdım ve parmaklarımın arasında dalgınca çevirdiğim tılsımlı bileziğe baktım. Normalde buradayken onu saklıyordum çünkü kimsenin onu görüp ne olduğunu ya da neden bende olduğunu sormasını istemiyordum. Cevap çok aşağılayıcıydı.

Bildiğim kadarıyla insan annem doğum sırasında ölmüştü. Canavar kıyametinden önceydi ve ilk başta kimse bende farklı bir şey fark etmemişti. Bakım altına alınmışım. Beni bir kız bebek sanıyorlardı ama bedenim değişmeye başlayınca, bana bakan insanlar artık beni istemediler. Ondan sonrakiler bir süre denediler ama onlar da beni istemediler. Bana bakmayı korkunç buldular. Korkunç bir hastalığım ya da doğuştan gelen bir sakatlığım olduğunu düşündüler.

Canavarlar ben beş yaşındayken ortaya çıktı. Bu olduğunda, bana bakan çift gitti. Toplanıp kaçtılar ve beni evlerinde bıraktılar.

Başta onları bekledim. İyi davranmamış olsalar bile geri dönmelerini bekledim. Başka kimsem yoktu. Sonunda dolaştığımda

Yiyecek bulmak ve birilerine ne zaman döneceklerini sormak için dışarı çıktıklarında tüm sokak terk edilmişti. Camlar kırılmıştı. Kaçmaya çalışan ve birbirlerine çarpan insanlar yüzünden arabalar yola yığılmıştı. Kaldırımında bazı cesetler vardı, birilerini bulma umuduyla sokakta dolaşırken bunu tam olarak anlayamamıştım.

Sonunda sahilde yeni kurulan güvenli bölgelerden birine giden bazı insanlar tarafından bulundum. Tıpkı diğerleri gibi onlar da benden korkmuş görünüyorlardı ve benimle ne yapacakları konusunda kendi aralarında tartışmışlardı. Beni burada ölüme mi terk edeceklerdi, yoksa yanlarına mı alacaklardı?

Beni gönülsüzce yanlarına aldılar ama güvenli bölgeye girdiğimiz anda ortadan kayboldular. Kıyamet sırasında ürkütücü küçük bir çocuğa bakma sorumluluğunu almak istemediler. Kimse istemedi.

Tılsımlı bileziği bulduğumda altı yaşındaydım ve insanlar kendilerini ordunun güvenli bölgesine tıktırdıkça şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde inşa edilen şehrin sokaklarında yaşıyordum. O zamana kadar kimse garip, küçük bir evsiz çocuğa fazla ilgi göstermiyordu, sadece bazen beni fark ettiklerinde yemek artıkları atıyorlardı.

Kadın bir gece karanlık, boş bir sokakta yürürken tılsımlı bileziği bileğinden kaymıştı. Çöp konteynerinin yanına kıvrıldığımı görmemişti bile ama ben onu izlemiştim. Saçları uzun ve sarıydı.

-Benimki kadar solgun değildi ama gözlerim ona takılmıştı. Açık tenliydi ve kısa, dar kırmızı bir elbise ile yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Annemin ona benzeyip benzemediğini merak ederdim. O da benim gibi sarışın ve solgun muydu, yoksa ben bu özellikleri diğer ebeveynimden mi almıştım? Ne olduğumu tam olarak anlamamıştım ama diğer çocuklar gibi olmadığımı biliyordum. Diğer insanlar gibi. Hepsi bana hafif bir tiksintiyle bakıyordu, sanki bende neyin yanlış ya da farklı olduğunu tam olarak çözemiyorlardı, ama *bir şey* olduğunu biliyorlardı.

Topuklarının yankısı kaybolduğunda, öne doğru süründüm ve bileziği kaptım. Anneme aitmiş gibi davranarak onu tutarak kıvrılmıştım. Sadece ucuz bir metal parçası olmasına rağmen dünyada değerli bir şeyim varmış gibi davranıyordum.

Bilezik yıllar içinde paslanmış ve rengi solmuştu. Bazen onunla çok uzun süre oynadığımda parmaklarımı yeşile boyuyordu. Anneme ait olmadığını açıkça bilsem de, çocukken kendime söylediğim yalan bir noktada çarpık bir yarı gerçeğe dönüşmüştü ve şimdi ondan kurtulmaya kendimi ikna edemiyordum.

Dediğim gibi. Aşağılayıcı. Acınası.

Biri yanıma oturduğunda şaşkınlıkla sıçramamı engellemeyi başardım. Bileziği ceketimin cebine tıktırıp şöyle bir baktım ve *o* olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Charlie. Şimdiden herkesi avucunun içine almış olan çekici, yakışıklı yeni gelen. Herkese kol mesafesinde duran Ghost bile. Artık Aury hariç. Yakıcı kıskançlık yine göğsümü sıktı.

Charlie konuştuğunda kaskatı kesildim.

"Hey. Daha önce lojistik konusunu pek konuşmamıştık." Kıkırdadı. "Ya da herhangi bir şey. Ben Charlie."

"Biliyorum."

Durakladı. "Tamam... Yakında birlikte seyahat edeceğimize göre birbirimizi tanımamız gerekiyor."

Ona bakarken dudağım kıvrıldı. Rig'in her yere astığı peri ışıkları, gri gözlerinde yansıyan sarı ve pembe çizgileri onun keskin yüzüne yansıtıyordu.

Bakışları üzerimde gezinirken gözlerindeki minnettar ama tedirgin parıltıyı görebiliyordum ama bu bende sadece kaş çatma isteği uyandırdı. Başlangıçta tüm insanlar bana böyle bakıyordu, ama yine de bana gerçekten yaklaşmak istemeleri için onları çok fazla korkutuyordum.

Ghost hariç. Ghost benimle ilgileniyordu. Gerçekten ilgileniyordu. Ta ki ben bunu mahvedene kadar.

"Birbirimizi *tanımamıza* gerek yok," diye ısırdım. "Hapishaneye gideriz, Cat'i alırsız ve geri geliriz. *Arkadaş* olmak zorunda değiliz."

"Tanrım," diye mırıldandı, arkamdaki duvara yaslanarak. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama birbirimize en azından biraz güvenebilmeliyiz. Dışarıda birbirimizin arkasını kollayacağız, değil mi?"

Ona baktım. "Gerçekten eski bir askere arkamı kollaması için güveneceğimi mi düşünüyorsun?"

Rig beni bir kenara çekmiş ve Hunter ile Charlie'nin eski askerler olduğunu söylemişti. İkisinin *de numune programının* gerçek boyutlarını öğrendiklerinde ordudan ayrıldıklarını söylemişti ama bu bana saçmalık gibi gelmişti. Onlara güvenmiyordum.

Charlie'nin yüksek elmacık kemiklerinde belli belirsiz bir kızarıklık belirdi ama bana bakarken bakışları sertti. "Yapmak zorunda kalacaksın. Benim için de kolay olacağını mı sanıyorsun? Duydum... Senin yarı canavar olduğunu biliyorum. Umurumda değil, önyargılı değilim ama yine de buna alışmak biraz zaman alacak."

Kaşlarımı çattım ve başka tarafa baktım. Gözlerim otomatik olarak Hayalet'i aramaya çalıştı ama onun yerine Gloam'a takıldı. Kaşlarım daha da çatıldı. Bahse girerim bunu ona söyleyen oydu. Bana güvenmediğini biliyordum. İsteddiğimden çok daha fazlasını bildiğini biliyordum.

Koleksiyoncu Mary buraya geldiğinde ve Rig bana aytorini tarif ettiğinde midem korkuyla sıkışmıştı ama kendimi onlardan biri olmayacağına ikna etmeyi başarmıştım. Olsaydı bile fark etmezdi. Kafasında bir kafes vardı. Konuşamıyordu.

Ama haftalar sonra Rig'le birlikte kampa gelmişti, başı serbest ve sesi geri gelmişti. O gün lokantada gözlerimiz kilitlendiğinde dehşetten soğuk terler dökmüştüm. Hepsini anlatacağına ikna olmuşum ve öğrenirlerse bana ne yapacaklarını bilmiyordum.

Ama söylememişti. Rig'e söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama akıncı bana her zamanki gibi davrandı. Ama Gloam ona anlattıysa, Rig de Ghost'a anlatırdı.

Eğer bilseydi Ghost'un gözlerindeki dehşet ve tiksintiyi görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

Gloam baktığımı fark edip Charlie'ye tekrar kaşlarını çatmadan önce bakışlarımı başka yöne çektim.

"O zaman gelme," dedim. "Gelmeni istemedim. Senden bunu istemedim. Böylece *yarı* bir *canavara* güvenmek konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Bunu yapmak istiyorum," dedi, sesi sertti. "Cat'e yardım etmek istiyorum. Ve bunu tek başına yapamazsın. Ayrıca, sana nerede olduğunu göstermeme ihtiyacın var."

Çenemi sıktım. "Wastes'ı biliyorum. Onu bulabilirim." "O zaman neden daha önce duymadın?"

Çenesini kapatması için ona bağırmak istedim. Bu adamla konuşmak istemiyordum, özellikle de öngörülebilir bir gelecek için onunla sıkışıp kalacaksam.

"Bak, gelmekte ısrar ediyorsan seni durduramam," diye çıkıştım. "Ama *dost* olacağımızı sanma. Sana *ihtiyacım* yok. Arkamı kollamana ihtiyacım yok. İstersen peşime takıl, ama yoluma çıkma, o zaman iyi oluruz."

Charlie birkaç dakika sessiz kaldı.

"Vay canına, gerçekten de pisliğin tekisin," dedi sert bir sesle ve ayağa kalktı. "Peki. Sabah yola çıkalım mı?"

"İyi. Her neyse." Ghost'a bakmaya devam ettim.
Uzun bir nefes verdiğini duydum.
"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı yürümeye başlamadan önce.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Charlie

Hunter ve Edin sanki ilk okul gezisine çıkmaya hazırlanan tek çocuklarıymışım gibi üzerime titrerken yüzüm yandı.

"Yeterince mermin var mı?" Hunter silahımı kontrol ederken kaşlarını çatarak sordu, her ne kadar çoktan yapmış olsam da.

"Evet."

"Peki ya av bıçağın?"

Gözlerimi devirmiştim. Kalçama bağlıydı. Onu görebiliyordu. "Evet."

"Bu giysiler yeterince sıcak tutuyor mu?" Edin kolumu çekiştirirken kaşlarını çattı. "Hava çok soğuyor. Kar geliyor. Buraya geldiğimizden beri muhtemelen kuzeye yerleşmiştir bile."

"Sığınaktan aldığım termallerim var," dedim ona bıkkınlıkla. "Ve bu koca kışlı palto. Yeterince sıcak tutacaktır. Buna *alışkınım*. Hunter ve ben bunu her zaman yapardık."

"Mm," diye homurdandı, kaşları hala kocaman mor gözlerinin üzerinde düşüktü, geri adım atıp beni eleştirel bir şekilde süzerken, elleri kalçalarında. Kuyruğu eteğinin etekleri altında sallanıyordu. "Size yeterince yemek verdiler mi?" diye sordu, başını kaldırıp lokantaya sertçe bakarak. "Sana daha fazla vermelerini söyleyeceğim."
."

Bıkkın bir kahkaha attım. "İkimize de bol bol verdiler. Bize bir şey olmaz. Bittiğinde avlanabilirim."

Hunter homurdandı ve gözlerini kaldırarak konteyner girişinde tek başına bekleyen, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve fazla mükemmel yüzünde sabırsız bir çatıklık olan Moth'a baktı.

Silahımı bana geri verdi. "O adama güvenmiyorum." Edin elini salladı. "Moth iyi."

"Öyle mi?" Hunter hâlâ ona sert sert bakıyordu. "Pisliğin teki. Charlie'ye göz kulak olması konusunda ona güvenmiyorum."

Bunun üzerine kahkahayı bastım ve alay ettim, "O bir pislik mi? Seninle tanıştın mı, Hatton?"

Edin kıkırdarken Hunter kaşlarını çatı. "Pisliğin teki olabilirim ama her zaman arkamı kolladım."

Yumuşadım ve kolunu tokatlamak için yaklaştım. "Biliyorum. Ve endişelenme. Ona tamamen güvenmeyeceğim. Ben de ona güvenmiyorum."

Yarı canavar olduğu için değil, her ne kadar bunu öğrenmek ilk başta beni kesinlikle sarsmış olsa da. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Sadece Moth gerçekten bir pislik *olduğu* içindi. Küstah ve kibirli. Hiçbir sebep yokken bana tam bir pislik gibi davranmıştı ve ben onun sorununun ne olduğunu bilmiyordum.

Ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Büyükanнем hep "*Onları nezaketle öldür*" derdi. İsteddiği kadar huysuz olabilirdi ama ben buna karşı çıkmayacaktım. Çünkü bunu yapmazsam onu daha da kızdıracağıma dair belirgin bir izlenimim vardı.

En azından, saldırgan hiçbir şey yapmamasına ya da söylememesine rağmen kaşlarını çatarak aşırı mükemmel yüzünü ne kadar derinleştirebileceğini görmek eğlenceli olurdu. Herkesle böyle miydi? Onu hiç kimseyle konuşurken görmemiştim, gerçekten. Bir gece önce gittiğimde tek başına oturuyordu. Akıncılardan hoşlanmadığı için mi, yoksa hoş karşılandığını hissetmediğı için mi böyle davrandığını bilmiyordum.

Ben ikincisinden şüpheleniyordum. Güvensizliği gördüğümde tanıyabilirdim. Ve akıncının büyük, kanatlı canavarına sarılmasına rağmen ay gözleriyle Hayalet'e bakmaya devam etmesi, bana kampın etrafında dolaşarak kendine işkence etmekten hoşlandığını düşündürdü.

Her neyse. Buraya onun terapisti olmaya ve sorunlarının nereden kaynaklandığını bulmaya gelmemiştim. Sadece hapishaneye gitmeli ve Cat'i kurtarmanın bir yolunu bulmalıydık. Söylediğı gibi, bunu *dost* olmak için yapmıyorduk.

Yine de onun için biraz kötü hissettim. Edin ve Hunter'ın yaygaraları ne kadar utanç verici olsa da, en azından geri dönmezsem umursayacak biri vardı. Moth orada tek başına bekliyordu. Yemek paketini Bo ve Daisy'den (lokantadaki iki dost akıncı) sessizce almış ve kimseyle konuşmadan girişte beni beklemeye gitmişti.

Ben gizlice bakarken, Gloam ve Rig ona yaklaştı, bu da beni biraz daha iyi hissettirdi. Akıncı konuşurken gülümsüyordu. Moth ona küçük bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık verdi, ama sonra solgun gözleri Gloam'a kaydı ve aynı hızla tekrar uzaklaştı. Temkinli görünüyordu. Acaba Gloam'un beni onun hakkında uyardığını, yarı canavar olduğunu söylediğini biliyor muydu ya da bundan şüpheleniyor muydu? Rig'in ne kadar dostça davrandığına rağmen aralarında bir gerginlik vardı.

Aury ve Hayalet de onlara katıldı ve Moth'un gözlerinin yumuşadığını gördüm. Tanrım, durumu kötüydü. Acaba Ghost biliyor muydu?

"Dikkatli ol, Charlie." Edin beni bir ayı gibi kucaklayarak kaldırdı ve yüzümün tekrar ısınmasına neden oldu. "Kendine dikkat et."

Beni yere bıraktı ve saçlarımı karıştırdı. "Bu sefer kolebler tarafından yakalanmamaya çalış, tamam mı?"

Gözlerimi devirerek Hunter'ın bana tek kolla sarılmasına doğru eğildim. "Gerçekten komik."

"Ciddiyim, Charlie." Hunter bana sertçe baktı, elleri omuzlarımdaydı. "Eğer bir şey olursa ve senin kaçma şansın varken o kaçmazsa..."

İçim rahatsız edici bir şekilde burkuldu. "Sırf götün teki olduğu için onu sikip atmayacağım."

"Ama yapabilir. Bu yüzden ona fırsat vermeyin."

Edin kıpırdandı, kaşları çatıldı. "Yapmayacak. Moth... Kendini herkesten uzak tutar ama iyidir. Ona güveniyorum."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ve Edin'e küçük, minnettar bir gülümseme verdim. O da buna kocaman, dişli bir sırıtışla karşılık verdi, başımı avuçlayarak yaklaştırdı ve yanağını saçlarıma sürttü.

"Edin," diye mırıldandım, yanaklarım alev alev yanarken Moth ve diğerlerinin görüp görmediğine baktım.

İzlediler. Hepsi izliyordu. Gloam'un dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı, ama Moth sadece tiksintiyle ofladı ve başka tarafa baktı.

"İyi yolculuklar Charlie," diye gürlledi Edin, nefesimi verip girişe doğru yürümeye başlarken.

"Döndüğünde görüşürüz," diye ekledi Hunter, başka hiçbir sonucu kabul etmeyeceğini belli eden sert bir ses tonuyla.

"Her şey hazır mı?" Gruba ulaştığımda Rig neşeye sordu. "Bunu yaptığınız için ikinize de tekrar teşekkür ederim. Gerçekten minnettarız."

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. Moth yine oflayıp pufladı ve omzuna astığı sırt çantasının kayışını düzeltti.

"Dikkatli olun." Ghost'un mavi gözleri aramızda dolaşırken endişeyle gerilmişti. "İkiniz de."

Moth'un yanakları o soluk, tuhaf pembe renkte kızardı ve hızla dönüp konteynerlere doğru ilerlemeye başlamadan önce bir kez başını salladı.

Sanırım ayrılıyorduk. Akıncılara ve canavarlara veda etmek için elimi kaldırdım ve onu takip ederek dışarı çıktım. Botlarımız metalin üzerinde yankılanırken ikimiz de konuşmadık ve Moth dışarı adım attıktan sonra kapıyı benim için açtığında şok oldum.

Ama ben daha teşekkür bile edemeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Arkasından acele etmeyi reddettim, bu yüzden birkaç adım geriden yürüdüm. Onun çocukça somurtmalarına boyun eğmeyecektim.

Tam bir sessizlik içinde kuzeye doğru ilerlemeye başladık. Ağır paltomun içinde çabucak ısındım ama yakında buna minnettar olacağımı biliyordum. Edin haklıydı, karın gelmekte olduğunu görebiliyordum. Bulutlar kalın ve ağırdı, gökyüzünde alçakta asılı duran çelik gibi mavi-gri bir renkteydiler.

Önümde yürüyen Moth'un sırtını dalgınlıkla izledim. Sırt çantası, kabzası başının arkasında havaya kalkmış olan kılıcının üzerine asılmıştı. Uzun beyaz saçlarını arkaya doğru örmüştü ama birkaç teli yanaklarımı karıncalandıran hafif ve soğuk rüzgârda çoktan uçup gitmişti.

Rahatsız edici derecede çekiciydi. Arkası bile öyleydi. Geniş omuzları ve uzun bacakları. Kılıç. Kılıç neden bu kadar seksiydi? Bir pislik gibi görünmeliydi.

En azından neden bu kadar mükemmel olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Tamamen insan değildi. Canavar yarısının ne olduğunu merak ettim. İnsansı bir şey olmalıydı, değil mi? Garip tekinsiz vadi titreşimlerini saymazsak -ki onlar da gittikçe azalıyordu- temelde insana benziyordu.

Boynunu ve ellerini kaplayan garip dövmeleri görmüştüm. Başka nerelerine yaptırdığını merak ettiğimde karnıma ağrılar girdi. Dudaklarındaki üç piercing ve kulaklarında görebildiğim birkaç küçük halka dışında başka piercingi olup olmadığını da... Bunlar insana ait değildi, narin noktalar halinde sivriliyorlardı.

Piercingler sadece estetik amaçlı mıydı yoksa bir anlamları var mıydı? Canavar yarısıyla ilgili bir şey miydi? Ona sormak istedim ama bana söylemeyeceğini biliyordum.

Bu gergin, aptal sessizlik beni şimdiden etkilemeye başlamıştı. Yaklaşık bir saattir yürüyorduk ve tek kelime etmemiştik. Bütün yolculuk boyunca böyle devam ederse aklımı kaçıracaktım, bu yüzden daha önce ne kadar huysuz olduğunu unutmaya ve buzları kırmaya karar verdim.

"Demek Çorak Topraklar'da çok seyahat ediyorsun, ha?" Hâlâ birkaç adım gerisindeyken sordum.

Moth'un omuzları sertleşti ama hızı biraz yavaşladı - yavaş yavaş yan yana yürümeye başlamamıza yetecek kadar.

"Evet," dedi ve sonra tekrar sustu. Bu diş çekmek gibi bir şey olacaktı. "Tuhaf ya da berbat bir şey gördün mü?"

Bana baktı, kara kaşları seğiriyordu. "Ne gibi?"

Kıkırdadım. "Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Hunter ve ben bir keresinde bir görevdeyken, yeni bir akıncı kampı hakkında bilgi toplamak için kamp kurmuştuk. Bir gece bir canavar ortaya çıktı ve tüm kampın paramparça olacağından emindik. Ama onu içeri aldılar ve sonra..."

"Sonra ne olacak?" Ben sözümü kesince Moth isteksizce sordu, bu da ağzımı buruşturmama neden oldu.

"Dev bir seks partisi yapmışlar."

Gözlerini bana dikmeden önce kaşları havaya kalktı. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır." Kıkırdadım, omuz silktim. "Kamp ateşinin yanında dev bir seks partisi yaptılar.

Her biri o canavarı becerdi." "Canavar neye benziyordu?"

Düşünürken başımı eğdim. "Bir çeşit... balık gibi, sanırım? Solungaçları vardı. Ama insansı bir şeydi ve konuşabiliyordu. Kamp bir göl kenarındaydı, sanırım oradan geldi. Muhtemelen ilk etapta oraya yerleşmelerinin nedeni buydu."

Güve homurdandı. "Kulağa bir narid gibi geliyor. Özellikle baştan çıkarıcı olmalarıyla bilinirler."

Kıkırdadım ve dirseğimle onu dostça dürtme isteğime direnerek ona baktım. "Deneyimlerinden mi biliyorsun?"

Gerildi ve kaşlarını çatarak bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

Nefes verdim ve onu konuşturacak başka bir şey düşünmeye çalıştım. Her ne kadar huysuz, karamsar bir pislik olsa da, *herhangi biriyle* sohbet etmek kilometrelerce sessizlikten daha iyiydi. Günlerce, haftalarca.

"Peki Nebraska akıncılarıyla nasıl tanıştın?" Bunun oldukça güvenli, tarafsız bir konu olduğunu düşünerek sordum - Ghost hakkında konuşurken gerilmediği sürece.

Sert bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir gün Çorak Topraklar'da bir canavar tarafından köşeye sıkıştırılmışken Hayalet'e rastladım. Onu öldürdüm."

"Çok nazıksın," dedim dikkatlice. Moth bana yan gözle baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Pekala. Tamam o zaman.

Sesler duyduğumuzda güneş batmak üzereydi.

Güneşi görebildiğimizden değil. Hâlâ kalın gri bulutların arkasındaydı ama biz eski bir kasabanın sokaklarında ilerlerken gökyüzü hızla kararıyor ve binalardan birinden birkaç ses yükseliyordu.

Ne yapmak istediğini anlamak için Moth'a baktım ama endişeli görünmüyordu. Yürümeye devam etti, ben de etrafıma kaçamak bir bakış attım ve yürümeye devam ettim.

Saç çizgim hafifçe nemlenirken kendi kendime *bunlar insan* dedim. *Bu dost canlısı olacakları anlamına gelmiyor, ama iki çatallı ürkütücü elleriyle sizi bağlayacak küçük, sarkık kulaklı piçler de değiller. Öyle değil.*

"Hey."

Sert bir erkek sesi bize seslenince gerildim. Moth hâlâ durmamıştı, ben de durmadım ama geriye dönüp baktığımda dört kişinin eski bir marketten çıktığını gördüm.

Ön taraftaki uzun boylu ve genişti, uzun kızıl saçları topuz şeklinde arkadan bağlanmıştı ve yüzünde kirli kızıl bir sakal vardı. Yırtık kot pantolon ve deri ceket giymişti ve elinde bir tabanca vardı. Arkasında kısa boylu, zayıf, kafası tıraşlı ve gözlerinde hesapçı bir parıltı olan bir adam vardı ve elinde bir sustalı vardı. Diğer ikisi kadındı, biri kısa siyah saçlı ve belirgin kasları olan Latin, diğeri sarışın ve daha yumuşak görünümlüydü. Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. İkisinin de elinde birer beyzbol sopası vardı; sarışın olanın elindeki sopanın tahtasında oyuklar ve ezikler vardı.

"Hey, sana söylüyorum," diye bağırdı kızıl saçlı. Caddeden aşağı bize doğru geliyorlardı, ben de Moth'un kolunu tuttum ama beni silkeleyip yürümeye devam etti.

"Ne?" dedi sıkılmış bir sesle. "Bize bokunu ver."

Homurdandı. "Hayır."

"Dörde karşı iki, göt herif. Malları teslim edersen senin için daha iyi olur."

Yaklaşıyorlardı, bize yetişmek için daha hızlı yürüyorlardı. Durdum ve silahımı sırtımdan çıkarıp sakince onlara baktım.

"Bizi yalnız bırakın, biz de sizi yalnız bırakalım," dedim.

Redhead'in gözleri silahıma kaydı ama ağzı sakalının arkasından alaycı bir ifadeye büründü.

"Silahın var diye kendini büyük bir adam mı sanıyorsun?" Alaycı bir gülümsemeyle tabancasını bana doğru salladı. "Benim de bir silahım var, ateşli çocuk."

"Yaklaşırsan seni vururum," dedim sakince. "Önce ben seni vuracağım."

Aman Tanrım. Gözlerimi devirme dürtüsüne karşı koydum, bunun yerine sonunda yürümeyi bırakan ve solgun gözlerinde sıkılmış bir ifadeyle gruba bakan Moth'a baktım, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kılıcına uzanmıyordu bile. Belki de sadece gösteriş içindi - belki de onu nasıl kullanacağını bile bilmiyordu.

Sarışının Moth'a baktığını gördüm. Kaslı kadına fısıldamak için eğilmeden önce ağzı buruştu, kadın başını salladı ve Moth'a iğrenmiş bir bakış fırlattı.

"O şey için cephanen olduğundan bile şüpheliyim." Redhead'in sesi dikkatimi tekrar ona çekti. Bana sırtıyordu ve kısa boylu, zayıf adamın daha da yaklaştığını fark ettim. Silahımı ona doğrulttum, sonra tekrar Kızıl'a. Moth orada öylece durmaya devam edince dişlerimi sıktım.

"Eşyalarımız gerçekten bulunmaya değer mi?" Sordum, sonra da kısa boylu adama "Kıpırdama lan!" diye bağırdım.

Sarışın bize doğru ateş etti, dudakları hırıltıyla aralanırken sopasını omzunun üzerinden kaldırdı. Silahımı ona doğru salladım ama sonra kızılın tabancasını kaldırdığını fark ettim. Silahımı geri çektim ve daha ateş edemeden omzuna bir el ateş ettim. Bir çığlıkla geri sendeledi, silah parmaklarının arasından kaydı. Kaslı kadın bize doğru koşarken sıska adam hemen silahına davrandı.

Sıska adamı kalçasından vurdum. Çığlık atarak yere düştü. Kendini terk edilmiş tabancaya doğru sürüklemeye çalıştı ve ben onu vurup öldürmeye hazırlanırken dudaklarım acımasız bir çizgiye dönüştü.

Ama ben bunu yapamadan Moth aniden orada, bulanık bir hızla hareket ediyordu. Kılıcını savurup sıska adamın *iki* elini de kestikten sonra, omzunu tutup kaçmaya çalışırken tökezleyen kızıl saçlı adamın kolunu koparışını izlerken beynim yetişmekte zorlandı.

Sağ tarafımda birinin yüksek sesle ve sürekli çığlık attığını fark ettim ve gözlerim yavaşça o tarafa döndüğünde, sağ kolundaki kütükten kan fışkıran sarışının yerde debelendiğini gördüm-

ve sopası daha önce olmuştu. Kaslı kadın yerde kıvranıyordu, yüzünün rengi solmuş ve dişleri sıkılmıştı, kolu dirseğinin hemen altından kopmuştu.

Moth'a tekrar bakarken kalbim küt küt atıyordu. Sakince kılıcındaki kanı sıska adamın gömleğiyle sildi ve her yere kan fişkirtan iki elsiz kolunu sallarken onun çırpınışlarını ve gürleyen çığlıklarını görmezden geldi.

Doğruldu ve sinirli bir şekilde paltosuna sıçrayan kanı sildi.

"Eğer içinizden biri hayatta kalırsa, belki insanları rahat bırakmayı öğrenirsiniz." Sesi sabitti ve dönüp bana doğru yürürken yüzü neredeyse duygusuzdu.

Yerde çırpınan, acı içinde inleyen, kopmuş çeşitli uzuvlarından kan fişkiran dört kişiye baktım.

Tamam, yani... kılıç sadece gösteriş için değildi.

ALTINCI BÖLÜM

Charlie

"Şunu yapmayı kesecek misin?" Güve sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktım. "Ne yapıyorsun?" "Mırıldanıyorum. Mırıldanıp duruyorsun."

Bunu yaptığının farkında olmasam da gözlerimi devirdim. "Başka ne yapabilirim ki? Konuşmayacaksın."

Geceyi eski bir benzin istasyonunda geçirdikten sonra birkaç saat önce yola çıkmıştık ve nöbetleşe nöbet tutuyorduk. Bütün gün olduğu gibi gergin ve rahatsızdı. Çoğunlukla sessizdi, ona bir şey sorduğumda Moth bana homurdanarak cevap veriyordu.

"Neden benim konuşmamam kilometrelerce aynı lanet şarkıyı mırıldanman gerektiği anlamına geliyor?" diye tersledi.

Öfke alevlendi ama onu bastırdım ve kıkırdadım. "Değiştirebilirim.

Başka bir şey mırıldan. Herhangi bir isteğiniz var mı?" "Sessizlik bir seçenek mi?"

"Hayır," dedim neşeyle. "Ya konuşuruz ya da mırıldanırım. Ya da şarkı söyleyebilirim?"

"Hayır," diye bağırdı, sonra da sinirli bir of çekti. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun ki? Birbirimizi tanımıyoruz. Bunu ömür boyu sürecektir bir dostluk kurmak için yapmıyoruz."

"Hayır," dedim kararlılıkla, "ama en azından daha az acı verici hale getirebiliriz. Bir süre birlikte sıkışıp kalacağız, Moth. Bunu mümkün olduğunca tatsız hale getirmek istemenin özel bir nedeni var mı? Yoksa kontrol edemeyecek kadar götün teki misin?"

"Tanrım, çok sinir bozucusun," diye mırıldandı ve ben durduramadan göğsümde bir acı hissettim. "Senin yerine dev gibi asık suratlı olanı tercih ederdim."

Tersledim.

"Senin derdin ne?" Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Cidden, ben sana ne yaptım? Yoksa *Ghost*'tan önce seninle gelmeyi teklif ettiğim için mi kızgınsın?"

Sertleşti, yüzü pembeleşti. "Ne demek istiyorsun?"

Homurdandım. "Hadi ama. Eğer bunu bir sır olarak saklamak istiyorsan, belki de ona sürekli aşk acısı çeken bir ergen gibi bakmamalısın."

Bir adım daha yaklaşırken Moth'un çenesindeki bir kas seğirdi, elleri yumruk haline geldi. "Siktir git."

"Onun başkasına aşık olması benim suçum değil. Bunu yapmayı teklif etmendeki tek sebep seninle gelmesini ummandı, zgnm. Öyle bir şey olmadı. *Bana* takılıp kaldın, bu yüzden kendini aç ve bununla başa ık."

Yüzü karardı, hafifçe morardı. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Elbette, belki de bilmiyorum. Seni tanımıyorum. Ama bildiğim şey, burada birlikte sıkışıp kaldığımız ve en azından bunu yaparken iyi geçinmeye *alışmamız* gerektiği. orak Topraklar tehlikeli. Birbirimize güvenmeliyiz, Moth. İşler sarpa sardığı anda beni lme terk etmeyeceğine gvenmeliyim. Senin de bana güvenmen gerek."

Burnundan zor nefes alıyordu ve cevap vermesi uzun zaman aldı.

Sonunda gözlerini kaçırarak, "Seni lme terk etmeyeceğim," dedi. "Ama sana güvenmiyorum."

Nefes verdim. En azından bir şeydi.

"Bunu da yapmayacağım," dedim ona bakarak. "Yani birbirimizin arkasını mı kolluyoruz?"

Başını salladı ve yürümeye devam etmek için döndü. Bir süre sessiz kaldığım için mutlu bir şekilde onu takip ettim. Ben de ona güvenip gvenmediğimden emin değildim. Gerçekten arkamı *kollayacağından* da emin değildim ama bir noktada birimizin diğerine güvenmeye başlaması gerekiyordu.

"Peki karar verdin mi?" Küçük bir glmsemeyele ona bakarak sordum. "Konuşmak mı, mırıldanmak mı?"

Gözlerini devirdi, burnu hafifçe kırıştı. Ona bakmamaya çalıştım. Huysuz bir pislikti ama çok da güzeldi. Tavrına ve çoktan bağlanmış bir akıncıya açıkça aşık olduğu gerçeğine rağmen, cazibe karnımda kıvrıldı.

Onunla geçirdiğim süre uzadıa, başlangıçta hissettiğim o tuhaf his de kaybıldı. Neden böyle bir tepki verdiğimi şimdi anlamamın yardımı oldu.

"Konuşuyoruz, sanırım," diye mırıldandı ve ağzımı geren geniş sırtıta engel olamadım. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

"Nebraska kampı baskıncılarını ne zamandır tanıyorsun?" Yürürken sırt çantamın kayışını yukarı kaldırarak sordum.

"Yaklaşık beş yıl."

Ona şöyle bir baktım. "Kaç yaşındasın sen?"

Yüzünün ne kadar mükemmel olduğunu söylemek biraz zordu. "Yirmi beş."

Benden biraz daha gençti o zaman. Otuz bir yaşındaydım.

"Bekle, yani..." Kaşlarımı çattım. "Canavarlar gelmeden önce mi doğdun?"

"Evet. Yırtık genişlemeden önce o dünyadan bazı yaratıklar buraya geliyordu."

Başımı salladım. "Parazitler gibi."

Bana doğru baktı. "Parazitler mi?"

Kaşlarım bir kez daha çatıldı. "Uh... evet. Ruh Yiyen'in avladığı mı?"

"I-" Omuz silkip başka tarafa bakmadan önce durdu, yüzü tekrar pembeleşti.

Bir süre sessiz kaldım, kafam karışmıştı. Parazitleri bilmiyor muydu? Hunter bana Ruh Yiyici'nin ve dünyanın başka yerlerindeki benzerlerinin gerçekte ne yaptığını anlatmıştı. Tüm canavarların bildiğini varsaymıştım. Ve Moth yarı canavardı.

"Bekle, yani Edin sana bunu hiç söylemedi mi? Parazitler hakkında?" Ben sordum. Onların arkadaş olduklarını sanıyordum.

Sert bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Edin ve ben sadece... sıradan tanıdıklarız.

Birbirimize rastladığımızda dostça davranıyoruz. Hepsi bu kadar."

Ama yani... başka hiçbir canavar Moth'a onlardan bahsetmemiş miydi? Hiç canavar arkadaşı yok muydu? Belki de onlardan hoşlanmıyordu. Belki de insanlara daha yakındı. Ama ben öyle düşünmüyorum. O akıncıları beş yıldır tanınmasına rağmen kampta mesafeliydi. Kendini onlardan ayrı tutuyordu.

Hiç arkadaşı var mıydı?

Kendimi garip hissederek boğazımı temizledim. "Her neyse, canavarlar ortaya çıkmadan önce doğmuşsun. Burada mı yaşadın? Yoksa onların dünyasında mı?"

"Al."

"Ailen nerede? Hangi taraf insan tarafı? Annen mi baban mı?"

Daha da sertleşti. "Annem insandı."

Öyleydi. Ah. Ona kaçamak bir bakış attım. Gergindi, çenesi kenetlenmişti. Belli ki hassas bir konuydu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi.

"Ben Teksas'ta bir çiftlikte büyüdüm," dedim konuyu geçiştirmek için. "Biz çocukken annemle babam sert ve haşın insanlardı ama... bilirsin işte. İyiydiler." Kıkırdadım. "Babam canavarlar geldiğinde ilk başta çiftliği terk etmeyi reddetti. Bir av tüfeğiyle ön verandaya çıktı. Annem dizlerine ateş etmekle tehdit edip onu kamyona sürüklemek zorunda kaldı, böylece güvenli bölgelerden birine gidebildik."

Moth başını salladı, biz yürürken yere bakıyordu. "Onları hiç gördün mü?"

Burnumu kıvırdım. "Biraz. Neredeyse hiç. İzinli olduğum zamanlarda onları ziyaret ettim. Şimdi New Houston'da yaşıyorlar. Ulaşması biraz zor."

"Gözyaşına yakın," diye mırıldandı ve ben de ona bakarken başımı salladım.

"Sen gördün mü?" diye sordum. "Gözyaşı mı?"

"Hayır. Ordu koruyor. Oraya yaklaşmak riskli." Bana doğru baktı. "Sen görmedin mi o zaman?"

Başımı salladım. "Oraya hiç gönderilmedim, bunun için minnettarım. Boktan bir işe benziyor."

Konuşmada bir durgunluk oldu, bu yüzden çılgınca söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım. Sonunda konuşmaya başlamıştı, belki de bu yolculuk tam bir ıstırap olmayacaktı.

"Peki Wastes'ın her yerine seyahat ettiniz mi? Yoksa bu bölgeye mi bağlı kalmaya eğilimlisiniz?"

Tek omuz silkti. "Genelde buralarda kalıyorum. Yine de çoğu yerde bulundum."

"Hep burada mı yaşadınız? Çorak Topraklar'da mı? Canavarlar geldikten sonra yani."

Tekrar gerildi. "Hayır." Oookay,
bir hayır daha.

"Belki de hapishaneye gittiğimizde ne yapacağımızı düşünmeliyiz," dedim, çünkü bu en güvenli konu gibi görünüyordu.

Omuzları çözüldü. "Evet. Peki sen... Cat'i nasıl çıkarabileceğimizi düşünüyorsun?"

Şimdi de benim fikrimi almak istedi. Bana *ihtiyaç* olmadığını sanıyordum.

İğneleyici bir cevap vermemek için kendimi tuttum ve onun yerine, "Yalan söylemeyeceğim, gerçekten çok zor olacak. İnsanları çoğu zaman hücrelerde kilitli tutuyorlar."

ve gardiyanların saldırı tüfekleri var. Acımasız piçler." "Nasıldı?"

diye sordu bir süre sonra sessizce.

Kıkırdadım. "Oldukça korkutucu. Hunter ve ben bir kasabada dolaşırken bu küçük adamlar beni yakaladı ve bağladı. Beni yeraltındaki bir tünel ağına sürüklediler. Sonra bazı b   k piçler bize katıldı ve ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen beni eğitmeye başladılar." Nefes verdim. "Hapishaneye vardığımızda her şeyi çözdüm tabii ki. Hunter beni çıkarmadan önce orada sadece bir gece kaldım, yani... o kadar da kötü değildi."

Deşset vericiydi. Bana zarar vermemiş olmalarına rağmen beni  orak Topraklar boyunca sürükledikleri süre boyunca altıma sı mıştım. Sonra da başka bir insan ya da canavar tarafından dövülüp tek başıma acı içinde ölene kadar o hapishanede sıkışıp kalacağımı düşünmüştüm.

"Cat ile bir hücrede miydin?"

"Evet," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim. " yi bir adamdı. Beni sakinleştirdi. Onu oradan çıkarmak istiyorum."

"Yanında kalmayı seçtiği kişi hakkında size bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım ve kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Hayır. Pek konuşmadı. Ona fazla şans vermedim. Ben, uh... Gergin olduğumda saçmalamaya meyilliyimdir."

Bana kaşlarını çattı. "Her zaman gergin olmalısın o zaman."

Bir an durakladım, sonra güldüm. Bu gerçekten bir *şaka mıydı? Bu* pislikten mi? şu anda bir pislik gibi davrandığından değil. Kendisiyle ilgili olmayan daha güvenli konulara geçtiğimizden beri biraz rahatlamıştı.

"Tamam, belki de sadece çok konuşuyorum. Sanırım buna alışsan iyi olur." Homurdandı ve gözlerini kaçırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Bunu duydu mu?" Fısıldadım, uzanıp Moth'un kolunu kavrarken bedenim gergindi, dokunuşumla sertleşmesini görmezden geldim.

Eski bir deponun müdür odasında geceyi geçirdikten sonra akşam yemeğimizi bitiriyorduk. Hava buz gibiydi ve çatıdaki bir delikten deponun ana bölümüne sürüklenen karın, karanlık alanın içine zayıf mavi bir ışık huzmesi yaydığını görebiliyordum.

Ve az önce dışarıda bir şeyin sıçradığını duydum. Güve kolunu kurtardı.

"Duydum," diye mırıldanarak kılıcına uzandı. "Gidip onu öldüreceğim."

"Ne?" Onu tekrar yakalayarak tısladım. "En azından ne olduğunu görmemiz gerekmez mi? Ya bir insansa?"

Biraz omuz silktili. "Yani? Bizi soymaya ya da eşyalarımız için öldürmeye çalışabilirler. Bizi buraya kadar takip etmiş olabilirler."

"Bu şu anlama gelmiyor-" Depodan, müdürün ofisinin kapısına yakın bir yerden başka bir ses gelince aniden durdum.

Odanın ortasında oturuyorduk, kapının iki yanındaki pencerelerden içeri bakabilecek her kim ya da ne varsa tamamen görülebiliyordu. Çabucak ayağa kalkarak Moth'u pencerenin yanındaki duvara doğru sürükledim, böylece görüş alanından çıkmış olduk. Sinirle tısladı ama sessiz kalacak kadar akıllıydı.

Silahımı sırtımdan çıkardım ve dikkatlice pencerenin kenarından baktım. Dışarıyı görmek zordu ama ofis kapısının yakınında bir hareket fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dışarıda ne olduğunu anladığımda biraz rahatladım. Bunun gibi canavarları burada birçok kez görmüştüm. Biraz maymuna benziyordu ama sırtı ve uzun kuyruğu sivri uçlarla kaplıydı ve yüzü bir yarasanınki gibi düzdü. Sırtı bize dönükken bir yığın ıvır zıvırı karıştırırken kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bu yaratıklar sadece korktuklarında ve köşeye sıkıştıklarında saldırırlardı. Çoğu zaman insanları yalnız bırakırlar. Bu muhtemelen yiyecek arıyordu. Gözlerim odanın ortasında duran çantalarımıza kaydı. Acaba buradan yemeğimizin kokusunu alabilecek miydi?

Ben izlerken, dört ayak üzerinde kapıdan uzaklaştı, başka bir hurda yığınının doğru ilerledi ve onları karıştırdı.

Kulağına fısıldayabilmek için geri çekildim ve Moth'a yakın durdum. Yakınlığım karşısında gerildi ama görmezden geldim. Sırf o rahatsız oldu diye daha yüksek sesle konuşup canavarın bizi duyması riskini göze alamazdım. Çoğu zaman onun kişisel alanına saygı duyuyordum ama bununla başa çıkmanın da bir yeri ve zamanı vardı.

"Sessiz kalırsak, bir şey bulamayınca gidecektir," diye fısıldadım Moth'un kulağına.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sesi gergin çıkıyordu.

Ağzım bir karış açıldı. "Gerçek adını bilmiyorum. Sivri uçlu bir maymuna benziyor."

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Onu öldüreceğim."

Hareket etmeye kalktığı anda, avucumu göğsüne bastırdım ve kaşlarımı çatarak onu duvara geri ittim.

"Onu öldürmemize gerek yok," diye tısladım. "Bize hiçbir şey yapmıyor. Bırak gitsin."

Tamamen hareketsiz kalmıştı ve bana ters ters bakıyor olsa da kalbinin elimin altında gümbür gümbür attığını hissedebiliyordum.

Canavarın yine yerde süründüğünü duydum ve bulunduğum yerden deponun tavanındaki kırık bölmeyi görebiliyordum. Birkaç dakika sonra, metal kirişler arasında sallanmak için kuyruğunu kullanarak duvara tırmanmasını izledim, sonra delikten yukarı tırmanıp gözden kayboldu.

Bir nefes verdim. "Gitti. Gördün mü? Hiçbir şeyi öldürmeye gerek yok."

Moth benden biraz daha uzundu. Ona baktığımda çoktan bana bakmaya başlamıştı, gözleri karanlıkta soluklaşmıştı. Kızarıp beni ittirmeden önce gözlerinin ağzıma doğru indiğini ve midemi bulandırdığını gördüm.

"Bırak beni."

Hemen geri çekildim ve avuçlarımı kaldırdım. "Sakin ol. Bir şeyler hissetmeye çalışmıyordum."

Sadece dudak büktü ve benimle duvarın arasından sıyrılıp hızla eşya yığınının doğru yürümeye başladı. "Önce ben nöbet tutacağım."

Kaşlarımı çattım ve onu takip ettim. "Emin misin? Dün gece ilk nöbeti sen tuttun-"

"Sorun değil," diyerek kılıcını aldı ve *garip bir şekilde sıcak* olan sırtında kolayca kınına soktu. "Biraz uyu. Seni birkaç saat içinde uyandırırım."

Sonra başka bir şey söylemeden ofisten çıkıp gitti. Nefes verdim ve çantalarımızın yanına oturdum. Kalın montumun içinde bile hava buz gibiydi, bu yüzden battaniyemi çıkardım ve çantamı yastık olarak kullanarak arkama yaslandım. Titriyor olsam da, orduda geçirdiğim yıllar beni ne zaman ve nerede olursa olsun uyumaya alıştırmıştı, bu yüzden neredeyse anında uykuya daldım.

Moth odaya geri döndüğünde sarsılarak uyandım, yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Hey," diye homurdandım, doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. "Bir şey var mı?"

Başını salladı, eşyalarımızın diğer tarafına bağdaş kurarak oturdu ve kılıcını sırtından çıkardı.

Esnedim ve uyanmak için gözlerimi kırptırdım, battaniyemi toparladım ve uyumak isterse diye Moth'a uzattım. Sanki ona canlı bir yılan uzatıyormuşum gibi baktı, sonra yavaşça uzanıp uzun, soluk, dövmele parmaklarıyla aldı.

Ayağa kalkmadan önce çantamı yaklaştırdım ve biraz su içmek için mataramı çıkardım, bunu yaparken gizlice Moth'a baktım. Yorgun görünüyordu, solgun gözlerinin altında gölgeler vardı ve yüzü çizilmişti. *İkimiz* de yorgunduk. Birkaç günlük yolculuğun ardından kar yağmaya başlamıştı ve kuzeye doğru ilerledikçe daha da yoğunlaşıyordu.

Uzun yürüyüş günleri oldukça olaysız geçmişti ama yine de soğukta saatlerce yürümek yorucuydu. İkimizin de eldivenleri vardı ama keşke yüzümün alt yarısını dondurucu rüzgârdan koruyacak bir atkı olsaydı. Dudaklarım kurumuş ve çatlamıştı ve sakallarımın gölgesinde cildim çığ kalmıştı.

"Depoya işersen beni yargılayacak mısın?" Ayağa kalkıp gerinirken kıkırdadım. "Eğer karda çıkarırsam aletimin düşmesini istemiyorum."

Gerindim ve tişörtüm yukarı kalktığında titredim, dondurucu hava karnımın alt kısmına çarptı. Moth'a baktığımda gözlerini kaçırıldı.

Çabuk.

Omuz silkti, parmakları çantasının kenarıyla oynuyordu. "Ne istiyorsan onu yap."

Paltomun fermuarını kapattım ve av bıçağımı kınına sokmadan önce silahımı sırtıma astım.

"Umarım biraz uyuyabilirsin," dedim kapıya yönelirken.

Moth başını salladı, hâlâ ayakta duruyordu. Ben gidene kadar uzanmadığını fark etmiştim bile, sanki savunmasız görünmek istemiyordu. Sanki uyumak bir zafiyetmiş gibi.

Cidden, Moth'un bazı sorunları vardı. Moth ofise girdikten sonra çatıdan içeri başka bir şey sızmış olma ihtimaline karşı adımlarımı hafif tutarak depoya doğru ilerledim.

Tamamen sessizdi. Botlarım cam ve molozların üzerinde çıtırdayarak uçsuz bucaksız alanda yürüdüm. Dışarısı daha da soğuktu ve işlemek için ceketimin ve pantolonumun fermuarını açmaya korkuyordum ama mesanem bana bağıırıyordu.

Ofisten en uzak köşeye gittim ve sırtım odaya dönükken gergin bir şekilde fermuarımı açtım. Kulaklarım idrarımın beton zemine çarpma sesinden en ufak bir ses ya da hareket fısıltısı duymak için gerildi.

Fermuarımı çektikten sonra silahımı kavrayıp karşı köşeye doğru yürüdüm ve içeri sızmış olabilecek herhangi bir şeyden ya da herhangi bir şeyden saklanmak için gölgelere geri yerleştim. Hunter'la birlikte canavar yuvalarını ve akıncı kamplarını izlediğimiz pek çok görev sayesinde saatlerce kıpırdamadan durmaya alışmıştım.

Artık görevlerimizi her düşündüğümde suçluluk duygusu alevleniyordu. Bizi görüp önce bize zarar vermeye çalışmadıkları sürece kimseye zarar vermemiştik. Ama yine de akıncı kampları hakkında ayrıntılı bilgiler aktarmıştık - girişlerin nerede olduğu, orada kaç kişinin yaşadığı, günlük faaliyetlerinin neler olduğu gibi.

Canavar yuvaları ya da kovanları için de aynı şey geçerli. Ne yedikleri, uyuyup uyumadıkları, yavruları olup olmadığı hakkında bilgi verdik. Üstlerimize aktardığımız bilgilerle ne olduğunun bir parçası değildik. Bu bizim işimizin bir parçası değildi, biz sadece haberciydik. Gözcüyduk.

Ama akıncı kamplarının ordu tarafından basıldığına dair söylentiler duymuştum. Akıncılar ortadan kayboluyordu, gerçi bazıları çalınmış ve savaş hapishanesine götürülmüş olabilir.

Ve ordunun canavarlar hakkında aktardığımız bilgilerle ne yaptığından hiç şüphem yoktu. Bu düşünce dudaklarımı aşağıya çekti. Beni yemeye ya da öldürmeye çalışmadıkları sürece canavarlarla bir alıp veremediğim yoktu. Canavarları sevmezdim.

Sadece var oldukları için öldürüldükleri düşüncesi, özellikle de birçoğu sadece tehdit edildiklerinde insanlara saldırdığı için. Birçoğu sadece yalnız bırakılmak istiyordu.

Kapalı ofis kapısına baktım. Ya Moth'un insan olmayan yarısı her ne canavarsa ondan bir grubu gözetlemişsek? Ya orduya verdiğimiz istihbarat onların yok edilmesi anlamına gelseydi? Moth'un gerçek canavar ebeveynini bile gözetlemiş olabilirdik, daha yoğun bir suçluluk duygusuyla fark ettim. Burada bir sürü insansı tip görmüştük.

Ya Moth onlarla birlikte yaşıyorsa ve istemeden de olsa onu öldürtmüşsek? Rahatsız bir şekilde kıvranırken bile bunu düşünmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Olan olmuştu. Artık geri alamazdım. Ordu için bilgi toplayarak geçirdiğim onca yılı silemezdim.

Çocukken orduya katılmak istememiştim. Küçük yaşlardan itibaren bir gün aile çiftliğinin başına geçeceğim aşılarmıştı bana. Küçük kız kardeşim ve ben yeterince büyür büyümez yardım etmiştik ve çalışmaya alışmıştım. Bazı günler bunu özliyordum bile - o zamanlar hayat ne kadar basitti. Kilometrelerce uzanan düz arazi. Mülk sınırimızın en ucundaki çit direklerini onarmak için babama yardım etmek. İnekleri sağmak için annemle birlikte erkenden kalkmak. Küçük kız kardeşimle tavuklardan yumurta toplamak, yumurtasını almak için tavuklardan birinin altına uzanmasını sağladığım ilk seferde tiksintiyle ciyakladığında gülmek ve alay etmek.

Ama sonra canavarlar geldi ve her şeyi değiştirdi. Bu konuda acı çekmiyordum. Ne anlamı vardı ki? Bu sadece hayat olmuştu. Çiftliği terk edip güneşe, ordunun güvenli bölgesine gitmek zorunda kalmıştık. Çalışabilecek yaşa gelene kadar çok fazla çocuğun olduğu bir okulda boka bir eğitim aldım.

Ailem şehir hayatından nefret etmişti. Ben de uyum sağlamakta zorlanmıştım - daha fazla bina inşa edilmeden önce tüm yerinden edilmiş insanların kalmak zorunda kaldığı çadırlardan oluşan gecekondu kasabasında yıllarca yaşadktan sonra yüksek bir binadaki küçük, sıkışık, iki yataklı dairemize. Ne kadar hızlı inşa edildikleri için yapısal bütünlükleri en iyi ihtimalle şüpheliydi, ancak kimsenin başka seçeneği yoktu. Orduya katılmıştım çünkü başka seçeneğim yoktu. Çünkü babamın değerli bir şey yapmamı isteyeceğini biliyordum. Ve bundan nefret etmemiştim. Zihnimi meşgul etmesi hoşuma gitmişti, bana bir amaç veriyordu. Ailem canavarlardan nefret ederdi -herkes ederdi- ve onları yok etmeye yardım etmek için Çorak Topraklar'a geleceğimi düşündüklerinde memnun olmuşlardı. Yeterince büyüdüğünde kız kardeşimin de katılmamış olmasına sevinmiştim. Son

Biliyordum, yaşadıkları şehirde bir kafede çalışıyordu. Babam da

Diğer ebeveynler kadar olmasa da ona karşı daha yumuşaktı. Ailemiz hiçbir zaman kötü davranmamıştı, ama sıkı çalışmaya ve bizi gerçek dünyaya hazırlamaya inanıyorlardı, ki şimdi bunun için minnettardım. Ama babam hâlâ benim bir "erkek" olmamla ilgili modası geçmiş fikirlere sahipti, bu yüzden daha küçük yaşlardan itibaren çiftlikte daha çok çalıştırıldım ve on üç yaşına geldiğimde ve berbat eğitimim sona erdiğinde şehirde bir iş bulmam bekleniyordu.

Tüm bunlardan sonra orduya geri dönmeyi hayal etmeye çalıştım. Tennessee'deki üsse girdiğimde hiç şüphesiz günlerce, hatta haftalarca her şey hakkında sorguya çekilecektim. Nerede olduğumuz. Hunter'a ne olmuştu. Burada gördüklerim ve tanık olduklarım.

Hunter ve benim uydurduğumuz hikâyenin inandırıcı olabilmesi için çok uzun süredir ortalıkta olmadığımından emindim. Yalanları anarlarsa bana ne yapacaklarını merak ederken korku içimi sıkıyordu. Beni bildiklerimi açıklamaya zorlamaya çalışırlar mıydı? Hunter'ı riske atmaktansa ölmeyi tercih ederdim ve Danny, Edin ve Nebraska akıncılarını -hatta Ruh Yiyici'yi bile- mahvetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Düşünecek çok şey vardı. Hepsini zihnimin gerisine ittim ve nöbet tutmaya odaklandım. Burada olduğumuz sürece ne yapacağım konusunda endişelenerek dikkatimi dağıtmayı göze alamazdım. Moth beni sevmiyor ya da bana güvenmiyor olabilirdi ama ikimizin de güvenliğini sağlamayı ciddiye alıyordum.

Çorak Topraklar'da tek başına çok seyahat ettiyse, burada kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum, ama yine de. Hoşuna gitse de gitmese de burada benim ortağımdı. Birbirimizin arkasını kollamak zorundaydık.

Keşke hapishaneye vardığımızda işler sarpa sararsa Moth'un benimkini alacağından emin olsaydım. Tekrar yakalanma ve oraya geri dönmeye zorlanma düşüncesi içime korku saldı. Bunun beni etkilemesine izin vermemek için çok uğraşmıştım, çünkü bir yanım kendimi zayıf hissediyordu. Aslında bana hiçbir şey *olmamıştı*. Kalebler ve Behamotlar beni yakalamış, Çorak Topraklar boyunca sürüklemiş ve Cat'le birlikte bir hücreye atmışlardı. Bir insanla dövüşmek zorunda kalmıştım ve kolayca kazanmıştım.

Beni etkilemesine ya da zihnimi meşgul etmesine izin veremezdim, bu yüzden hepsini sıkı bir kutuya kilitledim ve bir kenara ittim.

Gözlerim tekrar ofis kapısına kaydı, içimdeki huzursuzluk daha da arttı. Edin'in Güve'ye güvenmekle ilgili sözlerini düşünmeye çalıştım, Gloam'un ona karşı temkinli olmakla ilgili sözlerini değil. Moth'un sahip olduğu sırları ve büyük aytorin yakındayken Moth'un ne kadar ketum davrandığını.

Beni uyardığı için Gloam'a minnettardım ama aynı zamanda ne zaman söylediklerini düşünsem sinirleniyordum. Buradaki ortağımın *sırları* olduğunu söylemek ama bunların ne olduğunu söylememek pek yardımcı olmuyordu.

Ve ciddi, ne olabilirler ki? Birini mi öldürmüştü? Nedense, insanların onun birini öldürdüğünü öğrenmesi Moth'un umurunda olmazmış gibi bir hisse kapıldım. Onu hiç terlemeden birkaç uzvunu arka arkaya keserken görmüştüm. Muhtemelen insanları öldürmüştü ve bunun için onu yargılayamazdım. Ben de yargıladım.

Sonra ne oldu? Ofis kapısına baktım ve Moth'un kapının arkasında uyuduğunu hayal ettim. Moth'un sırları neydi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Bekle-hayır, kuzeye gitmeye devam etmeliyiz," dedim Moth'a, sağa sapmaya başlayıp bizi kuzeydoğuya götürürken.

Kar yağışı geçici olarak durmuştu ve bu bölgede zemini sadece hafif bir toz kaplamıştı. Takip ettiğimiz yoldan çıkarken Moth'un ağır botlarının altındaki çimler buzla çitirdadı.

"Bir pit stop yapıyoruz."

Ona yetişmek için acele ettim. "Nereye?"

"Akıncı pazarında."

"Bok yok mu?"

Bir an heyecanlandım. Orduda, Çorak Topraklar'daki yeraltı akıncı pazarlarıyla ilgili fısıltılar duymuştuk ama bunları bulmak imkânsızdı. Temel malzemelerin ve karaborsa malların ticaretinin yapıldığı, sıkı korunan bir sırды.

Hunter bana Edin'in ona bahsettiği şehirlere gizli girişlerden bahsetmişti. Bu düşünce beni tedirgin etti - canavarların şehirlere girme yolları vardı. Akıncıların şehirlere girebilmesi beni o kadar rahatsız etmiyordu. Çorak Topraklar'a kaçakçılık yapıp yapmadıkları umurumda değildi.

Moth kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayatta kalmak istiyorsan, eski bir asker olduğundan kimseye bahsetmesen iyi edersin."

Kızardım ve başımı salladım. *Pek eski sayılmaz.*

"Yapmayacağım. Ben aptal değilim." Ona doğru baktım. "Akıncı pazarlarına sık gider misin? Orada seni tanıyorlar mı? Gideceğimiz pazarı?"

"Evet."

Başka bir şey söylemeyince gözlerimi devirdim. "Oradan ne tür şeyler almak istiyorsun?"

"Sadece erzak."

"Ne gibi?" Bastırdım.

"Sadece *erzak*. Tanrım," diye tersledi ve bana ters ters baktı. "Yıllardır burada olduğunu söylediğini sanıyordum. Ne tür malzemeler olduğunu biliyorsundur."

ihtiyacımız var."

Yanaklarım kızardı, ben de ona ters ters baktım. "Lanet olası bir soru sorduğum için özür dilerim."

Onun boktan tavırlarından gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Arada bir, aslında biraz iyi davrandığını fark edip tekrar gerilmeden önce bu durum azalıyordu. Ona karşı koymamak için çok çabalıyordum ama bu gittikçe zorlaşıyordu.

Yavaş, sessiz bir nefes aldım ve silkindim.

"Peki kılıcı nereden buldun?" Kıkırdadım. "İtiraf etmeliyim, biraz kıskandım."

"Çaldım." Bana ters ters baktı. "Bu senin yasalara saygılı hassasiyetlerini rahatsız mı ediyor, asker çocuk?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne? Çalmış olman umurumda değil. Tanrım, *her* konuda çok savunmacı davranıyorsun."

Yüzü pembeleşti ve kaşlarını çatarak başka tarafa baktı.

"Eski bir asker olmamdan gerçekten bu *kadar* nefret mi ediyorsun?" Kaşlarımı sertçe çatarak sordum. "Senin sorunun bu mu?"

"Benim bir sorunun yok," diye mırıldandı.

Sert bir kahkaha attım. "Siktir git, eğer dertsiz halin buysa, *gerçekten* kızacağın bir şey olduğunda yanında olmak istemiyorum."

"Sana söyledim," diye patladı ve dönüp bana baktı. "Benimle gelmeni ben istemedim. Seni burada *istemedim*. Bunu tek başıma yapabilirim."

Bu kez öfke patlamasını bastıramadım. Sebepsiz yere bunu *imkânsız* hale getiriyordu. Ne yaparsam yapayım, en azından *arkadaşça* davranmasını sağlamak için ona ne şekilde yaklaşırsam yaklaşıyım, hiçbir şey işe yaramıyordu. Çok yorucuydu. Acınası ve çocukçaydı.

"Tamam." Çantamı silktim ve yere bıraktım. "Kavga mı istiyorsun? Yumruklaşmaya mı ihtiyacın var? Hadi yapalım o zaman."

Yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Bundan bıktım, Moth. Bebek gibi davranmayı bırak. Benimle bir sorunun mu var? Bunu halledelim ve yolumuza devam edelim."

"Ne?" diye tekrarladı, gözleri bedenimde gezinirken bir adım geri çekildi. "Ben-"

"Yani dövüşmek istemiyor musun?" Ona sertçe baktım, ellerim kalçalarımnda. "O zaman ne yapmak istiyorsun? Seni çocuk gibi davranmaktan ne vazgeçirecek?"

Yüzü pembeleşti ve solgun gözleri önce ağzıma sonra da aynı hızla başka bir yere kayınca içimdeki öfke başka bir şeye dönüştü.

"Çocuk gibi davranmıyorum," diye tersledi.

"Evet. Öylesin. Ben sana *hiçbir şey* yapmadım ve sen bana köpeğini öldürmüşüm gibi davranıyorsun. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Hoşuna gitse de gitmese de *burada birlikte sıkışıp* kaldık Moth. Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Bunu yapmak için neden gönüllü oldun ki?" diye patladı. "Kamptaki tüm akıncılar için büyük adam olabilmek için mi? Hepsi seni sevsin diye mi?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım, ellerim kalçalarımın kayarak yanlarımda gevşekçe durdu. "Beni sevip sevmemeleri umurumda değil. Onları tanııyorum bile. Sadece Cat'e yardım etmek istiyorum."

Ve orduya dönüşümü erteleyecektim, ama bunu söylemedim.

"Neden?" diye ağzından kaçırıldı. "Sen de *onu* tanıyorsun. Hapishanede onunla bir gece geçirdin."

Ona baktım, kafam tamamen karışmıştı.

"Sen... Bekle." İnanılmaz bir kahkaha attım. "*Şanını* çalmaya çalıştığımı düşündüğün için bana kızgın mısın?" Bir adım daha yaklaştım. "*Olay bu* mu? Gidip Cat'i tek başına kurtarmak ve tüm akıncılar için büyük kahraman olmak mı istedin? Hayalet'e?"

"Kapa çeneni," diye hırladı, yüzü daha da pembeleşmişti.

"Dostum." Ellerimi kaldırdım ve yüzümü kabaca ovaladım. "Döndüğümüzde onlara her şeyi kendi başına yaptığını ve benim sadece yoluna çıktığımı söylemek istiyorsan, söyle. Umurumda değil."

"Orada yirmi dakikadan az bir süre kaldın ve hepsini avucunun içine aldın," diye patladı, sertçe nefes alarak kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Öylece içeri daldınız ve hepsi size bayıldı. Bunu yapmayı kahraman olmak istediğim için teklif etmedim. Ghost yapmak zorunda kalmasın diye teklif ettim."

Aniden durdu, göğsü kabardı ve muhtemelen istediğinden çok daha fazlasını açıkladığını fark edince gözlerini kaçırıldı.

İnanılmaz öfkeye rağmen üzüntü göğsümü sıktı. Lanet olsun, Moth'un sorunları vardı. Ve onun hakkındaki ilk değerlendirmemin doğru olduğunu biliyordum. Söylediklerinin aksine, mesele sadece Hayalet'e yardım etmek değildi. Umutsuzca kamp tarafından kabul edilmek istiyordu ama kabul edilmemişti. Ve benim bu kadar kolay kabul edilmemden nefret ediyordu.

İki dünya arasında gidip gelmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. İkisi tarafından da tam olarak kabul edilmiş gibi görünmüyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Hunter'ın öfkesiyle yıllarca uğraştığım için bu konuda iyiydim.

"Bak, özür dilerim." Bir adım daha yaklaştım ama geri çekildi. "Ben... Ben hepsinin beni sevmesini sağlamaya *çalışmıyordum*. Ve bu... Sen iyi bir şey yaptın. Ghost bunu yapmak zorunda kalmasın diye bunu yaptın."

Çenesini sıktı ve doğruldu, yanakları hâlâ kızarmış olmasına rağmen kabadayılık onu gizliyordu.

"Her neyse," diye söylendi, tekrar yürümeye başlamak için döndü. "Senin onayına ihtiyacım yok ya da onayını istemiyorum."

"Bekle," dedim sert bir sesle, sırt çantamı kaptığım gibi ilerledim ama istediğim gibi durması için kolunu tutmadım çünkü ona dokunursam beni yumruklayacağından oldukça emindim. "Bunu hâlâ çözemedik. Beni sevmek zorunda değilsin Moth, ama en azından medeni olmak için çaba gösterebilir misin? Yani bu katlanılabilir mi?"

"Medeni davranıyorum," diye tersledi, bana bakmadan.

Onu takip ederken homurdandım. "Hadi ama, bunun saçmalık olduğunu biliyorsun."

Belki de gerçekten kötü insan ilişkileri becerileri vardı. Belki de başkalarının yanında nasıl davranması gerektiğini bilecek kadar kimseyle konuşmamıştır.

Birlikte seyahat ettiğimiz birkaç gün boyunca birçok kez ortaya çıkan kibirli Güve moduna girmişti. Kendini huzursuz hissettiğinde bunu bir kalkan gibi kullandığını zaten biliyordum.

"Bak." Yüzünü bana dönüp geriye doğru yürürken gözlerini devirdi. "Sana zaten arkadaşın olmak istemediğimi söyledim. Medeni davranıyorum ama *dostun* olmayacağım."

Ama artık onu dinlemiyordum. Gözlerim onun arkasına kaymış ve adım attığı küçük toprak yığınının kilitlenmişti.

Gerildim. "Güve, dur."

"Bırak artık şunu. Herkes senin en iyi arkadaşın olmak istemiyor-"

"Güve, *yürümeyi kes*," diye bağırdım, tam botunun topuğu tümseğe batarken.

Sonunda durdu, arkasından aşağıya bakmadan önce kaşlarını çatarak bana baktı. "Oh kahretsin."

Önce uzun, kıpır kıpır bacaklar ortaya çıktı; kemikli, kırmızımsı kahverengi insan parmakları ile çok fazla boğum gibi görünüyordu. Sonra düz, geniş gövdeler

yuvadan dışarı çıktılar. Düzinelerce.

İleri atıldım ve Moth'un kolunu yakaladım, düz bir deparla koşmaya başlarken onu da kendimle birlikte sürükledim. O da tek kelime etmeden beni takip etti ve kılıcını kınından çıkarmak için arkama uzandı.

"Onlardan kaçamayız," dedi acımasızca.

"Biliyorum." Silahıma uzandım ve emniyetini kapattım. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. Hazır mısınız?"

Bizi kovalayan bacaklarının sıçrayışını duyabiliyordum. Hızlı olduklarını biliyordum.

-Ve gerçekten çok uzağa zıplayabiliyorlardı. Durup döndüğümüzde, bir tanesinin bacağıma yapıştığını ve korkunç bir hızla bacağımdan yukarı doğru kaymaya başladığını hissettim.

Uzandım ve onu kopardım, bacaklarının elimin etrafında çılgınca hareket ettiğini ve tutunmaya çalıştığını hissedince midem kalktı. Güve kılıcını indirdi ve otların üzerine sırt üstü düştüğü anda ikiye böldü, bacakları hâlâ havada kıpır kıpırdı.

Vurulması zor düzinelerce küçük yaratığa nişan alarak mermi harcamak istemiyordum ama buna mecburdum. *O kadar çoktular* ki. Yerde kıvranarak bize doğru gelen sürünün üzerine mermiler yağdırdım, birçoğu küçük ölüm çığlıklarıyla karınlarının üzerine yığıldı. Moth, üzerimize atladıklarında birkaçını havada indirmeyi başardı ve kılıcıyla onları temiz bir şekilde ikiye böldü.

Gördüğümde içim daralsa da etkilenmeyi reddettim.

Cidden, kılıç neden *bu kadar ateşliydi*?

Bir tanesi Güve'nin botuna konduğunda, onu çılgınca silkeledi ve tekrar zıplamasına fırsat vermeden açıkta kalan karnına bastı. Ama ölmedi. Bacakları çizmenin etrafında kıvrıldı ve sivri uçları deriyi kazıyarak tutundu.

"Kahretsın-" Tekrar tekrar tepindi, ama dikkati dağılmışken kaval kemiğine bir tane daha indi ve tökezlemesine neden oldu.

Hâlâ bize doğru sıçrayan birkaç tanesini vurdum ve bacağına yapışmış olanın yassı gövdesinin altından parmaklarımı geçirerek yanına daldım. Vücudu yumuşacıktı, parmaklarım içine batıyor ve öğürmek istememe neden oluyordu. Bacakları Güve'nin baldırını çok sıkı kavramıştı, bu yüzden onları gevşetmeye çalıştım, keskin kılların cildime takılma hissi karşısında dişlerimi sıktım.

Küçük bir çığlık atarak kurtuldu ve ben av bıçağımı çıkarıp gövdesini yere saplarken Güve tökezleyip kış üstü düştü. Çizmesindeki nihayet kaymış, vücudu ezilmişti.

Tekrar ayağa fırladım ve silahımı doğrultarak bize doğru sürünerek gelmeye çalışan son birkaç kişiyi de vurdum. Sadece hızlı nefeslerimizin bozduğu sessizlik çöktüğünde, silahımı indirdim ve Moth'a döndüm.

Hâlâ yerdeydi, nefes nefese ellerinin üzerine yaslanmış, bıçağımın saplandığı küçük canavara bakıyordu.

"İyi misin?" Silahımı bıraktım ve yanına diz çöktüm. "Bacağını kontrol etmeliyiz."

Ama kot pantolonunun paçasına uzandığımda geri çekildi ve hızla ayağa fırladı.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece ayağımdakiyle dikkatim dağıldı." Ceketinin tozunu alırken ve omuzlarını dikleştirirken sesi savunmacıydı.

Bıçağımı yerden kurtardıktan sonra doğruldum. "Biliyorum. Onlar hızlı küçük piçler."

Boğazını temizledi ve örgüsünden kurtulan saç tellerini geriye itti. "Onları daha önce gördün mü?"

Başımı salladım. "Evet, birçok kez. İnsanlara neler yaptıklarını gördüm." Yüzünü buruşturdu ve kılıcını kaldırdı. "Evet."

Gerçekten iğrenç küçük şeylerdi. Yapışabildikleri her yere yapışıyorlardı, böylece karınlarındaki dişler önce giysilerinizi, sonra derinizi, sonra da geri kalanınızı parçalayabiliyordu. Akıncıların ve asker arkadaşların onlar tarafından tamamen kaplandığını ve dakikalar içinde yarı yarıya tüketildiğini görmüştüm.

Hatta daha küçük olanlar, fırsatını bulduklarında sizi içeriden yemek için ağzınıza bile giriyorlardı.

Nefes verdim ve bir elimi başımın üzerinde gezdirdim. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Boğazını tekrar temizledi ve koyu renk kirpiklerinin arasından bana bir bakış fırlattı. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Ben yürümeye başladım, o da yanıma geldi.

"Lanet olası bir chekla yuvasına bastığıma inanamıyorum," diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve ona baktım. "O zaman onlara böyle mi deniyor?" Başını salladı. "Neden, sen onlara ne diyorsun?"

Yüzüm kızardı. "Um... sadece parmak sikiciler."

Moth boğuk bir ses çıkarmadan önce bir sessizlik oldu. "*Parmak sikiciler?*"

Kıllarımı kıpırdatma isteğime direndim. "Yani, evet. Orduda bize doğru tür isimlerini söyleyecek kimse yok, bu yüzden biz... Hunter ve ben sadece karşılaştığımızda tanıyabileceğimiz isimler bulmak zorunda kaldık."

Homurdandı. "Parmak sikiciler."

Durakladım, sonra yüzüm hâlâ pembe olsa da kıkırdadım. Gevşemesi anlamına gelecekse biraz azarlanmayı kabul edebilirdim.

"Yani, sana bağırırsam neden bahsettiğimi anlarsın, değil mi?"

Biraz ofladı - tam olarak gülmedi ama ona bakıp sırtımama neden oldu.

"Evet, sanırım."

"Merak etme, canavarlara uydurduğum tüm aptal isimleri onları gördüğümüzde sana söyleyeceğim," dedim ve ona kocaman bir sırıtış attım.

Küçük, alaycı bir gülümsemeyle bana baktı ama gözleri ağızıma kayınca gülümsemesi kayboldu. Kızardı ve içimdeki ses hafifçe kabarıırken gözlerini hızla başka tarafa çevirdi.

Evet, çoğu zaman bir pislik olmasına ve bir akıncıya aşık olmasına rağmen Moth'tan etkileniyordum. Ve onun da benden az da olsa etkilendiğinden emindim.

Nefret ettiğinden de oldukça emindim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Charlie

Yeraltı akıncı piyasası çılgındı.

Moth bizi küçük bir kasabanın eteklerinde eski bir süpermarkete götürdü. İlk başta kafam karıştı çünkü içerisi karanlık ve boş görünüyordu. Ön camlar kırılmıştı ve içerideki raflardan bazıları park alanına sürüklenmişti.

Ama Moth bizi içeri almadı. Onu arka taraftaki yükleme alanına kadar takip ettim. Geniş kepenkler indirilmişti ve burası tamamen hareketsiz ve karanlıktı. Moth küçük bir yan kapıya doğru yürüdü ve beş kez hızlıca vurdu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve iri yarı kel bir adam bizi şüpheyile süzdükten sonra Moth'a bir kez başını salladı. Geri çekildi ve bizi içeri almak için kapıyı açtı.

Güve'yi içeriye kadar takip ederken eğlenerek homurdanma isteğime karşı koydum. Soğuk, dar bir koridorda yürürken bağırma seslerini ve bir jeneratörün alçak gürültüsünü duyabiliyordum.

Köşeyi dönüp ana yükleme alanına girdiğimizde, tahta ve oluklu metal parçalarından inşa edilmiş düzinelerce tezgâh ve pazar bölmesiyle yüz yüze geldiğimizde şok içinde bakmamaya çalıştım. Bazılarının üzerinde sarkan tek bir ampul, doldurulmuş alanları aydınlatırken, birkaçında eski şehirlerden alındığı belli olan yanıp sönen neon tabelalar bile vardı.

Kızlar! Kızlar!

Kızlar! Kızlar!

REHİN DÜKKÂNI

İÇKİSİ

Burası tam anlamıyla küçük bir distopik gecekondü pazar yeriydi - ordunun tamamen habersiz olduğu bir yer. Ve insanlarla dolup taşıyordu. Ortada bir yemek tezgâhı bile vardı ve etrafını çevreleyen derme çatma bir bar vardı ve insanlar hazır ramen veya kızarmış pilavı höpürdetirken neredeyse her koltuk doluydu. Burası bok gibi gürültülüydü ve genelevden yayılan tütsülerden, yemek tezgâhından ve çok sayıdaki insandan gelen kokuların karışımı burnumun direğini sızlattı. Güve'yi sessizce takip ettim.

İnsanların etrafından ve tezgâhların arasından geçerken, kendisine ihtiyatla baktıklarını ya da bön bön baktıklarını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ama ona baktığımda çenesinde bir kasın kıpırdadığını gördüm. Belki de fark etmiştir.

Beni büyük odanın kenarındaki bir bölmenin yanına götürdü ve bana doğru döndü. "Çantana dikkat et. Ve silahına. Ve bıçağına."

Başımı salladım ve etrafıma dikkatle bakmamaya çalışarak sırt çantamı omuzlarımdan indirip saplarını yumruk yaptım. Buranın yankesicilerle dolu olduğundan hiç şüphem yoktu.

Güve de aynısını yaptı ama kılıcını sırtında tuttu. Sanırım sahibine fark ettirmeden bir kılıç çalmak oldukça zordu.

"Peki ne için buradayız?" Etrafıma bakınarak sordum.

Yanında durduğumuz tezgâhta ağırlıklı olarak tütün, nargile, pipo ve diğer sigara malzemeleri satılıyordu. Köşeye sıkışmış, yere yakın küçük yuvarlak bir masa vardı ve etrafında minderlere oturmuş nargile içen birkaç akıncı vardı. Dumanlı hava tatlı kokuyordu ve öksürmek istememe neden oluyordu.

"Genel ihtiyaçlar." Tekrar yürümeye başladığımızda Moth tek omzunu silkti. "Belki bir silah."

"Burada hangi silahları satıyorlar?" Silah satan bir tezgâh bulmaya çalışarak mırıldandım.

Moth bana bir bakış attı. "Ellerine ne geçerse."

Hem yeni hem de yırtık pırtık giysilerle dolu bir bölmenin önünden geçerken, sahibi gözlerini Moth'a dikti ve botlarına tükürmeye başladı. Moth'un öfkesi alevlendi ve o sik kafalıya ne yaptığını sandığını sormak için döndüm, ama Moth kolumdan tuttu ve ben yapamadan beni sürükledi.

Yüzünü bana döndüğünde yüzü pembeydi ve çenesi sertçe sıkılmıştı.

"İstersen gidip etrafa bir göz atabilirsin," dedi sesi gergin bir şekilde.

Çok utandığını hissettim, bu yüzden kaç kişinin ona bu şekilde davrandığını sormak istememe rağmen, kıyafet tezgâhındaki pislikten bahsetmedim. Ve muhtemelen biz buradayken ona yapacakları ya da söyleyecekleri başka bir şeye tanık olmamı istemiyordu, bu yüzden isteksizce başımı salladım.

"Tamam." Sinirle yutkundum. Etrafım akıncılarla çevriliyken boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Alnımda ASKER damgası varmış gibi hissediyordum. "Uh... herhangi bir tavsiye?"

"İçinde sürprizler bulmaktan hoşlanmıyorsan yiyecek alma," dedi Güve kesin bir ifadeyle. "Eşyalarınıza dikkat edin. Ve çoğu insan burada yeni olduğunuzu anlayacaktır, bu yüzden bir şey takas etmek isterseniz sizi soymaya çalışacaklardır."

Bilmiyordum ama minnetle başımı salladım. "Teşekkür ederim. Peki... işin bittiğinde nerede buluşalım?"

Etrafıma bakındım ve girişin yanında yanıp sönen pembe neon PAWN SHOP tabelasını gördüm.

"Rehin dükkanının orada buluşalım mı?" Moth'a sordum, yüzünde paniklemiş bir ifade belirince kaşlarım seğirdi.

"Uh..." Tam karşısında yanıp sönen büyük, parlak pembe harfleri görmüyormuş gibi odanın etrafına baktı.

"...Orada mı?" Yavaşça işaret ederek söyledim.

Ona baktı, sonra sıkıca başını salladı ve başka bir şey söylemeden yürümeye başladı. Birkaç saniye arkasından bakakaldım.

"Sonra görüşürüz o zaman," diye mırıldandım ve tezgahların arasında dolaşmaya başladım.

Gergin olduğum gerçeğinden nefret ediyordum, ellerim sırt çantamın askılarını sıkıca kavramıştı, sanki birinin onu parmaklarımdan koparmasını bekliyordum. Ki... koparabilirlerdi de. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Şehirlerin daha fakir kısımları da benzerdi ama korkunç derecede sıkışık olsalar da *bu kadar* sıkışık değillerdi. Şehirlerde hala çoğunlukla gerçek dükkan binaları ve düzgünce yerleştirilmiş pazar tezgahları vardı. İnsanların geçmek için itişip kakıştığı, ahşap çerçeveler ve metal bölmelerden oluşan bu tıkış tıkış değil.

"Selam tatlım."

Boğuk ses bağırırları ve gevezelikleri yarıp geçerken sağıma doğru baktım. Arnavut kaldırımlı genelev penceresinden eğilen kişiyi gördüğümde benimle konuştuğunu anladım.

Durdum ve gergin bir şekilde kıkırdadım, yapıya baktım. Buradaki en iyi inşa edilmiş şeydi - aslında düzgün bir bina gibiydi, yükleme bölümünün çatısına kadar uzanan iki katı vardı. İşçinin arkasında cesetlerle dolu, loş ışıklı bir bar görebiliyordum.

Boğazımı temizledim ve onlara başımı salladım. "Merhaba."

"Burada yenisin, değil mi?" Kollarını pencere kenarına kavuşturmuş, neredeyse şeffaf pembe bir elbise giymiş ince, çift cinsiyetli bir vücudu göstererek daha da dışarıya eğildi. "İçeri gelip bir şeyler içmek ister misin?"

Kıkırdadım. "Hayır, teşekkür ederim. Bugün sadece etrafa bakıyordum."

"Ah, şu aksan." Mavi gözler çerçevemin üzerinde gezindi. "Ve sen yakışıklısın. Ve aslında temizsin. İçeri gelmek istemediğine emin misin?"

Tekrar güldüm ve kibarca reddetmeye hazırlanırken uzun parmaklar pazuma dolandı ve beni uzaklaştırdı. Seks işçisinin gülümsemesi, pencereden geriye doğru eğilip gözden kaybolurken iğrenç bir alaycılığa dönüştü.

Moth'un temiz, narenciye kokusu burnuma doldu ve kolumu kurtarmamı ve bir yumruk atmak için etrafımda dönmemi engelledi.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslayarak beni genelevden uzaklaştırdı. "Seninle sevişecek vaktimiz yok ve ben de seni orada aramayacağım."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. Yüzü hâlâ gergin, elmacık kemikleri hafifçe kızarmıştı. "Bana merhaba demediler. Ben sadece kibarlık ediyordum."

Alaycı bir homurtu çıkardı ve elini bıraktı. "Her neyse. Sadece... beladan uzak dur. Uzun sürmez."

O uzaklaşırken arkasından bakakaldım.

"Başımı belaya sokmuyordum," diye mırıldandım nefesimin altında ve ters yöne doğru yürümeye başladım.

Etrafa bakmakla ilgilenmiyordum bile ama Moth buraya ne için geldiysek onu alırken beni yanında istemediği belliydi. Ne olduğunu merak ediyordum. Her konuda o kadar ketumdu ki, bana hangi *malzemeleri* istediğini bile söylemedi. Bu garip bir şey olduğu anlamına mı geliyordu? Ya da kötü bir şey mi?

Zihinsel bir omuz silkme yaptım. Moth'un ne aldığı umurumda değildi ama belli ki benim umursayacağımı düşünmüştü. Bana sanki bir hakaretmiş gibi *asker çocuk* diyordu ve her seferinde yüzümün kızarmasına neden olmasından nefret ediyordum.

Ama belki de bunun nedeni teknik olarak ona yalan söylememdi. Eski asker olduğumu sanıyordu ama değildim. Geri dönmem gerekiyordu. Bu kaotik, rahatsız akıncı pazarının ortasında durmak bile orduya geri dönme düşüncesinden duyduğum huzursuzluğu azaltmadı.

Birinin ne düşündüğümü anlayabileceğinden mantıksız bir şekilde korkarak onu geri ittim ve bir süre tezgahlarda dolaştım. Birkaç dükkân sahibi bana seslenerek eski bilgisayar parçaları, somun ve cıvatalar ya da tarihi yirmi yıl geçmiş bayat şampuan şişeleri almamı sağlamaya çalıştı.

Ancak bazı tezgâhlarda -daha iyi yapılmış, düzgün aydınlatmalı olanlarda- şehirlerden kaçırıldığı belli olan şeyler satılıyordu. Bir bölmenin arkasındaki metal kafesin içinde yeni ağır kesici paketleri ve diğer tıbbi malzemeler dururken, bir diğerinde elinde tüfekle gergin bir şekilde duran ve herkesi dikkatle izleyen sahibinin arkasında çeşitli silahlar ve bıçaklar kilitliydi.

Bir bölme diğerlerinden daha büyüktü ve neredeyse bir minimart yükleme alanına bırakılmış gibi görünüyordu. Üst kattaki mağazadan alınan raf üniteleri, şehirlerden gelen genel markalı yiyecek ve içeceklerle dolu düzgün koridorlar oluşturuyordu.

Birinin kasıtlı olarak bana yaklaştığını hissettiğimde gerildim, eli av bıçağını dikkatlice kavradı, ben sarsıldım ve o kalabalığın içinde eridi. Bıçağın hâlâ kalçamda kılıflı olduğunu hissettiğimde rahat bir nefes aldım. Kendimi tedirgin hissederek gidip Moth'u rehinci dükkânının dışında beklemeye karar verdim, böylece sırtımı bir duvara yaslayabilecektim.

Beklerken insanları izledim. Çoğu beni görmezden geldi, ama birkaçı yanımdan geçerken göz ucuyla baktı. Hepsinin nereden geldiğini merak ettim. Çorak Topraklar'da çok fazla akıncı kampı yoktu ve kamplarını birbirine yakın kurduklarını da sanmıyordum. Pazara ulaşmak için çok yol kat etmiş olmalıydılar ki bu da mantıklı geliyordu; eğer yiyeceğiniz bitiyorsa ya da silahınız yoksa, Çorak Topraklar boyunca yürümek muhtemelen hayatınızı riske atmaya değerdi.

Ve bu akıncılardan bazıları kesinlikle diğerlerinden daha kötü görünüyordu. Birinin kulağı kopmuştu ve tıraşlı kafasının yarısında canavar ısırtığı olduğunu hemen anladığım derin bir yara izi vardı. Bok gibi sert görünüyordu, açıkçası ve yemek barında başka bir akıncıyla şamatayla gülüyordu.

Endişe verici derecede genç görünen bir kız yırtık, bol bir tişört ve tayt giymişti ve yemek barında yemek yiyen akıncıların etrafında dolaşıyordu, kahverengi gözleri onları süzüyordu. Ben onu izlerken, kel adamın yanından geçip ceketinin cebinden bir şey aldı ve kalabalığın içinde eridi.

"Takas için mi geleceksin yoksa girişte mi duracaksın?"

Hırçın sese dönüp baktığımda, rehinci dükkânının kapısından bana kaşlarını çatarak bakan yıpranmış, esmer bir yüz gördüm. Burası da genelev gibi iyi inşa edilmiş bir yapıydı ve sadece bir bölme ya da tezgâh değil, düzgün bir cephesi vardı.

"Sadece birini bekliyorum," dedim sahibine kısaca.

Homurdandı. "O zaman en azından kenara çekil de insanlar içeri girebilsin." Başımı salladım ve birkaç adım sola kaydım. "Elbette. Özür dilerim."

Bana baktı, bir elini tıraşlı kafasında gezdirdi. "Seni daha önce burada görmemiştim."

Kıkırdadım ve ona büyüleyici sırıtışımı fırlattım. "İlk kez."

Kaşlarını kaldırarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni süzdü. Ellili yaşlarında görünüyordu ve uzun, dökümlü, desenli bir elbise ile büyük, boktan botlar giymişti. Bileklerinde bilezikler şingirdiyordu.

"Nasıl buldun?"

Sesi şüpheciydi. Buranın akıncılar arasında sıkı korunan bir sır olduğunu biliyordum. Dışarıda bunun gibi kaç pazar olduğunu merak ediyordum.

"Arkadaşım getirdi beni." Moth'a arkadaşım demek garip geliyordu -arkadaş değildik- ama bu konuya girmeyecektim.

"Kim?"

Etrafıma bakındım ve kalabalığın arasından ilk olarak Güve'nin kılıcının kabzasını gördüm. Bir tezgâhtaydı, sattıkları şeye bakarken başını eğmişti - buradan göremiyordum - ve beyaz saçlarının telleri örgüsünden sıyrılıp yüksek elmacık kemiklerine dökülmüştü.

İçimde yine bir çekim hissettim ama bunu görmezden gelip başımla ona doğru işaret ettim. "O."

Tefeci dükkânı sahibi bakışlarımı takip etti ve kaskatı kesildi. "Canavar mı?" Kaşlarımı çattım. "O yarı insan."

Homurdandı. "Ne fark eder ki?"

Kaşlarım çatıldı. Her insan Moth'a böyle mi davranırdı?

Ben bir şey söyleyemeden mırıldandı: "Neden buraya gelmeye zahmet ediyor anlamıyorum. Çoğumuz ona hizmet etmeyeceğiz."

"Ne?" Tekrar Moth'a baktım. Şimdi tezgâh sahibiyle konuşuyor, belli ki istediği şey için pazarlık yapıyordu. "Yarı canavar olduğu için mi?"

"Mm," diye homurdandı, bana bakmadan önce bir süre daha ona baktı. "Onunla ne yapıyorsun?"

"I-" Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve bu insanların sırf yarı canavar olduğu için Moth'a hizmet etmeyi reddettikleri düşüncesine sinirleniyordum. "O benim arkadaşım," dedim tekrar, bu sefer daha savunmacı bir şekilde. "O iyi bir adam."

Bunun doğru olup olmadığını tam olarak bilmiyordum ama içimde onu savunmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç vardı. Burada hiçbir şey *yapmıyordu*. Sadece bir şeyler almak istiyordu. Bu tüccarlar kime hizmet ettikleri konusunda seçici davranmayı gerçekten göze alabilirler miydi? Çoğunun sırf yarı canavar olduğu için Güve ile ticaret yapmayı reddetmesi ne anlama geliyordu? İnsanlar ondan gerçekten bu kadar nefret mi ediyordu?

"Ben olsam yarı canavara güvenmezdim," diye homurdandı rehinci dükkânı sahibi.

"Gerçekten burada kimseye bir şey yaptı mı?" Sert bir sesle sordum.

Kadının kaşları kalktı. "Hayır, ama şuna bak. Ürkütücü herif. Onu odanın diğer ucunda görmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

Yüzüm öfkeden kızardı. "O ürkütücü değil."

"Mm," diye tekrar homurdandı, sonra bana sert bir bakış attı. "Kapımın önünü tıkama evlat."

Arkasını döndü ve dükkânın içine doğru yürüdü. Derin bir nefes aldım ve bir adım daha atarak sırtımı dükkân duvarının kenarına dayadım. Gözlerim tekrar Güve'yi aradı ama tezgâhtan kaybolmuştu ve onu göremedim.

Yaklaşık on dakika sonra ortaya çıktı, sanki ona bakan ve birbirlerine mırıldanan akıncıları fark etmemiş gibi yüzü bomboştu ama ben fark ettiğini biliyordum. Gergin görünüyordu.

Onun için duyduğum üzüntüyü engelleyemedim, bu yüzden durumu daha az garip hale getirmek için ona sııttım. "Hepsi bitti mi?"

Sessizce başını salladı ve ben de onu girişe kadar takip ettim. Aynı iri yarı adam hâlâ orada duruyordu ve tek kelime etmeden kapıyı açtı. Kapı arkamızdan kapandığında, içerideki pazarın boğuk sesleri anında kayboldu ve bizi rüzgârın alçak ısılgı dışında sessizlik içinde bıraktı.

Buraya hava karardıktan sonra gelmiştik ve binanın etrafında geri dönerken boş süpermarkete baktım.

"Orada kamp kuralım mı?" Çenemi parçalanmış ön kapılarına doğru sallayarak sordum. "Güvenli mi?"

"Hayır," dedi Moth adımlarını bozmadan. "Başka bir yere gidiyoruz."

"Nerede?" Soğuktan titreyerek montumu daha sıkı sardım. "Başka bir pazar mı?"

"Buralarda bir yer biliyorum," dedi kısaca, etrafımıza kar yağarken çenesini aşağı doğru eğdi.

Birden durdu ve sırt çantasını çıkarıp fermuarını açtı. Tek kelime etmeden sıcak, yumuşak bir kumaş demetini bana doğru itti. Karın içine düşmeden önce onu almak için beceriksizce davrandım.

"Ne..." Başımı kaldırıp baktığımda Moth'un kalın siyah bir atkıyı boynuna doladığını, burnunu ve ağzını kapatacak şekilde yukarı çektiğini gördüm.

Elimdeki atkıya tekrar baktım. Onunkinin gri bir versiyonuydu ve sırtarak boynuma doladım ve onun yaptığı gibi burnumu ve ağzımı sıcak tutmak için kapattım.

"Bana atkı mı aldın?" Keyifli bir iç geçirdim, sıcak nefesim kumaşın altında soğuk çenemi ve burnumu ısıtıyordu. "Teşekkürler, Moth."

Homurdandı, tekrar yürümeye başlamadan önce solgun gözleri bana dikildi. "Böylece üşüdüğüm için sızlanmayı bırakırsın."

Onu takip ederken bir kahkaha attım. Bundan belki iki kez bahsetmiştim ve *kar yağıyordu*. İkimizin de zaten eldivenleri vardı, bu yüzden karda ilerlerken onları giydik. Güve'ninkiler eski ve yıpranmış görünen yumuşak kahverengi deriden yapılmıştı, benimkiler ise çok az yıpranmıştı - çiftlikten ayrılmadan önce sığınaktan almıştım.

"İçeriden biriyle hapishane hakkında konuştum," dedi, sesi eşarbının arkasında boğuklaşmıştı.

Ona baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Sen mi yaptın? İyi düşünmüşsün."

Etkilendim ve utandım. Bunu ben de yapabilirdim. Bunun yerine etrafta dolandıktan sonra rehin dükkanının dışında Güve'yi bekledim. En azından o huysuz rehinci dükkânı sahibine bir şey bilip bilmediğini sorabilirdim ama aklıma gelmemişti.

Burada alışkın olmadığım bir durumdaydım, Wastes'ın orduda hiç göremediğimiz diğer yüzünü keşfediyordum. Göz korkutucu olsa da... hoşuma gitmişti. İnsanların askeri korumalı şehirlerin dışında kalmayı seçerek burada nasıl yeni hayatlar ve topluluklar yarattıklarını görmek büyüleyiciydi.

Onları suçlamadım. Şehirlere gitmekten nefret ederdim.

"Peki ne dediler?" Ben sordum. "Hapishane hakkında mı?"

Öfkelendi. "Pek bir şey yok. Ya fazla bir şey bilmiyordu ya da bana söylemek istemedi. Orayı duyduğunu, birkaç arkadaşının yıllar içinde kaybolduğunu ve oraya götürüldüklerinden şüphelendiğini söyledi."

Ona bakarken kaşlarım havaya kalktı. "Ve... ne yani, onları aramaya hiç gitmedi mi?"

Güve bana tekrar baktı. "Arkadaşlar sadece burada senin yanındayken arkadaşdır. Çoğu akıncı başkaları için kendi derisini riske atmaya istekli değildir."

"Hunter bana yardım etmek için Wastes'ın yarısını kat etti."

Güve ofladı pufladı. "O zaman sen de özel bir kar tanesi olmalısın."

Küçümseyici ses tonuna sinirlenmekten çok öfkelenerek gözlerimi devirdim.

"Yani sen ve büyük kızgın olan hiç... birlikte olmadınız mı?" Güve huysuzca sordu.

"Ne, ben ve Hunter mı?" Güldüm. "Hayır. O benim sinir bozucu, huysuz kardeşim gibi."

Karanlıkta karda ilerlerken Güve bir süre sessiz kaldı. Artık etrafımıza daha yoğun yağıyordu ve önümüzde birkaç metreden ötesini görmemizi zorlaştırıyordu. Tedirgindim, karda çatırdayan başka ayak sesleri var mı diye kulak kabartıyordum ama etrafımız ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"İkisi de bunu yapman konusunda endişeli görünüyordu," dedi Moth sonunda. Sözlerindeki acıyı sezebiliyordum ama bunun sebebinin ne olduğunu biliyordum. "O ve Edin."

Kıkırdadım. "Evet, ikisi de oldukça zorba. Birlikte... büyük bir kibirli, ezici enerji topu gibiler."

Yanımda yürürken ona baktım. Gözleri yere eğilmiş, kar taneleriyle beneklenmiş koyu renk kirpiklerinin siper ettiği yeri izliyordu. Kar, başına yerleşirken solgun saçlarından neredeyse ayırt edilemiyordu.

Tefeci dükkânı sahibinin sözleri tekrar kafamda çınladı. Ve akıncıların pazarda ona attığı tiksintili, temkinli bakışlar. Moth'un botlarına kelimenin tam anlamıyla tüküren tezgah sahibi.

Huysuzluğu çok daha anlamlıydı. İnsanlar ona bok gibi davranıyordu.

"Nebraska akıncıları da senin için endişelenmiş gibiydi," diye teklif ettim, onu daha iyi hissettirmek istememe rağmen... aslında hiç de öyle görünmüyorlardı. "Ghost ve Rig. Ve Gloam ve Aury."

Hiçbir şey söylemedi, ben de ona baktım ve tereddütle sordum: "Gloam'la anlaşıyor musunuz? Onun yanındayken gergin görünüyordun."

Sertleşti. "O sadece... uzun süredir orada değil. Birbirimizi tanımıyoruz."

Başımı salladım, bundan daha fazlası olduğunu hissediyordum ama bana açılmayacağını biliyordum.

"Bana senin yarı canavar olduğunu söyleyen Gloam'du," dedim çünkü Moth'un akıncıların onun hakkında dedikodu yaptığını düşünmesini istemiyordum. "O

Onları daha iyi anladığınız için burada çok yardımcı olacağınızı söyledi."

Gloam'un başka ne söylediğini ona anlatmadım. Ona güvenmemekle ilgili. Sakladığı sırlar hakkında. Sonunda benim yanımda biraz rahatlamıştı ve bunun onu tekrar kapatacağını biliyordum.

Ve... canavar tarafının iyi bir şey olduğunu görmesini istedim. Onu diğer insanlardan dışlasa bile, hor görülecek bir şey değildi.

Moth bana baktı, kaşlarını indirdi. "Beni gördüğünde bir şey olduğunu anlayamadın mı?"

Söyleyebilirdim, ama yine de bunu söylemek istemedim.

Şakacı bir tonda, "Dikkatimi daha çok ne kadar ateşli olduğun dağıttı," dedim ama bu tamamen bir şaka değildi.

Moth'un yüzünün görünen kısmı pembeleşti. Birkaç saniye boyunca nasıl cevap vereceğini bilememiş gibiydi ama sonra homurdandı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

Omuz silktim ve kalbimin biraz daha hızlı atmasını görmezden gelmeye çalışarak kıkırdadım. "Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Charlie

Etrafımızdaki manzara iliklerime kadar huzursuzluk veren bir şekilde tanıdıklaştık, ne kadar endişeli olduğumu saklamak için çok uğraştım. Bu his günlerdir artıyordu ve hapishaneye yaklaştıkça daha da kötüleşiyordu.

Kolebler ve behamotlar beni ülkenin dört bir yanından buraya sürüklerken etrafıma dikkat ettiğimden emin olmuştum. Tanımlayıcı işaretleri seçmeye ve ne yöne gittiğimi anlamak için gözümü güneşten ayırmamaya alışmıştım.

Ve hapishanenin hemen ileride olduğunu biliyordum.

Gittikçe koyulaşan karanlıkta dış hatlarını görebiliyordum. Tek başına, karanlık ve sessiz duran büyük, uğursuz bir blok.

Çok karanlık ve sessiz.

"Uh..." Kaşlarımı çattım ve yavaşlayarak durdum. Moth bana baktı ve yüzünü bana dönerek durdu.

"Ne?"

"Bu..." Uzaktaki binayı işaret ettim. "Orası hapishane, ama... daha önce dışarıda kamp kurmuş yüzlerce canavar vardı. Ateşleri görebiliyoruz. Ve dövüşler yakında başlayacak."

Güve yüzünü binaya döndü ve sessizce ona baktık. Boş görünüyordu.

"Bunun o olduğuna emin misin?" diye şüpheyle sordu ve ona ters ters bakmama neden oldu. "Evet, eminim."

Bana kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Öyle," diye ısrar ettim, silahıma uzandım ve ilerledim. "Belki de hepsi... içeridedir?"

Moth'un onu takip etmeden önce ofladığını duydum. Botlarımız karda çıtırdıyordu, kilometreler boyunca rüzgârın ıslığı dışında tek ses yoktu. Rüzgâr şiddetini artırıyordu ve iri taneler saçlarımıza yerleşmek üzere aşağı doğru sürüklenmeye başladı. Atkımı burnumun üzerine doğru çektim, karanlık ve sessiz hapishaneye bakarken gözlerimi kısmıştım.

Oraya vardığımızda rüzgâr uğulduyordu ve kar yoğun ve hızlı bir şekilde yağarak görüşümü engelliyordu. Gözlerimi hızla kırptırdım, pulların kirpiklerime yerleştiğini ve her şeyi puslu bir beyazla bulanıklaştırdığını hissettim. Moth eldivenli eliyle kılıcının kabzasını avuçluyordu ama kılıcı yanında gevşek bir şekilde tutuyordu.

Durdum ve binanın önündeki tabelaya baktım. Eski, yırtık ABD bayrağı sırlıklam olmuş, direğe yaslanmıştı. Bir kar yığınının altında, buraya geldiğimizde behamotların beni sürükleyerek getirdikleri ve bileğime bir kimlik bileziği takmadan önce onu yöneten garip canavara havladıkları masa görünüyordu. Binaının yan tarafına çivilenmiş büyük beyaz tahtalar şimdi ayırt edilemeyen harflerden oluşan bir karmaşaydı ve renkler uzun çizgiler halinde akıyordu.

Moth bir adım daha yaklaştı, sonra sanki onu yanlış yere getirdiğimi düşünmüş gibi yan gözle bana baktı.

"İşte bu," diye tekrar homurdandım, durmadan önce ileri doğru adım atmaya başladım, içeri açılan ön kapılara bakarken içimdeki huzursuzluk sıkılaştı. Artık onları koruyan iri yarı, kıllı bir yaratık yoktu.

Burada hiç kimse yoktu.

"Şey..." Moth yavaşça çenemi sıkarak konuştu. "Bana oldukça boş görünüyor."

"Harika çıkarım becerileri," diye tersledim, etrafımıza bakarken kafam karışmıştı. "Hatırlat da sana bir altın yıldız çıkartması vereyim."

Etrafımızdaki kar kalın ve el değmemişti, bu da bana buranın bir süredir boş olduğunu söylüyordu. Yayılan binanın yan tarafına serpiştirilmiş düzinelerce kamp ateşi ve çadırdan hiçbir iz yoktu. Eski hapishane avlusunda tribünlerin ve dövüş ringinin kurulduğu arka tarafa doğru ilerlemeye başladım.

Moth, botları çatırdayarak sessizce onu takip etti. Gelişigüzel inşa edilmiş tribünler kar yığınlarının altına gömülmüştü; avlu, yer yer yamulmuş ve yırtılmış olan çitlerin arkasında pürüzsüz, el değmemiş bir beyaz örtüye bürünmüştü.

Yaklaştım ve çitteki sivri yarığı dikkatlice kavradım, altına eğilmek için daha geniş bir şekilde çektim. Etrafına bakınırken solgun gözleri eşarbının üzerinde sakın ama dikkatli olan Güve için onu geride tuttum.

"Burası dövüşlerin yapıldığı yerdi," dedim gergin bir sesle, ama çitlerin arasından ıslık çalarak geçen rüzgârdan beni duyup duymadığından emin değildim.

Ama başını salladı, gözleri avluyu çevreleyen derme çatma tribünleri izliyordu.

"Bizi buradan çıkardılar." Behamot'un beni dışarı çektiği kapılara yaklaştım, küçük koleb yanında durmadan gevezelik ederken sırtıma öyle sert bir tokat atmıştı ki öne doğru tökezlemiştim.

Kapılar kısmen açıktı, karanlık binanın içinde kar sürükleniyordu. Moth yanımdan geçip kapıyı iterek açtı ve kılıcını rahat bir şekilde tutarak eşikten temkinli bir adım attı.

İlk başta takip etmedim. Hapishanenin karanlık derinliklerine bakarken bedenim kilitlendi. Beynimin bir kısmı, oraya girersem bir şekilde tekrar bir hücreye kapatılacağıma ikna olmuştu.

Moth bana dönüp baktığında kendimi içeri girmeye zorladım. Kapı arkamdan kapanınca irkildim ve Moth'un bana bakarken solgun gözlerinin üzerindeki kara kaşlarının hafifçe çatıldığını gördüm.

Boğazımı temizledim ve kendimi çok açıkta hissettiğim için başımı öne eğdim. Moth hiçbir şey söylemedi, sadece sırt çantasından el fenerini çıkarıp bana uzattı.

Burası tamamen sessizdi. Dışarıda uğuldayan rüzgâr, kapı arkamızdan kapandığı için daha da hafiflemişti. Gidip açıp açamayacağımı kontrol etme dürtüsüne direndim - dışarı çıkabileceğimizden emin olmak için.

"Seni nerede tuttuklarını hatırlıyor musun?" Güve'nin boğuk sesi kısılmıştı. Her yer terk edilmiş gibi görünse de burada gizlenen bir şey olup olmadığını bilmiyorduk.

Hızlıca başımı salladım ve yürümeye başladım. Behamot ve koleb beni hücremden alıp sessiz bir insan muhafızla birlikte hapishaneden savaş alanına götürdüklerinde nispeten sakin kalmayı başarmıştım. Kaçma ihtimaline karşı uzun ve dolambaçlı koridorlarda yaptığımız dönüşleri saymaya ve takip etmeye özen göstermiştim.

Moth kılıcı hazır bir şekilde onu takip ederken ikimiz de sessiz kaldık. El fenerini silahımın namlusuna dayadım, parmağım tetiğin üzerinde, en ufak bir hareket ya da sese karşı hazır beklerken sarı ışını ileri geri hareket ettirdim.

Işık, yırtık muşamba zeminde uzun bir donmuş kan lekesi üzerinde oynadı. İlerlemeye devam ederken ikimiz de tek kelime etmedik. Tüm insanları tuttukları hücre bloğunun çift kapısı kısmen aralıktı, kollara ve aralarındaki zemine daha fazla kan bulaşmıştı.

Karanlık ve sessiz alana girdiğimizde daha önce sürgülenmiş olan masa ve banklardan bazılarının sökülmüş olduğunu fark ettim. Her yerde eski, pul pul dökülen kahverengi kan vardı ama ceset yoktu. El fenerinin ışığını

Odanın kenarlarına ve yukarıya doğru ışınlandığımda tüm hücre kapılarının açık olduğunu fark ettim.

Güve sessizce yanımdan geçip en yakın hücreye yöneldi, görmek için el fenerine ihtiyacı yoktu. Eldivenli elini kapının üzerine koydu ve yavaşça iterek açtı, içeriye baktı, sonra bana dönüp başını hafifçe salladı.

"Boş mu?" Bana doğru geri döndüğünde fısıldadım. Başını salladı.

"Hepsini kontrol etmek ister misin?"

Nefes verdim ve başımı sallayarak çenemi merdivenlere doğru salladım. "Cat'in hücrelerini kontrol edeceğim."

Ayak seslerimizi olabildiğince sessiz tutmak için metal merdivenden yavaş ve dikkatli adımlarla çıktık. Botlarımız hâlâ yumuşak bir şekilde yürüyüş yoluna çarpıyordu ama hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ürkütücü bir sessizlik vardı, içim ürperdi. Burası daha önce sürekli aydınlık ve gürültülüydü; ana ışıklar sürekli yanıyor, gardiyanlar sürekli etrafta dolaşıyor, insanlar bağılıyor ve hücrelerinin kapılarını çarpıyorlardı.

Cat'le bir geceliğine paylaştığım hücrenin kapısını itip açtığımda ceset ve kan görmeyince rahatlamış bir nefes aldım. Ama içeriye tek bir adım atmaya cesaret edemedim ve ben geri çekilirken Moth yorum yapmadı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve sessiz hücre bloğunun etrafına bakındım. Buranın tamamen ıssız olduğundan oldukça emin olmama rağmen silahımı indirmedim.

Ne olmuştu?

Merdivenlerden inip kapılara doğru ilerledik. Canavarları burada nerede tuttuklarını bilmiyordum ve kontrol etmek de istemiyordum. Bu devasa binada dolaşırken kaybolma ya da arkamızdan kapanan ve bir daha açılmayan bir kapı yüzünden kapana kısılma riskini almak istemiyordum.

Avluya geri döndüğümüzde hava zifiri karanlıktı, rüzgâr uğulduyor ve kar daha da yoğun yağıyordu. Titreyerek çitteki boşluğa doğru yürüdüm, kar ayak bileklerime kadar geliyordu ve ayaklarım botlarımın içinde kaskatı donmuştu.

Binadan kısa bir mesafe uzaklaşıp ona bakmak için döndüğümde arkamda Moth'un botlarının çtırdadığını duyabiliyordum.

"Sence ne oldu?" diye sordu, sesi uğuldayan rüzgârdan belli belirsiz geliyordu. Yüzümün yan tarafı yağın kar yüzünden donmuştu ve ben

Uzandı ve ısıtmak için kulağımı ovuşturdu. "Hiçbir fikrim yok."

Binanın önüne doğru yürümeye başladım, rüzgâr donmuş kulaklarımda ılık çalıyordu ve görüşüm yağın yoğun kar yüzünden neredeyse tamamen kapalıydı.

"Tüm binayı kontrol etmediğimizi biliyorum ama bu gece burada kalmalı mıyız?" Arkamdan yürüyen Moth'a sordum. "Lobide kamp kurabiliriz."

Cevap vermedi ya da belki de rüzgârdan duymadım. Arkama baktım ve ani bir duruşla sarsıldığım için neredeyse tökezliyordum.

Güve gitmişti.

Gözlerimi kısarak arkamdan gelip gelmediğini, kar tarafından engellenip engellenmediğini görmeye çalıştım. Birkaç adım ilerledim, sertçe baktım, midemi bulandıran bir his vardı.

Orada değildi. Sadece gitmişti.

Çılınca etrafıma bakındım, karda nereye gittiğini gösterebilecek herhangi bir çizme izi görmeye çalıştım. Ama bahçedeki izlerimiz dışında hiçbir iz yoktu ve zaten benim bıraktığım ayak izlerinden yürüyor gibi görünüyordu. Sürüklenme izi yoktu. Düşüğünü ya da koşarak uzaklaştığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"Güve?" Tereddütle seslendim, hapishanede hâlâ gizlenen bir şey *olması* ihtimaline karşı çok fazla gürültü yapmak istemiyordum.

Rüzgâr ılık çalıyordu ve ben de kulaklarımı zorlayarak belli belirsiz sesler duymaya çalışıyordum. Hiçbir şey duymadım.

"Güve?" Tekrar bağırdım, şimdi daha yüksek sesle, panik beni yakalamıştı. El fenerini çılınca ileri geri salladım.

Neredeydi? Onu bir şey mi yakalamıştı?

"*Güve*," diye bağırdım ve karda olabildiğince hızlı bir şekilde avluya doğru koşmaya başladım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve atkımın ağzıma değen kumaşı hızlı, panik nefeslerimle ısındı ve nemlendi.

Çitlerin altından geçip kapılara doğru koştum, birini iterek açtım ve içeri tereddütlü bir adım attım. Buraya yalnız girmek istemiyordum.

İçerisi hâlâ tamamen sessizdi. Kararsızlık beni sardı, soğuktan titriyor olmama rağmen koltuk altlarım terlemeye başladı.

Aptalca olduğunu bile bile "Güve" diye bağırdım.

Sesim uzun ve boş koridorlarda yankılandı. Kimse karşılık vermeyince aceleyle kapılardan uzaklaştım ve onları iterek kapattım. Eğer içeride bir şey varsa, onu varlığım konusunda uyarmıştım.

Eldivenlerime rağmen parmaklarım silahımın etrafında kaskatı kesilmişti. Kısmen soğuktan, kısmen de korkudan çitin altına doğru eğilirken nefesim kesildi.

Nereye gitmişti? O iyi miydi? Yaralanmış mıydı?

Tüm binanın çevresini dolaşırken sesim kısılana kadar onun adını tekrar tekrar bağırdım. Karda benimkinden başka ayak sesi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kimse karşılık vermedi. Binadan ya da karın içinden bana doğru hiçbir şey çarpmadı. Tamamen yalnızdım.

Güve gitmişti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Charlie

Hangi duygunun daha güçlü olduğuna karar veremiyordum: kaynayan öfke mi yoksa yoğun endişe mi?

Hangi cehenneme gitmişti? Bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra yoktu. Koşarak mı uzaklaşmıştı? Bir çukura mı düşmüştü? Silahımı iyi tutamayacak kadar titreyene ve artık el ve ayak parmaklarımı hissedemeyene kadar hapishanenin dışını aramaya devam ettim.

Yaralanmış mıydı? Bir şey onu yakalamış mıydı?

Birçok nedenden ötürü hapishanenin derinliklerine tek başıma gitmek istemiyordum, bu yüzden çürümeye yüz tutmuş ön girişte kamp kurmuş, içeri bir şey sızma ihtimaline karşı tezgâhın arkasına gizlenmişim. Hapishane hâlâ tamamen sessiz görünüyordu ama yaratıklar ya da insanlar hâlâ içeride bir yerlerde gizleniyor olabilirdi. Ve ben de aptalca bir şekilde Güve diye bağırarak buradaki herkesi varlığımdan haberdar etmişim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Moth gitmişti ve Cat burada değildi. Nebraska kampına daha da kötü bir halde dönersem kendimi bok gibi hissedeceğimi biliyordum. haberlerden daha fazla.

En azından karar vermek için zamanım vardı. Zifiri karanlıkta, önümde bir metreden fazla kar varken oraya gitmemin imkânı yoktu. Hava aydınlandığında Güve'yi tekrar aramak istiyordum. Eğer bir çukura falan düştüyse, üzerini örtecek kadar sert kar yağmamasını ummak zorundaydım. İçim yine endişeyle sıkıştı.

Ya beni terk etseydi? Kuyruğunu kıstırıp gitseydi? Bu düşüncenin içimi acıtmasına engel olamadım. Hâlâ huysuz ve içine kapanıktı ama benim yanımda yavaş yavaş rahatlamıştı. Akıncı pazarından bana bir atkı almıştı. Görünmeye çalıştığı kadar kötü biri değildi ve benden biraz olsun hoşlanmaya başladığını düşünmüştüm. Ama belki de sevmiyordu.

Burada hiç uyuyamayacağımdan oldukça emindim. Burası sessiz ve tamamen ıssız olduğunda nedense daha da kötü -daha ürkütücü- oluyordu.

Burada ne halt olmuştu? Ordu gelip burayı temizlemiş miydi? Ama orduyu daha önce burada görmüştüm. Mallory'yi -ki Ruh Yiyici sayesinde artık ölmüştü- o askeri dövüş antrenmanı yapmaya zorlarken görmüştüm. Ona ilaç veriyorlarmış gibi görünüyordu.

Şiddetli bir nefret dalgası yükseldi. Bir yanım burada gördüklerimden ve Hunter'ın bana anlattıklarından sonra geri dönmeyi düşündüğüm için kendimden iğreniyordu. Ama eğer geri dönmezsem... elimde ne kalacaktı? Hayatımın geri kalanında çiftlikte üçüncü tekerlek olmayacaktım. Ve kesinlikle gidip şehirlerden birinde boktan bir işte çalışarak yaşamayacaktım.

Bir akıncı olabilir miydim? Nebraska kampı orada kalmama izin verir mi?

Titredim ve paltomu kendime daha sıkı sardım. Şimdi hayat planımı çözmeye çalışmanın zamanı değildi. Geceyi atlatmalı, sabah Güve'yi bulmaya çalışmalı, sonra da yakın gelecekte ne yapacağıma karar vermeliydim. Tek başıma ve daha da kötü haberlerle Nebraska kampına geri mi dönecektim yoksa Cat'i bir şekilde kendi başıma bulmaya mı çalışacaktım? Aramaya nasıl başlayacaktım ki? Her yerde olabilirdi. Tabii hâlâ hayattaysa.

Dışarıdan bir ses duyduğumda donakaldım. Donuk bir gümbürtü ve çarpmanın etkisiyle çatırdayan kar. Sonra alçak bir inilti.

Kalbim çarpmaya başladı ve silahımı daha sıkı kavradım, kulaklarım başka sesler için gerildi. Karda tökezleyerek ilerleyen ayak sesleri duyduğumda nefes almayı tamamen bıraktım ve beklemeye başladım.

"Charlie?"

Nefesim kesildi ama hâlâ hareket etmedim. Kulağa Güve gibi gelmişti ama emin olamadım. Buraya geldiğimizde adımları söylemiş miydi? Biri pusuya yatmış, duymuş ve beni kandırmaya çalışıyor olabilirdi.

"Charlie?"

Ses tekrar geldi, daha yüksek ve daha çılgınca. Ve bunun kesinlikle Moth olduğunu fark ettim, boğuk tonu tanıdım. Sesi paniklemiş gibiydi.

Resepsiyonun arkasından kalkıp kapıya doğru koştum, tam kapı açılırken beni durdurdular.

Güve dağınık görünüyordu, saçları örgüsünden kurtulmuştu. Zor nefes alıyordu ve beni gördüğünde solgun gözleri rahatlamayla parladı.

Tüm öfkem kaçtı. Silahımı yanımda tutarak ileri atılmaktan ve onu sıkıca kucaklamaktan kendimi alamadım.

"Siktir, iyi misin?" Endişeyle sordum. "Ne oldu? Nereye gittin?"

Moth kollarımda kaskatı kesilmişti ama geri çekilmeden önce sarılmama karşılık vermek için kısa süreliğine kollarımı sardı.

"Özür dilerim," dedi umutsuzca, bu da benim şoktan tamamen hareketsiz kalmama neden oldu. "Seni terk etmek istememiştim."

Gözleri samimiydi, bana bakarken yüzü endişeyle gerilmişti. Kapıların arkasından kapanabilmesi için onu daha da içeri çektim, uğuldayan rüzgârı ve soğuğun bir kısmını engelledim.

"Ne oldu?" Tekrar sordum, herhangi bir yara olup olmadığını anlamak için bakışlarımı vücudunda gezdirdim. "Bir saniye önce oradaydın, bir saniye sonra yoktun. Düştün mü? Seni bir şey mi yakaladı?"

"I-" Paniklemiş görünüyordu, bu da beni daha da endişelendirdi. "Yapmak zorundaydım

-Git ve bir şeyler yap. Özür dilerim," diye tekrar ağzından kaçırdı.

Ona sertçe baktım, öfke yavaş yavaş yükseliyor ve onun burada ve hâlâ hayatta olmasından duyduğum rahatlamanın yerini alıyordu.

"Git ve bir şeyler yap?" İnanamayarak yankıladım.

Yüzü kızardı ve sırt çantasını omuzlarından indirmek için masaya yaklaştı.

"Gidip ne yapman gerekiyordu?" Öfkem ses tonuma yansıyor ve üsteledim. "Önce bana söylemeden mi? *Saatlerdir* yoktun, Moth."

"Bak, özür dilerim," diye tersledi ve uzanıp dağınık saçlarını geriye itti. Sinirli bir hırıltıyla kravattı çözdü ve örgüden kurtulmak için parmaklarını saç tellerinde gezdirdi.

Ona bakarken dişlerimi sıktım. Belli ki ne halt etmek için ortadan kaybolduğunu bana söylemeyecekti.

"Şimdi sana nasıl güvenebilirim ki?" Sertçe sordum. "Bunu bir daha yapmayacağını nasıl bilebilirim?"

Sert bir nefes verdi ve saçlarını topuz yaptı. "Tekrar gitmek zorunda kalabilirim. Ama geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Ne oluyor *be*, Güve?" Öne doğru tepindim. "Nereye gittin sen?"

"Önemli değil."

"Evet, *öyle*," diye patladım. "*Ortadan kayboldun*. Ölmüş olabileceğini düşünmüştüm!"

Yüzü kızardı. "Özür dilerim."

"Nereye gittin?" Sıkılmış dişlerimin arasından tekrar sordum.

Gözlerini yere dikti. "Sana söyleyemem."

"Ne oluyor lan?" Bir elimi saçlarımdan arasından geçirerek patladım. "Neden olmasın?

Ne yapıyordun sen?"

"Charlie, bırak artık." Çantasını alıp daha önce oturduğum yere doğru yürürken sesi yorgun geliyordu.

Öfkeli bir inançsızlıkla sıçradım ve peşinden tezgâhın etrafında tepindim. "Bunu öylece bırakacak değilim. Cidden, şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

"Sanırım yapamazsın," dedi kısık sesle, çantasından şişesini çıkarırken.

Öfkeyle kaynıyordum. Sonunda ona biraz güvenmeye başlamıştım ve o da gidip böyle saçma sapan bir numara çekmek zorunda kalmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yere oturup bir yudum su içerken kederli görünüyordu, başı öne eğik ve omuzları sarkıktı. Sanki yaptığından pişmanlık duyuyormuş gibiydi. Ama yine de yapmıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" Isırdım, karşısına çöktüm ve çantamın fermuarını açtım. "Cat burada bile değil."

Moth nefes verdi ve alnını silmek için uzandı. Pencereleden içeri giren karın zayıf ışığında normalden daha da solgun görünüyordu. Gözlerinin altında gölgeler vardı.

Endişe, öfkeyi biraz olsun bastırdı. Cidden, ne halt olmuştu? Nereye gitmişti?

"Yaralandın mı?" Ses tonum sertti çünkü hâlâ çok kızgındım.

Başını yorgunca salladı ve şişesinin kapağıyla oynadı, gözleri kısılmıştı. Perişan görünüyordu.

Sakinleşmeye çalışmak için uzun ve yavaş bir nefes aldım. Ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ona nereye gittiğini sormaya devam etmek istiyordum ama bana söylemeyeceğini biliyordum. O zaman daha da sinirlenecektim.

Gloam'un beni onun hakkında neden uyardığını şimdi anlıyordum.

"Kampa geri dönmek istersen anlarım," dedi Moth, sesi duygusuzdu. "Ben Cat'i aramaya devam edeceğim."

"Hayır," diye bağırdım. "Ben de onu aramaya devam etmek istiyorum. Sadece artık arkamı kollayacağını düşünmemem gerektiğini biliyorum."

Moth küçük bir iç geçirdi ama başını kaldırmadı. Hiç mantıklı konuşmuyordu. Karanlığa doğru kaçıp beni burada yalnız bıraktığı için mutluydu ama şimdi pişmanmış gibi mi davranıyordu? Sanki artık ona hiç güvenmediğimi biliyor ve bundan hoşlanmıyor muydu? Bu onun hatasıydı.

"Şimdi ne olacak?" Tekrar sordum, sesim hâlâ öfkeyle gergindi. "Nereden başlayacağımızı nasıl bileceğiz ki?"

Moth sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözleri zayıf ışıpta ürkütücü derecede solgundu. "En yakın şehir Chicago."

Sustum. "Ne? Orada bir şehir yok."

Güve başını salladı. "Artık var. Bir grup akıncı Michigan Gölü'nün güvenli olduğunu fark edince bir süre önce orada daha büyük bir topluluk oluşturmaya başladı. Ordu bundan hoşlanmadı, bu yüzden içeri girip yönetimi ele aldılar. İlk yerleşimcilerin çoğunu kovdular ve nüfusu biraz yaymaya çalışmak için doğu kıyısından şehir sakinlerini otobüslerle getirdiler."

Ona baktım ve orduya karşı bir tiksinti dalgası daha hissettim. "Yani artık ordu kontrolünde mi?"

"Evet." Sesi kısıktı ve gözleri kısa bir süreliğine bana kayarken yorgundu. "Ama eğer herhangi bir insan buradan kaçmayı başardıysa, bazılarının en yakın şehre gitmiş olması mantıklı. Ve Cat kampta görünmedi, yani... ya öldü ya da dışarıda bir yerde. En azından aramaya başlamak için bir yer."

Başımı salladım, Moth'un kayboluşuyla ilgili tüm kafa karışıklığımı, öfkemi ve endişemi yeni bir plan yapmaya odaklanmaya zorladım.

"İçeri nasıl gireceğiz?" Ben sordum.

"İçeri nasıl girileceğini biliyorum. Tüccarların kullandığı gizli giriş."

Sert bir nefes aldım. "Tamam. Tamam. Dediğin gibi, başlangıç için bir yer. Sabah yola çıkacağız, o yüzden biraz uyumaya çalışalım."

Sarsıntılı hareketlerle battaniyemi çıkardım ve sırt çantamla başımı yastık yaparak yere uzandım. Karanlık tavana bakarken, göz ucuyla Moth'un yavaşça yer değiştirdiğini gördüm. Sonunda yan yatıp kıvrıldı.

Çenemi açmaya ve yüzümü gevşetmeye çalıştım ama içim huzursuzluk, öfke ve kafa karışıklığıyla çalkalanıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadığımı duydum Moth'un.

Kaşlarım çatıldı. Sesi kırılmış gibiydi. Yenilmişti, sanki artık ona güvenmediğimin tamamen farkındaydı ve bundan nefret ediyordu. Ki bu hiç mantıklı değildi.

"Bana nereye gittiğini söyleyecek misin?" Sesim hâlâ gergin, sordum. Uzun bir süre sessizlik oldu.

"Yapamam," dedi kısık sesle. "Ama gitmek istemedim. Seni öylece bırakmak istemedim, Charlie. Ciddiyim."

Bu kafamı daha da karıştırdı. Kaşlarımı daha da çatarak ona bakmak için başımı çevirdim. Hâlâ perişan görünüyordu ve şimdi yan yatmış olduğu için daha da savunmasızdı.

"Beni sikip atacak mısın?" Ona dik dik bakarak sordum.

"Hayır," dedi hemen, kaşlarını çatarak bana baktı, sanki bana samimi olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Bir nefes verdim. "Korkunç bir şey yapmak için mi ortadan kayboldun? Yavru köpekleri öldürmek gibi bir şey mi? Yoksa bu bir canavar olayı mı?"

"Bu bir canavar olayı," diye mırıldandı, sonra bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Tekrar olabilir. Olursa özür dilerim. Ama söz veriyorum geri geleceğim, Charlie. Seni burada bırakmayacağım. Ya da şehirde. Sadece... Sana bundan fazlasını veremem."

Tanrım, kaşlarımı çatmaktan başım ağrımaya başlamıştı. Tekrar tavana baktım ve kaşlarımı düzeltmeye çalışarak gözlerimi zorla kapattım.

"Hadi biraz uyumaya çalışalım."

Moth'un tekrar uzanırken iç çektiğini duydum. Gergin bir şekilde durdum, kulaklarım ondan gelecek herhangi bir sese karşı tetikteydi. Bir elimi av bıçağımın yanına koydum, ayağa kalktığını ya da gizlice yaklaştığını duyarsam onu almaya hazırdım.

Ama o hiçbir şey yapmadı. Orada sessizce yattı, düzensiz nefes alışları bana hâlâ uyanık olduğunu söylüyordu. Ne kadar umutsuz görüldüğünü ve beni gördüğünde gözlerinin ne kadar rahatladığını görmezden gelmeye çalıştım.

Gloam'un bahsettiği sır bu muydu? Neydi bu lanet şey? Ne yapmak için ortadan kaybolmuştu?

Şimdi ona nasıl güvenebilirdim ki?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

Kardaki ize dikkatle baktım.

İlk ben uyanmıştım ve bu beni şaşırtmıştı. Normalde sabahtan önceki son nöbeti ben aldığımda Moth çoktan kalkmış olurdu. Ama ben sessizce kalkıp battaniyemi çantama geri soktuğumda, yüzü uykuda bile solgun ve yorgun görünüyordu. Sanırım dün gece yapması gereken gizemli şey her neyse onu yormuştu.

Dışarıda işlemek niyetiyle sessizce kapıya doğru yürürken içimdeki acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Gece kar yağışı durmuştu, bu yüzden dışarı çıktığımda gözlerim hemen kardaki çizme izlerine takıldı.

Moth'u aramaktan vazgeçip içeri girdiğimde benimkini görebiliyordum. Ve Moth'unkini de o geri döndüğünde görebiliyordum. Ama Moth'unkilerle ilgili tuhaf olan şey, sadece birkaç metre göründükten sonra aniden farklı, daha derin bir izlenimde sona ermeleriydi.

Botlarım taze karda çtırdarken temkinli adımlarla yaklaştım. Güve'nin ellerinin dış hatlarına ve uçları daha derin olan iki uzun, dar çukura baktım.

Karda dört ayak üzerine düşmüş gibi görünüyordu.

Bu izden başka iz yoktu. Binaya doğru giderken ayağının takılmış olabileceğini düşündürecek, bu noktaya kadar gelen başka ayak izi de yoktu. Bunun ötesinde hiçbir şey yoktu. Sadece el değmemiş kar.

Etrafıma çılgınca bakındım. Havadan düşmüş gibi görünüyordu.

Ne *haultlar* dönüyordu?

İşemek için binanın kenarına doğru yürüdüm, sonra da içeriye, biraz daha sıcak olan yere geri döndüm. Güve uyanıktı, doğrulup gözlerini ovuştururken hâlâ bitkin görünüyordu.

Ben içeri girdiğimde kaskatı kesildi, bakışları bir bana bir de aşağıya kaydı.

"Günaydın," dedi kısık sesle, sesi endişeyle gerilmişti.

Uzun, sessiz dakikalar boyunca ona sertçe baktım. "Lanet olası gökyüzünden mi düştün?"

Gözleri kapılara kaydı. "Ne?"

Arkamı işaret ettim. "Hiç iz yok, sonra birden el izlerin beliriyor. Sanki gökten düşmüşsün gibi."

"Uhh..." Gözleri yine benden başka bir yere kaydı. "Ayağım takıldı ama- izler var-"

"Hayır yok, Güve."

Sessizliğe gömüldü, bana bakmıyordu. Uzun, rahatsız edici dakikalar boyunca sürdü.

"Bana nereye gittiğini söyleyecek misin?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak tekrar sordum.

Omuzları kamburlaştı ve başını kaldırmadan salladı.

Çenemi sıktım. "Tehlikede misin? Sana kötü bir şey mi oluyor?"

Gökyüzünden nasıl düştün sen?

Başını kaldırdı ve gözlerindeki maskelenmiş çaresizliği gördüğümde kıpırdamadan durdum. Sanki bana söylemek istiyordu. Sanki söylemek üzereydi.

Dudaklarını yalayıp ayırmasını ve derin olmayan bir nefes almasını bekledim. Ama sonra başını sertçe salladı ve tekrar uzaklara, fermuarını açtığı çantasına baktı. Ama başını eğmeden önce bakışlarındaki mutlak umutsuzluğu gözden kaçırmamıştım.

İçim önseziyle sıkıştı. Ona kötü bir şey oluyordu. Ya da dün gece olmuştu. Ama *ne* olmuştu? Ona bana güvenebileceğini söylemek istedim ama dün gece defalarca bundan sonra *ona* güvenemeyeceğimi söylediğim halde bu adil görünmüyordu.

Sonunda tereddütle yaklaştım ve karşısına oturdum.

"Sana yardım ederim," dedim huysuzca, yiyecek bir şeyler çıkarırken. "Her neyse."

Sadece başını salladı ve bir krakerden küçük bir ısırık aldı. Akıncı pazarından bizim için daha fazla yiyecek almış ve hiçbir şey söylemeden yarısını bana vermişti. Nefes verdim ve üzgün bir şekilde elimdeki krakere baktım.

Ona güvenmek istiyordum ama o çok kafa karıştırıcıydı. Burada bana karşı cömert davranmıştı. Bana bir eşarp almak ya da yemeğini paylaşmak zorunda değildi ama yapmıştı. Ve dün geceyi saymazsak, buraya gelirken canavarlarla karşılaştığımızda beni hiç yalnız bırakmamıştı.

Ama yine de çoğu zaman içine kapanık ve ketumdu. Ne zaman kendini huzursuz hissetse kabadayılığı bir maske gibi takınırdı. Bana açılmamıştı.

Yine de biraz daha az huysuzlaşmıştı.

"Chicago'ya gelmek istediğine emin misin?" diye sordu sessizce, sesi uykudan hâlâ kısıktı. "Yalnız gitmenin sakıncası yok."

Başımı salladım. "Ben de seninle geliyorum."

Başımı salladı ve krakeri ağzına tıktı, biraz su içmek için şişesini çıkardı. Yemeğimizi sessizce bitirdik ve eşyalarımızı toplayıp yola çıkarken hâlâ konuşmuyorduk.

En azından kar yağışı geçici olarak durmuştu. Soluk mavi gökyüzünde güneş parlıyordu ve hapishaneyi geride bıraktığımız için mutluydum. Artık buradan nefret etmek için bir nedenim daha vardı ve onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Günlerce güneydoğuda seyahat ettik, günler birbirine karıştı, haftalara dönüştü, aramızdaki atmosfer bir kez daha gerildi. Sürekli diken üstündeydim, Moth'un bir anda ortadan kaybolmasını ve beni ağaçlarla ve ara sıra rastlanan kasaba ya da dükkânlarla dolu, fark edilemeyen beyaz bir örtünün içinde bırakmasını bekliyordum.

Ama yapmadı. Yiyeceğimiz bittiğinde bizim için et avladı ve her gece ısınmak için kamp ateşi yakabileceğimiz barınaklar buldu.

Neredeyse hiç konuşmuyordu ama başlangıçtaki asık suratlı hali yoktu. İçine kapanıktı, mavi gözleri yüzünün alt yarısını korumak için yukarı çektiği siyah atkısının üzerinde sürekli gergindi. Geceyi geçirmek için durduğumuzu ya da ikimize de su içirmek için biraz kar kaydattığını söylemek için benimle konuştuğunda sesi kısıktı.

Bu berbat bir şeydi. Bunun Çorak Topraklar'da eğlenceli bir gezinti olmasını beklemiyordum ama en azından Moth biraz sakinleşip söylediğim her şeye laf atmayı bıraktığında katlanılabilir olmuştu. Tuhaf, huzursuz sessizliği yerine iğnelemelerini tercih ederdim.

O gece her ne yapmak için ortadan kaybolduysa, bunun üzerinde durmaya devam edemeyeceğimi biliyordum. Kampa geri dönmem için bana birkaç fırsat vermişti - hatta Chicago'ya tek başıma gitmeden önce benimle geri döneceğini söylemişti - ama ben reddetmişim. Bu yüzden bunu geride bırakmaya çalışmalı ve tekrar ortadan kaybolursa hazırlıklı *olmalıydım*.

Bir gün karda yürürken barış teklifi olarak "Bu atkı için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin," dedim. "O olmasaydı şimdiye kadar burnum kesinlikle donardı."

Moth bana baktı ve gözlerini kırıştırdı, onunla rahat bir tonda konuşmama şaşırılmış görünüyordu. Hapishaneden beri ben de onun gibi içime kapanmışım, ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

Alacakaranlıktı, batmakta olan güneş yoğun bulutların arasından zar zor görünüyordu. İleride küçük bir kasaba görebiliyordum. Terk edilmiş görünüyordu ama akıncıların görünmez kalmakta iyi olduklarını biliyordum.

Dev kulakları ve tuhaf, iki parmaklı elleri olan küçük canavarlar da öyle.

Moth nasıl cevap vereceğini bilememiş gibiydi. Boğazını temizledi ve başını salladı. Nefes verdim ve burnumu atkımın içine daha da gömdüm.

"Bak," diye başladım, "konuyu sürekli açmayacağım, çünkü bana söylemeyeceğini biliyorum, ama ciddiymim. Eğer başın beladaysa... Sana yardım ederim Güve. Eğer istersen." Ona baktım. "Bana bir şey söylemek zorunda değilsin ama konuşmak istersen dinlemekten... mutluluk duyarım."

Moth yürürken gergindi.

"Teşekkürler," dedi kısık sesle, sonra boğazını temizledi ve başıyla ilerideki kasabayı işaret etti. "Gece için orada duracağız."

"Kulağa hoş geliyor. Sence bu gece ateş yakabilecek miyiz?"

Güve başını salladı. "Kasaba terk edilmiş durumda. Kilometrelerce ötede kimse yok ve canavarlar bacadan çıkan dumana dikkat etmezler."

"Öyle mi? Daha önce buraya gelmiş miydin?" "Burada bir güvenli evim var."

Ona bakarken kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Burada mı yaşıyorsun?"

Güve rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Bazı zamanlar. Hareket etmediğim zamanlarda."

Moth'un evini gördüğümde hissettiğim garip heyecanı görmezden geldim. "Bu gece nöbet tutmak zorunda kalmayacağız," diye ekledi.

"Burası güvenli."

Ona sııttım. "Harika. Suyunuz var mı? Elimizi yüzümüzü yıkayabilecek miyiz?"

"Evet. Yine de ateşte ısıtmamız gerekecek." Kıkırdadım.

"Sorun değil."

Kasabaya vardığımızda beni ana caddeden aşağı indirdi ve pencereleri tahtalarla kapatılmış eski bir hamburgercinin yanındaki ara sokağa saptı. Bir anahtar çıkardı ve restoranın üstündeki daireye açılan arka kapının kilidini açtı, ancak içeri girip kapıyı arkamızdan kilitlediğinde, merdivenin tamamen parçalanmış olduğunu fark ettim.

Güve sırt çantasını çekiştirerek çıkardı ve ön cebini açarak bir ucunda zatenilmek olan bir ip çıkardı. Sessizce izledim.

İpi yukarı fırlattı ve ilmeği duvara çakılı metal bir kancaya taktı. Sağlam olduğundan emin olmak için bir kez çekiştirdi, sonra çantasını omzuna geri attı ve çevik bir hızla yukarı tırmandı.

Etkilendiğim için kıkırdadım. Yukarı baktığımda Moth'un çoktan yukarıdaki kata ulaştığını gördüm, ben de yukarı tırmanmak için ipe tutundum.

Ben ayağa kalktıktan sonra ipi çözdü ve çantasına geri koydu, ardından botları ahşap tahtalarda yankılanarak koridorun en ucundaki kapıya doğru yürüdü. Anahtarlığındaki başka bir anahtarı göstererek kapının kilidini açtı ve beni içeri almak için yana doğru ilerledi.

"Teşekkürler," dedim dalgınca içeri girip etrafa bakınırken.

Köşeye sıkıştırılmış büyük bir yatak ve uzak duvarın karşısında bir şömine ile makul büyüklükte bir yatak odasıydı. Pencerele tahtayla kapatılmıştı ve düz yüzeylerin çoğunda mumlar vardı. Güve odanın derinliklerine doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açarak mumları yakmaya başlamadan önce bir kutu kibrit çıkardı.

Çantamı silerken biraz gülümsedim. Burası güzel bir yerdi. Yatak büyük ve rahat görünüyordu, çarşafklar temizdi. Oturma odasından getirildiğine şüphe olmayan bir kanepenin yatağın karşısında, üzerinde bir yığın kitap bulunan eski bir sehpanın yanında duruyordu.

Köşeye itilmiş bir yemek masası tencereler, yiyecek kutuları ve kurutulmuş makarna ve pirinç paketleriyle doluydu. Şöminenin önünde büyük bir kilim vardı ve kanepenin arkasına battaniyeler atılmıştı. Sağ tarafımızdaki bir kapıdan ebeveyn banyosunu görebiliyordum. Çok temiz görünüyordu.

"Burası harika bir yer, Güve." Çantamı kapının yanına bıraktım ve daha derine indim. "Ateşi yakmamı ister misin?"

Şöminenin yanında bir yığın odun vardı ve buraya son gelişinde ocağı çoktan temizlediğini görebiliyordum.

"Ben yaparım." Moth çantasını yere bıraktı ve kılıcını silkti. "Sen, uh... rahatına bak."

Buraya daha önce başka birinin gelip gelmediğini merak ettim. Şüpheliydim ama emin olamıyordum. Onun alanını kurcalama isteğime karşı koydum. Beni buraya getirdiği için minnettardım, çünkü ateş yanmasa bile bu oda yalıtımlıydı ve kaldığımız diğer yerlerden çok daha sıcaktı.

Ateşi yaktıktan sonra Moth ayağa kalktı ve banyoya gitti. Döndüğünde musluğun sesini duyabiliyordum, içi su dolu kocaman bir tencereyi kaldırıyordu. Alevlerin üzerine inşa ettiği metal bir çerçevenin üzerine kulpları asmasına yardım etmek için aceleyle yanına gittim.

"Cidden etkilendim," diye kıkırdadım ve geri çekildim. "Sanki buradaki akıncı kamplarından bile daha fazla kendini toparlamışsın gibi hissediyorum."

Moth kızardı ve omuz silkerek köşedeki masaya doğru ilerledi. İki kase ve birkaç paket hazır ramen aldı.

"Su ılıkken önce elini yüzünü yıkayabilirsin. Birazını erişte yapmak için kullanırız."

"Kulağa hoş geliyor." Paltomu silktim ve botlarımı çıkarmak için koltuğa oturdum. Gözlerim karşıdaki yatağa kaydı, karnıma bir sıcaklık çöktü. Moth nöbet tutmamıza gerek olmadığını söylemişti, bu da ikimizin de aynı anda uyuyacağı anlamına geliyordu.

Ama... kesinlikle yatağı paylaşacağımızı kastetmedi.

Bu kanepe oldukça rahattı. Bu şeyin üzerinde uyumak benim için sorun olmazdı ve arkasına battaniye atmıştı, bu yüzden sıcak olacağımı biliyordum.

Su ısındıktan sonra Moth bana birkaç havlu uzattı, böylece eriştellerimiz için suyun bir kısmını aldıktan sonra tencereyi banyoya taşıyabilirdim. Kapıyı arkamdan kapatarak soyundum ve küvette hızlıca yıkandım. Yanında şehirden getirdiği jenerik markalı şampuan ve vücut losyonu bile vardı.

Temiz bir gömlek ve iç çamaşırı giyerken kendimi haftalardır olmadığı kadar rahatlamış hissediyordum. Pantolonumu giyerken boş tencereyi yeniden doldurmak için banyo musluğunun altına koydum, sonra yatak odasına geri taşım ve Güve'ye su ısıtmak için ateşin üzerine koydum.

Ben banyodayken ramenimizi hazırlamıştı ve yemek için ateşin önündeki halının üzerine oturduk. Oda şimdi kutsanmış bir şekilde sıcaktı. Pencere kapalıyken rahat hissettiriyordu. Ve güvende. Haftalardır kendimi en güvende hissettiğim andı.

Moth'un yanında yerde duran burbon şişesini fark ettim ve kıkırdadım. "Eminim burada iyi bir içki zulan vardır."

Ona baktı ve omuz silkti. "Birkaç tane. Sen de ister misin?" "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler."

Hiçbir zaman çok içen biri olmamıştım ama Moth gevşemek istiyorsa ona engel olmayacaktım. Yorucu birkaç hafta olmuştu ve hapisshaneden beri özellikle gergindi. Onu daha rahatlamış görmek güzel olurdu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Moth elini yüzünü yıkamak için su dolu tencereyi ve bir şişe burbonu banyoya götürdü. Kapıyı arkasından kapatırken üzerinde hâlâ paltosu ve botları vardı. Dışarıdayken benim önümde hiç soyunmamıştı. Bu iyiydi, soyunmaktan hiç çekinmiyordum ama diğer insanların bundan rahatsız olmadıklarını biliyordum.

O banyodayken çantamı sürükledim ve silahımı kontrol ettim. Çıktığında tekrar giyinmişti; paltosu ve botları üzerindeydi. Kaşlarım seğirdi ama bir şey söylemedim, sonra halının üzerinde ağır ağır yanıma oturduğunda ve şişeden ne kadar gittiğini gördüğümde kaşlarım yukarı kalktı.

"Uyku yardımı, ha?" Silahımı bir kenara bırakırken kıkırdadım. "Seni suçlamıyorum."

Sadece homurdandı ve şişeyi dudaklarına götürerek ateşi izledi. Ona bakmamaya çalıştım. Yüzü hem içkiden hem de temizlenmekten dolayı hafifçe kızarmıştı. Saçları ıslaktı ve tekrar örülmüştü. Ateşin ışığı boynundaki ve uzun parmaklarındaki dövmelemin üzerinde titriyordu.

İçim arzuyla kasıldı ama onu bastırdım. Onu istemek aptalcaydı. Ona güvenemezdin bile.

Ama o sadece... çok güzeldi. Hâlâ biraz insanlık dışı görünüyordu ama bu beni soğutmadı. Sadece ona bakmayı daha da ilginç hale getirdi.

Vücudu uzun ve zayıftı ama güçlüydü. Bir dirseğinin üzerine yaslanıp biraz daha içtiğinde, bakışlarım gömleğinin altından sıkı görünen göğsüne ve karnına kaydı.

Bacakları uzundu, koyu renk kot pantolonunun içindeydi, bir dizini yukarı kaldırmış, diğerini uzatmıştı. Dudaklarındaki piercingler ateş ışığında göz kırptığında, başka bir yerinde olup olmadığını merak ettim.

Sikim seğirdi. Sadece Moth'a giyinik bir şekilde baktığım için bile sertleşmeye başlamıştı. *Gülünç* derecede azmıştım. En azından çiftlik evinde mastürbasyon yapmak için mahremiyetim vardı, ki bunu çok yapmıştım. Moth ve benim burada hiç mahremiyetimiz yoktu. Neredeyse bastırılmış bir ihtiyaçla titreşiyordum.

"Bir süre koridorda oturabilirim," dedim çünkü vücudumu sakinleştirmeye ihtiyacım vardı. "Biraz ısınıyor."

Sadece başını salladı, şişeye baktı ve karamsar bir şekilde ateşe baktı. Ona iyi olup olmadığını sorma isteğime direndim. Muhtemelen kendi başına biraz zaman geçirmek hoşuna gidecekti, özellikle de şimdi burada, güvenli yerine dönmüşken.

Silahımı aldım ve botlarımı tekrar giydim, sonra koridora doğru yürüdüm. Dışarı çok daha serindi ama buna aldırmadım. Orada Moth'un muhteşem yüzüne ve vücuduna bakarken gerçekten yanıyordum.

Eskiden merdivenin olduğu yerde bacaklarımı sarkıtarak oturdum ve ağzım bir karış açık kaldı. Burası gerçekten de harika bir küçük sığınaktı. Kasaba tamamen terk edilmişti ve buraya gelirken kilometrelerce yol boyunca başka hiçbir şeyin yanından geçmemiştik.

Ama muhtemelen çok da yalnızdı. Elbette güvenliydi ama inanılmaz derecede uzaktı.

Güve burada yalnız mı kaldı?

Arkamdaki koridorda tökezlediğini duyduğumda içkinin onu çok etkilediğini fark ettim. Yanımda yere yığıldı, bu şaşırtıcıydı. Benden bir süreliğine uzak kalma şansını seve seve kullanacağını düşünmüştüm.

"Nasıl gidiyor?" Hâlâ elinde tuttuğu şişeye bakarak alaycı bir gülümsemeyle sordum.

Omuz silkti ve yüzünü sildi. "Sık sık sarhoş olmam ama... istedim."

Bunun hapishanede başına gelenlerle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. O zamandan beri çok sessiz ve gergindi. Ona bir kez daha nereye gittiğini sorma dürtüsü kabardı ama bunu geri ittim.

"Evet, haftalardır bana takılıp kaldın," diye takıldım dirseğimle onu dürterek. "Anlıyorum."

Homurdandı. "O kadar da kötü değilsin."

Şok içinde ona baktım. "Evet, kesinlikle sarhoşsun."

Tekrar homurdandı ve tembelce başını çevirip bana baktı. Gözleri cam gibiydi ve biraz odaklanmamıştı ama yüzümde geziniyorlardı.

"Bu seni endişelendirmiyor mu?" diye sordu. "Yarı bir canavarla burada olmak?"

Beni endişelendiren *bu* değildi.

"Hayır," dedim. "Yarı canavar olman beni endişelendirmiyor."

"Yani gerçekten umurunda değil mi?" Kelimeleri biraz bulanıktı. "Tamamen insan olmadığımı mı?"

"Hayır," dedim ona. "Gerçekten istemiyorum."

Birkaç dakika boyunca kan çanağına dönmüş gözlerle bana sessizce baktı. Odaklanmamış bakışları ağzıma doğru kaydığında, içimdeki çekim ve sinirle gerildim. Moth'u öpmeyi çok istiyordum ama sarhoşken değil.

Ve eğer şu anda beni öpmeye kalkarsa, onu durdurmam gerekecekti ve bunun olacağından oldukça emindim. Bir daha asla denemeyecekti, çünkü güvensizliği alevlenecek ve kibirli, dikenli duvarı hemen geri gelecekti.

Muhtemelen benim açımdan sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Bakışlarının sık sık ağzıma kaydığını fark etmişim ve birkaç kez onun önünde tişörtümü değiştirdiğimde onu bakarken yakalamışım. Benden etkilendiğinden oldukça emindim ama bunu eyleme dökeceğinden de şüpheliydim. Benden etkilenmiş olması

Ghost'a olan hislerini ya da canavar yarısıyla ilgili bariz güvensizliklerini ortadan kaldırıyor.

Eğer aramızda bir şey olacaksa, ilk hamleyi benim yapmam gerekiyordu ve bunu yaparsam onun tepkisinin düpedüz reddetmek olacağından oldukça emindim. Yani burada, hiçbir yere varma umudu olmadan, sürekli yol arkadaşımın peşinden şehvetle koşmaya mahkûmdum. Müthişti.

"Seni korkutmuyor muyum?"

Moth'un sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ona baktığımı fark etmemi sağladı. Homurdandım ve başka tarafa baktım.

"Hayır, beni korkutmuyorsun Güve."

Elindeki şişeye bakarken ağzı buruştu.

"Çoğu insan benim..." Garip bir şekilde omuz silkti. "İlk başta çekici ya da her neyse, ama yaklaştıklarında, bu... bilmiyorum. Yüzlerinde tiksiniş *bir* ifade, sanki bende ne sorun olduğunu anlayamıyorlar ama *bir şey* olduğunu biliyorlar."

"Senin hiçbir sorunun yok," dedim hemen, kaşlarımı çatarak. "Sana öyle bakan herkesin canı cehenneme, Moth."

Nefesini verdi ve bir yudum daha içmek için şişeyi kaldırdı, "*Herkes* bana böyle bakıyor," diye mırıldandı.

"İğrenç değilsin," dedim kuşkuyla. "Boktan tavırlarına rağmen," diye ekledim alaycı bir ses tonuyla ve onu daha iyi hissettirmeye çalıştım.

Sadece ofladı, şişeye tekrar baktı, uzun, dövmeleli parmakları soyulan etiketi karıştırıyordu.

Onu biraz rahatlatmak için uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek istedim. Ama bundan hoşlanacağını sanmadığım için bundan kaçındım. Sarhoşken bana biraz açılıyor olması birdenbire benden hoşlandığı anlamına gelmiyordu.

"Açıkkası iki farklı dünyaya uyum sağlamaya çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye tereddütle başladım. "Ama zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Gerçekten zor. Senden çok büyük olmadığımı biliyorum ama inan bana Güve, yaşlandıkça senden hoşlanmayan insanlar için endişelenmenin anlamsız olduğunu daha iyi anlıyorsun. Ne yaparsan yap seni sevmeyecekler. Seni mutlu eden şeylere odaklan."

Bunun üzerine homurdandı. "Beni neyin mutlu ettiğini bilmiyorum." Tanrım, bu biraz kalp kırıcıydı.

"Peki ya... Canavarlar dünyasına gitmeyi düşündün mü?" Temkinli bir şekilde sordum. "Belki orayı daha çok seversin."

"Hayır." Moth yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Canavarlar benden insanlardan bile daha çok nefret ediyor. Bu daha iyi olmazdı."

Dudağımı ısırdım ve onu kollarımın arasına alıp sarılmak için duyduğum yoğun dürtüye direndim.

"Edin senden nefret etmiyor," diye teklif ettim. "Senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Sana güvendiğini söyledi."

Moth hiçbir şey söylemedi, hâlâ şişeye bakıyordu. Çok... kaybolmuş görünüyordu. Bundan nefret ediyordum. Dünyada kendini tamamen yalnız hissetmesinden ve kendini herkese kapatmayı seçmesinden nefret ediyordum.

"Peki ya Nebraska kampı?" Nazikçe sordum. "Neden orada yaşamıyorsun?"

"Orada yaşamamı istemezlerdi."

"Senden hoşlanıyorlar," diye kaşlarımı çatarak itiraz ettim, sadece birkaçının hoşlanıyor gibi görüldüğünü ve bunun beni üzdüğünü eklemedim. "Rig ve Ghost. Peki ya Anchor? Gloam'la birbirinizi iyi tanımadığınızı söylediğini biliyorum ama birbirinizi tanıyacaksınız, değil mi?"

Gerildi ve başını salladı. "Her zaman orada olmamı istemezler. Bana tam olarak güvenmiyorlar. Ve şimdi... zor olurdu. Çünkü..."

Aniden durdu ve şişeyi kaldırıp bir yudum daha almadan önce dudaklarını büzdü. Ama ben onun ne düşündüğünü biliyordum.

İçimi çektim. "İstedğin kişinin seni geri istememesi berbat bir şey." Daha da sertleşti, yüzü pembeleşti ama ben ısrar ettim.

"Ama... daha kolay olacak, Güve. Ghost ile yani."

"Ben-" Yüzünü ovuşturdu. "Onun mutlu olmasını istiyorum. Aury onu mutlu ediyor."

Tanrım, sesi çok mutsuz geliyordu. Çekingen bir şekilde uzandım ve elimi sırtına koydum.

"Acıdığını biliyorum ama bu seni iyi bir insan yapar, Güve. Seni en az senin onları istediğin kadar isteyen birini bulacaksın."

Sadece başını salladı ve şişeden bir yudum daha aldı.

Ona dikkatle baktım. "Sen ve Ghost... daha önce birlikte miydiniz?"

Başını tekrar salladı, bu sefer daha sertti. "Hayır, ama biz... Onun ilgilendiğini sanıyordum. Ama sonra..."

"Sonra Aury'yi mi buldu?" Sözünü bitirdiğinde söyledim.

Kendini küçümseyen bir homurtu çıkardı. "Onu uzaklaştıran şeyin benim canavarlığım olduğunu sanmıştım. Belli ki değilmiş."

Kıkırdadım. "Evet, o kampta *canavar* gibi bir *şeyin* sorun olacağını sanmıyorum."

İçini çekti ve tekrar şişeyi karıştırmaya başladı. Gözleri içkinin etkisiyle bulanıktı ama hâlâ acı çekiyordu. Onun için göğsüm ağrıyordu. Canavar tarafı yüzünden kendinden nefret ettiği hissine kapılmışım. Hayalet'in bu yüzden onu istemeyeceğini varsayıyordu. İnsanlar bu yüzden ona bok gibi davranıyordu ve görünüşe bakılırsa çoğu canavar da öyle davranıyordu. Edin Güve'ye güvendiğini söylemiş olsa da, Gloam'un güvenmediğini kendi gözlerimle görmüştüm.

"Bence bu harika," dedim elimi sırtından indirerek. "Yarı canavar olman yani. Farklı olmakta yanlış bir şey yok."

Gerçi bunu söylemek benim için kolaydı, daha önce hiçbir önyargıyla baş etmek zorunda kalmamışım. Duyarsız sözlerimden dolayı yüzüm kızardı ama Moth sadece homurdandı.

"Elbette."

"Peki... senin canavar yarının *ne*?" Ona göz ucuyla bakarak kararsızca sordum. "Belki de senin türün için aptalca bir isim uydurmuşumdur," diye ekledim onu neşelendirmek için küçük bir gülümsemeyle.

Ama o gülümsemedi. Gerildi, parmakları şişeyi sıkıca kavradı. Cevap vermek yerine "Ben yatmaya gidiyorum," diye mırıldandı ve ayağa kalktı. Bir an için ayaklarının üzerinde dengesiz ve sallantılı bir şekilde durdu. "Yapabilirsin... Yatağı paylaşabiliriz. Yeterince büyük."

Bir kez başımı salladım. "Teşekkürler. Bir süre daha burada kalacağım."

"Tamam," diye mırıldandı ve kapıdan yatak odasına doğru geri döndü. "İyi geceler."

Kapının arkamdan kapandığını duydum ve karanlık koridora göz gezdirirken iç çektim. Moth'un burada tek başına yaşadığı düşüncesi yürek parçalayıcıydı. Hiçliğin ortasında, karanlık ve boş bir sokakta, karanlık ve boş bir evde. Mutlaka yalnızlık çekiyor olmalıydı, yoksa kampı ziyaret etmezdi.

Oradaki akıncıların ona tam olarak güvenmediğini söylemişti. Neden? Yarı canavar olduğu için mi? Onun adına öfke alevlendi. Bu saçmalıktı, özellikle de orada yaşayan iki *tam* canavar varken. O ve Hunter orada benim dönmemi beklerken Edin'i de dahil edersem üç.

Yani, başka bir şey miydi? Kampa bir şey mi yapmıştı? Bundan şüpheliydim, çünkü o zaman onu kesinlikle içeri almazlardı. Ayrıca Hayalet'i riske atacak bir şey yapmış olabileceğinden de şüpheliydim. Belki de bana yaptığına benzer bir ortadan kaybolma numarası yapmıştır.

Herkes onu kol mesafesinde tutuyordu. Ona güvendiğini söyleyen Edin bile parazitlerden bahsetme zahmetine girmemişti, bu da o kadar da yakın olmadıkları anlamına geliyordu.

Daha önce insan annesinden geçmiş zamanda bahsetmişti, bu yüzden onun artık hayatta olmadığından emindim. Ve canavar ebeveyninden hiç bahsetmemişti - bu konuda ketum davranıyordu, bu yüzden orada da iyi bir hikaye olduğundan şüpheliydim.

Moth'un hiç kimsesi olmadığından oldukça emindim. Her ne kadar onu çok iyi tanımasam ve çoğu zaman huysuzun teki olsa da, bu düşünce beni gerçekten çok üzüyordu.

Nefes verdim ve ayağa kalktım. Nispeten güvenli bir yerdeyken ve ikimiz de nöbet tutmak zorunda değilken güzel bir uyku çekmek istiyordum. Moth yatağı paylaşabileceğimizi söylemişti, bu da hiçbir şey olmayacak olmasına rağmen sikimin seğirmesine neden oldu.

Yatak odasının kapısını açtım ve donakaldım.

Moth da dondu kaldı. Ama o tamamen çıplaktı. Ellerinde, giymek üzere olduğu belli olan bir çift eski gri eşofman vardı.

Sırtı bana dönüktü ve ben onları durduramadan gözlerim vücudunda aşağı doğru kaydı. Kolları ve sırtı dövmelemlerle kaplıydı, çoğu siyah mürekkepli idi ama omurgasının aşağısında yara izi gibi görünen bir dizi sembol vardı. Tüm bu mürekkeplerin arasındaki deri hafif pullu görünüyordu; mum ışığında hafifçe pembeleşiyor, yer yer pürüzsüz, soluk bir deriye dönüşüyordu.

Bir de kuyruğu vardı.

Sıkı ve sıkı bir kalçayı kısmen gizleyen bu deri, kuyruk sokumunun altındaki tabanda daha kalındı ve dar bir noktaya doğru inceliyordu. Kasları güçlü olan ve yer yer bej ve soluk mora dönüşen pullarla kaplı uyluklarının yarısına kadar uzanıyordu.

Ayakları tamamen insanlık dışıydı, pulları daha kalın ve daha belirgindi. Topukları biraz kavisliydi ve siyah pençeleri olan üç uzun, kalın ayak parmağı vardı.

Gözlerim durduramadan tekrar kışına kaydı, içimdeki uyarılma alevlendi. Sadece birkaç saniye olmuştu ama ikimiz de olduğumuz yerde donup kalmıştık. Düzgün bir insan gibi odadan çıkıp gitmek yerine ona baktığımı fark ettiğimde yüzüm utançla yandı.

"Kahretsin, özür dilerim," diye geveledim ve kalbim küt küt atarken kapıyı arkamdan çarparak koridora geri döndüm.

"Siktiğimin kapısı." Moth öfkeli görünüyordu ama sesi titriyordu. Utancım kabardı ve dudağımı ısırma neden oldu.

"Çok üzgünüm, Moth." Terli ellerimle kapının kolunu sıkıca kavrayarak orada dikildim. "Fark etmemiştim-"

"Dışarıda kalacağını söylemiştin," diye kapıdan geri döndü. Eşofmanlarını ittiğini duyabiliyordum, sarhoş olduğu için hareketleri sakardı.

Yutkundum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım yine. "Burada uyuyabilirim."

Kapı açılmadan önce onun oflayıp pufladığını ve odanın içinde tepindiğini duydum. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Bir dahaki sefere sadece kapıyı çal," diye mırıldandı ve hemen arkasını döndü, ama parlak pembe yüzünü bir anlığına yakaladım.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda sessizlik yoğun ve rahatsız ediciydi. Moth kalın çoraplar ve uzun kollu bir gömlek giymiş, vücudunun her santimini örtmüştü.

Çünkü tüm canavar parçaları orada saklıydı.

Berbat hissediyordum. Botlarımı çıkarmak için kanepenin kenarına oturduğumda oda acı verici bir sessizliğe bürünmüştü. Moth yatağın diğer tarafına geçmişti ve sırtı bana dönük bir şekilde yan yatıyordu. Başının arkasına baktım. Beyaz saçları hâlâ örgülüydü ve arkasından yastığın üzerine dökülüyordu.

Onu daha fazla rahatsız etmek istemedim, bu yüzden pantolonumu ve gömleğimi çıkarmadım. Ve çoraplarımı. Odanın ortasında durup yatağın üzerindeki boş alana baktım.

"Kanepede uyuyacağım," dedim sonunda, boğuk bir sesle.

"Kapa çeneni ve yatağa gir, Charlie," diye tersledi Moth, sesi öfke ve utançla kalınlaşmıştı. "Tabii yanımda uyuma düşüncesi seni hasta hissettirmiyorsa."

"Tanrım, mesele o değil," diye ağzımdan kaçırdım, daha da yaklaşarak. "Sadece seni daha fazla rahatsız etmek istemiyorum."

Güve uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda battaniyenin altında daha derine gömüldü ve çenesini aşağıya doğru eğdi.

"Sadece uyu," dedi sessizce, bu da dudağımı ısırma neden oldu.

Tekrar özür dilemek istedim. Ona hiçbir sorunu olmadığını söylemek için. Tanrım, onun yanında uyuma fikrinin bile beni *hasta* edeceğini düşündüğüne inanamıyordum.

Ama açıkça konuşmak istemiyordu. Hiçbir şey hakkında. Bu yüzden mumları söndürürken sessiz kaldım, sonra örtüleri geri çektim ve yatağa girdim, ona biraz mesafe bırakmak için kenarda durmaya dikkat ettim. Ama sonra bunu ona yakın olmak istemediğim için yaptığımı düşüneneğinden endişelendim.

Yaklaştım ama yine de aramızda hatırı sayılır bir mesafe bıraktım. Moth'un vücudu gergindi ve sırtını bana dönmüştü. Yanıma kaydım ve rahatlamaya çalıştım ama gözlerim sürekli açılıp onun arkasına bakıyordu.

Çarşaflar onun gibi kokuyordu. Hafif narenciye kokuyordu. Zihnimde onun uzun, zayıf vücudunun resmi belirlediğinde midem bulandı. Geniş omuzları ve dövmele teni. Bacakları uzun ve sıkıydı ve neredeyse insan şeklindeydi ama... tam olarak değil. Sanki farklı şekilde bükülebiliyorlardı. Kuyruğu sert, yuvarlak bir poponun üzerinde çıkıntı yapıyordu ve poponun kıvrımını hayal ederken yanağımın içini ısırdım.

Gözlerimi tekrar kapattım ve başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Başka bir şeye. Yanında yatarken, utandığı ve rahatsız olduğu belliyken, ama yine de yatağı paylaşmama izin verecek kadar nazikken ereksiyon olursam kendimi tam bir bok gibi hissederdim.

Özür dileme dürtüsü geçmedi ve bir kez olsun uyku bana kolay gelmedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Ertesi sabah ayrıldığımızda Moth yine o kibirli, huysuz haline geri dönmüştü. Bunun onun kalkanı olduğunu biliyordum, bu yüzden yorum yapmadım ama yine de üstünü değiştirirken içeri daldığım için kendimi bok gibi hissettim. İnsanların vücudumu görmesi umurumda değildi ama Moth'un umurunda olduğu belliydi. Örtünmek için büyük çaba sarf etti. Paltosunu neden her zaman üzerinde tuttuğunu şimdi anlıyordum. Kuyruğunu gizlemek için.

Ona canavar tarafını *kucaklamasını* söylemek istedim ama bunu söylemek benim için kolaydı. Onunla yaşamak zorunda değildim ve o da açıkça bundan nefret ediyordu.

En azından artık o kadar içine kapanık davranmıyordu. Söylediğim her şeye hırçınlaştığını ve gözlerini devirdiğini görmek beni mutlu ediyordu. Ona tekrar hafifçe takılmaya başladım ve hapisneden önce, benim yanımda biraz daha rahat olduğu zaman ulaşmayı başardığımız dostluk seviyesine geri dönmüş gibi hissettim.

Ama ona olan çekimim artıyordu. Hem de çok. Gördüğüm insanlık dışı yanları yüzünden değil, onlara rağmen de değil. Her zaman insanlara ilgi duymuşumdur, belirli cinsiyetlere ya da vücut tiplerine değil. Ve Moth karmaşık, huysuz, zor bir herif olmasına rağmen, ondan çılgınca etkileniyordum.

Onun da benden etkilendiğini biliyordum. Bu noktada bundan emindim. İlk başta, güvenli evinden ayrıldıktan sonra, gördüklerimden bahsetmemi bekliyormuş gibi bana temkinli bakışlar atmıştı. Sanki tiksinti içinde ona neler olduğunu sormamı bekliyormuş gibi.

Ama sonunda, Chicago'ya yaklaştıkça, ağızma hızlı ve ateşli bakışları geri döndü, sanki onları kontrol edemiyordu. Onun önünde üstümü değiştirdiğimde gözlerinin üzerimde kalması.

Dondurucu soğuğa rağmen sikim sürekli onun etrafında yarı sertti. Umutsuzca sevişmeye ihtiyacım vardı. Şehirde birini bulup bulamayacağımı, birkaç saatliğine kaçmak için bir bahane yaratıp yaratamayacağımı merak ediyordum.

Ama... bu düşünce o kadar da çekici değildi. Vücudum şu anda sadece ve sadece Moth'u istediğine karar vermişti. Bunun asla gerçekleşmeyecek olması çok kötüydü.

Lanet olsun. İlk hamleyi ben yapmadığım sürece olmazdı ve ona bu şekilde nasıl yaklaşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Hey, sevişmek ister misin?" diye ağzımdan kaçırırsam beni anlayışla karşılayacağından şüpheliydim.

Yeni Chicago şehrini çevreleyen büyük duvar uzaktan görüldüğünde, üzerindeki karanlık gökyüzüne yansıyan bir ışık kirliliği halesiyle onu öpmenin ve o piercingleri ağzımda hissetmenin nasıl bir şey olacağına dair neredeyse sabit düşüncelerimden uzaklaşmıştım.

Doğrudan oraya gitmedik. Moth'un önderliğinde kenarda uzun bir patika çizdik. Kıyı şehirlerinden çok daha küçük olduğunu şimdiden görebiliyordum. Moth'un bana anlattıklarını hatırlayınca öfkem alevlendi - akıncılar buraya daha büyük bir topluluk kurmak için yerleşmişlerdi ve ordu onları kovup yönetimi ele geçirmişti.

Her şehir surunda bulunan gözetleme kulelerini görebiliyordum. Günün yirmi dört saati, yaklaşan canavarları ya da Çorak Topraklar'a sürüldükten sonra geri dönmelerine izin verilmeyen ya da ayrılmaya karar veren akıncıları gözetlemek için görevlendirilmişlerdi.

Ama Moth bizi onlardan uzaklaştırıp duvarın pek de iyi korunmamış gibi görünen bir bölümüne götürdü. Aniden durup aşağı eğilene kadar duvarın dibine yakın durduk.

Parmaklarını metalin neredeyse fark edilmeyen bir kenarının altına sokup çekerken şaşkınlıkla bakakaldım. Duvarın bir bölümü mini bir kapı gibi dışarı çıktı. Oyulmuş ve iç tarafına menteşeler takılmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadım onu hızla takip ederken ve arkamdan kapıyı çekip sifonlu olduğundan emin olurken. "Bütün şehirlerde bunlardan var mı?"

"Evet," diye mırıldandı önden, sonra doğruldu. Onu takip ettiğimde, dar bir ara sokaktaki çöp konteynerinin hemen arkasında durduğumuzu fark ettim. Burası karanlıktı ama çöp konteynerinin arkasından çıkınca ilerideki sokağı görebiliyordum. Pis ve kirli görünüyordu - sokak da öyle - ve şehrin en kötü yerinde olduğumuzu biliyordum.

Neredeyse herkesin tam bir sefalet içinde yaşamasına rağmen tüm şehirlerde vardı. İnsanlar, lanet olası bir canavar kıyametine rağmen, "serseri" ya da toplumun en kötüsü olarak gördükleri kişileri ayırmanın bir yolunu bulmayı başardılar.

Moth'un evinden ayrılmadan önce bana silahımı koymam için bir çanta vermişti ve kılıcı için sırt çantasına uzun, ince bir çanta daha doldurmuştu. Bir şehirde sırtımızda tüfek ve kılıçla dolaşamazdık. Bıçağım hâlâ paltomun altında kalçama bağlıydı ama bu beni rahatsız ediyordu.

Silahımı dikkatlice çantaya koyup omzuma asarken silahım kolay ulaşılabilir bir yerde değildi. Moth da aynı şeyi kılıcı için yaptı ve muhtemelen golf sopaları için olan uzun çantanın içine yerleştirip fermuarını çekti.

Sokağa adım attığımızda kimse bize dikkat etmedi. Geç olduğunu, ayın gökyüzünde yükseldiğini biliyordum ama yine de etrafta bir sürü insan vardı ve birden fazla bar meşgul görünüyordu.

Kaldırımlarda bir sürü evsiz insan vardı, bazıları uyuyor, bazıları da yoldan geçenlerden para istiyordu. Caddenin ilerisindeki bir bardan yayılan kavgayı görebiliyordum, kızgın bağırışlar ve deriye çarpan yumrukların donuk gümbürtüsü bize doğru sürükleniyordu.

Hava ekşi ve kirli bir duman kokuyordu. Üstümüzde yüksek binalar yükseliyordu; cadde seviyesindeki sıra sıra dükkânların üzerinde kat kat bakımsız apartmanlar. Çoğu kapalıydı; hırdavatçılar, giyim mağazaları, yıkık dökük bir doktor muayenehanesi ve pis camları olan bir fırın.

Tüm barlar ve birkaç kafe gibi rehinci dükkânı da hâlâ açıktı. Caddenin karşısında bir lokanta gördüm, camları kirli ama içi aydınlık ve insanlarla doluydu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Güve'ye sordum. Bütün gün yürümüştük ve sabahın geç saatlerinden beri hiç durmamıştık.

Başını salladı. "Biz oradayken Cat'i aramaya başlamak için bir plan düşünebiliriz."

"İyi fikir." Etrafa bakınırken bir ATM gördüm. İçimi bir korku kapladı ama başımla ona doğru işaret ettim. "Gidip biraz nakit çekeyim."

Moth başını salladı. "Biraz-" "Hayır.

Sorun değil."

Bana zaten çok şey vermişti. Ona borçluydum. Caddeyi geçip ATM'ye giderken, hesabımı kullanırsam neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Belli ki aylardır dokunulmadan duruyordu ve ordunun onları ne kadar yakından izlediğini bilmiyordum. Aktif olarak beni arayıp aramadıklarını bilmiyordum ve para çekersem bir şey işaretlenirdi.

Bundan şüpheliydim. Ordunun gerçek askerlerini insan olarak umursadığı gibi bir yanılsama içinde değildim. Bu noktada, muhtemelen Hunter ve benim öldüğümüzü varsaymışlar ve eskiden yaptığımız işlere başkalarını atayarak yollarına devam etmişlerdi.

Artık tüm ATM'lerde askerler için bir seçenek vardı ve bu da hesaplarımıza asker kimlik numaralarımızla erişmemizi sağlıyordu. Benimkini tuşladım ve daha fazla dikkat çekmemek için etrafıma dikkatli dikkatli b a k m a m a y a çalıştım.

Moth caddeye bakarak yanımda durdu, solgun gözleri herkesi merakla izliyordu, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Şehirde üzerimde o kadar nakit taşımak istemediğim halde birkaç yüz dolar çektim ve hemen cebime attım. Bir oda da bulmamız gerekecekti. Otelcilik sektörü artık pek yoktu -kimse seyahat edemiyordu- ama şehirlerdeki pek çok bar ve pubın üst katlarında seks işçilerini tavlayan insanlar için kiralık odalar olduğunu biliyordum.

Bu tür seks işçiliği nedense hâlâ yasadışıydı ve bunu hiç anlamamıştım. Artık yasaları ordu koyuyordu ve askerler bu hizmetleri herkesten daha çok kullanıyordu. Ancak bu, sahaya hitap eden işletmelerin, şu anda bulunduğumuz gibi şehrin kötü bölgelerinde daha sefil olma eğiliminde olduğu anlamına geliyordu.

İçeri girdiğimizde lokanta buharlı ve rahatsız edici derecede sıcaktı, yağ ve bayat kahve kokuyordu. Boş bir masaya geçtik ve çok çalışmış görünen bir garson bize menüleri vermek ve fincanlarımızı kahve ile doldurmak için yanımıza geldi.

Menüyü uzatırken Moth'a dikkatle baktı. Bugün saçlarını açık bırakmıştı ve başını menünün üzerine eğerek onu biraz olsun gözlerden saklamıştı. İçimde bir hüznün hissettim. Yüzü, insanların onun tamamen insan *olmadığını* hemen anlayabileceği kadar insanlık dışı değildi, ama yine de onu ilk gördüğümde hissettiğim o tedirgin havayı aldılar.

Şimdi bunun için kendimi suçlu hissediyorum.

Garson kız gittikten sonra, "Dolduralım," dedim, menümü açtım ve seçenekleri okurken ağzım sulanmaya başlamıştı bile. "Kahretsin, bu Noel gibi. Her şeyden bir tane istiyorum."

Moth biraz eğlenerek ofladı ve kahve fincanını almak için koltuğunda geriye yaslandı. Gözleri lokantanın geri kalanında gezinirken ihtiyatlıydı.

"Ne alacaksın?" Dikkatini dağıtmak için sordum. "Hamburger alacağım. Ve krep. Ve lanet olsun, bir milkshake. Şekere ihtiyacım var."

Şekerden bahsetmişken, masanın üzerindeki bir kâseye doldurulmuş küçük şeker paketlerinden bir avuç aldım ve dördünü birden kahveme dökmek için yırttım. Moth hafif bir dehşetle baktı, bu da kahvemi karıştırırken kıkırdamama neden oldu.

İlk yudumda içimden gelen iniltiyi durduramadım. Aşırı tatlı sade kahve benim reçelimdi. Moth'un beni izlediğini hissedebiliyordum. Ne zaman

Ona baktı, kızardı ve gözlerini kaçırdı, ama dudaklarımı yaladığımda gözleri geri döndü, içim tahrikle doldu.

"Ben de bir hamburger alacağım." Elindeki menüye dikkatle bakarken sesi boğuk çıkıyordu, sanki dikkatle menüye konsantre olmuş gibiydi. "Ve bir de buzlu çay."

"Başka bir şey de al," dedim. "Ciddiyim. Çok uzun zamandır alevde kavrulmuş et ve paketlerle yaşıyoruz."

Dudaklarının bir köşesi minik bir gülümsemeye dönüşmüştü, dudaklarını delen halkalar lokantanın sert tepe ışıklarında parlıyordu. Floresan ışığın altında daha da solgun görünüyordu ve boğazının tam dibinde, dövmelemin arasında, vücudunun başka yerlerinde gördüğüm pembe pulların sadece bir ipucunu görebiliyordum.

Baktığımı fark etmeden gözlerimi kaçırdım ve siparişlerimizi almak için yaklaşan yorgun garsona gülümsedim. Moth da kendisinininkiyle birlikte ekstra patates kızartması ve salata istedi ve o gittikten sonra daha da yaklaştım, kahve fincanımı ellerimin arasına sıkıştırdım.

"Peki aramaya nasıl başlayacağız?" Moth'un bakışları tekrar ağzıma yöneldiğinde dikkatimi dağıtmamaya çalışarak mırıldandım. "Cat'in burada olabileceğini nereden bileceğiz?"

"Dediğim gibi, hapishaneden kaçmayı başaran bazı insanların, nasıl gireceklerini biliyorlarsa, en yakın şehre gelmeleri mantıklı. Eğer geldilerse de fark edilmemek için şehrin boktan bölgelerinde kalacaklardır."

Homurdandım. "*Her* bölüm boktan bölümdür."

Sinirle ofladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Başımı salladım, gözlerim pencereye ve ötesindeki insanlara kaydı. "Sanırım... sabah aramaya başlarız."

"Evet." Moth fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Barlara sorabiliriz. Buraya gelen herkesin uyuyacak bir yere ihtiyacı olacaktır."

Başımı sallarken bir elimi yüzüme sildim. "Bizim de bir oda bulmamız gerekecek."

İkimiz de bitkin düşmüştük. Bunu Moth'un yüzündeki çizgilere, gözlerinin altındaki gölgelere bakarak anlayabiliyordum. Haftalardır seyahat ediyorduk ve yeterince uyumamıştık. Kahvemin geri kalanını yuttum ve garson kız yemeğimizle görüldüğünde, fincanımı doldurmak için geri geleceğini söyledi.

Yemek yerken konuşmadık, tabaklarımızı neredeyse gülünç derecede hızlı bir şekilde temizledik. En azından Moth yemeğini benim kadar hızlı mideye indiriyordu, bu da kendimi daha az domuz gibi hissetmemi sağlıyordu.

"Kahretsin, çok iyiydi," diye inledim işimiz bittiğinde, arkama yaslanıp son milkshake'imi de bitirdim. Karnım rahatsız edici derecede doluydu ve yemek yediğim için göz kapaklarımın sarktığını hissedebiliyordum.

Garsondan hesabı istedikten sonra, "Gidip uyuyacak bir yer bulalım," dedim.

Ben parayı ve bahşişi masaya bırakırken Moth yorgun gözlerini ovuşturarak başını salladı. Ayağa kalktık ve dışarı çıktık, lokantadaki diğerlerinin de garson kızın yaptığı gibi Moth'a ihtiyatlı bir tiksintiyle baktığını görünce öfkem yeniden alevlendi.

Fark etmemesini umuyordum ama fark ettiğini zaten biliyordum. İnsanlar ona böyle baktığında her zaman fark ederdi. *Herkes* ona böyle bakarken görmezden gelmek zor olsa gerek.

Caddede ilerideki bar ve pub kümesine doğru ilerlemeye başladık. Moth aniden durup arkasını döndüğünde nabzım hızlandı.

"Neden bizi takip ediyorsun?" diye sordu arkamdan biri, ben de hızla döndüm ve elimi av bıçağımın sapına dayadım.

Adam yıkanmamış ve gözleri kararmış görünüyordu, sanki biraz kendinden geçmiş gibiydi.

Cılız ve yetersiz beslenmişti, kirli giysileri dar bedeninden sarkıyordu. "Size yardım edebilirim," diye homurdandı, bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra temkinli bir

Bir adım daha yaklaş.

Moth ve ben bir adım geri çekildik.

"Yardımaınıza ihtiyacımız yok," dedi Moth, adama kaşlarını çatarken kollarını rahat bir pozda kavuşturarak.

Çılgınca başını salladı, gözleri tekrar daldı. "Hapishanedeki insanları arıyorsunuz, değil mi?"

İkimiz de dışarıdan tepki vermedik.

"Sen neden bahsediyorsun?" Güve soğukkanlılıkla sordu.

"Seni lokantada duydum." Sert, hafif histerik bir kahkaha attı. "Şanslıyım, çünkü nerede olduklarını biliyorum."

Ellerim yumruk şeklinde kenetlendi ve adamın gözlerinin temkinli bir şekilde kalçamdaki av bıçağına kaydığını gördüm.

"Gizlice dinliyor muydun?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, kasıtlı olarak değil. Sadece oradaydım ve ben... Bak, sana yardım edebilirim. Ama burası güvenli değil."

Etrafına bir göz attı, sonra çenesini yanımızdaki karanlık sokağa doğru salladı. "Hadi aşağıda konuşalım."

Moth gözlerini devirirken homurdandım.

"Hadi ama dostum. Seninle karanlık bir sokağa girmeyeceğiz," dedim ona. "Bize gerçekten söyleyecek bir şeyin varsa, burada söyle."

"Hayır, yapamam," diye tısladı, bakışları yine etrafta geziniyordu. "Mahkûmlar buraya geldiğinde her şey tamamdı. Ordu bazılarının gizlice içeri girdiğini fark etti ve onları götürdü. Geri kalanlar şimdi onlardan saklanıyor ve bu konuda konuşulduğunu duyarlarsa onları da alıp götürüyorlar."

Kaşlarım çatıldı. Ona inanmıyordum ama hapishanedeki askeri bizzat görmüştüm. Olayı örtbas etmeye çalışıyor olma ihtimalleri olduğunu düşündüm; olaya karışıklarına dair haberlerin şehirde yayılmasını engellemeye çalışıyorlardı.

Denemeye değdi. Gerçek bir ipucu olabilirdi ve Cat'i aramakta zorlanacağımızı biliyordum - kesinlikle burada olup olmadığını bile bilmiyorduk.

Bu adamın bize zarar vermesinden endişelenmiyordum. Ufak tefekti ve ciddi şekilde yetersiz beslenmiş görünüyordu, yüzü solgun, dudakları kabuklu ve çatlamıştı.

"Pekâlâ," dedim soğukkanlılıkla. "Hadi gidip konuşalım."

Moth'a doğru eğilerek, "Sen ara sokağın girişinde bekle," diye mırıldandım.

Adam bize hızlıca sırtı, birçok boşluğu olan kahverengi dişlerini göstererek ara sokağa doğru ilerledi.

"Bekle," diye havladı Moth çantasından el fenerini çıkarırken. Pilleri neredeyse bitmişti ama sokağın iki çöp bidonu ve her yere saçılmış çöpler dışında boş olduğunu gösterecek kadar ışık veriyordu.

İyi düşünmüşsün. Bu adamın adamları aşağıda beni bekliyor olabilirdi.

"Bir şey yapmaya kalkarsa silahını kullanma," diye mırıldandı Moth kulağıma, beyaz saçlarının bir teli yanağıma değerken. "Silah sesi duyarlarsa ordu gelir."

Başımı salladım, av bıçağımın sapını kavrayarak adamı sidik ve çürümüş yemek kokan sokağa kadar takip ettim. Yüzünü bana döndüğünde birkaç adım ötede durdum, gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve gözleri etrafta geziniyordu.

"Devam et o zaman," dedim sert bir sesle. "Bir şey biliyor musun?"

"Evet, evet." Başını salladı ve bir adım daha yaklaştı, ama parmaklarımın bıçağımın kabzası etrafında büküldüğünü görünce durdu. "Cam'i arıyorsun, değil mi? Onu tanıyorum."

Tepki vermedim, ona sertçe baktım.

"Doğru," dedim yumuşak bir sesle. "Kısa boylu beyaz adam mı? Sarı saçlı?"

"Evet, evet." Adam telaşla başını salladı. "Evet. Onu tanıyorum. Nerede olduğunu biliyorum."

Kedi siyahtı ve neredeyse Hunter kadar uzundu. "Peki nerede o?" Ben sordum.

Adam dudağını çiğnedi, gözleri tekrar bıçağıma kaydı. "Sadece... Bana paranı ver, ben de sana söyleyeyim."

Bir kahkaha attım ve ara sokaktan çıkmak için döndüm.

"Hayır, bekle," diye umutsuzca bağırdı. "Ciddiyim, nerede olduklarını biliyorum."

Sadece... Bana yardım edebilir misin, dostum? Bilgi karşılığında mı?"

"Hayır," dedim açık açık, çünkü bir bok bilmediğini biliyordum.

Lekeli dişlerini gıcırdattı. "Cebinde bir tomar para var."

Hepsine ihtiyacın yok. Bana biraz ver, ben de sana anlatayım."

Bizi ne kadar uzun süredir izlediğini fark ettiğimde kaskatı kesildim. Şüphesiz bizi ATM'de izledikten sonra lokantaya kadar takip etmişti, böylece paramı ele geçirmeye çalışacaktı. Ama bunu inandırıcı kılacak kadar iyi dinlememişti.

"Bizi bir daha takip etmeye kalkarsan bacaklarını kırarım," dedim ona gitmek için dönerken.

Bana doğru koşan ayak seslerini duymadan bir an önce sırtım gerildi. Arkamı döndüğümde elinde tırtıklı kısa bir bifttek bıçağı salladığını gördüm, dudakları dişlerinin arasından çekilmişti.

"Ver şu lanet parayı bana."

Bileğini kavradım ve bıçağı düşürene kadar büküm, hırıltılı nefesler alırken çıplak dişlerinin arasında tükürükler titriyordu. Bana tekrar saldırdığında, onu sertçe geri ittim.

Ayakkabısının topuğu çürümekte olan eriştelerin bulunduğu açık bir konteynırın üzerine inip kaymasına ve geriye düşerken kollarının dönmesine neden olduğunda tepki verecek zamanım olmadı. Kafasının arkası arkasındaki çöp konteynerinin keskin köşesine çarptı ve kirli zemine yığılmadan önce mide bulandırıcı bir çatırtı çıkardı.

Kafatasının altından anında kalın bir kan gölü yayıldı. Hareket etmedi. Göğsü hâlâ lekeli giysilerinin altındaydı.

"Oh, kahretsin." Kıpırtısız ve ölü adama bakarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Güve." Adını tısladığımda sesim sadece biraz histerikti.

Birkaç dakika sonra arkamdan koşarak geldiğini duydum. Omzumun üzerinden yerdeki cesede baktığında narenciye kokusu burnuma doldu.

"Tüh," dedi.

Dudaklarım şaşkın bir nefesle aralandı. Yüzümü ona döndüm. "*Hoppala?*"

Bana kaşlarını çatı. "Peki, onu öldürmek mi istedin?" "Tabii ki hayır!"

"Yani bir kazaydı."

Ellerimi yumruk yaptım. "Bu, bu konuda bu kadar rahat olabileceğin anlamına gelmiyor."

Moth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu *ben*

öldürmedim." Yüzüm yandı. "Bu bir kazaydı."

"Biliyorum. *Az önce* söyledim."

Tanrım, Moth tanıdığım en sinir bozucu insandı ve Hunter'ın yanında on yıldan fazla zaman geçirmişt看. Burnumdan uzun bir nefes çektim, sakinleşmek için çok uğraştım.

Güve bana baktı. "Sen her zaman insan öldürmüyor musun? Sen bir askerdin."

"Hayır! Ve her neyse, bu farklı!" Üzerindeki soğumuş cesedi işaret ettim. yere. "Aslında bize hiçbir şey *yapmamıştı*."

Denemiş olsa bile. Beni bıçaklamaya ve paramı çalmaya çalışmıştı.

"Yalancı bir pislikti."

"Yani? İnsanları sırf pislik oldukları için öldüremezsin!" Sustum ve dikkatle Moth'a odaklandım. "İnsanları sırf pislik oldukları için mi öldürüyorsun?"

Bağırma başlamak ihtimaline karşı itiraf etmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi küçük, kayıtsız bir omuz silkti.

"Tanrım, Güve." Elimi önce başımın üzerinde sonra da yüzümde gezdirdim, karanlık gökyüzüne bakarken kısa bir süre derimi çektim. "Kaç tane *pislik* öldürdün?"

Hem şaşkın hem de hafifçe utangaç görünüyordu. "Takip etmem mi gerekiyor?"

Aman *Tanrım*. Ona bağırma için dudaklarımı araladım ama büyük bir çabayla kendimi durdurdum. Öyle görünse bile Moth'un tamamen insan olmadığını hatırlamaya çalışmak zorundaydım. Onun beyni benimki gibi çalışmıyordu. Ahlaki değerleri

farklıydı ve muhtemelen hayatı boyunca insanlar tarafından nasıl muamele gördüğünden büyük ölçüde etkilenmişti. Yani: bok gibi.

Beynim *onu Edin'i düşündüğün gibi düşünmeyi dene*, dedi ve ben bu fikir karşısında neredeyse fiziksel olarak ürperdim.

Yapamazdım. Esas olarak Edin'i kesinlikle becermek istemediğim için - o eteğin altında ne olduğunu görmüştüm; o beyzbol sopasının *yanıma yaklaşmasına* asla izin vermezdim.

Ama Moth'a baktığımda onu boğmak mı yoksa kıyafetlerini yırtmak mı istediğime bir türlü karar veremiyordum. *Çıldırıcı* derecede çekiciydi. Yüzü bir sanat eseri gibiydi - neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmel. *Kesinlikle* insan olamayacak kadar mükemmel.

Yine de onu yumruklamak istememe engel olmadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Sonunda cesedi çöp konteynerinin arkasına sürükledik ve sokak biraz daha temiz görününe kadar bekledikten sonra rahatça ara sokaktan çıktık.

"Merak etme," diye mırıldandı Güve. "Biri onu bulsa bile kimsenin umurunda olmaz. İnsanlar şehirlerin bu bölgelerinde her zaman ceset bulurlar."

Bu beni daha iyi hissettirmedi. Suçluluk duygusu içimde çalkalanıyordu. O adamı öldürmek istememiştim. Yalancı bir pislikti ama bu ölmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

"O sadece... muhtemelen bir düzeltme ya da başka bir şey istedi." Yürürken kirli zemine bakarak nefes verdim. "Ona biraz para vermeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın." Moth'un sesi sertti. "Bu senin paran. Sen kazandın. *Nasıl* kazandığına katılmasam da, yine de kazandın. Ve eğer burada ihtiyacı olan herkese para vermeye başlarsan, seni paramparça ederler."

Haklı olduğunu biliyordum. Eğer etrafa para saçmaya başlarsam, *kesinlikle* bıçaklanır ve soyulurduk.

Bir nefes verdim ve "Tamam, nerede bir oda bulmaya çalışalım?" dedim.

Güve omuz silkti. "Hepsi aynı. Kirli ve yıkık dökük."

Ürperdim ve sarı neon tabelasında üst katta odalar olduğunu ilan eden bir barın önünde durdum. Dışarıda birkaç seks işçisi dolaşıyor, soğuktan titriyor ve potansiyel müşteri olarak bize bakıyorlardı. Kapıyı iterek açtım ve onlar yaklaşip işleri zorlaştırmadan önce Moth'a içeri girmesini işaret ettim.

İçerideki buharlı hava burnumu kırıstırmama neden oldu, çok fazla yıkanmamış beden bir araya toplanmıştı. Moth insanların arasında dolaşırken rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, soğuk, kibirli maskesi sanki kendisine yönelen dikkatli bakışları fark etmemiş gibi yerine oturmuştu.

Barmen ağartılmış sarı saçlı, kısa boylu, yaşlı bir kadındı. Barda durduğumuzda bizi süzdü, deri ceket giyen sıska bir adamın önüne bir fiçı bira koyduktan sonra bize doğru ilerledi.

"Size ne ikram edebilirim?" Sulu mavi gözleri Güve'nin üzerinde gezinirken burnu hafifçe kırıştı.

"Hiç boş odanız var mı?" Ben sordum.

Sonunda bakışlarını Moth'tan ayırıp bana başıyla onay verdi. "Saatlik mi yoksa gecelik mi?"

Kıkırdadım. "Bu gece için."

İnce bir kaş çattı ve tekrar Moth'a baktı. "Gece için kırk dolar."

Odanın kırk dolar bile etmeyeceğini bilmeme rağmen ona gülümsedim ve cebimi karıştırarak iki banknot çıkardım. "Teşekkür ederim."

Parayı alırken yüzü biraz yumuşadı, bakışları üzerimde gezinirken takdire dönüştü. Moth'un yanımda kaskatı kesildiğini hissettim ama sessiz kaldı.

"Bir içki ister misin tatlım?" diye sordu tezgahın altından metal bir kutuya uzanırken.

"Hayır, böyle iyiyiz teşekkürler." Moth'u görmezden gelmesine sinirlenmeye başlasam da ona gülümsemeye devam ettim.

Anahtarı bana uzatırken yaklaştı ve ona küçümseyen bir bakış fırlattı.

"Başka birini istemediğine emin misin, tatlım?" diye mırıldandı, boyalı dudakları küçük bir sırtışla kıvrıldı. "Arkada birkaç kızımız var. Bu sokaktaki en güzelleri."

Anahtarı alırken gülümsemem kırılmanlaştı. "Hayır. Teşekkürler."

Arkasına yaslanırken homurdandı. "Keyfine bak. Oda numarası anahtarlıkta yazıyor. Üst kata çıkan merdivenler şurada."

Tuvaletlerin yanındaki odanın kenarına sıkışmış pis bir kapıyı işaret etti, sonra bekleyen bir müşteriye hizmet etmek için yürüdü.

Bardan geçip içki ve sidik kokan dar bir koridora doğru ilerlerken ikimiz de konuşmadık. Merdivenler ayaklarımızın altında yapış yapıştı ve üst kattaki koridor loştu, yıpranmış halının her yerinde lekeler vardı.

Koridorda yürürken, kapalı bir kapıdan iki kişinin öfkeyle sevişme sesleri geliyordu. Başka bir odada başka bir çiftin yüksek sesle tartıştığını duyabiliyordum.

Kapıyı iterek açtım ve Moth içeri girip ışık düğmesini açarken ona baktım. Küçük ve oldukça çıplaktı, sadece bir çift

İki komodinli yatak ve köşeye sıkıştırılmış bir masa.

Güve odanın derinliklerine doğru yürüdü ve uzak duvara dayalı bir kapıyı açarak sararmış bir duşu olan küçük bir banyo ortaya çıkardı. Kötü görünüyordu ama en azından özeldi.

"Pekâlâ." Nefes verdim ve odaya girdim, kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin oldum. "En azından dışarıda uyumaktan daha iyi, değil mi?"

"Bu tartışmaya açık," diye mırıldandı Moth sırt çantasını ve kılıcının bulunduğu çantayı çıkarıp yatağın ucuna bırakırken.

Kıkırdadım ve aynı şeyi eşyalarım için yaptım, çantalarımı küçük masanın üzerine koymak için odayı geçtim. Sonra ellerimi yorgun yüzüme silmeye gittim ama yüzümü buruşturarak durdum. Banyoya girip ellerimi ve yüzümü yıkadım, sonra ceketimi silkerek tekrar dışarı çıktım.

"Kahretsin, çok yoruldum." Paltomu sandalyelerden birinin arkasına bıraktım ve botlarımı çıkarmak için oturdum.

Moth başını salladı, yatağın ucuna oturdu ve ceketinin koluyla oynadı. Ben iç çamaşırlarıma kadar soyunurken o soyunmak için hareket etmedi. Tüm giysilerimin yıkanmaya ihtiyacı vardı ve şimdi kilitli, sıcak bir odadaydık, onlarla uyumamanın avantajını kullanacaktım.

"Sabah bir çamaşırhane bulup eşyalarımızı yıkayabiliriz," dedim kıyafetlerimi toparlayıp masanın üzerine bırakırken.

Moth cevap vermedi. Kafamı kaldırdığımda soluk gözleri gri boxer külotumdaki şişkinliğe sabitlenmişti. Çıplak bacaklarımdan aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı, karnımın ve göğsümün üzerinden geçerek taşaklarını karıncalandırıyordu. Onu izlediğimi fark edince yüzü pembeleşti. Bakışlarını kaçırdı ve yatağın yanındaki yere atmak için çantalarını aldı.

Eğilip çantasından su şişesini alırken onu izlemeye devam ettim, hâlâ paltosunu çıkarmak için bile bir hareket yapmıyordu. Gergindi. Bu, onun evinde uyuduğumuz gecedan farklı hissettiriyordu, çünkü orada sarhoştum ve daha rahattım - ta ki ben üstünü değiştirirken içeri dalıp her şeyi mahvedene kadar.

Eski dükkanlarda ve benzin istasyonlarında uyumak farklıydı, çünkü hiç aynı anda uyumamıştık, birimiz nöbet tutuyordu. Ama bu küçük odada birlikte kilitli kalmak... samimi hissettiriyordu.

Tanrım, ondan o kadar etkilenmişim ki bu çok saçmaydı. Ve onun da benden etkilendiği çok açıktı, en azından fiziksel olarak. Ona, benimle birlikte olup olmadığını

Aramızdaki bu baskıyı biraz olsun hafifletmek için sevişmek istiyordum.

Ama ben yapmadım. Gergin ve rahatsız olduğunu görebiliyordum. Bedenimi sakinleşmeye zorladım.

"Güve, sen... paltonla uyumak zorunda değilsin," dedim kısık sesle. "Ya da botlarınla."

"Sorun yok," dedi çabucak.

Dudaklarımı büzdüm. Onu çıplak yakaladığım olaydan hiç bahsetmedik. Asla. Ona canavar ayaklarının ya da kuyruğunun umurunda olmadığını söylemek istedim ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Onu bu konuda daha az bilinçli yapmayacaktı.

Sessiz kaldım ve çantalarımı almak için döndüm, böylece onları yatağın yanında yerde tutabilecektim. Moth'un gözlerini kıcımda hissedebiliyordum ve uyarılma anında yeniden alevlendi. Yatağa doğru yürürken çantamı kasıklarımın önünde tuttum, çünkü tamamen giyinik olsa ve hiçbir şey olmayacak olsa bile onunla tekrar aynı yatakta yatma düşüncesi sikimi kaldırıyordu.

Çarşafların ne kadar temiz olup olmadığını düşünmemeye çalışarak hızla yatağa girdim. Moth ışığı kapatarak odayı karanlığa gömdü. Yanımdaki yatağa, yorganın üstüne yerleşirken ikimiz de gergindik.

Narenciye kokusunu içime çekerken aletim boxer külotumun içinde zonkluyordu, şimdi acıyla sertleşmişti. Saklamak için ondan uzağa yan döndüm ve birkaç dakika sonra battaniyenin altına kaymadan önce sessizce botlarını ve ceketini çıkardığını duydum.

"Tamam, nasıl başlıyoruz?" Ertesi sabah sokağın aşağısındaki boş çamaşırhanede giysilerimizin kurumasını beklerken Moth'a sordum.

Gökyüzü griydi ve sulu kahverengi kar yolun ve kaldırımın kenarlarına yapışmıştı. Dışarıda insanlar aceleyle geçip gidiyordu, başları eğikti, kimse birbiriyle konuşmuyordu. Odanın ortasındaki tezgâhta Moth'un yanına oturduğumda, gözlerim sokağın diğer tarafındaki kaldırımda tökezleyerek yürüyen birine takıldı.

Derileri griydi ama ağızlarında sarı bir renk vardı. Karınlarını tutarak sarsıcı adımlarla yürürken kambur duruyorlardı.

Kaşlarım kabarmaya başladığında titreyen elimi bir nalbur dükkanının tuğla duvarına koymak için döndüm.

Kimse onlara aldırış etmedi, ta ki tekrar kusup deli gibi kusmaya başlayana kadar. Sonra insanlar onlara tiksinti dolu bakışlar atarak etraflarından dolaştılar, yaklaşmak istemediler.

Tanrım. Midem bulandı ve hızla başka tarafa baktım, karnımdaki yemek mide bulantısıyla çalkalanıyordu. Kahvaltı için başka bir yere gitmiştik, o adamın cesedinin muhtemelen hâlâ durduğu ara sokaktan daha uzağa.

"Etrafa sormaya başla, sanırım." Moth'un alçak, boğuk sesi beni çamaşırhaneye geri çekti. Kurutucular gümbürdüyordu ve buradaki hava ılık ve yumuşatıcı kokuluydu.

Başımı salladım. "Ve hapishaneden tanıyabileceğim herhangi biri için gözümü dört açacağım."

Kurutucu kapandı, dönen tamburu yavaşça durdu, ben de tezgahdan kaydım ve sıcak, mis kokulu giysilerimizi kollarıma almaya gittim. Onları tezgâha geri taşıırken Güve aşağı atladı ve hemen eşyalarını toplamaya başladı.

Giysilerimi yavaşça katlarken ona baktım. Çoraplarını ve iç çamaşırlarını aceleyle topluyor gibiydi, sanki onları görmemden utanıyor gibiydi. Dudaklarımı büzerek gülümsememi engelledim.

"Ne?" diye tersledi, sesi aşırı savunmacı çıkmıştı.

Yüz ifademi masum tutmaya çalışarak ona göz kırptım. "Ben bir şey söylemedim."

Oflayıp pufladı ve gömleklerini çantasına tıktırdı. Çorap almak için uzandığımda, tanımadığım bir çift boxer külot fark ettim.

"Bir çiftini kaçırdım," dedim hafifçe onları kaldırırken.

Güve'nin eli fırladı, uzun parmakları elimden çekip almak için aceleyle benimkilerin üzerinde geziniyordu. Onunla biraz dalga geçmek için hemen bırakmadım ve yüzü pembeleşirken bana ters ters baktı.

Kıkırdadım ve onları serbest bıraktım. "Seni iç çamaşırı giyen bir adam olarak düşünebilirdim."

"Siktir git," diye mırıldandı ve sırt çantasının fermuarını sertçe çekerek kapattı.

Hâlâ kıkırdarken, kıyafetlerimi katlamayı ve çoraplarımı toparlamayı bitirdim, sonra da düzgün bir yığını çantama yerleştirdim. Moth'a baktığımda, ellerini meşgul etmek için sırt çantasıyla oynarken yüzü hala pembeydi.

"Özür dilerim," dedim kendimi kötü hissederek. "Sadece takılıyordum."

Ofladı ve bana baktı, gözleri kısılmış ve dudakları konuşacakmış gibi ayrılmıştı. Ama konuşmadı, biz birbirimize bakarken hareketsiz kaldı. Çamaşırhane artık sessizdi, başka hiçbir makine vızıldamıyordu. Dudaklarımı yaladım ve onun solgun gözleri hemen ağzıma kaydı, içimde keskin bir uyarılma hissi uyandırdı.

Dilinin ucu alt dudağından geçen halkayla dalgınca oynadığında, uyarılma daha da büyüdü ve kalbim biraz hızlandı. Yavaşça eğildiğini, soluk gözlerini kapattığını ve ağzını dudaklarıma yapıştırmadan önce dilini dudaklarımda gezdirdiğini hayal ettim.

Milyonuncu kez, Moth'un yatakta nasıl olacağını merak ettim. Yavaş ve baştan çıkarıcı mı, yoksa hızlı ve sert mi? Büyük pencerelere ve dışarıdaki tüm insanlara rağmen, beni tezgâhın üzerine kaldırıp bacaklarımın arasına girdiğini hayal ettim. Yüzümü kabaca kavıyor ve dilini ağzıma sokuyordu.

Orta tezgahın uzak tarafındaydık, bacaklarımız görünmeyecek şekilde saklanmıştı.

Eğer Güve dizlerinin üzerine çökerse, kimse göremez-

"Hazır mısın?" Sesi sertti ve beni hararetle düşüncelerimden uzaklaştırdı. Artık bana bakmıyordu, sırt çantasını sarsak hareketlerle çekiştiriyordu ama yüzü hâlâ kızarmıştı ve göğsünün normalden biraz daha hızlı yükseldiğini görebiliyordum.

Boğazımı temizledim ve başımı sallayarak sırt çantamı omuzlarıma yerleştirdim. "Evet. Hadi barları kontrol etmeye başlayalım."

Dışarı çıktık, çamaşırhanenin sıcaklığı ve sessizliğinden sonra soğuk hava ve şehir sesleri sarsıcıydı. İkimiz de sokakta en yakın bara doğru yürümeye başladığımızda konuşmadık, paslı tabelası *Ricardo'nun* yeri olduğunu ilan ediyordu.

İçerisi zaten oldukça kalabalıktı. Köhne at kuyruklu bir adam uzak köşedeki bir masanın üzerine yığılmıştı, önünde birkaç boş bira şişesi vardı. Biz masaların arasında dolanırken çoğu insan başını öne eğmişti ama birkaçı kafasını kaldırıp hafif bir küçümsemeyle Moth'a bakmaya başladı. Sanki bunu yaptıklarının farkında bile değillerdi.

Barın arkasındaki adam kırışmış görünüyordu, gri saçları kısa kesilmişti ve burnu uzun yıllar boyunca çok fazla içki içtiği için büyük ve kırmızıydı. Sarkmış yanaklarında çukurlar vardı ve muslukları silmek için kullandığı bez kirli görünüyordu. Her yer pis görünüyordu.

Daralmış, şüpheli gözlerle bize bakıyordu ve saat gibi, bakışları Güve'ye takıldı ve yerinden kıpırdamayı reddetti. Dudağı kıvrıldı.

"Son zamanlarda burada yeni yüzler gördünüz mü?" Giriş yapmadan sordum, çünkü bu adamın bizimle konuşmak istemeyeceğinden zaten emindim.

Gözlerini Moth'tan ayırıp bana sertçe bakmak için isteksizce gözlerini ayırdı. "Ne?"

"Son zamanlarda buraya gelen yeni insanlar fark ettiniz mi?" Ses tonumu sabırlı tutmaya çalıştım. "Ya da belki üst kattaki odalarda uzun süreli yeni kiracılarınız vardır?"

Gözleri tekrar kısıldı. "Kim soruyor?"

Kolayca omuz silktim. "Sadece bir arkadaşımızı arıyoruz. Burada olabilir. Şehirde yeniyim."

Adam homurdandı. "Şehirde *yeni* insanlar bulamazsın."

"Oldukça eminim."

Bezi bıraktı ve yıpranmış elini tezgâhın üzerine koydu. "Hayır. Yeni birini görmedim."

"Emin misin?"

"Evet." Elini geri çekti ve bardakları tezgâhın altına dizmeye başladı.

Farklı bir taktik denedim. "Buralarda *yeni* insanların gidebileceği bir yer biliyor musun?"

"Hayır."

Çenemi sıktım ve bir adım geri çekilerek tanıdığım biri var mı diye barın etrafına bakındım. Ama Cat'inki ve belki de dövüşmek zorunda kaldığım adam dışında hiçbir yüzü tam olarak tanıyacak kadar uzun süre orada kalmamıştım.

Barmenin kaba, düşmanca sesi dikkatimi tekrar ona çekti. "Arkadaşın kör falan mı?" Moth'a ekşi bir bakış fırlattı, dudağı kıvrılıyor. "Gözlerinin nesi var bunun?"

Öfke alevlendi, ellerim yumruk oldu ama ben bir şey söyleyemeden Moth dudak büktü.

"Ağzına yumruk atacak kadar iyi görebiliyorum."

Adamın yüzü beyazlaşırken dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama o hafif iğrenmiş bakış yüz hatlarını bükmeye devam etti.

"Sana hiçbir şey bilmediğimi söyledim, o yüzden defol git," diye hırladı, ancak sesi şimdi biraz dengesizdi. "Ürkütücü arkadaşını da yanına al."

"Asıl sürüngen sensin, sık kafalı," diye tersledim, döndüm ve bardan dışarı çıktım, Moth sessizce arkamdan geliyordu. "Onun için üzgünüm," diye ekledim, sokağa geri adım attığımızda sesim hâlâ sertti.

Gözlerini kaçırarak sert bir omuz silkti. "Buna alışkınım. Umurumda değil."

Ama duruşu gergindi ve caddede yürümeye başlarken bardan uzaklaşmak istediği belliydi. Ona yetiştim, hâlâ sessizce öfkeleniyordum. Gerçekten *herkes* Moth'a böyle mi davranıyordu? Ona hemen bok gibi mi davranıyordu?

İnsanların arasından geçerken yan sokağa baktım, bir çöp konteynerinin arkasından çıkan bir çift bacağı fark edince durdum. O adamı bıraktığımız yere yakın bir yerde değildik, bu yüzden o olmadığını biliyordum. Ama bir şey durup bakmama neden oldu, midem bulanıyordu.

Moth da durdu, biri onu omuzlayarak geçince homurdandı ve bakışlarımı takip etti.

Yaklaştı ve mırıldandı, "Gördünüz mü? İnsanlar cesetleri görmezden geliyor. Ordu eninde sonunda gelip onları toplayacak ama umurlarında bile değil. Özellikle de şehirlerin bu kısımlarında."

Yutkundum ve hafifçe başımı salladım. Çöp konteynerinin arkasından sızan, kirli ve yırtık kot pantolonun içine işleyen koyu renkli, sümüksü bir sıvı havuzunu seçebiliyordum. Çöp konteynerinin kirli tekerleğinin yanında tek bir el görünüyordu, parmakları sertçe kıvrılmıştı ve derisi griydi. Sanki az önce... yüzüstü yere yığılmış ve bir daha kalkamamış gibiydi.

Sarsıldım ve tekrar yürümeye başladım ki biri sırtıma sertçe çarparak çantasındaki silahımı itip kaktı. Moth yanıma gelirken hiçbir şey söylemedi ve ben de etrafımızda günlerine devam eden insanlara baktım. Sokakta lanet olası bir ceset dururken işlerine devam ediyorlardı, ki bunun iğrenç bir ikiyüzlülük olduğunu biliyordum - sokakta lanet olası bir ceset bırakmıştım.

Tanrım, şehirlerden nefret ederdim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Charlie

Hiçbir şey görmedik, hiçbir şey duymadık ve neredeyse hiç kimse bizimle konuşmadı. Konuşanlar da hiçbir şey bilmiyordu ya da en azından bilmediklerini iddia ediyorlardı.

Şehirdeki üçüncü günümüzde ikimiz de gergindik ve birbirimizi normalden daha fazla tersliyorduk. Geceleri etrafta dolaşırken seks işçilerinin bize sürekli sevişmek isteyip istemediğimizi sormaları da yardımcı olmuyordu. Bazen kaldığımız bakımsız odaların dışındaki barlarda veya koridorlarda zaten bulunuyorlardı ve arayışımızı bıraktıktan sonra gece için odamıza gittiğimizde de aynı şeyi soruyorlardı.

Birkaçı daha iyi bir ücret karşılığında ikimizi aynı anda becermeyi teklif etti, bu da odamıza adım attığımızda ve önümüzdeki sekiz saat boyunca birlikte kapalı bir alanda sıkışıp kaldığımızda atmosferi daha da gerginleştirdi.

Geceleri Moth'un yanında yatarken bunu hayal ederdim. Bir yabancıyla üçlü yaptığımızı değil, sadece ikimizin seviştiğini hayal ederdim.

Çünkü Moth'u gerçekten ama gerçekten sikmek istiyordum.

Sadece uzun zamandır kimseyle sevişmediğim için değil - gerçi bu da bir parçasıydı. Kaşlarını çattığı ve benimle alay ettiği zamanlarda bile neredeyse ezici bir şekilde muhteşemdi.

Ama şimdi onun diken diken olmasından hoşlanıyordum. Onunla alay etmek eğlenceliydi. Gerçekten gülümsemesini sağlamaya çalışmak eğlenceliydi - bazen diğer insanlarla konuşurken onlardan bilgi almaya çalışırken ortaya çıkan kibirli sırtışlar değil, düzgün bir gülümseme.

Her gece farklı bir yerde kalıyorduk, çünkü bu şekilde daha güvenli hissediyorduk ve normalde sadece bir oda tutuyorduk. Ama bu gece, ben iki oda istedim. Artık dayanamıyordum, aramızdaki bu gerginliğe. Bu yüzden cesaretimi toplayacak ve Moth'a biz buradayken... sıradan bir anlaşmayla ilgilenip ilgilenmediğini soracaktım. Hayır derse de bütün gece rahatsız olmasını istemediğim için iki oda tutmam gerekiyordu.

Mevcut odaların reklamını yapan barlardan birine yaklaştığımızda, bir yan sokakta birinin bolca kustuğunu duyabiliyordum, bu da içerideki yerin durumu için iyiye işaret değildi. Ancak içeri girdiğimizde, diğerlerinden daha temiz olduğunu hemen anladım. Hava ter ve bayat içki kokmuyordu ve bara doğru ilerlerken zemin ayaklarımızın altında yapış yapış değildi.

Moth'a bakmadan iki oda istediğimde, yanımda sertleştiğini hissettim. Ödemeyi yaptıktan ve anahtarları verdikten sonra, tek kelime etmeden birini ona uzattım. Elimden kaptı ve üst kata açılan kapıya doğru tepinmeye başladı, belli ki bir sebepten dolayı kızgındı.

Onu takip ederken kaşlarımı çattım. Benden uzakta bir gece geçirmekten hoşlanacağını düşünmüştüm. Benden etkilendiğinden emin olsam da, benden gerçekten *hoşlandığına* dair bir yanılsama içinde değildim. Ve son derece özel bir insandı. Kendi odası, bir kez olsun rahatça uyuyabileceği ve sürekli örtünmek konusunda bu kadar endişelenmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

"Markete gidip bir şeyler alacağım," dedim ona, merdivenlerden çıkarken alttan ona bakıyordum.

"İyi," diye hırladı köşede gözden kaybolmadan önce.

Ne oluyor lan? İçimi çektim ve bardan çıkmak için döndüm, caddenin karşısındaki mini markete doğru yürüdüm. Prezervatif ve kayganlaştırıcı alırken bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Oraya hazırlıklı gitmek kaderi kışkırtmak gibi geliyordu ama yine de kayganlaştırıcıyı kullanacaktım. Hayır derse muhtemelen yarısını bir gecede kullanırdım. En azından sonunda öfkeyle mastürbasyon yapmak için biraz mahremiyetim olacaktı.

Ve hayır diyecekti, bundan oldukça emindim. Kendisi hakkında çok güvensizdi. Ama vücudunu görmüş olmamın, birlikte olma ihtimalimiz konusunda onu daha az gergin yapmasını umuyordum. Ona sormamın, o gece güvenli evinde iddia ettiği gibi *itici* olmadığını fark etmesini sağlayacağını umuyordum. Söylediklerini düşündüğümde içimi hâlâ hüznü kaplıyordu. Tüm canavarların ve insanların ondan nefret ettiğini. Onu neyin mutlu ettiğini bilmediğini.

Ona Ghost'la arzuladığı ilişkiyi sunamazdım ama en azından kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdim. En son ne zaman biriyle seviştiğini merak ettim. Benim için acı verici derecede uzun bir süre olmuştu. Belki evet derse biraz gevşeyebilirdi. Belki de gerçekten iyi ve sert bir sikişe ihtiyacı vardı. İhtiyacım olduğunu biliyordum.

Barın merdivenlerinden yukarı çıkarken bu fikir beni şimdiden sertleştirmeye başlamıştı. Bize yan yana odalar verilmişti, bu yüzden benimkine girmek yerine sert bir nefes aldım ve Moth'un kapısını çaldım. Sinir bozucu derecede gergindim, ki bu gibi durumlarda pek sık başıma gelmezdi. İnsanlara ilgilenip ilgilenmediklerini sormaktan çekinmezdim ve beni geri çevirmelerinden de hiç rahatsız olmazdım.

Ama... Moth bunu yaparsa, belli etmesem de rahatsız olacağımı biliyordum. Onu şiddetle istiyordum. Eğer hayır derse, ona her zaman davrandığım gibi davranacağımdan emin olabilirdim. Onu rahatsız etmek istemedim.

Kapı açıldığında ve Moth odanın içinden bana kaşlarını çatarak baktığında bu konuyu açma kararımın aniden şüphe duymaya başlamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye tersledi. "Senin kendi odan var."

"Ben... Ben seninle konuşmak istiyordum," dedim temkinli bir şekilde, yatağa geri dönüp bacak bacak üstüne atarak otururken.

Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, uzun parmakları arasında ucuz bir bilezikle oynamasını izledim.

"Ne hakkında?" diye mırıldandı huysuzca. "Senden daha da uzaklaşmak için gidip başka bir binada kalmamı mı istiyorsun?"

Neden bu kadar kızgın olduğunu anladığımda dudaklarım kırırdasa da gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim. Kırılmıştı.

"Güve," dedim yatağın kenarına tünerken, "iki odam olmasının bir nedeni var. Seninle bu konuda konuşmak istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi, bileziği parmaklarının arasında yavaşça çevirirken ona bakıyordu.

Nefes verdim, içimin sinirden nasıl titrediğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Tamam, yani..." Dudaklarımı yaladım. "Uh... İkimiz de oldukça gerginiz, değil mi? Bu stresli ve... tüm bu olanlar çok yorucu."

Moth sessiz kaldı ama dikkatle dinlediği belliydi, başını eğmiş elindeki bileziğe bakıyordu.

"Ve ben... Sana sormak istediğim bir fikir vardı. Ben..." Kuru dudaklarımı tekrar yaladım. "Senden gerçekten etkileniyorum, Moth. Hem de çok."

Tamamen kırırdamadan yatağa bakıp sırtını kamburlaştırırken bile kıkırdadım.

"Ve... belki de tamamen yanlış anlıyorum, ama sanki... sen de benden etkileniyorsun?" Belirsizce sordum.

Moth'un nefesinin kesildiğini duydum ve dilinin dudaklarını yalamak için dışarı fırladığını gördüm. Boğazını temizledi ama küçük bir omuz silkme hareketi yapıp "Ben... E-evet. Sanırım."

Durakladım, sonra homurdandım ve alay ederek, "Tahmin ettin mi?

Gerçekten gurur verici." Yüzü pembeleşti ama hâlâ bana bakmıyordu.

"Evet, öyleyim," diye mırıldandı, bunu itiraf etmekten endişe duyuyormuş gibi omuzları kamburlaşmıştı.

Sinirlerimin bir kısmı kaçtı. Şehvet karnımı ısıttı. Devam ederken bunu görmezden gelmeye çalıştım. "Tamam, bunun benden gerçekten hoşlandığın ya da benimle bir şeyler istediğin anlamına gelmediğini biliyorum. Bilirsin, bir ilişki gibi. Ghost'a karşı hislerin olduğunu biliyorum. Ve ben zaten herhangi bir ilişkiyi kaldıracak durumda değilim."

Çünkü bundan sonra orduya geri dönmem gerekiyordu. Korku çalkalanıyor, uyarılmanın düşük zonklamasını kovalıyordu.

"Düşündüm de... bilirsin... birbirimizden hoşlanıyoruz," diye devam ettim gergin bir şekilde. "Öngörülebilir bir gelecek için buradayız. Eğer ilgileniyorsan, sıradan bir şey yapabiliriz."

Moth öyle hızlı bir nefes çekti ki neredeyse boğulacaktı. Sonunda başını kaldırdı ve yüzü pembeleşmiş bir halde bana baktı.

"Sıradan bir şey mi?"

Başımı salladım. "Sadece sikişmek."

Yüzü bir şekilde daha da pembeleşti ve gözlerini hızla başka tarafa çevirdi.

"Sadece bir fikirdi," diye söze girdim, dudağımın içini çiğneyerek. "Eğer ilgilenmiyorsanız, hiç sorun değil."

Moth yine yatağa bakıyordu, kavisli sırtı sık nefesleriyle daha hızlı yükselip alçalıyordu.

"Ben... Biliyorsun ben tamamen insan değilim," diye

mırıldandı. Bu bir hayır değildi.

"Evet," dedim kolayca. "Biliyorum."

Başını kaldırdı ve bana bakarken gözlerinde temkinlilik ve özlem karışımı bir şey vardı. "Umurunda değil mi?"

"Hayır," dedim basitçe.

"Ama sen..." Yüzünün rengi daha da derinleşti. "Gördün ki ben..."

Göğsüm onun için ağrıyordu. Uzanıp elimi sırtına koymak istedim ama herhangi bir dokunuş isteyip istemediğini bilmiyordum. Henüz evet ya da hayır dememişti.

"İnsanlardan etkileniyorum, Moth," dedim ona. "Belirli cinsiyetlerden ya da vücut tiplerinden falan değil. Hepinizin insan olmadığını biliyorum. Öyle ya da böyle, bunun bir önemi yok. Ben sadece..." Omuz silktim. "Seni istiyorum."

Nefesi kesildi ama bir şey söylemedi. Parmakları yatağın üzerindeki battaniyeyi okşuyor, kumaşı kıvrıyordu.

"Demek bu yüzden iki oda tuttum," dedim. "Sana sormak istedim ve eğer hayır dersen, bütün gece benimle aynı odayı paylaşırken tuhaf hissetmeni istemedim. Ve eğer hayır dersen, ayrı odalar tutmaya devam edeceğiz. Benim yanımda kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum, Moth. Eğer ilgilenmiyorsan, gerçekten sorun değil. Ama ben şansımı denemek istedim, anlıyor musun?"

Gerginliği azaltmaya çalışmak için kıkırdadım, zaten bunun bir hata olduğundan endişeleniyordum.

"Yani, şey... Sanırım bunu bir düşün," dedim yataktan kalkarken. "Acele etme. Seni yalnız bırakacağım ve sabah görüşürüz, tamam mı?"

Moth yutkundu ve başını salladı, hâlâ yatağa bakıyordu. Sessiz bir nefes verdim ve kapıya yöneldim. Koridora geri adım attığımda, koridorun ilerisinde kapalı bir kapının arkasında birinin şiddetle kustuğunu duyduğumda dudağım kıvrıldı.

Kendi odama girdim ve kapıyı arkamdan kapatarak rahatsız edici sesleri engelledim. Soyunup bitişik banyodaki pis duşa girdiğimde aletim çoktan sertleşmişti ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar gergindim.

Bir yanım ona gerçekten sorduğuma inanamıyordu. Bir kamyon dolusu sorunla gelen huysuz, içine kapanık Moth'a biz Cat'i ararken sevişmek isteyip istemediğini sordum.

Yapabileceği en kötü şey hayır demekti, diye düşündüm kendimi sebilden aldığım ucuz sabunla ovalarken gergin bir şekilde. Ama benim yanımda tuhaf hissetmesini ya da teklifimi reddetse bile yine de onunla deneyeceğim için endişelenmesini istemiyordum.

Çok rahatsız edici olacaktı ama sabah onu rahatlatmam gerekecekti. Hayır demesinin benim için sorun olmadığını ve aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini bildiğinden emin olmalıydım.

Çünkü beni geri çevireceğinden oldukça emindim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Charlie

Kapım çalındığında hantal, ucuz yatağında karanlık tavana bakıyordum.

Yatağımın başucundaki lambayı yakarak doğruldum ve komodinden silahımı aldım.

"Kim o?" Sürünerek yaklaşırken temkinli bir şekilde "Kim o?" dedim. Kapıdan Moth'un tanıdık kızgınlık homurtularını duydum.
"Benim."

Kapıyı açıp silahı bırakmak için birkaç adım geri çekildiğimde gergin bir bekleyişle midem guruldadı. Şüphesiz iki nedenden biri için buradaydı: önerimi kabul etmek ya da onu vurmak.

Tamamen giyinikti; botları ve paltosu bile hâlâ üzerindeydi. Koridordan gelen hastalıklı sarı ışık zayıf bedenini belirginleştiriyor, ellerini paltosunun ceplerine sokmuş bana bakarken solgun gözlerinin üzerine gölgeler düşürüyordu.

"İyi misin?" Bir şey söylemeyince hafif bir endişeyle sordum.

Moth dudaklarını büzdü ve odaya girip kapıyı arkasından kapatmadan önce koridora doğru bakarken yapmacık bir şekilde başını salladı. Arkasına yaslandı ve beni izlerken boğazının düğümlendiğini gördüm. Beni daha önce birkaç kez sadece iç çamaşırlarımla görmüş olmasına rağmen, gözleri kısa bir süreliğine tüm bedenimde gezinip takdirle parladığında içimde bir zevk parıltısı hissetmekten kendimi alamadım.

Benden etkilenmişti. Bunu itiraf etmişti. Tek sorun takıntılarının onu harekete geçirip geçirmeyeceğiydi.

"Tamam," dedi sessizce.

Ona baktım, içim içime sığmıyordu.

"Tamam ne?" Ne demek istediğini bildiğim halde, bunu yüksek sesle dile getirmesine ihtiyacım olduğunu söyledim. Tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için.

Güve yine ofladı ama hareket etmedi. "Tamam... teklifinize."

Elimde değildi, aletim iç çamaşırlarımın içinde seğirirken bile homurdandım.

"Teklif." Kıkırdadım ama Moth'un yüzü o doğal olmayan pembe tonda kızarınca kendimi durmaya zorladım.

Çabucak ayıldım, onun utanmasını istemiyordum. Sadece "Unut gitsin" deyip hışımla çıkıp gitmesini istemediğim için değil... Moth'un kendinden bu kadar emin olmadığını görmek beni üzüyordu. Çok güvensiz.

"Dalga mı geçmek istiyorsun?" Açıkladım. "Burada birlikteyken... sıradan bir anlaşma mı yapmak istiyorsun?"

Boğazını temizledi. "Ben... Evet."

Gözlerimi ona diktim ve bir adım daha yaklaştım, nefesinin kesildiğini duyunca endişelendim mi yoksa sevindim mi emin olamadım.

"Sesin tam olarak emin gelmiyor," dedim, sesimi nazik tutmaya çalışarak. "Eğer yüzde yüz emin değilsen bunu yapmayacağız, Moth. Bu ikimiz için de hoş olmaz."

Yutkundu ve dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek piercingi tam ortasından yakaladı.

"Hayır, eminim." Sesi biraz titriyordu. "Ben varım. Gelmek istiyorum. Sadece... biraz gerginim."

Bu itiraf beni yumuşattı. Moth'un herhangi bir konuda emin olmadığını itiraf etmesinin çok şey gerektirdiğini zaten biliyordum.

"Rahatsız olacağın bir şey yapmayacağız," dedim, vücudum ona yaklaşmak için zorlansa da hareket etmiyordum.

Aletim tekrar seğirdi, kabardı ve görünür olacağını biliyordum ama kontrol edemiyordum. Moth'a dokunabileceğim, onu öpebileceğim, kontrolünü kaybedip geldiğinde neye benzediğini görebileceğim fikri beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiliyordu.

"İstedğin kadar yavaş gideceğiz," diye devam ettim. "Ve eğer artık istemezsen tamamen bırakırız. Ayrı odalar tutmaya devam edeceğiz. Benim yanımda kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum Güve."

"Bilmiyorum," dedi hızla, sonra boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Ve... teşekkürler. Minnettarım," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve birkaç dakika sessizce birbirimize baktık.

"Yaklaşabilir miyim?" Temkinli bir şekilde sordum.

Güve yutkundu. Kapıdan doğruldu ve ellerini ceplerinden çıkardı, parmakları yumruk şeklinde kıvrılıp açıldı.

"Evet." Sesi sinirden boğuk çıkıyordu.

Mesafeyi geçtim ama aramızda hâlâ birkaç santim boşluk varken durdum. Moth boyunun avantajıyla bana bakıyordu. Filmsi gözbebekleri şişmiş, yanakları kızarmış, dudakları hızlı nefeslerle aralanmıştı.

Gergindi ama aynı zamanda heyecanlıydı.

Gözleri kısa bir süre üzerimde gezindi; ağzımı, boğazımı, çıplak göğsümü ve karnımı inceledi. Bakışları, gri boxer külotumla çerçevelenmiş, sertleşen ereksiyonuma kilitlendiğinde alevlendiler. Gözlerini ayıramıyor gibiydi.

Sikim tepki verdi, daha hızlı dolduğu için bir sarsıntı verdi. Nefesi boğazına takıldığında dudağımı ısırdım.

"Seni öpebilir miyim?" Sesimi alçaltarak sordum, çünkü tahrik kanıma karışmaya başlamıştı.

Gözleri ağzıma düşmeden önce tekrar benimkilere kaydı. Dudaklarını yaladı ve başını salladı. Ben eğilmeye başlayınca nefesi kesildi.

"Bana... yanlış yapıp yapmadığımı söyler misin?"

Donakaldım, sonra ona bakarken geri çekildim.

Daha önce kimseyi öpmemiş miydi?

Bu daha önce hiç kimseyle *bir şey* yapmadığı anlamına mı geliyordu?

Sormak ve onu utandırmak istemedim ama suçluluk duygusu karnımda kıvranıyordu. Deneyimsiz olması umurumda değildi, ama ilk kez *bir şey* yapmasının, gerçekten *hoşlanmadığı* bir adamla sıradan bir takılma sırasında olmasını gerçekten istiyor muydu?

"Güve..."

Kaskatı kesildi, kendini kapatırken o yumuşak beklenti ifadesi anında kayboldu.

"Ne yaptığın ya da yapmadığın umurumda değil," diye aceleyle açıkladım. "Ama... bunu istediğine emin misin? Bunu özel biri için saklamak istemiyor musun?"

Gergin bir duraksamadan sonra sonsuz derecede gevşedi ve alaycı bir ses çıkardı. "Özel biri mi? Hayır. Ben özel birini *beklemiyorum*." Bir süre sessizce ona baktım. Sebepleri kendisine aitti ve bunları sorgulamak bana düşmezdi ama yine de şüphe duymaktan kendimi alamadım bunun onun için iyi bir fikir olduğunu söyledi.

"Yarı insan olduğum için canavarlar beni dışlanmış biri olarak görüyor," dedi Moth düz bir sesle. "Ve insanlar... onlar..."

Sözlerini yarıda kesti, yanaklarındaki renk derinleşmişti. Bana baktı, sonra hızla tekrar başka tarafa baktı.

"İnsana benzemiyorum," dedi açıkça, ama sesi sinirden titriyordu.

Yüzünü kastetmediğini biliyordum.

"Hey, seni zaten pantolonsuz görmüştüm, unuttun mu?" Bu yoğun gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalışarak şaka yaptım. Çabucak ayıldım ve ekledim, "Bunun için hâlâ üzgünüm. Gerçekten seni rahatsız etmek istememiştim."

Güve bir nefes verdi. "Hayır, biliyorum. Sorun yok."

Yutkundu ve bana baktı, irisleri göz bebeklerinin etrafında soluk bir halka oluşturmuştu. "Ama sen... sen benim her şeyimi görmedin," diye zorlukla konuştu, yüzü

şimdi iyice kızarmıştı. "Ve... görmediğiniz kısımlar da insana benzemiyor."

Ona sarılmak istedim ama bunun takdir edileceğini sanmıyordum. Moth ona acıdığımı ya da onun için üzüldüğümü hissederse, gözümü bile kırpmadan bu odadan çıkacağından emindim.

Ve onun için üzülmедim. Kendini bir ucube gibi hissettirildiği için kızgındım. Soyunun her iki yarısı tarafından da reddedilmişti. İnsanlar, Nebraska kampındaki dost canlısı akıncılar da dahil olmak üzere ona mesafeli duruyordu ve anlaşıldığı kadarıyla canavarların çoğu onu tamamen reddetmişti.

"Sana söyledim," dedim nazikçe, "belirli vücut parçalarına ilgi duymuyorum. İnsanlara ilgi duyuyorum."

Teredditle bir elimi kaldırdım ve hareket etmeyince göğsüne koydum. Kalbi sert ve hızlı bir şekilde avucuma çarptı.

"Bu her santimini yalamak istemeyeceğim anlamına gelmiyor," dedim ona küçük bir sırıtışla, göz bebekleri hızla büyüdüğünde memnun oldum. "Bunu yapmam konusunda rahat olduğun zaman yani. Garanti ederim Güve, her yerini seveceğim."

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, gözlerindeki özlem *beni* hazırlıksız yakaladı, her ne kadar bunun benim için bir özlem olmadığını bilsem de. Kabul edilmek içindi. Hayatında ilk kez biriyle yaklaşabilmek. *Dokunulmak*.

Birinin Moth'a ne sıklıkla dokunduğunu merak ediyordum. Omzuna vurulsa ya da sırtına bir tokat atılsa bile. Kamptan ayrılmadan önce, etrafı başkalarıyla çevriliyken bile yalnız görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

Bir nefes verdi ve başını salladı, gözleri tekrar ağzıma kaydı.

"Tamam," dedi usulca. "Ben... Ben bunu istiyorum, Charlie."

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Ben de."

Bakışlarımı dudaklarına indirdim, içimdeki beklenti alevlenirken kendi dudaklarımı yaladım ve ekledim, "Soruna gelince, bunu yapmanın yanlış bir yolu yok. Sadece iyi hissettiren şeyi yap."

Moth tekrar başını salladı, artık nefesi kesilmişti. "Tamam."

Elim hâlâ göğsünde, hızla atan kalbinin üzerindeydi, bu yüzden yavaşça aşağı kaydurdım ve paltosunun altındaki kalçasına dayadım. Titreyen nefesleri dudaklarıma değene kadar ona yaklaştım.

Dudaklarımız nazıkçe birbirine değdi, alışması için önce basitçe bastırdım. Böylesine masum bir öpücüğün tenimi karıncalandıran ve hayalarımı sıkılaştıran yoğun şehvet dalgası karşısında şok olmuştum.

Onu tekrar öpmek için biraz geri çekildim, bu sefer dudaklarımı hafifçe ayırdım, böylece alt dudağını hafifçe ağzıma alabildim, ortasını delen sert, ince metal halkayı hissedebildim. Moth'un nefesi kesildi ve bir elini tereddütle yan tarafıma koyduğunu hissettim. Ten tene temastan ürperdim.

O da beni çekingen bir şekilde öpüyordu ama alt dudağını bırakır bırakmaz ağzını benimkine doğru biraz daha kuvvetle itti. Dudaklarımız her öpüşte biraz daha ayrılıyordu. Dilimi ağzının içinde, dişlerinin arasında gezdirdiğimde ürperdi ve yanımı daha sıkı kavradı.

Bir dahaki sefere yaptığımda, dilinin ucu ürkekçe benimkiyle buluştu. İnsan diline kıyasla biraz farklı bir yanı vardı; ucu daha sivriydi ve dokusu hâlâ kaygan ve yumuşaktı ama... desenliydi.

Aletim bu his yüzünden boxer külotumun içinde kıpırdandı ve kaçmaya çalıştı; bu, Moth'un insanlık dışı yönü karşısında vereceğimi bilmediğim bir tepkiydi.

Dudaklarımız aralanırken ve dillerimiz sonunda yavaş, ıslak bir süzülüşle buluşurken içimden gelen iniltiyi durduramadım. Ortasını delen metal bir çubuk vardı ve dilime sürtünme hissi aletimin ucundan sızmasına neden oldu. Moth'un nefesi titreyerek kesildi ve aniden iki elini kaldırıp yüzümü çerçeveledi, sanki işi bitmeden geri çekilmemden korkuyormuş gibiydi.

Daha da yaklaştım ve iki elimi ceketinin altından sırtına doğru kaydurdım, gömleğinin içinden teninin sıcaklığını hissettim. Aletim baskıdan dolayı kot pantolonunun ön kısmına çarptı, ama ondan herhangi bir cevap sertliği hissedemedim. Yine de sorun değildi, gergin olduğunu biliyordum ve her şeye rağmen bundan zevk aldığını söyleyebilirdim.

Dilini açgözlülükle ağzıma soktu, öpücüğümüzle tamamen kendinden geçerken dudaklarıma karşı inledi. Bu son derece tatmin ediciydi.

En azından sinirlerinin gerçekten zevk almasına izin verecek kadar azaldığını biliyordu. Ve cehennem gibi tahrik ediciydi.

Sivri uçlu, dokulu dilinin her hamlesinde kendine güveninin arttığını hissedebiliyordum. Uzun parmakları kulaklarımın arkasındaki saçlarıma saplandı ve ağızımdaki delikli dilinin ıslak sıcaklığı beni inletti.

Dilini emdim, titreyip inlediğinde sikim gerildi, kalçalarını benimkine doğru biraz öne eğdi, pantolonunun içinden hala benimkine doğru bastıran sert bir çıkıntı olmamasına rağmen - belki de siki yoktu. Söylediklerimde ciddiydim; neye sahip olup olmadığı umurumda değildi. *Onu* istiyordum. Güve. Huysuz, kibirli ve çoğu zaman içine kapanık olsa da. Gülünç derecede güzel olmasına rağmen mesele sadece görünüşü değildi. Zeki ve hazır cevaptı ve beni sürekli tetikte tutuyordu. Onunla sözlü münazara yapmak *eğlenceliydi*.

Onu insanlardan farklı kılan şeyler beni büyülüyordu. İlgimi çekti. Ama fetişist bir şekilde değil. Bu farklılıkların kötü değil, iyi olduğunu görmesi için *onu* zorlamak istiyordum. Görünüşe göre hayatında ilk kez kendini iyi hissetmesini sağlamak istedim.

Ağızı ilk başta biraz sertti ama şimdi tamamen yumuşaktı ve dilini benimkine sürerken istekliydi. Öpücüğü daha da çaresizleşirken elleri geriye kaydı, parmakları saçlarımdan arasından geçti. Tüketiyordu. Sanki beni bütünüyle yemek istiyordu, sanki istese bile duramazdı. Dili tekrar tekrar ağızıma girerek beni zevkten titretti.

Gerçekten bu işte kötü olacağından mı endişeleniyordu? Sadece onu öperken bile boxerımın içine boşalabilirmişim gibi hissediyordum. Sertleştiğimi biliyordum ama *o kadar* da sertleşmemiştim.

Öfkeli bedenimi biraz sakinleştirmeye çalışarak öpücüğü yumuşattım, çünkü kendini kaptırmak ve hazır olmadan onu çok ileri itmek istemiyordum. Moth inledi ve beni takip etti, dillerimiz yavaşça birlikte kayıyordu, bu da beni o dokulu kayganlığı diğer bölgelerimde hissetmek için çaresiz bıraktı.

Tamam, biraz ara vermem gerekiyordu, ona biraz zaman tanımalıydım. Çok heyecanlanmışım ve sırf beni havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi öpüyor olması, ardından gelebilecek başka şeylere hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Ona son bir öpücük verdim, dilimi üst dudağına değdirdim ve onu titrettim, sonra bir santim uzaklaştım. Moth'un nefesleri

titriyordu ve benimki de daha iyi değildi. Sikim açlıkla kıvranıyor, iç çamaşırlarımın içine sızıyordu.

"Charlie," diye mırıldandı titrek bir sesle, uzun parmakları hâlâ başımın arkasını kucaklıyordu.

Dudağımı ısırđım ve ona bir öpücük daha verdim, kendimi durduramıyordum, geri çekilmeden önce ağrıyan sikimi ona sürmedim ve keskin bir nefes aldım.

"Orada durmak ister misin?" Ona sordum, sesim şehvetten kısılmıştı. Elimi paltosunun altından sırtında aşağı yukarı gezdirdim, gerilir diye kuyruğuna doğru fazla inmemeye dikkat ettim.

Beyaz dişleri öpücükle dolgunlaştırdığı alt dudağına gömülmeden önce nefes nefese bana baktı.

"Hayır," dedi sonunda, gözleri tekrar ağzıma kaydđ. "Ama ben..." "İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapmayacağız," dedim. ona hatırlattı. "Eğer bu gece tek rahat ettiğın buysa, duralım." "Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Durmak istemiyorum. I..."

Gözleri vücudumda gezindi ve iç çamaşırlarımın arasından sertleşmiş sikimin bariz hatlarına bakarken yine dudağını ısırđ. Bakışları altında sarsıldı ve boğazından yumuşak bir ses çıktı.

Bana dokunmak mı istiyordu? Tanrım, Moth'un uzun, zarif, dövme li parmaklarının zorlanan aletimin etrafına sarılıp boşalana kadar beni okşayacağı düşüncesi taşaklarımın karıncalanmasına ve burkulmasına neden oldu.

Ama hâlâ ürkekti. Hâlâ emin değildi. Ne istediğini gerçekten bildiğini bile sanmıyordum. Şehvet beni olduğı gibi onu da sarmıştı. Göz bebekleri şişmiş, teni kızarmış, muhteşem ağzı pembe ve çılgın öpüşmelerimizden dolayı şişmişti.

Pişman olmasını istemedim.

"Bir fikrim var," dedim ona, sesim tahrikten boğuklaşmıştı.

Ona küçük bir sırtı tış atarken bir elimi onun sırtından geçirip iç çamaşırlarımın bandını tutturdum.

"Neden bunları çıkarıp yatağı girmiyorum? Dolgunluğunuza bakabilir ve neyle yakınlaşmayı düşündüğünüzü görebilirsiniz." Biraz omuz silktim. "Belki gördüklerinden nefret edersin ve bu işi bırakırız."

Güve küçük bir kahkaha attı ve bu ses beni yumuşattı.

"Bunun olacağını sanmıyorum," dedi kuru bir sesle, sonra bakışlarının tekrar sikime kaymasına izin verdi.

Yine dudağını ısırdı, bakarken gözleri ağırlaştı. Başını neredeyse çaresiz bir şekilde eğerek tekrar bana baktı.

"Evet. Tamam."

Sırıttım ve geri çekildim, birkaç adım atmadan önce yan tarafını okşadım. Döndüm ve yatağa doğru yöneldim, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı itmek için yanında durdum, biraz eğildim, böylece Moth'un kıcımı iyi görebileceğini biliyordum. Harika bir kıcım vardı.

Orduda geçirdiğim yıllar sayesinde vücudum konusunda hiç utangaç değildim. Yıllarca fiziksel muayeneler ve ortak duşlar almış, Hunter'ın yanında üstümü değiştirmek için soyunmuş ya da Wastes'ta dışarıdayken işemek için aletimi çıkarmıştım.

Yatağa yerleşip yatak başlığına yaslandığımda Moth hâlâ kapıdan ayrılmamıştı ama bana bakarken göğsü kabarıyordu. Her şeyime ama özellikle de kızarmış ve göbeğimin üzerinde kıvrılmış olan sikime.

Yatağın yanında durmak için tereddütle öne doğru yürüdü. Biri yanımda, diğeri karnımın üzerinde duran ellerimi oldukları yerde tutmak için kendimi zorladım ama Moth'un bakışları tekrar sikime kayınca ve dudakları hafif bir nefesle aralanırken parmaklarım sikimden sadece bir santim uzakta kıpırdandı.

"Boğazını temizledi ama "Beni öpmek gerçekten... bunu yaptı mı?" diye sorarken sesi hâlâ boğuktu.

Kıkırdadım. "Ne, beni bu kadar sert mi yaptı?"

Parmaklarım, sikimi yumruklamak ve ona bir vuruş yapmak için yoğun bir dürtüyle tekrar seğirdi, ama kendimi hareketsiz tuttum.

"Evet," dedim ona, o sikime bakarken ben de ona bakıyordum. "Seni öpmek gerçekten boşalmamı sağladı, Moth."

Nefesi kesildi ve sonunda bakışlarını ayırıp bana baktı.

"Bu konuda bir şey yapmanı beklediğimden değil," dedim aceleyle, eğer ona 'devam etmesi' ya da başka bir saçmalık için baskı hissettirdiysem. "Sen gittiğinde kendimi boşaltacağım. Yine de harika olacak."

Ben kıkırdadım ama Moth gülümsemedi bile. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı, sonra tekrar kapandı. Boğazı düğümlendi ve sonra hızlı bir nefes aldı.

"Kalabilir miyim?" diye sordu
telaşla. Bu soru karşısında kaşlarım
çatıldı.

"Gitmeni istediğimi kastetmedim." Biraz doğruldum ve dirseğime yaslandım.
"Sadece demek istedim ki-"

"Hayır, biliyorum," diye ağzından kaçırdı. Yanakları kızardı. Dudaklarını yaladı, bakışlarımı oraya çekti ve onu tekrar öpmek istememe neden oldu. "Demek istediğim... demek istediğim... kalıp izleyebilir miyim?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Charlie

Sikeyim.

Moth beni mastürbasyon yaparken izlemek mi istedi?

Beni okşarken izleyeceği düşüncesi o kadar tahrik ediciydi ki, sikimi tutup çılgınca yumruğumu sikmemek için kendimi zor tutuyordum. Bundan hoşlanacağımı bilmiyordum ama bu aydınlanmanın beni durdurmasına izin vermedim.

Tam cevap verecekken Moth ağzından kaçırıldı, "Zorunda değilsin." Yüzü hâlâ kızarmıştı, bana bir bakış fırlattı. "Özür dilerim. Eğer rahat değilsen -"

"Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Kulağa seksi geliyor. Ben de istiyorum."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi, sanki birkaç saniyeden fazla bakmadan duramıyormuş gibi gözleri tekrar sikime kaydı. İlgisi altında nabzının attığını hissettim, ucundan ön sperm döküldü ve karnıma doğru aktı.

Sanırım başlamalıydım, ne kadar acı verici bir şekilde sertleşmiş olmama rağmen sadece sikimi tutup şehre gitmek biraz garip hissettirdi.

"Hazır mısın?" Bunun yerine küçük bir sırıtışla sordum, kalbimin göğsümde ne kadar sert çarptığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Evet," dedi Moth hemen, hâlâ yatağın yanındaki yerinden sikime bakıyor, parmakları iki yanında bükülüyordu.

Kısa bir anlık gerginlik midemi sıkıştırdı. Belki bundan hoşlanmayacaktı. Belki de onu görmekten rahatsız olacaktı - gerçi başlamam için sabırsızlanıyormuş gibi sikime bakarken rahatsız olmanın tam tersi görünüyordu.

Bunu yapmadan önce çantama eğildim ve daha önce aldığım kayganlaştırıcıyı aradım. Elimi kayganlaştırırken Moth nefes alış verişlerini hızlandırarak beni izledi. Sessiz bir nefes vererek parmaklarımı shaftımın etrafına sardım. Uyluklarım bu hisle seğirdi ve yumruğumu yavaş bir hareketle yukarı kaydırırken nefesim beni aceleyle terk etti.

Onun izlediğini bilmek bunu şimdiden *milyonlarca* kez daha iyi yapmıştı. Yavaşça okşarken çenemi sıktım, daha hızlı gidersem çok erken boşalacağımı biliyordum. Ayrıca, Moth bir gösteri istiyordu. Ona bir tane verecektim.

Dizlerimin iyice açılmasına izin vererek kalçalarımı yumruğuma doğru salladım, Moth boğazının arkasından küçük bir ses çıkardığında memnun oldum. Yatağın yanında gerginlikten titriyordu, nefesleri ayrılmış dudaklarının arasından kaçarken hızlı ve duyulabilirdi.

Rahatsız olur diye ona bakmak istemedim, onun yerine bakışlarını takip ettim ve elimin sikimde aşağı yukarı kayışını izledim. Kaygan başını parmaklamak için tepede durakladım, başka bir pre-cum boncuğu kuyulaştığında ürperdim.

Karnım gerilmiş ve esnemişti, taşaklarım kızarmış ve şaftımın tabanını kucaklamak için sıkıca yukarı çekilmişti. Dizlerim olabildiğince açıldı ve parmaklarımın kafesini daha hızlı yukarı ve aşağı kaydırmaya başladığımda dudağımı ısırdım, zevk horozumun uzunluğuna koşarken, toplarımda karıncalanırken ve kıcımı sıkarken duramadım.

Moth "İyi hissediyor musun?" diye mırıldandığında içimden bir inilti çıktı.

Fuuuck. Başımı salladım, ona doğru bir bakış attım ve yüz hatlarını sıkılaştıran, solgun gözlerini kısıp kaşlarının altında parlatan yoğun şehveti görünce tekrar inledim.

"Evet," diye mırıldandım, kalçalarım yumruğumun aşağıya doğru inen darbesini karşılamak için eğiliyordu. "Uzun sürmeyecek."

Moth'un nefesi kesildi. Dizleri yatağın kenarına bastırana kadar küçük bir adım daha yaklaştı. Parmakları sanki bana dokunmak için yanıp tutuşuyormuş gibi iki yanında büküldü.

Tanrım, bana dokunmasını istedim. Ama bunu söyleyemezdim. Burada kontrol ondaydı. Nasıl rahat edecekse öyle yapardı.

Güve yutkundu ve dudaklarını yaladı, gözleri kısa bir süreliğine sikimden kalkıp benimkilerle buluştu. Sanki mıknatıslanmışlar gibi hemen geri çekildiler.

"Daha yavaş." Fısıltısı, hemen boşalmamak için horozumun tabanını boğmak zorunda kalmam için yeterliydi.

"Kahretsin," diye nefes aldım, titreyen yumruğumu o kadar yavaşça boyuma doğru kaydardım ki, tüm vücudum taşaklarımdan ve sikimden yukarı kıvrılan alaycı zevk dalgalarından ürperdi.

Kalçalarım gerildi, bu kadar yavaş bir vuruşla boşalamamam gerektiği gerçeğine rağmen taşaklarım sıkılaştı. Ama çok yaklaştım bile, sadece

Beni izlemesinden.

Boşta kalan elimle aşağıya uzanıp kesemi kavradım ve boşalma tehlikesi yaşamamak için hafifçe çekiftirdim. Moth usulca inledi ve aceleyle hareket etmeye başladı. Paltosunu çıkarıp yere bıraktıktan sonra yatağın ucuna doğru ilerledi.

Tereddütle bir dizini şiltenin üzerine koyduğunda kaşlarım çaresizlikle çatıldı.

"Bu iyi mi?" diye sordu, bana bakarken gözleri iri ve kararsızdı.

Hemen başımı salladım, kalbim boğazımda çarpıyordu. "Sen ne istersen."

Yavaşça hareket ederek, uzun, zayıf vücudu yayılmış uyluklarımın arasındaki boşluğu doldurdu - dokunacak kadar yakın değil, ama topuklarının üzerine otururken tenimde onun sıcaklığını hissetmem için yeterince yakın. Onu izlerken sikimin kaygan, şişmiş başını sıkarak inledim; kayganlaştırıcı ve pre-cum ile kızarmış ve parlayan sikimi tutan elime bakmasını izledim.

Sadece mastürbasyon yapmaktan şehvetten neredeyse aklım başımdan gitmişti. İstediği her şeyi yapardım, ama Moth hiçbir şey söylemedi, sadece sikimi okşamamı ve sıkı taşaklarımla oynamamı izlerken nefes nefese kaldı.

Uzun parmaklar dizlerimin hemen üzerindeki iç uyluklarımı avuçladığında, sıkılmış dişlerimin arasından inlediğimde kasıldılar.

"Siktir, Güve," diye mırıldandım, böylece onu bırakmasını istemediğimi anladı.

Elleri daha yukarı kaydı ve sıkıca kavradı, parmak uçları bacaklarımı biraz daha genişletti. Beni izlerken göğsü kabardı ve kalçalarım sarsılıp ucumdan daha fazla pre-cum döküldüğünde, gözleri benimkilerle buluşmak için parladı.

"Kahretsin," diye boğuldu, sesi çaresizdi.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ona dokunmayı *o kadar çok* istiyordum ki. Eğer onunkini görebileceksem kendi orgazmımdan vazgeçebilirdim - eğer ondan kendim bir tane koparabilirsem.

Bu düşünceyle sikim keskin bir zevkle kalktı.

"Kahretsin, yakında boşalacağım."

Dudağımı ısırdım ve hâlâ acı verici bir şekilde yavaşça sikimde aşağı yukarı kayan elime baktım. Başına odaklandım, kısa, kaygan çekişlerle yumruğumun içinde sıktım ve ürperirken gözlerimin mutlulukla kapanmasına neden oldum.

Yatağın yanına doğru eğildiğinin belli belirsiz farkındaydım ama bunu gerçekten fark edemeyecek kadar zevkin içinde kaybolmuştum. Moth'un sıcak ağzı ağzıma değdiğinde sarsıldım, narenciye kokusu burnuma dolduğunda açgözlü bir telaşla onu öptüm.

Dudaklarımız aynı anda ayrıldı, dillerimiz açlıkla buluşurken telaşlı nefeslerimizi paylaştık. Vücudu benimkinin üzerinde geziniyordu, sıcaklığını hissedebiliyordum ama bana dokunmuyordu. Öpücüğü beni boşalmak için duyduğum acil ihtiyaçtan uzaklaştırdı, bu yüzden yumruğumu acı verici bir şekilde sertleşmiş horozumun üzerine pompalamaya devam ettim, bunu biraz daha uzun sürebilirim umuduyla toplarımı tekrar çekiştirdim.

Yeni bir ses yükseldiğinde çaresizce ağzına doğru inledim. Moth'un diğer kolunun hareketini hissedebiliyordum ve yumruğumun sikimin üzerindeki kaygan sesinin üzerinde farklı bir ses duydum. İçimdeki ilkel parçayı çağıran ıslak bir ses, ağzımı açıp bedenlerimizin arasına bakmama neden oldu.

Moth'un elinin pantolonunun içinde çılgınca hareket ettiğini gördüğümde "Siktir," diye mırıldandım.

Sarsıntılı el hareketleri bir siki okşuyormuş gibi görünmüyordu ama artık orada bir çıkıntı görebiliyordum. Bileğinin iç kısmına sürtünen ıslak bir penis başının belli belirsiz pembe ucu. Bu manzara karşısında içimdeki her şey kasıldı.

Aramızda sadece birkaç santim boşluk vardı. Parmaklarım pantolonunu indirip ona dokunmak için umutsuz bir arzuyla kasıldı, o hazır olana kadar harekete geçmeyecektim.

Moth nefes nefese kalmıştı, sıcak alnını benimkine dayamıştı, ta ki başını eğip öfkeyle sikimi okşamamı izleyene kadar. Artık sonunu getirmeye çalışmıyordum. Onun kendine dokunduğunu görmek beni boşalmak için çok çaresiz bırakmıştı. Gizli olduğu gerçeği bir şekilde daha da ateşli hale getirdi.

Şaftımın dibinde titremeler başlayıp taşaklarımı sıkıca kavradığımda, Moth boğuk bir ses çıkardı. Kalçaları sarsıldı. Kolu sarsıldı ve elini pantolonunun derinliklerine gömdü.

"Siktir-Charlie-"

Ayrılmış dudakları yanağıma bastırıyor, kesik kesik nefesleri tenimi ısıtıyordu. İnledim, uzun bedeni üzerimde sallanırken başka tarafa bakamadım.

Moth alçak, çaresiz bir ses çıkardı. Döllerini kot pantolonunun kenarından fişkırdı - sanki yıllarca biriktirmiş gibi çok fazlaydı. Karnıma ve sikimin başına damladığında, acı dolu bir inilti çıkardım.

"Vay anasını."

Orgazmımın gücüyle kalçalarım yataktan yukarı doğru gerilirken, güçlü fişkırımlarla sikimden sperm fişkırdı ve bir anlığına görüşümü kararttı. Titreyen kalçalarım Moth'un kot pantolonlu bacaklarına sürtündü ve kendini sabitlemek için titreyen bir elini göğsüme koydu. Parmaklarını kaplayan ıslaklığı hissettiğimde, sikim bir kez daha fişkırırken çaresizce inledim.

Kendime geldiğimde, Moth iki yana açılmış dizlerimin arasında dik oturuyordu, elleri kalçalarımıdaydı. Şaşkınlıkla bana baktı, göğsü hala hızla yükseliyordu, yüzü kızarmıştı.

Sonunda yumuşayan sikimi bırakıp, nefesimi yavaşlatmaya çalışarak elimi kaplanmış karnıma koyduğumda hâlâ puslu ve durgundum.

Ona gülümsedim, gözlerim aniden bastıran uykuya dalma dürtüsüyle ağırlaştı. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Moth üstümde mastürbasyon yaparken kendimi çekiştirmekten. Gerçekten dokunmamıştık bile.

"Şey." Boğazımı temizledim ama konuşurken sesim hâlâ boğuk çıkıyordu. "Eğer bunu tekrar yapmak istersen, bana haber ver."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

Ertesi sabah Moth'un kapısına dirseğimle vurduğumda, elimdeki iki paket servis bardağını ve bir kutu çöreği düşürmemeye çalışarak sırtmaya başlamıştım bile.

Kapıyı açtığında ona kocaman gülümsedim. "Günaydın."

Yanakları pembeleşmiş olsa da o da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Günaydın."

"Kahve ve çörek aldım." Odaya girmeden önce geri adım atmasını bekledim. Buruşuk çarşafı görüncü içim daraldı.

Moth dün gece ben yataktan kalkıp temizlendikten sonra gitmişti. İyi geceler mırıldanıp kapıdan çıkmadan önce son bir kez öpüşmüştük -ki bu öpüşme muhtemelen olması gerekenden daha uzun sürmüştü.

Haftalardır uyumadığım kadar iyi uyumuştum ve bu sabah son derece iyi bir ruh halindeydim. Çörekleri masaya bıraktıktan sonra arkamı dönüp Moth'a yaklaşırken kahvesini uzattım. Yanlışlıkla ona şeker yüklü benimkini vermemeye dikkat ettim.

"Kahvaltıda çörek sever misin?" diye sordu, fincanı alırken parmaklarımız birbirine değiyordu. "Tam bir şeker bağımlısısın."

Kutuyu açıp pudra şekerli bir tane alırken kıkırdadım. "Evet. Bir tane ister misin?"

Uzun, dövmeleli parmaklarıyla bir tane seçerken Moth'a bakmamaya çalışarak kutuyu uzattım. Saçları ıslaktı ve kulaklarının sivri uçlarını kapatacak şekilde arkadan bağlanmıştı, yani bir süredir ayaktaydı. İyi uyuyup uyumadığını ya da yaptıklarımızdan pişmanlık duyarak uyanık kalıp kalmadığını merak ettim.

Umarım öyle değildir.

Yemek yerken sessizlik biraz ağırdı ama onun yanıdayken de aynı şekilde davranmaya dikkat edecektim. Belki de başka bir şey yapmak istemediğine karar vermişti. *Tabii* ki hayal kırıklığına uğrardım, hem de çok büyük bir hayal kırıklığına uğrardım ama kendisini baskı altında hissetmesini istemiyordum.

"Aramakla geçen bir gün daha, ha?" Donut'ımı bitirip parmaklarımdaki pudra ekerini yalarken başımlı salladım.

Moth elinde yarısı yenmiş oreğiyle beni izliyordu. Fark ettiğimi görünce yüzü kızardı, başıyla onaylarken büyük bir ısırık almak için ağzına götürdü.

İçim daraldı. Kahretsin, onu öpmek istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Cat'i aramayı unutmak ve dün gece yaptığımız şeyi tekrarlamak için onunla yatağa geri dönmek istedim. Ya da belki daha fazlasını. Belki ona dokunmama izin verirdi.

Boğazımı temizledim ve düşüncelerimi bir kenara iterek kahvemden bir yudum aldım. "Burada olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Moth dudaklarını büzdü ve fincanına bakarak kapağın kenarını inceledi. "Olmayabilir de. Eğer değilse ne yapmak istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ona ne olduğuna dair bir haber bile almadan Nebraska kampına dönersek kendimi bok gibi hissederim."

"Evet," dedi, gözleri biraz boş bakıyordu.

Ghost'a Cat'i bulamadığımızı söylemeyi hayal edip etmediğini merak ettim. Durduramadan içimden keskin bir kıskançlık dalgası geçti ki bu çok saçmaydı. *Bir kere* takılmıştık. Onun başka birine aşık olduğunu *bilerek* gitmiştim.

Eğer devam etmek isterse, bu bir ilişki ya da başka bir şeyle ilgili olmayacaktı. Sadece sevişmek olurdu. Birlikteyken gerginliği gidermek için.

Zaten bir ilişkiye giremezdim. Orduya geri dönmem gerekirken olmazdı. Gerçekten gitmediğimi bile bilmiyorken olmazdı.

Suçluluk duygusu çalkalanıyordu, ben de biraz daha kahve yudumladım. "Peki, şimdilik aramaya devam edeceğiz-"

Dışarıdan yüksek bir ses gelince kestim; hidrolik sesine benzeyen alçak, hırıltılı bir gıcırtı. Moth çoktan pencereye doğru gidiyordu, ben de onu takip ettim.

"Ne oluyor lan?" şehir duvarının hemen dışındaki vinci gördüğümde mırıldandım. Bir nakliye konteynırını yavaşça içinde bulunduğumuz barın ilerisindeki sokağın ortasına indiriyordu.

Her yerde tüfekli askerlerin olduğunu ve binaların arasından inen konteynerin sallanışını izlediklerini fark ettiğimde nabzım hızlandı. Yanlarına giden ve açıkça ne olduğunu soran insanları görmezden geliyorlardı.

yüksek bir gümbürtüyle yere inerken nakliye konteynerini işaret etti.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Bom dönmeden önce kanca tekrar yükselirken bakarak "Ne yapıyorlar?" dedim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Moth, sesi gergindi.

Etrafında dolaşarak konteynere dikkatle bakan insanları izlerken hareket etmedik. Üzerinde herhangi bir işaret yoktu, metal kısmı sarıya boyanmıştı ama yer yer yontulmuştu. Yine de oldukça yeni görünüyordu. Çöplüklerde bulabileceğiniz eski, paslı konteynerler gibi değildi.

Vincin sesini tekrar duyduğumda gerildim. Kancasında başka bir konteynirle geri döndü ve zaten orada duran konteyniri caddenin aşağısına doğru indirmeye başladı.

Diğer tarafta başka asker olup olmadığını görmek için başımı çevirdim. Şehrin başka bir bölgesine giden caddenin sonunda daha fazla asker duruyordu. Onları izlerken tedirginlikten bacaklarım kaskatı kesildi ama hiçbir şey yapmıyorlardı. Sadece orada duruyorlardı. Hepsi öyleydi.

İkinci konteyner de yere indirilmişti ve onu başka bir konteyner takip etmedi. Şehrin dışına doğru sürülen vincin alçak gümbürtüsünü duyabiliyordum. Moth pencereden bir adım uzaklaştı ve ben de arkama dönüp beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Ne yapmak istiyorsun?" Pencereye doğru başını salladı. "Aşağıda bir sürü asker var. İçlerinden biri seni tanıyabilir mi?"

Başımı salladım. "Bundan şüpheliyim, özellikle de sivil kıyafetlerle. Ama ben... Sence dışarı çıkmak güvenli mi? O konteynirlerin içinde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok." Moth odayı geçip paltosunu silkelerken ve iki çantasını da sırtına geçirirken sesi acımasızdı. "Belki de daha fazla bilgi edinmek için son bir çaba göstermeli, sonra da... bir şey olmadan önce buradan ayrılmalıyız."

Başımı salladım ve pencereden dışarı son bir kez baktım. İnsanlar hâlâ konteynirlere temkinli bir şekilde bakıyordu ama bunun dışında her zamanki gibi işlerine devam ediyor gibiydiler. Belki de... burada bu normaldi? Belki de şehirde azalan malzemelerin sevkiyatı bu şekilde yapılıyordu? Bir şekilde yiyecek ve diğer şeyleri içeri sokmaları gerekiyordu.

"Tamam, hadi gidelim." Döndüm ve kapıya doğru yöneldim. "Her şeyi aldın mı?" "Evet."

Moth da beni takip etti ve aşağıya bara inerken ikimiz de konuşmadık. Odalarımızın anahtarlarını teslim ettikten sonra

Dışarıda. Tekrar en yakındaki nakliye konteynerine, sonra da yanında duran askerlere baktım.

Hiçbir şey yapmıyorlardı. Sadece orada duruyorlardı. Ama burada bulunduğumuz süre boyunca şehrin bu kısmında hiçbir askeri varlık görmemiştik. Şehrin en arka köşesine sıkışmış, en yoksul bölgedeydik.

Artık onlardan çok vardı ve caddede yürürken bu durum beni inanılmaz derecede tedirgin ediyordu. Ya *içlerinden* biri beni tanır mı? Ya da ya Moth'ta farklı bir şeyler olduğunu fark ederlerse? Canavarları herhangi bir sivilden daha sık görüyorlardı. Fark edebilirlerdi.

Onu sokaktan, onlardan uzaklaştırmak istedim. Moth'un kolundan tuttum ve onu bir bara doğru çektim. Zaten barlara gelip konuşmalara kulak misafiri olmaya çalışıyor ya da barmenlere büyük olasılıkla yaralı olan yeni bir insan akını fark edip etmediklerini soruyorduk.

En kalabalık bölümdeki boş bir masaya oturmadan önce ikimize de içmeyeceğimizi bildiğim iki bira aldım. Sabah olmasına rağmen barlar hep doluydu.

Sessizce oturduk ve pencereden sokağın karşısındaki askerleri sinsice izlerken şişemi kavradım. Arkamda oturan iki adam arasındaki konuşma, kısık sesle konuşuyor olsalar da, bana doğru kayınca içim sıkıştı.

"Buna inanamıyorum dostum. O lanet hapishaneden zar zor sağ çıktık ve şimdi Jed öldü."

Bakışlarımın Moth'a anlamlı bir bakış atması dışında kıpırdamadım. Omzumun üzerinden baktı, şişesini alıp bir yudum alırken solgun gözleri onları dikkatle izliyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun ki?" diye tısladı diğer adam. "Bir hafta önce iyiydi."

"Birkaç gün önce kendini kötü hissetmeye başladığını söyledi." İlk adamın sesi mutsuzdu. "Sonra odadan çıkmadı. Bu sabah uyandığımda onu banyoda bir kustumuk birikintisinin içinde yüzüstü buldum. Kahretsin, adamım, *çok fazla* vardı. Ve böyle garip gri bir renkteydi. Ama son birkaç gündür neredeyse hiç yemek yememişti."

"Kahretsin." İkinci adamın sesi gergindi ve içkisinden bir yudum aldığını duyduğumda bir duraksama oldu. "Ne yaptın sen?"

"Onu orada bırakmak zorunda kaldım." İlk adamın sesi ağlamaklıydı. "Biri gelip onu görürse ve birilerini ararsa ne olacağını bilmiyordum. Burada olmamamız gerekiyordu."

Bilincimde bir şey pırıldadı ve kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bu adamın arkadaşı gizemli bir hastalığa yakalanmış ve çok fazla kustuktan sonra ölmüştü. Biz buradayken başka insanların da kustuğunu duymuştum. Dün gece barın başka bir odasında biri bağırsaklarını kusuyordu.

Hunter'ın bir süre önce bana söylediği bir şey zihnimde belirmeye başladı ama içlerinden birinin tekrar hapishaneden bahsettiğini duyunca dikkatim dağıldı.

"Ya bu... ya hepimizin hapishaneden yakaladığı bir şeyse?" diye tısladı içlerinden biri. "Peki ordu neden aniden şehrin bu tarafına geldi? Sence bir şey mi duydular? Hepimizi toplayıp o konteynirlara mı tıkacaklar?"

Burada bulabildiğimiz en iyi *-tek- ipucu* buydu. Bir karar vererek koltuğumda döndüm ve iki adama baktım. İkisi de zayıf ve yorgun görünüyordu; siyah beyzbol şapkası takan ve elinde bira şişesi tutanın rengi hafif griydi.

İkisi de bana şüpheyile bakarken, "Ben de oradaydım," diye mırıldandım.

Beyzbol şapkalı olanın gözleri arkadaşına kaymadan önce genişledi.

"Hapishane mi?" diye fısıldadı, sandalyesini yaklaştırarak.

Başımı salladım. "Bu koca herifler beni Wastes'ta yakalayıp oraya götürdüler."

"Ne büyük piçler?" dedi diğer adam, hâlâ bana şüpheyile bakıyordu.

"Derileri kaya gibi görünüyordu. Kocamanlardı."

Beyzbol şapkası başını salladı. "Onları hatırlıyorum. Geldikten sonra birkaçı güvenlikte çalışmaya başladı."

"Seni orada gördüğümü hatırlamıyorum," dedi diğer adam, şişesini sıkıca kavrayarak.

"Cat ile aynı hücreyi paylaştım."

Bunun üzerine ikisi de doğruldu ve bakiştılar.

"Cat neredeyse herkesten daha uzun süre oradaydı," diye tısladı beyzbol şapkası. "O yenilmezdi."

"Bir keresinde onunla dövüşmek zorunda kalmıştım," diye mırıldandı diğer adam omuzlarını kamburlaştırarak. "Neredeyse beni öldürüyordu."

"Buraya seninle mi geldi?" "Buraya seninle mi geldi?" diye sordum, sonra hemen ekledim: "Her şey... çöktüğünde onu kaybettim."

Hapishanede ne olduğu ya da neden şimdi boş olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama bu adamlara soramazdım. Bu onları şüphelendirir ve cevaplayamayacağım çok fazla soru ortaya çıkarırdı.

Beyzbol şapkası nefes verdi ve bir yudum almak için şişesini kaldırdı. "Grubumuzla birlikte değildi. Ama şehre girdiğimizde daha az görünür olmak için dağıldık."

"Diğerlerinden bazılarının doğruya doğru gittiğini biliyorum," diye ekledi diğer adam. "New York'a doğru."

Güve'ye baktım. Duyduğunu biliyordum - insanlardan daha iyi duyuyordu. Solgun gözleri şimdiden beni izliyordu ve başıyla küçük bir selam verdi.

"Hey, sence orada neler oluyor?" diye tısladı beyzbol şapkası, masanın üzerine eğilerek. "Sence burada olduğumuzu biliyorlar mı ve bizi o konteynırların içinde Atıkların içine geri mi götürecekler? Bizi vurmak için mi?"

Dudaklarını sert bir çizgi halinde düzleştiren ve birasından bir yudum alan arkadaşına bakarken gözleri geniş ve korkuluydu.

"Bilmiyorum," dedim kısaca. "Yani Cat'i görmedin mi? Onun için endişeleniyorum dostum. Arkadaşına ne olduğunu duydum. Özür dilerim. Cat'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Beyzbol şapkasının gözleri cam gibi oldu. "Evet. Hayır, çıktığımızdan beri onu görmedik. Burada da görmedik."

Başımı sallayarak nefes verdim. "Tamam. Teşekkürler."

Moth tek kelime etmeden kalktı, ben de onu takip ettim. İçkilerimizi masaya bıraktık ve tekrar sokağa çıktık.

"Yani New York'ta olabilir," diye mırıldandım kaldırımdan aşağıya, yolun ortasında uğursuz bir şekilde duran ikinci konteynere doğru ilerlerken.

"Ne yapmak istiyorsun?" Güve sordu.

Arkamıza baktım ve tüm askerlerin bölgeden çıkan caddeye doğru ilerlediğini fark edince donup kaldım. Moth döndü ve iki büyük kamyonun yan yana durmadan önce caddede yavaşça geri geri gitmesini izledik.

Yolu kapatıyorlar.

Askerler kamyonların yan tarafındaki metal merdivenlere tırmanmaya başladı. Çoğu diğer tarafta gözden kayboldu, ancak birkaçı tüfekleri hazır halde kamyonların üstünde kaldı.

"Salgını kontrol altına almak için neredeyse hazırız, efendim," diye alçak ve hırıltılı bir ses arkamızdan geldi ve bir asker eldivenli eliyle siyah miğferinin yan tarafındaki telsizlere dokunarak yanımızdan geçti.

Bize bakmadı bile, elindeki tüfeği kavrayıp onları takip ederken son birkaç askere kamyonlara gitmeleri için bağırdı.

Salgın önleme mi?

Kamyonlara baktım. Herhangi bir boşluğu tamamen kapatmak için her iki tarafa da barikatlar kurmuşlardı. Kimsenin bu bölgeden çıkmasını engellemek için.

Bana çarptığında yüzümdeki kan çekildi. Tüm insanlar kusuyordu. Hapishanedeki adam, bir hafta boyunca hasta hissettikten sonra arkadaşını gri kusmuktan oluşan büyük bir su birikintisinde yüzüstü bulduğunu söyledi.

Hunter'ın bana anlattıklarını hatırladım. Ruh Yiyici beni hapishaneden kurtarmak için yola çıktıklarında parazit bulaşmış bir akıncı bulduğunda kendi gözleriyle gördüklerini.

"Sanırım parazitler yüzünden." Moth'a döndüğümde sesim boğuk çıkıyordu. "Sanırım burada bir parazit salgını var."

"Ruh Yiyici'nin avladığı... Ne dedin?" diye sordu alçak sesle, bana bakarak.

Başımı salladım, bakışlarım konteynerlere kaydı.

Konteynirlarda ne vardı?

Moth'un kolundan tuttum ve onu askeri ablukadan ve silahları hazır bekleyen tüm askerlerden uzağa, caddenin aşağısına doğru sürüklemeye başladım.

Tam ikinci konteynirden uzaklaşmıştık ki bir bip sesi duydum. Yan tarafında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu ve sonra arka panjuru yavaşça açılmaya başladı.

Sert kılımlarla kaplı ilk ince siyah bacak daha kabın içinden çıkmadan Güve'ye "Kılıcını al," dedim. Küçük pençe açık sırtın kenarına dolandı ve insanlar çılgılık atmaya başladı. Dikdörtgen gözlü korkunç bir yüz, ardından uzun, kıvrık bir boyun ve dar, siyah bir gövde belirlediğinde başka tarafa bakamadım.

"Siktir," diye homurdandığını duydum Moth'un, çantanın fermuarını hızla açıp kılıcını çıkarırken.

Bu şeyleri daha önce de görmüştüm. Hunter ve ben, koleb piçleri beni almadan kısa bir süre önce bir tanesine rastlamıştık. İlki bir çılgılık atıp en yakındaki insanın üzerine atlarken, bir diğeri konteynirden dışarı süzüldü. Sonra bir başkası.

"Kaçın." Moth'un kolunu tuttum ve onu sertçe çektim, arkamızdaki çılgılık atan ve paramparça olan insanların seslerini engellemeye çalışıyordum.

Zaten bizimle aynı yöne doğru koşuşturan, umutsuzca kaçmaya çalışan bir insan denizi vardı. Bazıları zorla dükkânlara girdi, diğerleri ara sokaklarda kayboldu. Ama çoğunluk ileriye, hiçbir şeye doğru koşmaya devam etti. Hepimizi kapana kısıtıran lanet bir duvara. Ama gidecek başka bir yol yoktu, şehrin geri kalanına giden tek yolu kapatmışlardı.

Kalbim küt küt atıyordu ve bizi yavaşlatsa da Moth'un kolunu bırakmak istemiyordum. Kaçısan insanlarla dolu bu kalabalıkta birbirimizi kolayca kaybedebilirdik. Bu konuda yorum yapmadı ve hızını yavaşlatmadı, parmakları beni de tutmak için ceketimin kenarını kavradı.

Arkamızda korkunç derecede yakınımızda olan biri dehşet içinde çığlık attı ve çığlık aniden kesilerek acı dolu bir boğulma sesiyle son buldu. Canavarların eti parçalama seslerini duyabiliyordum, avlarını kovalarken çığlık atıyorlardı.

Tam bir katliamdı. Ordu, bir salgın yüzünden şehrin bütün bir bölgesini yok ediyordu. Parazitleri biliyorlar mıydı? Yoksa insanlara neyin bulaştığını umursamıyorlar mıydı, sadece bununla uğraşmak istemiyorlar mıydı?

Hızlı silah sesleri sokakta yankılanarak kalbimin boğazıma kaçmasına neden oldu. Bize mi yoksa canavarlara mı ateş ediyorlardı? Tüm şehri kasıp kavurmalarını istemiyorlarsa eninde sonunda canavarları öldürmek zorunda kalacaklardı. Ama parazitlerin daha fazla yayılmadığından emin olmak için hayatta kalan insanları da öldüreceklerinden emindim.

Moth aniden ceketimi sertçe çekerek beni yan sokağa ve kaçışan kalabalıktan uzağa doğru sürükledi. Boş sokaktan aşağıya ve bir çöp konteynerinin arkasına doğru koşarken hiç yavaşlamadık. Önümüzde beliren şehir duvarına bakarken çılgınca nefes alıp veriyordum. Bizi neden buraya getirmişti? Şimdi kapana kısılmıştık.

Çömelip parmaklarını metale geçirmeye başladığında onu öpebilirdim. Bizi şehrin dışındaki gizli kapıya getirmişti.

Yine de rahatlamam uzun sürmedi. Canavarlardan biri, gevşek bir insan bedenini ağzında bir köpek gibi sallayarak ara sokağın girişine daldı. Uzun, dikdörtgen gözleri bize kilitlendi ve bir çığlık attı.

"Lanet olsun." Dişlerini sıkıp oyulmuş kapıyı açmaya çalışan Moth'a baktım, sonra da silahımın olduğu çantayı karıştırırken canavara döndüm. Çıkarmak için zamanım olmayacaktı, bunu zaten biliyordum. Bacakları yerde sürünerek ara sokaktan bize doğru hızla geliyordu.

Moth elimden tutup beni kısa tünele doğru sürükledi, tam o sırada canavar ileri atılıp saldırdı. Keskin bir iğnenin baldırıma kadar inip pantolonumu kestiğini hissettiğimde dişlerimi sıktım ama sonra Moth beni içeri çekmeye başladı. Kapıyı tutup arkamdan çekerek kapatmayı akıl ettim, parmak uçlarım metale takıldığında acı içinde tıslamamaya çalışarak onları çekip kurtardım.

İç tarafa kaynaklanmış kısa bir tutamak vardı, onu tuttum ve kapının duvarla aynı hizada olmasını ve canavarın keskin küçük pençelerinin metali kazıyıp tekrar açamamasını sağlamak için tüm vücudumla ittim. Diğer taraftan, tıkırdayan ayak sesleri hızla sokağa doğru geri çekilmeden önce çığlık attığını duydum.

Moth kolumdan tutup beni duvara doğru sürükledi, Çorak Topraklara açılan kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden koşmaya başladık, mümkün olduğunca uzağa gitmeye hevesliydik.

Botlarım buzlu çimlerin üzerinde kaydı ve baldırımın arkasındaki yaradan yayılan acı dalgalarıyla zonklayan sağ bacağımın sertleştiğini hissedebiliyordum ama durmadım. Terk edilmiş bir banliyönün kıvrımlı caddesinde, hurdaya dönmüş arabaların arasından geçerek koşana kadar durmadım.

Tökezledim, sağ bacağım zonkluyordu ve dizim neredeyse büküleliyordu. Moth hızla kollarımdan tuttu ve beni dik tuttu. Gözleri beni izlerken korkudan irileşmişti.

"Yaralanmışsın."

Başımı salladım ve bacağıma baktım. Canavar pantolonumu kesmişti ve baldırımın arkasında kan damlayan uzun bir kesik görebiliyordum. Acı çenemi sıkımda neden oldu ve konuşurken sesim titriyordu.

"Ben iyi olacağım. Hunter daha önce o şeylerden biri tarafından çizildi ve hâlâ hayatta." Kıkırdamaya çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey acı dolu bir tıslamaydı.

"Kahretsin, Charlie." Moth kolunu bana doladı ve bizi boş evlerden birine doğru götürdü.

Artık bacağıma ağırlık veremiyor ya da dizimi bükemiyordum, tamamen sertleşmişti. Sanki iki katına çıkmış gibi şişiyor, hızlı kalp atışlarımla birlikte zonkluyordu. Ağır bir şekilde Moth'a yaslanırken panik yapmamaya çalıştım, kapıyı tekmeledikten sonra bizi bir eve götürmesine izin verdim.

Hunter o şeylerden biriyle çizik aldıktan sonra iyileşmişti ve benimki de onunkinden çok daha derin görünüyordu. İyi olacaktım.

İyi olacaksın. İyi olacaksın.

Moth beni tozlu oturma odasındaki kanepeye dikkatlice bırakıp geri çekilirken kalbim çok hızlı çarpıyordu. Kendimi durduramadan elim fırladı ve uzaklaşmasını engellemek için ceketini yakaladı. Acı şimdi bacağımdan yukarı, kasıklarına ve belime doğru ilerliyordu.

Moth önümde diz çöktü ve dizlerimi kavradı, acı içinde tısladığımda sağ dizimi hızla bıraktı.

"Evin güvenli olup olmadığını kontrol etmem gerek, Charlie." Solgun gözleri benimkilere dikilmişti. "Hemen döneceğim. Tamam mı?"

Başımı salladım ve kendimi onu bırakmaya zorladım. Neden beni birkaç dakikalığına bile terk etmesini istemediğimden emin değildim. Haklı olduğunu biliyordum; her şeyden önce evin boş olduğundan emin olmalıydı. Ama yakıcı acı dalgaları artık omuzlarıma ulaşmıştı ve Moth evin geri kalanını kontrol etmek için ayrıldığında, bulanık gözlerle önümde dimdik uzanan bacağıma baktım.

Şişmemişti ama balon gibi hissediyordum. Sanki derime binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyordum ve ayağım gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Moth saatlerdir yokmuş gibi görünüyordu ama sadece dakikalar olduğunu biliyordum. Artık göz kırpmak bile acı veriyordu. Ne kadar sabitlemeye çalışsam da nefeslerim titreyerek çıkıyordu ve Moth döndüğünde yüzüme acı dolu bir gülümseme yerleştirdim.

"Her şey yolunda mı?" Sesim titreyerek sordum.

Başıyla onayladı ve çantamın fermuarını açmak için eğilip mataramı çıkardı.

"Biraz su al," dedi ve endişeyle bana bakarken matarayı uzattı o solgun gözlerden.

Kolumu kaldırmaya çalıştım ama zonklayan acı dalga dalga tüm vücuduma yayılırken nefesimi içime çektim. Moth aceleyle kapağı açtı ve şişeyi dudaklarıma götürdü, uzun parmakları çenemi hafifçe kavrayarak içmeme yardım etti.

"Birkaç dakika içinde tamamen iyi olacağım." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum - sonunda iyi olacak olsam bile, bir süre çok acı çekeceğimi şimdiden söyleyebilirdim.

Güve oflayıp pufladı ve mataranın kapağını geri kapattı. "İyi olacaksın ama bir süre için değil. Onlar forileun'lardı. Toksinleri seni öldürmez ama acı reseptörlerini güçlendirir."

Nefes verdim ve Moth'un beni öldürmeyeceğini söylediğini duyunca biraz rahatladım.

Başımı sıkıca salladım, acıyla nefes almaya çalışıyordum. "Bildiğim iyi oldu. Orada

-Çantamda antiseptik var. Tıbbi kitin içinde."

Moth'un gözleri nedense paniğe kapılmıştı ama başını salladı ve çantamdan küçük kırmızı kiti hızla çıkardı. Bunun gibi hayatta kalma malzemeleriyle dolu olan çiftlik evindeki sığınak için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Uhh..." Moth kitteki her şeyi yanımdaki kanepenin minderine bırakırken sesi biraz titriyordu.

Tüpü çoktan fark etmiştim, üzerinde açıkça antiseptik yazıyordu. Ama Güve endişeliydi ve onu görmüyor gibiydi, bu yüzden yüzümü buruşturarak uzandım ve tüpü kapıp ona uzattım.

Merhemi aldı ve hızla kapağını açtı, garip bir açıyla eğilerek baldırımın arkasındaki ince kesiğin üzerine dikkatlice sürdü. Serin merhem birkaç dakikalığına yanan, zonklayan ısıyı yatıştırdı ve başımı kanepenin arkasına yaslarırken titrek bir nefes verdim.

"İyi olacaksın, Charlie." Moth her şeyi hızla tıbbi çantaya geri koyarken sesi gergindi.

Ona sıkıca gülümseyebilmek için başımı kanepenin arkasına yasladım. "Biliyorum. Eşeklik edip kestiğim için özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi," dedi kısık sesle. "Kapıyı daha çabuk açmalıydım. Panikliyordum-"

"Bunu düşünmemiş olsaydın ikimiz de ölmüş olurduk," diye araya girdim, tekrar tavana bakarak. "Ya o şeylerden biri tarafından parçalanır ya da ordu tarafından vurulurduk."

Tanık olduğumuz şeye hâlâ tam olarak inanamıyordum. Ordu, bazı insanlar hasta olduğu için bütün bir şehir bölgesini yok etmişti ve bunu yapmak için *canavarları* kullanmışlardı. Neden? Bunu anlamamıştım. Madem hepsinin ölmesini istiyorlardı, neden içeri girip herkesi vurmadılar?

"Herkesi katletmek için canavarları bıraktıklarına inanamıyorum," diye homurdandım, öfke göğsümdeki acı veren ısının daha da alevlenmesine neden oldu. "Neden bütün bir şehri böyle riske atsınlar ki?"

"Muhtemelen önleyici hasar kontrolü." Moth dönüp otururken sesi boğuk çıkıyordu, sırtını ayaklarımın yanındaki kanepeye yaslamıştı. "Canavarlar *serbest kalıp* herkesi öldürse, sonra da ordu gidip şehrin geri kalanını kurtarsa onlar için daha iyi olur."

Dişlerimi sıktım. "Muhtemelen haklısın."

Acıyı görmezden gelerek elimi kaldırdım ve Moth'un omzunu bulup sıktım.

"Teşekkür ederim, Güve. İkimizi de kurtardın."

Elimin altında rahatsız bir şekilde omuz silktiğini hissettim. "Sorun değil. Uyumaya çalışmalısın."

Tekrar homurdandım. "Bunu uyuyarak atlatabileceğimi sanmıyorum."

Acı dalgaları yoğunlaştı ve gözlerimin kapanmasına neden oldu. Ben sıkılmış dişlerimin arasından inlerken Moth'un ayağa fırladığını duydum.

"Hunter böyle bir tepki vermedi," diye söze girdim.

"Belki de o kadar derin kesilmemiştir." Moth'un uzun, serin parmaklarını terli alnımda hissettim. "Seni serinletmek için ıslak bir bez getireyim."

Uzaklaşırken botlarının parke zemindeki sesini duydum. Gözlerimi daha sıkı kapattım, sanki yeterince konsantre olursam acıyı geri püskürtebilecekmişim gibi.

Belli ki işe yaramamış.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Güve

Charlie'nin dönüp kanepeye uzanmasına yardım ederken ne kadar tedirgin olduğumu gizlemeye çalıştım, sağ bacağı sertleşmiş ve bükülmüyordu.

Yaralanmamalıydı. Beynim bu yaralı Charlie ile tanıdığım Charlie arasında bağlantı kurmakta zorlanıyordu. O çok... yetenekliydi. Neredeyse durdurulamaz görünüyordu ama sakın, abartısız bir şekilde. Sanki her şeyi olurluna bırakmıştı ve her şey yoluna girecekti.

Gözlerini sımsıkı kapatıp burnundan titreyerek nefes alırken kaşlarının acıyla çatıldığını görmek hoşuma gitmiyordu. Mutfağa gidip onu serinletmek için kullandığım bezi yeniden ıslattım ve geri dönüp alnına hafifçe yerleştirdim.

Teni sıcaktı ve terliyordu. Yıllar boyunca forileun'lar hakkında duyduğum bilgi kırıntılarının doğru olduğunu ve zehirlerinin insanları gerçekten öldüremediğini ummak zorundaydım. Sorabileceğim canavar dostlarım da yoktu. Ya da bana bir şey söyleyecek. Canavarlar hakkında bildiğim her şey kulak misafiri olduğum konuşmalardan ve ara sıra onları gözetlemekten geliyordu.

Edin'in bana parazitlerden bahsetmemiş olmasından duyduğum acıyı bastırmaya çalıştım. Arkadaş değildik ama dosttuk. Ve insanlara bulaşan lanet olası canavar parazitler olduğu gerçeği, burada bilinmesi gereken hayati bir bilgiydi.

Bundan incinmek aptalcaydı. Edin karşılaştığımızda dostça davranırdı ama o herkese dostça davranırdı. O hâlâ bir canavardı ve tüm canavarlar benden nefret ederdi. Beni yarı insan olduğum için güvenemeyecekleri bir ucube olarak görüyorlardı.

Canavar tarafım yüzünden tüm insanlar da benim için aynı şeyi hissediyordu. Çenemi sıktım ve Charlie'ye odaklandım. Her neyse. Hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Ama... Charlie canavar tarafımı umursamıyordu. Charlie beni çıplak görmüştü, Tanrı aşkına -her şeyimi olmasa da- ve hala... beni istiyordu.

Kıyafetlerimin altında nasıl görüldüğüme rağmen.

Ama yine de, benim her şeyimi görmemişti. Ve aramızda başka bir şey olursa muhtemelen görmediği kısımlar onu benden soğutacaktı. Büyük bir parçam yeni anlaşmamıza daha başlamadan bir son vermek istiyordu. Onunla soyunmamı beklemeden önce. Her şeyimi görebileceği bir yerde.

Beni gerçekten istediğine hâlâ inanamıyordum. Tüm insanlar başlangıçta bana ilgi duyuyor gibiydi, çok yaklaşımdan ve yüz hatlarından o tedirgin, hafif iğrenmiş ifade geçmeden önce. Sanki benimle ilgili bir şey onları ürkütüyor, içgüdüsel bir tiksinti uyandırıyor ve onları uzaklaştırıyordu.

Ama Charlie haftalardır burada benimle birlikteydi. Beni birçok kez yakından görmüştü. Derimi, bacaklarımı, lanet kuyruğumu ve iğrenç canavar ayaklarımı görmüştü. Yüzüm yandı ve gözlerinin hâlâ kapalı olmasına sevindim.

Beni öpmüştü. Sadece beni öperken bile sertleşmişti, *gerçekten sertleşmişti*. Ve benim önümde kendini boşaltmıştı ve ben bunu görünce kontrolümü kaybedip elimi pantolonuma attığımda iğrenmiş gibi görünmemişti. Aslında, *hoşuna* gitmiş gibiydi.

Yaptıklarımızı düşündüğümde ve sonra Hayalet'i hayal ettiğimde zayıf, acınası bir suçluluk duygusu alevlendi. Ki bu çok saçmaydı. Ghost bir noktada ilgilenmiş olabilirdi ama artık beni istemiyordu. Aury vardı. Onunla mutluydu. Charlie'yle takılarak ona hiçbir şekilde *ihanet* etmemiştim. Bilseydi bile umurunda olmazdı.

Bu düşüncenin canımı yakmasından nefret ediyordum. Sonra Charlie'nin gergin yüzüne bakınca suçluluk duygum daha da arttı. Charlie'yle takılırken hâlâ Ghost'a karşı güçlü hisler beslediğim için kendimi boktan biri gibi hissediyordum. Ama bilmiyormuş gibi değildi. Hatta konuyu kendisi açmış, onunla bir ilişki istemeyeceğimi bildiğini söylemişti.

Ve Charlie'nin önümdeki yatağa uzanıp sikini okşamasını izlerken düşündüğüm kesinlikle Ghost değildi. Vücudu güzeldi; güçlü ve formdaydı ama hantal değildi. Bacakları uzun ve siyah kıllarla tozlanmıştı, kalçaları kalındı. Boxer külotunu çıkardığında, kıcının görüntüsü neredeyse ağzımın suyunu akıtacaktı.

Her şey çok daha iyi hissettirmişti, çünkü ona bakmaya gerçekten iznim varmış gibi hissediyordum. Onu istemek için. Çok uzun süre bakarsam bana dudak büküp neye baktığımı sanıyorsun diye soracağı korkusu yoktu. Beni geri istiyordu. Ona bakmamı *istiyordu*.

Sonunda Charlie'nin vücudundaki gerginlik onu yordu ve uykuya daldı. Bezi alnına bıraktım ve kanepenin yanında yere oturdum. Kollarımı dizlerime doladım ve başımı yastığa yasladım. Charlie'nin omzu şakağıma bastırdı ve kendimi durduramadan başımı çevirip onun sıcaklığına yaslandım, gözlerim kayarak kapandı. Ben de yorgundum ama daha da kötüleşmesi ihtimaline karşı uyanık kalmak istedim. Gergin vücudu uykuda biraz gevşemişti ve nefesleri derin ve eşitti, bu da omuzlarımın rahatlamasına neden oldu. Nebraska kampına geri dönüp Edin'e ve onun iri yarı, asık suratlı sevgilisine Charlie'nin öldüğünü söyleme ihtimalini düşünmek istemiyordum. Muhtemelen bunu benim yaptığımı düşünürlendi.

Ona burada bir şey yaptım. Onu ölüme terk ettim ya da kendim öldürdüm.

Yoksa Gloam onu atama götürdüğümü sanacaktı. Sonra da herkese anlatır. Hepsi benden nefret eder, muhtemelen beni öldürmeye çalışırlar. Lilac bunu yapmakta tereddüt etmezdi.

Hayır. Charlie iyileşecek. Ölmeyecek.

Cildi soğuyordu ama hâlâ sıcaktı. Çantasından battaniyesini çıkardım ve üzerine örttüm çünkü ev soğuktu. Şöminenin yanında metal bir çerçeveye yığılmış kütükler olmasına rağmen ateş yakma riskini göze alamayacak kadar şehre yakındık.

Paltomu daha sıkı sardım ve yanağımı Charlie'nin omzuna yaklaştırarak onun sıcaklığını içime çektim.

Charlie kanepede kımıldayınca başımı kaldırdım. Uyuyakalmıştım ama onun hafifçe inlediğini duyduğum anda tamamen uyandım.

Çırpınarak kalktım, döndüm ve kanepenin yanına diz çöktüm. "İyi misin?"

Hava kararmaya başlamıştı. Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmişti. Oda daha da soğuktu ve battaniyenin bir noktada aşağı kaydığını fark ettiğimde, Charlie'yi tamamen örtmek için yukarı ittim.

"Evet, daha iyi hissediyorum." Sesi kısıktı, ben de hemen suyunu aldım ve kapağını açtım. Başının arkasını avuçlayarak içmesi için yavaşça kaldırmasına yardım ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, şişeyi çekmeden önce kolumu okşadı. "İyi olacaksın." Bunu kimin yararına söylediğimi bilmiyordum. matarasını çantasına geri koydu. "Bacağın nasıl?"

Dizini bükerken yüzünü buruşturdu ama bana zayıf bir sırtış attı. "Hareket ettirebilirim.

İlerleme var, değil mi? Yine de kesik hâlâ zonkluyor."

" zerine biraz daha antiseptik süreceğim."

Tıbbi çantasını çıkardım ve antiseptiği aldım. Daha önce kullandığımda tüpü ve kırmızı kapağını incelediğimden emin olmuştum, bu yüzden hangisi olduğunu biliyordum. Charlie bacağını bükerken eğildim, böylece ona ulaşabildim, canavar görüşüm baldırının arkasındaki ince kesiği görmeme izin verdi. Kabarık ya da iltihaplı görünmüyordu ve üzerine dikkatlice merhem s rd ğ mde parmağımın altında aşırı sıcak değildi.

Tüpü tekrar kapatıp kaldırırken Charlie mırıldandı, "Ne tür pislikler bir salgınla başa çıkmanın en iyi yolunun şehre canavar göndermek olduğuna karar verir?"

Bir omzumu silktim. "Dediğim gibi, onlar için oraya girip bütün bir ilçedeki insanları vurmalarından daha iyi görünüyor. Özellikle de kimse parazitleri bilmiyorsa."

"Eğer o şehirde bir parazit salgını varsa, Ruh Yiyici hangi cehennemdeydi?" Charlie ben yardım edene kadar oturmaya çalışarak homurdandı. "Bunun onun işi olduğunu sanıyordum."

Yutkundum, Ruh Yiyici'yi düşününce içimi bir korku kapladı. Onunla hiç tanışmamıştım ama Edin'in onu tanıdığını biliyordum, bu da beni Edin'e karşı her zaman daha temkinli yapmıştı - her üç yılda bir rastgele katliam yapmak için ortaya çıkan gulyabaniyle arkadaş olduğu gerçeği.

Ama görünüşe göre yaptığı şey bu değildi. Charlie'ye baktım. "Yani... bunca zamandır parazit mi avlıyordu?" Nasıl da kızarmıştım.

Sesim cahilce geliyordu. Bunu bilmem gerekirdi. *Ben* yarı canavardım.

Charlie başını salladı ve bana bakarken ağzı acımasız bir çizgi halinde düzleşti. "Bize de bulaşmış olabilir."

Korku midemin çukurunda kurşun bir topa dönüştü. "Nereden bilebiliriz ki?" diye sorduğ mda sesim boğuk çıkmıştı.

"Ben hiç görmedim ama Hunter enfekte olmuş insanların gerçekten zayıf ve yetersiz beslenmiş göründüğünü söyledi. Gördüğü bir tanesinin ağzının etrafında sarı bir renk vardı. Ve o... içinde yumurta olan büyük miktarda gri kusmuk kustu."

Midem kazındı. Karnımı avu lama dürtüsüne karşı koydum, orada bir parazitin büyüyüp büyümediğini merak ediyordum.

"Açıkça enfeksiyon kapmış birini gördüm." Charlie'nin sesi suçlu ve kendine kızgın geliyordu. "şehre geldiğimiz ilk sabah. Onları caddenin karşısında kusarken gördüm. Farkına varmalıydım."

Başımı salladım. "Fark etmemiş olman senin suçun değil. Ve kaçtık. Biz iyiyiz."

Ama olmayabilirdik. Dudaklarımı yaladım ve Charlie'ye baktım. "Enfekte olup olmadığımızı öğrenmemiz ne kadar sürer?"

"Sanırım yaklaşık bir hafta sürer. Kendimizi hasta hissetmeye başlayacağız, sonra da yemek yiyemeyeceğiz. Bence belirtiler oldukça hafif ve Ruh Yiyici bizi öldürmeden önce onlardan kurtulmak için ortaya çıkmazsa... sadece bekleyip görmemiz gerekecek."

"Kendini hasta hissediyor musun?" Hızla sordum, Charlie'nin yavaş yavaş zayıflayıp ölmesini izlemek zorunda kalma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Başımı salladı ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Hasta falan hissetme. Ve çiziğin acısı şimdi azalıyor. Ya sen?" diye ekledi kaşlarını çatarak, gri gözleri yüzümde geziniyordu.

"Kendimi iyi hissediyorum." İçimde potansiyel olarak büyüyen bir parazit düşüncesiyle hafifçe midemin bulandığını hissetmeme rağmen.

Charlie yavaş bir nefes verdi. "Bekleyip görmemiz gerekecek."

"Evet," diye mırıldandım, sonra dikkatimi dağıtmak için çantamı kaptım. "Aç mısın? Bize bir şeyler hazırlayabilirim."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Şu anda olmaz. Yine de teşekkürler. Çantamdan aspirini alır mısın?"

Paniğim alevlendi ama başımı sallayıp çantasına uzanırken paniğimi bastırmaya çalıştım. Yanındaki beyaz çarpı işaretinden tanıdığım küçük tıbbi kiti çıkardım ve fermuarını açtım.

İçindeki çok sayıda pakete baktım. Aspirinin neye benzediğini bilmiyordum ve hareket etmedikçe tenim daha da ısınıyordu. Kafa derim sıcaktan karıncalanıyor ve yüzüm yanıyordu, sonunda tüm paketleri aldım ve kanepede onun yanına koydum.

"Al."

Charlie'nin gözleri yığına kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Neden aspirini istediği gibi ona vermediğimi sormasını bekleyerek gerildim. Ama bana sadece gülümsedi ve "Teşekkürler" dedi.

Sarı bir pakete uzanırken dikkatle izledim, böylece tekrar sorması durumunda hangisi olduğunu biliyordum. Yüzüm hâlâ yanıyordu. Fark etmiş miydi? Aşağılanmışlık omuzlarımı kamburlaştırma isteği uyandırdı ama kendimi, her şey tamamen normalmiş gibi paketlerin geri kalanını tıbbi çantaya geri koymaya zorladım.

Charlie yüzünü buruşturarak iki hapi kuru kuru yuttu, ben de hemen matarasını ona uzattım.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Bu acı verici garip anı geride bırakmak için sordum. "New York'a mı gitmek? Yoksa kampa geri mi döneyim?"

"New York'a nasıl girileceğini biliyor musun?"

Başımı salladım ve Charlie bana etkilenmiş bir sırıtış attığında hissettiğim zevk anını bastırmaya çalıştım.

"Eğer sen de istersen ben sahile gitmeye hazırım," dedi alaycı bir gülümsemeye. "Yapabiliyorken devam etsek iyi olur. Bir hafta içinde ölmüş olabiliriz."

Başımı sallarken dudaklarımı yaladım, bu da Charlie'nin gri gözlerinin takdirle parlayarak ağzıma doğru kaymasına neden oldu.

Bir iniltiyle öne doğru oturduğunda karnım sıkıştı, sonra bana o büyüleyici sırıtışını attı.

"Umarım ikimiz de muhtemelen acılı, parazit bir şekilde ölmeden önce en azından seni bir kez daha öpebilirim." Yüz hatlarında belirsizlik belirdi. "Eğer istersen tabii."

"I-"

Kendimi kapatma ve her türlü acı verici reddedilme riskini ortadan kaldırma dürtüsü alevlendi, taktığım kibirli maske yerine oturmaya çalıştı. Onu geri çekilmeye zorladım ve başımı sallarken alt dudağımı kemirdim, yüzük dişlerime çarparak onu deldi.

"Evet," diye mırıldandım. "Hâlâ istiyorum."

Ama Charlie bir şey yapmadı. Bana karşı çok dikkatliydi ve kendimi iğrenç bir şekilde açıkta ve zavallı hissetmeme neden olsa bile bunu ifade edebileceğimden daha fazla takdir ettim. Bir yanım ona itiraf ettiğim şeye inanamıyordu.

-Hiç kimseyle cinsel bir şey yapmadığımı. Ondan önce kimseyi öpmemiştim bile.

Dizlerimin üzerine yükselip kalçalarını avuçlayarak aralarında gezinirken terliyordum. Bacaklarım çılgınca titriyordu, bu da beni daha da zavallı hissettiriyordu. Tanrı aşkına, bu sadece bir öpücüktü.

Eğilmeye başladığımda beni yarı yolda karşıladı. Güçlü parmakları saçlarımın arasından kayarken, ağzı benimkine karşı yumuşakça hareket etti. Dudaklarımız ayrıldığında ve dillerimiz birbirine geçtiğinde boğazımdan yükselmeye çalışan küçük sesi bastırdım. Kahretsin, çok iyi hissettirdi. Yuttuğu aspirinin hafif acılığına rağmen *tadı* çok güzeldi.

Öpücük yavaştı ama içim arzuyla çarpıyordu. Onu çok istiyordum. Bu kafamı karıştırdı, çünkü hâlâ Ghost'u çok düşünüyordum. Ne zaman değil

Charlie'yleydi ama yine de. Ghost'u o kadar uzun zamandır istiyordum ki onu düşünmek otomatik bir tepkiydi ama buraya geldiğimden beri onu giderek daha az düşündüğümü fark ettim. Onun Aury ile kampa döndüğü düşüncesi daha az acı veriyordu çünkü dikkatim dağılmıştı.

Ve Charlie'yi isteme şeklimin daha ateşli olduğunu fark edebiliyordum. Daha acil. Aramızdaki gerilim en başından beri hissediliyordu. Ghost'a olan arzum daha yavaş büyümüştü, canavar tarafımı umursamadığını fark ettiğimde - bana diğerlerinden farklı davranmadığında. Ta ki o keşif görevi sırasında ortadan kaybolana ve benden nefret etmeye başlayana kadar.

Aşağılanma duygusu alevlendi. Bana nazik davranan ilk insan olduğu için mi ona bağlanmıştım? Beni geri istiyor gibi görünüyordu ama bana hiç Aury'ye baktığı gibi bakmamıştı. O yakıcı, her şeyi tüketen bakışlarıyla, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Etrafta dolanırken Charlie bana böyle bakmıştı. Sanki tüm varlığı bana odaklanmıştı. Sanki benim için yanıp tutuşuyordu. Ama beni seksten başka bir şey için istediğini düşünecek kadar aptal değildim. Bana bir ilişki istemediğini söylemişti. *Benimle* bir ilişki mi istemiyordu, yoksa genel olarak mı istemiyordu, bilmiyordum.

Bunun canımı yakmasına izin vermeyi reddettim ve bundan zevk alma kararlılığım arttı. Onu çok istiyordum ve o da beni istiyordu. Birlikte dışarıdayken etrafı dağıtabilirdik. Sonunda özlediğim her şeyi yaşayabilirdim - eğer kendimi ona karşı bu kadar savunmasız olmaya ikna edebilirsem. Geri kalan yanıma görmesine izin verebilirim.

Charlie dilimi emip ortasındaki piercingin etrafından dolanırken ağzında titreşen küçük iniltiyi durduramadım. Geri çekilmeden önce ağzıma karşı gülümsediğini hissettim.

"Daha önce hiç dilinde piercing olan biriyle öpüşmemiştim," diye homurdandı, gözbebekleri irislerinin grisini yutuyordu. "Ne zamandır var?"

Bu soru beni hemen gerdi, acı dolu anılar canlanırken tüm zevkli duygular anında uçup gitti. Dilimi ve dudaklarımı delip geçen sıcak iğne. Taze yaralarımın kabaca geçirilen, onları kesen, dilimi aşağıya doğru zorlayan ve dudaklarımı diken tel.

Telin geri çekilmesinin, zorlukla iyileşmiş delikleri kesmesinin acısı daha kötüydü. Atam bana bunu bir sonraki sefer yaptığında, en azından iyileşmişlerdi. Ama yine de acıydı.

"Gençliğimden beri," diye mırıldandım, geri çekildim ve bir şeyler yapmak için çantamdan su şişemi çıkardım.

Charlie'nin anlayışlı olduğunu biliyordum ve bunun konuşmak istediğim bir konu olmadığını anlamış görünüyordu. Boğazını temizledi ve koltuğa geri oturdu.

"Sizce şehrin diğer kısımlarına ulaşmadan önce tüm canavarları öldürmeyi başarmışlar mıdır?"

Konuyu değiştirdiğim için minnettardım. "Bilmiyorum. Belki de tüm şehri yok etmek istediler. Belki de artık bununla ilgilenmiyorlardır."

Öfke yüz hatlarını gerginleştirdi. "O zaman neden çekip gitmiyorlar ve oradaki insanlara kendi başlarının çaresine bakmaları için bir şans vermiyorlar?"

"Çünkü ordu," diye mırıldandım. "Her şeyi kontrol etmek istiyorlar. Chicago'nun daha fazla ayakta kalmasını istemediklerine karar verirlerse, orada yaşayan tüm insanları ortadan kaldırırlar."

Charlie yutkundu ama bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve tereddütlüydü. "Sana bir şey söylemek zorundayım, Güve."

Korku içimi sıktı. Yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"I..." Charlie pantolonunun paçasını düzeltip eline baktı. "Ben aslında... resmi olarak ordudan ayrıldım."

Ona baktım, korku ve öfke beni batırmakla tehdit ediyordu. Bunca zamandır bana kazık atmayı mı planlıyordu? Ya Nebraska kampı?

Ona akıncı pazarını göstermiştim. Ona şehirlerden birine nasıl girileceğini gösterdim. Onu *güvenli evime* götürdüm, Tanrı aşkına.

Panik alevlendi, ona bakarken nefes alış verişlerim hızlandı. "Ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda sesim boğuk çıkmıştı. Şu anda onlar için mi çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi Charlie hemen, gözlerini kaldırıp bana bakarak. "Yani... Şey, sanırım Hunter da *resmi olarak* ayrılmadı ama kesinlikle geri dönmeyecek. Ama ben... dönmeyi planlıyordum."

"Ne?" Hızla ayağa kalktım, parmaklarım kılıcıma doğru seğiriyordu. "Geri mi dönüyorsun? Onlara ne söyleyeceksin?"

"Dönmeyeceğim," diye atıldı, sonra bana bakarken sert bir nefes verdi. "Geri dönmeyeceğim. Artık dönemem. Yapamam." Yere baktı ve sefilce başını salladı. "Hunter'ın bana anlattıklarından sonra bunu düşündüğüm için bile kendimi bok gibi hissediyorum. Onların örnek programı hakkında öğrendiğim her şey ve hapishanedeyken gördüklerim. Ordu da işin içindeydi. Ama ben..." Çaresizce omuz silkti. "Başka bir şeyim yok."

Hayatımın geri kalanında Hunter ve Edin'le birlikte çiftlikte üçüncü teker olamam. Onlar hayatlarını birlikte yaşamak istiyorlar."

Charlie'nin kendinden bu kadar emin olmadığını görmek beni şok etmişti. Her zaman her şeyden çok emin görünürdü, sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Sanki her şey yolundaymış gibi.

"Peki ne yapacaksın?" Ondan uzaklaşmak mı yoksa yanına oturmak mı istediğimden emin olamadan homurdandım. Kaybolmuş görünüyordu. Benim her zaman hissettiğim gibi. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım.

Tekrar omuz silkti ve elini uzatıp yüzünü kabaca ovaladı. "Bilmiyorum. Sanırım Çorak Topraklar'da yaşayacak bir yer bulmaya çalışmam gerekecek. Şehirlerden birinde yaşayamam ve ordunun Chicago'da yaptıklarını gördükten sonra artık onlar için çalışamayacağımı biliyorum."

Dudaklarımı yaladım ve yavaşça yanındaki kanepeye oturdum. "Nebraska kampında yaşayabilirsin."

Nefes verdi. "Belki. Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım."

Benimle kalabilirsin. Bu düşünce aklımdan geçerken kaskatı kesildim. Bunu ister miydim ki? Çok uzun zamandır yalnızdım. Tüm hayatım boyunca. Yalnızlık bazen neredeyse ezici bir hal alsa da buna alışmıştım.

Yine de fark etmezdi, çünkü Charlie kesinlikle bunu yapmak istemezdi. Sonunda birbirimizden etkilendiğimizi kabul etmiş olsak da birbirimizin sinirlerini bozmaya devam ediyorduk. Benden sıradan seks dışında bir şey istemiyordu. Ona en azından bu kadarını verebilmek için korkularımın üstesinden gelebileceğimi umuyordum.

Charlie bana dokunacakmış gibi uzandığında gerildim ama son anda elini geri çekti.

"Özür dilerim, Moth." Bana bakarken gözleri tedirgindi. "Senden sakladığım için özür dilerim. Ama lütfen inan bana, geri dönmeyeceğim. Dönsem bile onlara hiçbir şey söylemem. Söz veriyorum."

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Tamam. Sana inanıyorum."

Biliyordum. Ve başlangıçta birbirimize neredeyse hiç güvenmediğimiz halde, bunu benden sakladığı için onu yargılamaya hakkım yoktu.

Ben de ondan bir şeyler saklıyordum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Çantanın çok ağır olmadığından emin misin? Ben taşıyabilirim."

Sırt çantamın askılarını daha yukarı çekmek için ayarlarken Moth'a sııttım.

"Benden hoşlanıyor musun, Moth?"

Pembeleşti ve başka tarafa baktı. "Çok sinir bozucusun."

Arkasında hiçbir sıcaklık yoktu. Bir kolumu omuzlarına doladığımda ve yanağına kocaman bir öpücük kondurmak için onu kendime çektiğimde bana izin verdi.

"Ben iyiyim," dedim, onu serbest bırakarak. "Harika hissediyorum. Seksi bir hemşireye sahip olmak iyileşmemi *son derece* hızlandırdı."

Gözlerini devirdi, ağzı küçük bir sırıtışa dönüşürken bile yanakları pembeleşti.

"Evet, eğer buradayken *başıma* bir şey gelirse hemşireliğimi hatırlasan iyi olur."

Kıkırdadım. "Yaparım, merak etme. Yaralanırsan sana bakıcılık yaparım."

Kısa bir süre önce bir canavar tarafından neredeyse felç edildiğimi ve ordunun bütün bir bölgeyi katlettiğine tanık olduğumu düşünürsek inanılmaz derecede iyi bir ruh halindeydim. Yaptıkları şeyden iğreniyordum. Moth'a söylediklerimde ciddiydim, geri dönemezdim. Bundan sonra dönemezdim.

Tekrar uykuya daldım ve sadece biraz daha aspirinin geçirdiği hafif bir baş ağrısı ve bacağымda donuk bir zonklamayla uyandım. Saklandığımız evden ayrılmadan önce Moth pantolonumun arkasındaki yırtığı benim için dikmişti. Sadece boxer külotumla kalçalarımı iyice açarak kanepeye oturduğumda yanakları hafifçe kızarmış, bu da beni sııtmaya itmişti.

İkimiz de yıkandıktan ve yemek yedikten sonra yola koyulduk. Hâlâ şehre çok yakındık ve Moth bizi Chicago'nun çevresinden dolaştırarak doğuya doğru yol almamızı sağladı.

Ona ordudan bahsettikten sonra kendimi daha hafiflemiş hissettim. İlk ve son kez geri dönmemeye karar verdikten sonra. Çok korkuyordum ama bir yolunu bulacaktım. Edin ve Hunter'la çiftlikte kalabilirdim. Mutlu olacaklarını biliyordum.

Eğer yapsaydım. Ama bunu düşünmek neredeyse ezici bir yalnızlık hissi veriyordu. Orası çok uzaktı ve ayrılmak için hiçbir nedenimiz yoktu. Eğer onlarla kalırsam, hayatımın sonuna kadar yalnız kalacaktım.

Nebraska akıncılarının kamplarında kalmama izin verip vermeyeceklerine bakabilirdim. Benden hoşlanıyor gibiydiler ve artık kesinlikle orduya geri dönmeyeceğimi bildiğim için kendimi suçlu ya da onlardan bir şeyler saklıymuş gibi hissetmeyecektim.

Ama... nedense bu fikir de bana pek cazip gelmedi. Kamp etkileyiciydi ama bir kale gibiydi ve bir yanım oradaki akıncıların çoğuna Moth'a bu kadar soğuk davrandıkları için kızılıyordu. Rig ve Ghost iyi görünüyordu ve Aury de tatlıydı ama konu Gloam'a gelince kendimi Moth'a karşı neredeyse korumacı hissettim çünkü büyük aytorinin onunla bir sorunu olduğu açıktı.

Bir de palalı adam vardı. Leylak rengi. Bana zerre kadar güvenmemişti ve delici yeşil gözleri ve boş bakışlarıyla tüyler ürpertici küçük bir pislikti. Cat'i bulup geri götürebilirsek belki Nebraska kampı daha cazip görünebilirdi. Ama...

Cat'i bulamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Başına kötü bir şey gelmiş olabilirdi. Çünkü artık hapishanede sıkışıp kalmadıysa, neden kendisi kampa geri dönmemişti? Eğer New York'taysa, neden oraya gitmişti ki? bir noktada Atıklarda yaşamaya karar verdiği açık mı?

Yine de bu endişelerimi Moth'a söylemedim çünkü hâlâ denemek istiyordum. En azından bakabilirdik. Ve... Moth'la biraz daha takılmak istiyordum. Sadece sevişmemiz için yanıp tutuştuğumdan değil, aynı zamanda... bana karşı büyümüştü. Hâlâ tuhaf ve huysuzdu ama yumuşamıştı.

Ve artık gündelik anlaşmamıza devam etmek istediğini bildiğim için, ona ne kadar muhteşem ve çekici olduğunu göstermeye hevesliydim. *İğrenç* olmadığını. Kaçırdığı tüm zevkleri yaşamasını istiyordum. Ona bunu gösterecek kişi olma fikri, yürürken sikimi kana buladı.

"Peki, forileun'lar için uydurma bir adın var mı?" Moth bana sordu, iki yanımızda sessiz sıralar halinde duran boş, yıpranmış evlerin bulunduğu iç karartıcı bir banliyö sokağında ilerlerken küçük bir sırıtışla baktı.

Sanki birkaç gündür kar yağmamış gibiydi, bu yüzden aşırı büyümüş ön bahçelerde bazı yerlerde buzlu çimler görünüyordu. Hava hâlâ soğuktu ama güneş soluk gökyüzünde parlıyordu. Atkımı burnumun ve ağzımın üzerine doğru çekerek sıcaklığına gömüldüm.

"Koan canavarları," diye itiraf ettim alaycı bir gülümsemeyle. "ünkü vücutları mısır başaklarına benziyor."

Boğuk bir kahkaha attı ve bu ses midemin sıkışmasına neden oldu. "Parmak sikenler hâlâ favorim," diye kuru bir yorum yaptı ve ben de sııttım ona doğru.

"Benimkiler de. Yine de umarım onları bir daha görmeyiz. Beni fena halde ürkütüyorlar."

"Artık hava çok soğuk." Buzlu zemini işaret etti. "Toprak çözülene kadar bekleyecekler."

Yürürken ayaklarıma dikkat ederek başımı salladım. "Eminim bir sürü canavar görmüşsündür."

"Evet."

Eldivenli ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, başını öne eğmiş ve nemli saçlarını geriye doğru örmüştü. Her zaman olduğu gibi birkaç tutam saç çözölmüş, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde, eşarbının üzerinde dalgalanıyordu.

O çok güzeldi. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten çok daha güzeldi. -Ruh Yiyici'nin insan ortağı Danny bile çok seksiydi ve nedense tüm bu erkek güzelliğini hak edenin ürkütücü, hortlak Wyn olduğuna karar vermişti. Beni hapishaneden çıkardıklarında biraz kendimde değildim ama yine de onun ne kadar ateşli olduğunu fark etmişim.

Soğuşa rağmen, Moth'un üzerimde olduğunu hatırlayınca sikim pantolonumun içinde sarsıldı. Ağzımdaki dili ve orgazmıyla sarsılıp titremeden önce elinin pantolonunun içinde çıkardığı kaygan sesler.

Bunu bir daha ne zaman yapacaktık?

"Eminim sen de çok şey görmüşsündür," dedi Güve.

"Canavarlar yani." Başımı salladığımda bana temkinli bir şekilde baktı.

"Orduda ne yaptın?"

Bu soru beni gerdi ama ona yalan söylemeyecektim. "Çoğunlukla keşif. Akıncı kamplarını ve canavar yuvalarını gözetlemek. Bilgileri geri iletiyorum."

Moth boğazını temizledi. "Bilgiyle ne yaptılar?"

Omuzlarım kamburlaştı ve yürürken başımı eğik tuttum. "Emin değilim. Ama bu... iyi olmazdı."

Bir süre sessiz kaldı ve bu beni daha da kötü hissettirdi. Orduda olduğum için bir parçası benden nefret mi ediyordu? Canavarların öldürölmesine ve kampların basılmasına karıştığım için mi? Şimdi bunun için kendimden nefret ediyor gibiydim.

"Daha kötü şeyler de var," dedi sonunda. "Yapmak zorunda kalabileceğin şeyler. Ve biliyorum... şehirlerdeki insanlar için çok fazla seçenek yok."

Omuzlarım biraz gevşedi, şükran duygularım kabardı. "Sanırım" dediğimde sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

"Seni yargılamıyorum." Mizahtan yoksun bir of çekti. "Yargılayamam. Çok fazla canavar öldürdüm. Ve bir sürü insan."

Bu beni homurdandırdı ve ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Ve bir sürü uzvunu kestim."

Bir omzunu silkti. "İnsanlar pisliktir. Ve açgözlü olurlar. Eşyalarımı çalmaya çalışmasalar uzuvlarını kaybetmezlerdi. Hepimiz burada hayatta kalmaya çalışıyoruz."

"Evet," diye kabul ettim. Moth'u Çorak Topraklar'da onu soymaya çalışan insanlarla nasıl başa çıktığı konusunda yargılamadım. Özellikle de hepsi ona hemen pislikmiş gibi davrandıkları için.

Eğer insanlar bana Moth'a baktıkları gibi *baksalardı*, etrafta dolaşıp kılıçla vücut parçalarını keserdim.

Kılıcım olduğundan değil. Bir silah şimdi kıyaslandığında biraz ezik hissettiriyordu.

Sol tarafımızdaki evlerden birinden belli belirsiz bir ses geldiği anda yine de onu yakaladım. Moth kılıcına daha yavaş uzandı, keskin gözleri garaj yolunda paslanan kırmızı bir pikap olan belirli bir eve sabitlenmiş olsa bile aşırı endişeli görünmüyordu. İşitme duyusunun bir insanınkinden daha iyi olduğunu biliyordum, bu yüzden aynı eve odaklandım ve ön kapısının açık olduğunu fark ettim.

İçeriden başka bir hışırtı sesi yankılandığında gerildim. Forileun'ların uzun, kıllı bacaklarının kapı çerçevesinin kenarlarında kıvrıldığı görüntüler zihnimi doldurdu. Onların kuduz çığlıkları. Saatlerce tüm vücudumu saran, bacağıma kaskatı ve işe yaramaz hale getiren yakıcı acı.

Bu deneyimi tekrarlamaya pek hevesli değildim, bu yüzden Moth'un kolundan tuttum ve rahatsız edici homurtusunu duymazdan gelerek onu en yakındaki evin çatlak araba yoluna doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı onu evin içine sürükleyip kapıyı arkamızdan kapatırken. "Onu öldüreceğim."

"Her şeyi öldürmek *zorunda değilsin* Güve," diye homurdandım kolundan tutup onu merdivenlerden yukarı çekerken.

"Böylesi daha kolay," diye mırıldandı ama kolunu çekmedi. Onu evin ön tarafındaki yatak odasına çekmeme izin verdi.

"Sadece izleyip ne olduğunu görebiliriz," dedim sabırla, kolunu bırakarak. "Gitmesini bekle. Tamam mı?"

Oflayıp puflayarak odanın öbür ucuna, pencereye doğru yürüdü, perdeleri araladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak orada dikildi.

"Amaç *fark edilmemek*," diye tısladım ona katılırken, aşağıdaki caddeden görünmemesi için onu yana doğru itmeye çalışıyordum.

Bana ters ters baktı ve zayıf bir itiş kakışla karşılık verdi ve ben onu pencerenin kenarına itmeye çalışırken kısa sürede sessiz bir ağız dalaşına dönüştü.

"Beni görmeleri umurumda değil," diye tersledi ve ceketini çekiştirdiğimde elime bir şaplak attı.

"Ve daha fazla lanet olası koçan canavarıyla savaşmak zorunda kalmak istemiyorum," diye tısladım.

"Görmüyor musun?" diye patladı, dirseğiyle karnıma vurdu ve pencereye doğru başını salladı. "O sadece bir myrm. Sana *söylemişim*."

"Ne dedin? Hayır, yapmadın." Onu zayıf bir şekilde geri ittim ve dışarı baktım, sokağın karşısındaki evden çıkan altı güdük bacaklı, at büyüklüğündeki solucan yaratığa bakıyordum. Bu şeyleri daha önce de görmüştüm ve uzun zürafa boyunları ve boş yüzleri beni ürkütüyordu.

Ama ürkek olduklarını biliyordum ve hiçbirinin bir şeye saldırdığını görmemiştim - normalde daha büyük, saldırgan canavarlar tarafından kovalananlar *onlardı*.

"Yani o zararsız şeyi öldürecektin." Başımı sallayarak ve Moth'a onaylamayan bir bakış atarak lafı dolandırdım.

Pembeleşti, "Hayır, öldürmüyordum" diye tersledi. "Az önce onu öldüreceğini söyledin."

"Bu, onun bir myrm olduğunu bilmeden önceydi!"

"*Az önce* bana zaten öyle olduğunu söylediğini söyledin. Ama söylememiştin." Yanakları hâlâ kızarmış bir halde ters ters baktı. "Çok sinir bozucusun."

Sırıttım. Moth'un gözleri ağzıma kaydı, yüzündeki renk derinleşti ve sonra yana kaydı. Neye baktığını görmek için ona doğru baktım, bakışlarım yatağa indiğinde hareketsiz kaldım. Yatak büyüktü. Kalın, tozlu, çiçekli bir yorganla kaplıydı. Oldukça sağlam görünüyordu.

Tekrar Moth'a baktım.

Göğsü normalden biraz daha hızlı yükseliyordu ve sırt çantasının kayışlarını o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri ağarmıştı. Orada sessizce durup birbirimize bakarken kalp atışlarım hızlandı, tenim farkındalıkla karıncalandı.

Gözleri tekrar ağzıma kayınca, düşüncesizce bir adım daha yaklaştım. Moth'un nefesi kesildi, parmakları çantasının kayışlarına dolandı.

Ve sonra birimiz hareket ediyordu. Ya da ikimiz de. Emin değildim. Tek bildiğim Moth'un delinmiş dilinin aniden ağzıma girdiği ve ellerinin ceketimi omuzlarımdan itip çantalarımı da beraberinde götürdüğü, her şeyin donuk bir gümbürtüyle yere düştüğüydü. Ben de aynısını ona yaptım, kılıcı yere düşerken onu çılgınca öptüm.

Yatağa doğru tökezledik ve yorgana uzanıp onu çekerek altındaki küflü ama temiz çarşafı ortaya çıkardım. Zarifçe üzerine tırmanmaya çalıştım ama ağzım hâlâ Moth'unkine kilitliken bu mümkün değildi. Ben geriye düştüm, o da dudaklarıma homurdanarak üzerime çıktı ve hızla tırmanarak kalçalarımın üzerine oturdu.

Ağırlığı zorlanan sikime baskı yaparken ağzımın içinde inledi. Kalçalarım onun altında sıkışmış bir şekilde kıpırdamaya çalıştı ve sonunda öpüşmeyi keserek onu aceleyle sırt üstü ittim, üstüne çıkma *ihtiyacı duydum*. Moth inledi ve beni tekrar öpmek için hamle yaptı, bacakları benimkilere dolanırken ve uzun parmakları saçlarımı kavrarken zor nefes alıyordu.

Elleri aşağıya indi. Gömleğimi yukarı ittiklerini hissettiğimde inledim ve kendimi öpüşmeyi kesmeye zorladım, ağzına karşı nefes nefese kaldım. Aletim pantolonumun içinde sarsıldı, zaten ağırlı bir şekilde sertleşmişti.

"İyi misin?" Homurdandım. Bu, daha önce yaptıklarımızı hızla aşıyordu. Onu acele ettirmek istemedim.

Güve başını salladı, elleri hâlâ sabırsızca gömleğimi yukarı çekiyordu. Çıkarmasına izin vermek için arkama yaslandım ve solgun gözleri göğsümden ve karnımdan aşağıya, pantolonumun içinde gözle görülür bir şekilde zorlanan sikime doğru gezinirken parladı.

Beni tekrar öpmek için hamle yaptı. Yatağa uzandığında onu takip ettim, ellerim sırtımdan aşağı kayarak düğmelerimi ve fermuarımı karıştırmak için aramıza girdi. Uzun parmakları iç çamaşırlarımın içinden sikime dolandığında, ağzına karşı homurdandım ve kalçalarımı bükтім.

Moth öpücüğü kesmeden önce küçük bir ses çıkardı ve hızlı nefesler aldı.

"Sen... çok sertleşmişsin." Sesi kısık ve boğuktu, gözlerinden onu bu kadar çok istediğime hâlâ inanmadığı anlaşılıyordu.

Boğuk bir kıkırdama çıkardım ve onu tekrar öptüm. "Evet."

Parmakları kumaşın üzerinden uzunluğumun haritasını çıkardı. Parmaklarını iç çamaşırlarımın bandından geçirdiğinde titriyorlardı, nefesi

çıplak sikime ilk kez dokunduğunda yakaladım.

İnledim, elini aşağı kaydırıp tereddütle taşaklarımı avuçlayana kadar sikim elinde sarsıldı. Bu beni ürpertti, avuç içi hassas, aşırı ısınmış tenime karşı serindi.

"Charlie." Moth'un nefes nefese ağzıma vuran sesi alt dudağımı ısırma neden olurken sikim yeniden kalktı. "Bunları... Bunları çıkarmak ister misin?"

Kıkırdadım ve arkama yaslandım, Moth'un eli iç çamaşırimdan kurtuldu. "Soyunma fırsatını asla geri çevirmem."

Pantolonumu ve iç çamaşırimi birlikte çıkarmak için ayağa kalkmadan önce aceleyle botlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Moth yatakta uzanmış beni beklerken utanmadan önce -ki utanacağını biliyordum- tekrar üzerine tırmandım ve onu öpmek için eğildim.

Ağzımın içine küçük bir inilti bıraktı, elleri sırtımdan aşağı kayarken sivri dilini soktu, kalçalarımdaya duraksadı, sonra kıcıımı avuçlamak için aşağıya doğru devam etti. İnledim, çıplak sikimi kot pantolonunun önüne sürmemeye çalışıyordum.

"Biliyor musun, oynaşmamızın ertesi sabahı bunu düşünerek kendimi tekrar boşalttım," diye mırıldandım, ağzına karşı sırtarak.

Kıkırdamadan durdu, sonra küçük bir kahkaha attı. Vücudundaki endişeli gerginliğin bir kısmının azaldığını hissettim. "Kendinin mastürbasyon yaptığını düşünerek mi mastürbasyon yaptın?"

Başımı sallarken sırtışı genişledi. "Hayır, senin benim üzerimde kendine dokunduğunu düşünerek mastürbasyon yaptım."

Moth'un nefesi kesildi, uzun parmakları kıcımda sıkılaştı. "Bunu... tekrar yapmak ister misin?" diye sormadan önce önce ağzının köşesini, sonra yanağını öptüm. Ya da başka bir şey?"

Donup kaldığında, ona biraz yer açmak için geri çekildim. Sanki ayağa kalkacağımı düşünmüş gibi elleri kıcımda daha da sıkılaştı.

"Uh..." Sesi biraz titredi, gözlerini kaçırdı. "Ben... Belki sen..."

Sözünü bitirdiğinde sabırla bekledim. Yanlış bir öneride bulunursam ve o da hayır diyemeyecek kadar utanırsa diye öneride bulunmak istemedim. Kollarımın üzerinde ona doğru eğilmeye devam ettim ve gözleri vücudumdan aşağı kayarak tekrar sikime takıldı. Dudaklarını yaladığında sarsıldı.

"Belki... birbirimize yapabiliriz," diye söze girmeyi başardı sonunda, yüzü pembeleşmişti.

Sırıttım, beklenti içimi sıkıyordu. "Öyle mi? Sana dokunmamda bir sakınca yok değil mi?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi ama başını salladı.

Yavaşça topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimi dizlerinin üzerine koydum. "Kıyafetlerini çıkarmak ister misin?"

Moth dirseklerinin üzerinde doğrulup oturdu, solgun gözleri aç bir şekilde bedenimde geziniyordu. Daha önce hiç kimsenin bana böyle bakmadığından emindim - Moth'un yüz hatlarını geren sinirlerle savaşıırken bile bu tür yoğun bir çaresizlikle. Soruma evet deme arzusunun, adım atma konusundaki korkulu kararlılıkla karıştığını görebiliyordum.

Sonunda alt dudağındaki piercingi dişlerinin arasında yakaladı ve başını salladı.

"Hayır, ben..." Sesi sinirden boğuklaşmıştı ve devam etmeden önce yutkundu, "Ben... onları çıkaracağım."

"Zorunda değilsin," dedim hemen ama gömleğinin eteklerine uzanmaya başlamıştı bile.

Onu çekip çıkardı ve sert bir nefes alıp bana bakmadan önce yatağın yanında yere bıraktı. Gövdesi, pembe, kahverengi ve soluk mor pulların yanı sıra çoğunu kaplayan siyah mürekkep dışında oldukça insan görünümlüydü. Harflere benziyordu ama tamamen yabancı bir dilde yazılmıştı ve beynimin deşifre etme umudu yoktu.

Ona bakarken şehvetin yüzümde açıkça görüldüğünden emin oldum. Moth kolumdan tuttu ve dudaklarımı yakalamak için beni geri çekti. Kalbinin göğsünde benimkine karşı çarptığını hissedebiliyordum ve dillerimiz birbirine geçerken yanağını okşamak için bir elimi kaldırdım.

Titreyen elleri bedenlerimizin arasından kayıp fermuarını karıştırırken beni öpmeyi bırakmadı. Beni hararetle öperken dikkatini yaptığı şeyden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum ama pantolonunu indirmeye başlayamadan geri çektim.

"Yorganın altına girmek ister misin?" Çenesini öperek sordum.

Başını sallamadan önce rahatlamış bir şekilde iç çektiğini duydum. Birbirimizden çok fazla uzaklaşmadan yorganı aşağı itmek için hızlıca manevra yaptık ama yorganı tekrar üzerimize çekmeden önce ona sıırıttım ve "Botlarını çıkarmamı ister misin?" diye sordum.

Bana küçük, gergin bir gülümseme attı. Sesi kısıktı, "Evet. Teşekkürler."

Ama bağcıklarını çözmek için uzandığımda sertleşti ve kolumu tuttu. "Bekle." Kolumu bırakarak hareketsiz kaldım. Botlarına bakarken yüzü acı içindeydi.

"Çoraplarını çıkarabilirsin." Kıkırdadım, dizini okşadım. "Ama pantolonunu çıkarmak istersen..."

"Evet." Boğazını temizledi ve koyu pembe bir renge büründü. "Belki... Belki sen biraz uzanırsan ben de... soyunurum."

"Elbette." Üzerinden kalkıp yorganı ikimizin üzerine çektim ve onun yanına sırt üstü uzandım.

Moth doğrulup oturdu, botlarını ve çoraplarını çıkarıp yere bırakırken sırtı kavisli, mürekkep kaplı bir kalkandı, sonra arkasına yaslanıp çarşafın altından pantolonunu indirdi. Yüzü hâlâ kızarmıştı ve çıplak halde bana döndüğünde boğazı tekrar tekrar titriyordu.

Yanıma kaydım ve eğildim, onu öperken yanağını avuçladım. Moth'un uzun parmakları yanımdan kalçama doğru inerken içim ürperdi ve sonra bana bastırana kadar yaklaştı. Sertleşmiş sikime karşı ondan gelen herhangi bir sertlik hissedemiyordum ama vücudundan yayılan yoğun bir ısı vardı. Ve daha da yaklaştığında, nefesleri ağzıma karşı düzensizleşti, şaftımın alt tarafı kayganlığa sürtündü ve beni içgüdüsel olarak inletti.

Öpüşmeden duramıyorduk. Her öpücük daha da derinleşiyor, ıslanıyor ve ben kolumu sırtına doğru kaydırıp kürek kemiğini kavramadan önce yan tarafını sıktıkça daha da çılgınlaşıyordu. Kıcını gerçekten hissetmek istiyordum, ne kadar sıkı ve sert göründüğünü hatırlıyordum ama kuyruğuna yaklaşırsam gerilmesini istemiyordum. Parmak uçlarımda, omurgasından aşağı doğru uzanan yara izli sembolleri hissedebiliyordum.

Moth ağzımın içine aç bir ses çıkardı ve daha da yaklaşarak dizini kalçalarımın arasına kaydırdı. Kalçasının arkası kesime değdiğinde ürperdim ve bacağıma kalçasına doğru kaydurdım.

Küçük bir inilti çıkardı ve sırt üstü yuvarlandı, beni de yanına aldı, bacaklarımız birbirine dolandı ve o ıslak sıcaklık uyluğuma sürtündü. Aletim kalçasına doğru sarsıldı ve öne doğru eğildiğimde cildine bulaşan pre-cum sızdırdı. Çarşafın bellerimizin etrafında toplanmıştı ve dillerimiz açlıkla birbirini iterken göğsünün benimkine doğru kabardığını hissedebiliyordum.

"Kahretsin, sana dokunabilir miyim?" Çenesini ve boynunu çılgınca öperek yalvardım.

Bana ne istediğini söylemesini beklemem gerektiğini biliyordum ama onun için çok çaresizdim. Aletim gerildi, sıcak tenine değen her fırça beni zevkten titretiyordu. Şimdiden terlemeye başlamıştım, yorgan vücut ısıımızı hapsediyordu ama onu itmeyecektim.

Moth nefes nefese kalmıştı, ben boynundan aşağı ıslak, emici öpücükler bırakırken parmakları endişeyle saçlarımda geziniyordu. Yutkunurken adem elmasının sallandığını hissettim ve kendimi geriye yaslanıp ona bakmaya zorladım.

"Ya da daha önce yaptığımız şeyi yapabiliriz." Sesim şehvetten kısılmıştı ve ona gülümsemeden önce boğazımı temizledim. "Boşalmam uzun sürmez. O kadar sertim ki acıtıyor."

Güve'nin sivri dili dudaklarını kaydırmak için dışarı çıktı. "Evet, ben de."

Onun bu sözleri üzerine, beynime kısa devre yaptıran ıslak sıcaklığın yanı sıra kalçamda sert, nabız gibi atan bir uzunluk hissettiğimi fark ettim. Umutsuzca aşağı bakıp onu çıplak görmek istedim ama kendimi buna zorladım, bunun yerine başımı eğip onu usulca öptüm.

"Ne yapmak istiyorsun?" Mırıltıyla sordum.

Moth'un parmakları omuzlarımin üzerinden kayarak saçlarımin arasından geçti ve beni zevkten titretti. Dudaklarını tekrar yaladı, ifadesindeki korku çaresiz arzuyla savaşıyordu.

"Ben... bana dokunmanı istiyorum." Sesi sinirden titriyordu.

Başımı salladım ve bileğini kavramak için uzandım, avucunu öpebilmek için aşağı indirdim. "O zaman sen de elimi tut ve bana yerini göster. Yorganın altında kalacağız."

Beyaz dişleri dolgun alt dudağına battı ve oradaki piercingi yakaladı. Parmakları elimi sıkıca kavradı ama hareket etmedi.

Yüz ifadesinin kapandığını gördüğümde içim daraldı. Gözlerini kaçırdı.

"Bu hiç adil görünmüyor." Sesi tahtaya dönmüştü ama hâlâ kararsızdı. Bana dönüp bakmadan önce çenesi kararlılıkla sıkılmıştı. "Neye bulaştığını görmelisin. Ve eğer hoşuna gitmezse durabiliriz."

"Güve, yapmak zorunda değilsin."

"Hayır." Elimı bıraktı ve beyaz saçlarını kızarmış yüzünden geriye doğru itti. "Ben... normal değilken, sen daha... görmemişken bana dokunman adil değil."

Ben daha itiraz edemeden hafifçe irkildi ve düz bir sesle ekledi: "Ve senin bu işe girip girmediğini bilmeyi tercih ederim."

başka."

"Güve, sana daha önce de söyledim," diye başladım kısık sesle, "*seni* aynen olduğun gibi istiyorum. İçinize sinmeyen hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz. Endişelenmene gerek yok-"

"Beni bundan vazgeçirme," diye bağırdı gözlerini sıkarak. "Sadece... yap şunu. Bakabilirsin."

Kıpırdamadım, kalbim kararsızlıktan güm güm atıyordu. Gördüğüm hiçbir şeyi beğenmemek gibi bir endişem yoktu ama Moth'un kendini fazla zorlayıp pişman olmasından endişeleniyordum.

"Charlie, lütfen," diye boğuk bir sesle konuştu, ben hâlâ kıpırdamamışken, kolunu gözlerinin üzerine attı. "Sadece yap şunu. Ve sonra -eğer ilgilenmiyorsan, sadece... hiçbir şey söyleme. Bu hiç olmamış gibi davranınız."

O burada hayatında ilk kez başka birine tamamen açık bir şekilde yatarken benim sessizce kalkıp gideceğimi düşünmesi boğazımı acıttı.

Moth'un hızlı, endişeli nefes alışları odanın sessizliğinde yüksek sesle duyuluyordu. Yavaşça geri çekilip topuklarımın üzerine oturdum, çarşafar arkamda baldırlarının etrafında birikti. Kolunu gözlerinin üzerinde tutuyordu ama çenesinin ne kadar sıkı olduğunu görebiliyordum.

Bakışlarımı vücudundan aşağı kaydırdım. Göğsünü ve karnını zaten görmüştüm - zayıf kaslı ve güzeldi, koyu mürekkebin arasında soluk tenini süsleyen pul lekeleri vardı. Ama onun endişelendiği şey bu değildi.

Gözlerimin aşağıya kaymasına izin verdim, aletim sadece onun muhteşem vücuduna bakmaktan acı verici bir şekilde tekrar sertleşti.

Gerçekten de bir siki vardı. Uzun ve inceydi, baş kısmı pembe renkteydi - en ucunda küçük bir yarık yoktu. Bunun yerine, insan görünümlü bir frenulumda sona eren mantarlaşmış başın alt tarafında uzun bir yarık vardı. Hassas görünüyordu ve berrak sıvı ondan sızıyor ve zaten kaygan olan ve her tarafı parlayan uzunluğundan aşağı doğru kıvrılıyordu.

Aletin kasık tümseğindeki bir yarıktan çıktığını gördüğümde nedenini anladım. Islaktı ve hafifçe şişmişti, sikinin tabanı ve başıyla aynı pembe renkte kızarmıştı. Kuyruğu bacaklarının arasında yatağa yaslanmıştı, ucu heyecanla gümbürdüyordu.

Bakışlarım otomatik olarak sikine kaydı, görünce ağzım sulandı. Uzunluğunu saran narin damarlar vardı, ama aynı zamanda her yerinde hafif bir doku görebiliyordum, neredeyse pulları gibi, ama biraz daha pürüzsüz.

Derisindeki pullar ağırlaştı ve uyluklarının üst kısımlarında ve kasık tepesinin etrafında daha belirgin hale geldi. Bacaklarının çoğunu göremiyordum ama ilk düşündüğümde daha insanlık dışı olduklarını fark ettim. Neredeyse tamamen pembe ve kahverengi pullarla kaplıydılar, ellerimi hafifçe üzerlerine koyduğumda derileri sertleşiyordu.

Moth bu dokunuşla sarsıldı, sessiz kalırken dişleri alt dudağına gömüldü. Sertçe yutkundum ve ellerimi dar kalçalarına doğru kaydırđım.

"Mükemmelsin," diye mırıldandım, parmaklarımı içine sokmamak ve ona daha sıkı sarılmamak için kendimi zor tuttum. "Sana dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, Moth. Eğer hâlâ istiyorsan."

Boğazından boğuk bir ses çıkardı ve sonunda kolunu çekti, bana baktığında gözleri gergindi. Bakışlarında görebildiğim zayıf, korkulu umut göğsümü sızlattı.

Dudaklarını yaladı. "Sen... Ben istiyorum. Eğer istersen."

Bir kahkaha attım ve elimi sikimin etrafına sarmadan önce kalçasını sıktım. "Sanırım *kesinlikle* istediğim çok açık."

Yumruğumu sikimde birkaç kez aşağı yukarı kaydırırken gözleri beni izlemek için aşağıya kayınca Moth'un nefesi kesildi. Beni ne kadar acı verici bir şekilde sertleştirdiğini görmesini istiyordum. Onu ne kadar çok istediğimi. Nabzım boğazımda atıyor, tenim terden diken diken oluyordu.

Kendi siki sarsıldı, gururlu ve kızarmış bir şekilde duruyordu. Yarıktan daha fazla ön sakız fışkırdı ve uzunluğundan aşağı kaydı. İnledim ve hemen boşalmamak için şaftımın tabanını sertçe kavradım.

"Emin misin?" Kendimi sormaya zorladım, sesim çakıllı çıkıyordu. "Bana ne istemediğini söyle. Sınırların dışında bir şey var mı?"

Moth titreyen bir nefes alarak başını salladı. "Hayır, hiçbir şey... Ve evet. Eminim."

Yırtıcı bir canavar gibi hemen üzerine atılmamaya çalışarak derin bir nefes aldım, sikimi bıraktım ve onu öpmek için öne doğru eğildim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Charlie

Açlıkla öpüşürken, daha aşağılara dokunmadan önce onu rahatlatmak için avuç içimi yan tarafına doğru kaydardım.

Moth titriyordu ama ağzımın içinde inledi ve ellerini sırtımdan aşağı kaydırarak tekrar kıcımlı avuçladı. Beni kendine doğru çekip kalçalarımı onunkilere bastırmadan önce kalçalarının daha da açıldığını hissettim. Aletlerimiz birbirine kayıyordu, onunki çok sıcak ve kaygandı, beni zevkle inletiyordu.

Elimi yan tarafına götürdüm, parmaklarımı kıcının kıvrımlarına soktum ve kalçasını kendime doğru çektim. Elimi yavaşça önüne doğru kaydırduğımda gerildi, ben de hareketsiz kaldım. Ama sonra başını salladı ve beni daha sert öptü. Parmakları kıcımın yanaklarını ısırarak biraz araladı ve deliğim kasılırken inlememe neden oldu. Kıcıyla oynayıp oynamayacağını merak ediyordum ama önce bu engeli aşmamız gerekiyordu.

Parmaklarımı sikinin etrafında kıvırdığımda, Moth ağzıma karşı titreyen bir nefes verdi.

"Tamam mı?" Yumruğumu yavaşça aşağı yukarı kaydırarak mırıldandım.

Başını salladı, sonra başparmağım sikinin alt tarafındaki uzun yarığı okşadığında hırıltılı bir nefes verdi. Çok kaygandı, küçük patlamalar halinde sıvı akıyordu. Tadının nasıl olduğunu merak ettiğimde ağzım sulandı. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Ne kadar çekici olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Onu kısa süreliğine serbest bırakarak elimi kaldırdım ve başparmağımdaki ön spermi emdim, Moth beni izlerken titrek bir nefes verdiğiğinde sikim sarsıldı, soluk gözleri ağırlaştı.

"Kahretsin, çok ateşlisin," diye homurdandım, sonra onu tekrar öptüm ve elim bedenlerimizin arasına girip sikini kavradı.

Ona mastürbasyon yaparken avucumun içinde zonkladığını hissedebiliyordum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve Moth'un vücudu ağzıma karşı nefes alırken seğiriyordu. Parmaklarımın altındaki pürüzsüz ama dalgalı doku sikimin bolca sızmasına neden oluyordu ve Moth'un kalçalarının titremesine ve kalçalarının esnemesine neden olduğu için başparmağımı yarıktan yukarı aşağı kaydırmak için başa dönmeye devam ettim.

Sikini okşamaya zaten bağımlıydım ama onun insani olmayan diğer yanlarını görmezden geldiğimi düşünmesini istemiyordum. Onu okşamaya devam etmek istesem de kendimi bırakmaya zorladım, elimi aşağıya doğru kaydırıp parmaklarımı yarığının üzerinde gezdirdim. Tepkisine odaklanıp onu çok fazla zorlamadığımdan emin olurken bile kaygan sıcaklığıyla inledim.

Moth bir inilti çıkardı, kalçaları daha da açıldı. Ona dokunuşumu izleyebilmek için başımı eğmekten kendimi alamadım, parmaklarımın onun üzerinde kaydığını, sikinin demir çubuğunun elimin topuğuna ve bileğimin iç kısmına süründüğünü görünce sıkılmış dişlerimin arasından inledim.

Kendi aletim ihtiyaçtan damlıyordu ve onunkinin sadece birkaç santim üzerinde duruyordu. Çılgınca boynunu ve göğsünü öpmeye başladığımda, onu tatmak ve dilime karşı her şeyini hissetmek için duyduğum tekil ihtiyaç her şeyi geçersiz kıldı.

Küçük pembe bir meme ucuna ulaştığımda kendimi durmaya zorladım, dilimi etrafında döndürdüm ve yukarıdan Moth'un nefesini duydum.

"Ağzımı senin üzerinde kullanabilir miyim?" Sesim çakıl yiyormuşum gibi çıkıyordu. Parmaklarımı tekrar shaftından yukarı kaydırduğımda parmaklarım kaplanmıştı.

Moth'un nefesi titreyerek kesildi. "İstiyor musun?"

"Sikeyim evet," diye inledim, diğer meme ucuna geçtim ve hararetle emdim. "Eğer istersen. İstemiyorsan da sorun değil."

"Hayır, ben..." Moth'un siki elimde seğirdi, parmakları saçlarımın arasından geçti. "Yapmanı istiyorum. Ben hiç..."

Daha önce bunların hiçbirini yaşamadığını biliyordum. Ona ne kadar iyi hissettirebileceğini gösteren kişi olabilmek beni çılgına çeviriyor, boşta kalan elimin vücudunda çılgınca hareket etmesine neden oluyordu; pullu kalçasından aşağı kayıyor, sonra kalçasından yukarı çıkıp sıkı karnını okşuyordu.

"Eğer durmamı istiyorsan, söylemen yeterli." Karnından aşağıya doğru öpmeye başlamıştım bile, eskisi kadar yavaş olamayacak kadar çaresizdim.

Moth kontrolsüzce titriyordu, nefesleri hızlı ve düzensizdi ama başımı aşağı eğdiğimde parmakları saçlarımda sıkılaştı. Islak, emici bir öpücükle başını ağzıma almadan önce sızan sikinin üzerinde yaladım ve tadına bakarak inledim. O kadar hızlı bir nefes aldı ki neredeyse boğulacaktı, vücudu titriyor ve taze pre-cum fişkırıyordu.

"Siktir," diye mırıldandım dilimi sikinin alt tarafına doğru kaydırmadan önce.

Kollarımı kalçalarına dolayarak, yarığını yalayıp dilimin sıcaklığını hissederken onları nazikçe araladım. Güve bir ses çıkardı

Boğuk bir ses çıkardı ve kalçalarını daha da açtı, ben dilimin ucunu onun üzerinde gezdirirken vücudu titriyordu, sikinin alt tarafı burnuma sürtünüyordu.

Islaklığı ağzımı ve çenemi kapladı. Tek tadabildiğim, koklayabildiğim ve hissedebildiğim oydu ve bu bağımlılık yapıyordu. Dilimi yarığının her iki yanında gezdirdim, ıslaklığı yaladım ve iç uyluklarına yayılan daha sert pulları hissettim.

"Oh sh-sh-shit." Moth'un sesi boğuk ve nefessizdi, parmakları saçlarımı daha da sıkıyordu.

Dilimi horozunun uzunluğuna geri kaydardım, tadı ve ne kadar sert olduğu için inliyordum. Zonkladığını hissedebiliyordum. Başına ulaştığımda, parmaklarımı kaygan tabanın etrafına sardım ve sıktım, başparmağımı aşağı doğru izleyerek yarığından çıktığı yeri fırçaladım.

Moth boğuk bir ses çıkardı, kalçaları yukarı doğru gerildi. Hâlâ iyi olduğundan emin olmak için yukarı baktım, güzel yüz hatlarını sıkılaştıran yoğun zevki gördüğümde gözlerim ağırlaştı. Sikinin ucunu öptüm, sikinin başının altından aşağıya doğru uzanan yarığı yalarken bakışlarını tuttum.

Daha da fazla pre-cum ağır darbelerle sızıyor, ben onu yalayana kadar uzunluğundan aşağı doğru izliyordu. Dilimin sivri ucunu başındaki yarıktan yukarı doğru okşayıp tam içine daldırdığımda, Moth'un dudakları hırıltılı bir nefesle aralandı.

Vücudu titriyordu. Elleri saçlarımı daha sıkı kavradı ve yumruğumu sikinin başında bir kez aşağı yukarı kaydırduğımda, kalçaları yataktan yukarı doğru gerildi.

Uzun bir akıntı halinde sikinden fişkırان sıcak dölleri yüzümün alt yarısını kaplarken o da kısık bir iniltiyle boğuldu. İnleyerek usulca güldüm ve son fişkırımları yakalamak için başını ağzıma aldım, onun tadıyla inledim. Parmaklarımın altında siki zonkluyordu ama sonunda fişkırması durduğunda, acınası bir ses çıkardığını duydum.

"Siktir, özür dilerim," dedi titreyerek.

Başımı kaldırıp baktığımda bir eliyle kızarmış yüzünü kapattığını, diğer eliyle de saçlarımı bırakıp çarşafı sıkıca kavradığını gördüm.

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, yanağımdan süzülen döl ağzımın kenarına gelince dudaklarımı yaladım. "Üzgün müsün? Neden?"

"Çünkü ben..." Moth bana baktı ve tekrar pembeleşerek gözlerini hızla kaçırdı. "Seni uyarmalıydım." Yerden gömleğini almak için döndü ve bana uzattı. "Bununla temizle."

Güldüm ve doğruldum, gömleği alıp tekrar yere bıraktım. "Yüzüme boşaldın diye sinirleneceğimi mi sanıyorsun? Bu çok ateşliydi."

Demek istediğimi tekrarlamak için çenemdeki döleri başparmağımla sildim ve ağzıma aldım. Moth'un gözleri beni izlerken parladı, hâlâ zor nefes alıyordu.

Kalanını kolumla sildim, böylece öne doğru eğilip onu öpebildim. Ağrıyan sikim onunkine sürtündü ve dillerimiz birbirine kayarken ağzının içinde inledim. Moth da beni umutsuzca öptü ve kollarını boynuma doladı.

"Tadın gerçekten çok güzel Güve," diye mırıldandım ağzına karşı, titrek bir nefes çekince sııttım.

"İnanamıyorum... o kadar hızlı geldim ki," diye mırıldandı utanarak.

"Ee?" Boynundan ve göğsünden aşağıya doğru öptüm, sonra daha aşağıya, sikinin hala dışarıda ve sert olduğunu, pembe ve parladığını görünce ağzım sulandı.

"Çok mu hassassın, yoksa devam etmek mi istiyorsun?" Yumruğumla kaygan uzunluğunu okşarken alçak bir mırıltıyla sordum, Moth'un dudakları hızlı bir nefesin etrafında ayrıldığında kendi horozum sarsıldı.

"Devam et," diye mırıldandı hemen, sonra dudaklarını yaladı. "Ama ben... ben de sana dokunmak istiyorum."

"Benim için bir dakika sonra endişelenebiliriz," diye homurdandım, onu ağzıma almak için başımı eğmişim bile.

Parmağımlı yarığının üzerinde gezdirmek için yumruğumu sikinden aşağı kaydurdım. Çok ıslaktı ve parmağımın ucunu içine daldırdığımda ne kadar ateşli olduğunu görerek inledim. Parmağımlı daha derine kaydurdım, nefesini emerken sikinin etrafını sıkıca sardığında içimden inledim.

Sikinin kökünü içeride hissedebiliyordum ve Moth sert bir inilti çıkarıp sertleşene kadar parmağımın pedini üzerinde kaydurdım, uzunluğunu haritalandırdım.

Hemen hareketsiz kaldım, geri çekilmek üzereydim ama titredi ve "İşte" diye inledi.

Sikim bacaklarımın arasında zonkluyordu. Parmağımlı tekrar üzerinde gezdirdim ve küçük, kabarık bir yumru hissettiğimde, zevkle bağırdı ve titreyen kalçalarını daha geniş açtı.

"Siktir, işte," diye nefes nefese kaldı, parmakları saçlarımda sıkıca kenetlenmişti. "Oh kahretsin
_"

Uzun, yüksek sesli bir inilti çıkardı. Başını geriye attığını, göğsünün kabardığını görmek için tam zamanında baktım. Ve sonra kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi.

Bir eli saçlarımdan ayrılıp yatak başlığının üzerine uzandı, böylece kendini aşağı itip parmağımın üzerinde kendini becerbildi. Aleti ağzımın içinde nabız gibi atıyor, sürekli ön sperm akıtıyordu.

Hızla ikinci parmağımı da ilk parmağımın yanına soktum ve kalçalarının çılgın temposuna uyarak onu hızla becermeye başladım. Her sert nefeste inliyordu, sesi gittikçe yükseliyordu. Umutsuzca inledim ve ağzımı yarığına çılgınca sokarak başını dillemek için sikinin üzerine kaydardım.

Parmaklarımdan onun içinde çıkardığı kaygan ses neredeyse boşalmama neden oluyordu, sikim açlıkla havada sallanıyordu. Kahretsin, *çılğına* dönmüştü, sanki yılların bastırılmış ihtiyacını sonunda serbest bırakmıştı.

"Siktir. Charlie-"

Moth'un boğuk, zevkten sıırıslam olmuş sesiyle ismimi duyunca inledim. Pompalayan parmaklarımı hiç yavaşlatmadan, ona bakmak için ağzımı sikinden kaldırdım.

"Benim için tekrar boşalacak mısın, Güve?" Homurdandım, sonra dilimi ağlayan yarığının üzerinde kaydırmak için başımı eğdim.

"Siktir," diye hıçkırdı, siki gözle görülür bir şekilde zonklarken kalçalarının hareketleri sarsıldı.

Parmaklarımdan etrafında kenetlendiğini hissettim, vücudu sertleştikçe o küçük çıkıntı şişiyordu. Onu daha hızlı okşadım ve sikini tekrar ağzıma aldım. Moth'un sırtı acı dolu bir çığlık atarken kavislendi ve siki ağzımda esnemen ve uzun dölleri fişkırtmaya başlamadan hemen önce parmaklarımı taze bir ıslaklığın kapladığını hissettim.

Orgazmını mümkün olduğunca uzatmak için parmak uçlarımı o noktanın üzerinde kaydırarak ve emerek onun etrafında içimden inledim. Şiddetle sarsıldı, vücudu nihayet rahatlayana ve siki ateşlemeyi kesene kadar sert, boğuk sesler çıkardı.

Titrek nefesler alırken bir yaprak gibi titriyordu, avuç içi nihayet yatak başlığını terk etti ve kalçaları yatağa geri gömüldü. Parmaklarımı yavaşça çekip sikini bıraktım ama uzunluğuna sokulmaktan kendimi alamadım.

Ona bakarken titreyen kalçasını öpmek için başımı çevirdim. "İyi misin, bebeğim?"

Moth sonunda başını kaldırdı ve şaşkın gözlerle bana bakarken dudağını ısırdı. Gözlerinin cam gibi olduğunu gördüğümde içim acı dolu bir düğüme dönüştü ve ereksiyonum anında söndü.

Çenesi titrediğinde hızla doğruldum ve sonra zayıf bir hıçkırık çıkarırken yatakta debeleniyordum.

"Siktir, Moth-"

İki eliyle yüzünü kapattı ve gözlerimi yaşartan sert, iç burkan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yanında diz çöktüm, onu teselli etmek için çırpınıyordum ama istediği şeyin bu olup olmadığını bilmiyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Çok özür dilerim, Moth-"

"Hayır," dedi, sesi kalındı ve ellerinin arkasında boğuklaştı. "Ben-Ben-Ben-Ben değilim, özür dilerim."

Tekrar hıçkırdı ama bana doğru döndü, ben de ona dokunmamaya dikkat ederek hemen yanına uzandım. Ama sonra yüzünü göğsüme gömdü ve kolunu bana sımsıkı sararak kontrolsüzce tenime doğru ağlamaya başladı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, göğsüm ağrıyordu. Başının tepesini öptüm ve kokusunu içime çekmek için burnumu oraya bastırdım.

"Özür dilerim," diye söze başladı. "Neden ağladığımı bilmiyorum."

Ama ben anladım. Sonunda hayatında ilk kez birine karşı savunmasız kalmasına izin vermişti. Vücuduyla ilgili tüm korkularını ve güvensizliklerini bir kenara itmeye ve birinin ona dokunmasına izin vermeye kendini zorlamıştı. Onu gördüm.

Umutsuzca pişman olmamasını umuyordum. Bu her şeyin sona ereceği anlamına geleceği için değil, Moth'un bunu düşünmesi ve bundan nefret etmesi düşüncesine katlanamadığım için - ona dokunmama izin vermesinden nefret ettiğim için. Eğer yaparsa bunun suçluluğunu hayatımın sonuna kadar taşırdım.

Sakinleşmesi uzun zaman aldı. Sonunda sakinleştğinde, geri çekilip oturmadan önce vücudunun gerildiğini ve yüzünü kabaca ovaladığını hissedebiliyordum.

"Tanrım, ben var olan en kötü... sikiş arkadaşayım." Ellerine bakarken yüzü kızarmış ve gözyaşlarına boğulmuştu, sırtı bir kalkan gibi kamburlaşmıştı.

"Hayır, değilsin," dedim kısık sesle, doğrulup avucumu sırtına dayadım.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, pantolonuna uzanıp yorganın altından sarsak hareketlerle giyerken sesi sertti. "İner inmez ağlamaya başlayan başka sevgililerin oldu mu?"

Yataktan kalktı ve gömleğini kapığı gibi başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Ne yapacağımı bilemeden yatakta öylece oturdum. Peşinden gidip ona bunun önemli olmadığını söylemek istedim ama belli ki utanmıştı ve yalnız kalmak istiyordu.

Yine de peşinden gitmeli miydim? Tedirgin bir şekilde elimi saçlarımın arasından geçirdim ve giyinmek için ayağa kalktım ama dışarı çıkmak yerine yatağın ucuna oturdum. Kendimi bok gibi hissediyordum. Onu ağlatmışım. Bu çok kötü bir fikirdi. Daha önce hiç kimseyi öpmediğini fark ettiğim anda buna bir son vermeliydim.

Suçluluk duygusu içimde çalkalanarak irkilmeme ve ayağa kalkmama neden oldu. Yüzümü sildim, yanaklarımdaki kirli sakalların parmaklarımı çizdiğini hissettim. Çantamdan usturayı ve sabunu alarak, beni sakinleştireceği umuduyla tıraş olmak için banyoya girdim.

İşim bittiğinde Moth hâlâ ortaya çıkmamıştı ve kendimi daha da kötü hissediyordum. Odada volta attım, sonra Moth'un çoraplarını ve botlarını yerde görünce durdum. Muhtemelen ayakları görünür halde buraya geri dönmek zorunda olduğu için stres yapıyordu.

Yeterince beklediğime karar vererek onları aldım, çantamı omuzladım ve kapıyı açmak için odayı geçtim. Etrafta dolaştığını duyamıyordum ve tekrar ortadan kaybolup kaybolmadığını merak ettiğim için korkuyla kendimi sıktım. Merdivenlerden inerken ayak seslerimin duyulabilir *olduğundan* emin oldum, böylece hâlâ buradaysa geldiğimi anlayacaktı.

Onu oturma odasında, sırtını kanepenin önüne dayamış bağdaş kurmuş otururken buldum. Onu görünce rahatlayarak omuzlarım çöktü, hatta ayaklarını hızla içeri çekip bacaklarının altına sokarak gizledi.

Hiçbir şey söylemedi, ben de dikkatlice odayı geçtim ve doğrulmadan önce botlarını ve çoraplarını yanına koydum.

"Bize yemek hazırlayayım," dedim ve sırt çantamın askısını tutarak mutfığa yöneldim.

"Bize yemek yap" derken kaseler bulup içlerine soğuk konserve spagetti doldurmayı kastetmişim. Yemeklerimiz hazır olduğunda bile, belki daha fazla zamana ihtiyacı vardır diye bir süre daha etrafta dolandım, dolapları karıştırdım ve çatal bulamıyormuş gibi davrandım.

Onun yavaşça mutfığa girdiğini duyduğumda gerilmemeye çalıştım. Tezgâhtan dönmeden önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kaseleri elime aldım.

Onları masaya taşıyıp otururken şakayla karışık, "Kusura bakmayın, berbat bir aşçıyım," dedim.

Moth ilk başta kıpırdamadı, hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Kasesini ve çatalını karşımdaki koltuğa koyarken ona bakmadım.

yanıma oturmak istemedi. Aç olmadığım halde yemeye başladım. İçim hala suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu.

Sonunda karşıma oturdu ve gözlerini kâsesine dikti. "Özür dilerim," diye mırıldandı uzun dakikalar süren sessizliğin ardından.

Başımı salladım, başımı kaldırmadan, "Özür dileyecek bir şey yok. *Ben özür dilerim*. Bunun... çok fazla olduğunu fark etmeliydim."

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. Yüzünün pembeleştiğini görmek için ihtiyatla baktım ama kelimeleri zorla çıkardı. "Bayıldım. Yaptığımız şey, senin yaptığın şey. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Neden bilmiyorum..."

Sustu ve endişeyle yüzünü ovuşturdu, sonra nihayet çatalını aldı ve soğuk spagettiden bir lokma aldı. Sevdiğini söylediğini duyunca yoğun bir rahatlama hissetti. Ve eğer bunu tekrar yapmak istiyorsa, umarım bu pişman olmadığı anlamına geliyordu.

Boğazımı temizledim, yemeğimle oynuyordum. "Biriyle ilk kez seks yapmak her zaman bunaltıcıdır. Buna duygusal bir tepki vermekte yanlış bir şey yok."

"Ama ben mahvettim," dedi sefilce. "Sen bile..."

Ağzım bir karış yukarı kalktı. "Yani? Bu bir takas değil. Güven bana Moth, bayıldım. Hiçbir şeyi mahvetmedin." Sormadan önce tereddüt ettim, "Yanına oturabilir miyim? Yoksa bu gece yalnız mı kalmak istiyorsun?"

"Hayır, ben-evet." Yutkundum, yüzü hâlâ kızarmıştı. "Sorun değil. Yapabilirsin."

Bu çok tutarlı bir cevap değildi ama yavaşça ayağa kalktım ve kasemi onun yanındaki koltuğa taşdım. İçgüdülerime güvenerek yemeye devam etmeden önce eğildim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

Moth sessiz bir nefes verdi ve tekrar yemeye başladı. Birkaç dakika sonra, boştaki elinin masanın altındaki bacağıma temkinli bir şekilde süründüğünü ve parmaklarının benimkilerin arasından geçtiğini hissettim.

Yutkundum, göğsüm ağrıyordu ama onu utandırır diye bu konuda yorum yapmadım. Sessizlik içinde yemeğimizi bitirirken elini sıkıca tuttum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Charlie

Moth'a karşı hissettiklerimin çoktan sıradan bir fiziksel çekimden daha derin bir şeye dönüştüğünü biliyordum. Seks yapmamıza verdiği yoğun duygusal tepkiye tanık olduktan sonra nasıl olmasındı ki? Bunu neden yaptığını bilmek - kendisi hakkında ne hissettiğini ve bana karşı bu kadar savunmasız olmak için cesaretini toplamak için ne gerektiğini bilmek. Herhangi biriyle.

Bunun farkına varmak beni dehşete düşürdü. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Tanrı aşkına, o başka birine aşıktı. İkimiz de bunun sıradan bir şey olacağını düşünerek bu işe girmiştik -her ne kadar o kadar da sıradan hissettirmese de.

Bu kolay ve rahat bir sevişme olmayacaktı ama bu, buna bir son vermek istediğim anlamına gelmiyordu. Hâlâ Moth'u şiddetle istiyordum ama bu sadece cinsel tatminden daha fazlasıydı. Ne kadar çekici olduğunu görmesini istiyordum. Benimle daha fazlasını istemese bile onu olduğu gibi isteyen biri olduğunu.

Yemek boyunca elimi tutmasına rağmen, yemekten sonra içine kapandı. Yemeğimizi bitirdiğimizde ayağa kalktı ve kaselerimizi topladı, oturma odasına çekilmeden önce yemek için teşekkür mırıldandı.

Bir süre masada kaldım, ne yapacağımdan emin değildim. Chicago'da bir paket kâğıt almış ve şehirdeki berbat odalarımızda birkaç geceyi Moth'a poker oynamayı öğreterek geçirmiştik ama bu gece bunu yapabileceğini sanmıyordum.

Yapacak başka bir şey yoktu. Sonunda oturma odasına girdim ve yatak odasından çantasını aldığını ve kanepenin önünde yere oturmuş, kılıcını dikkatle biletiğini gördüm. Başı öne eğikti ve kapıda olduğunu fark ettiğinde omuzlarının gerildiğini gördüm ama başını kaldırıp bakmadı.

Tamam, beni yanında istemiyordu. İçimdeki acıyı görmezden gelmeye çalıştım ve "Yorgunum. Duş alıp yatacağım." dedim.

Hava yeni kararıyordu ama Moth'un bir tür gece görüşü olduğunu biliyordum. Oda loşlaştıkça kendine zarar vermekten endişe ediyor gibi görünmüyordu ve ihtiyaç duyarsa çantasında yeni pilleri olan el fenerinin olduğunu biliyordum.

"İyi geceler," diye mırıldandım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Bunu bana mırıldandığını duydum ve soyunup buz gibi duşun altına girdiğimde ne hissedeceğimi bilemedim. Yaptığımız şeyi sevdiğini ve tekrar yapmak istediğini söylemişti ama yemekten sonra kendi içine çekilmişti. Belki de her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Onu zorlamayacaktım, o yapana kadar bu konuyu açmayacaktım.

Oda o kadar sıcaktı ki yatağa girmeden önce sadece yeni boxer külotumu giydim. Çarşaf lar Güve gibi kokuyordu ve aletim hemen sertleşmeye başladı, taşak larım dolgun ve hassas hissediyordu. Ama bunu görmezden geldim, yanıma kaydım ve gözlerimi kapatmaya zorladım.

Yatağın arkama doğru eğildiğini hissettiğimde uyandım. Oda zifiri karanlıktı, açıkta kalan omzuma değ en serin hava titrememe neden oldu.

Moth'un sırtıma yaslandığını hissettiğimde içim zevkle kıpırdandı, kolları göğsümü sarmak için uzandı. Sıcak dudakları çıplak kürek kemiğime değdiğinde, bu kez soğuktan değ il ama yine ürperdim.

Arkamı dönüp onu öpmek ya da ona sıkıca sarılmak için çaresizce dudağımı ısırırken bile kıpırdamadım. Uyanık olduğumu bilip bilmediğini bilmiyordum ve hâlâ uyuduğumu düşünüyorsa onu utandırmak istemiyordum.

Ama sonra kısık ve boğuk bir sesle "Charlie" diye mırıldandı. Nefesimi bıraktım ve eli omzuma doğru kayarak beni kendine çekince beni sırtüstü yatırmasına izin verdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı beni sertçe öpmeden önce, içim içime sığmıyordu. Dili aceleyle ağzımın içine kayıyordu ve elleri boxer külotumu çekiştirmek için vücudumdan aşağı kaymaya başlamıştı bile.

"Güve," dedim titrek bir sesle, aletim acı verici bir telaşla sertleşirken bile ellerini sabitlemek için hızla aşağı uzandım. "Hiçbir şey yapmak zorunda değ ilsin."

Çeneme ve boğazıma inen öpücükler arasında "İstiyorum," diye mırıldandı ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

Tanrım, bana dokunmasını çok istiyordum ama herhangi bir zorunluluk duygusuyla değil. Bunu istediğine inanıyordum ama şu anda davranışlarını yönlendiren şeyin suçluluk duygusu olduğunu da biliyordum. Başımı salladım.

"Seni çok istiyorum Moth, ama bekleyebilirim." Ellerini kaldırdım ve parmak eklemlerini öptüm. "Yoğun bir akşam oldu. Acele etmemize gerek yok."

Kıpırdamadı ve kendi içine kapandığını hissedebiliyordum, bu yüzden karanlıkta yüzüne uzandım ve onu öpmek için yaklaştırdım.

"Hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum," diye mırıldanarak itiraf ettim, sık nefeslerini çenemde hissediyordum. Yutkundü ve başını salladı.

"Yapmam. Yapmazdım, Charlie. Ben sadece..." Boğazından küçük bir ses çıkardı ve avucunu göğsüme, çarpan kalbimin üzerine koydu. "Sen sadece sıradan bir şey istedin ve ben bunu... büyük bir drama dönüştürdüm. Her şeyi zorlaştırıyorum."

"Değilsin," dedim hemen, sonra dudaklarımı yanağına bastırdım ki gülümsememi hissedebilsin. "Ben bir yetişkinim, Moth. Bekleyebilirim."

"Ama sen... benden bunu sadece sevişmek istediğin için istedin."

Kıkırdadım, parmaklarımı göğsümde onunkilerin arasında dolaştırdım. "Ve öyleyiz. Parmağımı şıklattığım anda sevişmeye hazır bir şekilde emrime amade olmanı beklemiyordum. Bunu sadece ikimiz de zevk alıyorsak yapıyoruz, Moth."

Tereddüt ettim, sonra yaklaştım ve kolumu ona doladım, dudaklarımı omzuna bastırırken ona sıkıca sarıldım. Bu konuyu açmamı isteyip istemediğini bilmiyordum ama şöyle dedim: "Bana karşı kendini bu kadar savunmasız bırakmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ben... Bana yeterince güvenmen çok şey ifade ediyor. Gerçekten cesursun, Moth."

Mizahtan yoksun bir homurtu çıkarırken omzunu tekrar öptüm.

"O kadar cesurdum ki bir şey yapmadan önce... yirmi beş yaşıma kadar bekledim." Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Başka kimsenin programında değilsin."

Seks yapmaya karar verdiğinizde kaç yaşında olduğunuz kimin umurunda?"

Daha da yaklaşıp parmaklarını sırtıma geçirirken yutkunduğunu hissettim.

"Ben... seks yapmak istemediğimden değil," dedi boğuk bir sesle. "Ama ben- Hiç olmadı... Ne kadar farklı görüldüğümü biliyorum."

Başımı kaldırdım ve onu öptüm, alt dudağını ağzıma aldım ve dilimi piercinginin üzerinde gezdirdim.

"Senin her parçanı seviyorum," dedim ona. "Sen mükemmelsin."

"Tanrım, Charlie." Titrek bir nefes verdi ve alnını benimkine yasladı, parmakları sırtımdan aşağıya doğru inerek saç bandımla oynadı.

İç çamaşırı.

"Ne?" Yanağından öpmek için başımı eğerek mırıldandım. Başını iki yana salladı.

"Sen sadece..." Yüzünü boynuma gömdü ve dudaklarını oraya bastırdı. "Teşekkür ederim. Başta böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Kıkırdadım ve parmaklarımı yeni duş aldığım için nemli olan saçlarının arasından geçirdim. "Çok sinir bozucu olduğum için özür dilerim."

"Değildin." Sesi boynumda boğuklaştı. "Sadece herkesten nefret ediyorum." "Senden nefret etmiyorum" diye mırıldanmadan önce bir an sessiz kaldı.

Boğazım düğümlendi. *Ben de senden nefret etmiyorum. Senden hoşlanıyorum, Moth. Seni istiyorum. Beni geri istiyor musun? Seksten daha fazlası için mi? Hala Ghost'a aşık mısın?*

Düşünceler acı vericiydi ve hiçbirini dile getirmedi. Bunun yerine saçlarına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapattım, uykuya dalarken onu hâlâ kendime yakın tutuyordum.

Ama sabah uyandığımda gitmişti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Charlie

İlk başta benden önce uyandığını düşündüm, ki bu her zaman olan bir şeydi. Bütün gece Moth'un kolları etrafımda uyuduğumu bildiğim için kendimi dinlenmiş hissederek yatakta gerindim.

Yatak yanımda hâlâ sıcaktı ama doğrulduğumda Moth'un botlarının yatağın yanında yerde olduğunu fark ettim. Çantası ve kılıcı komodinin üzerinde duruyordu ve paltosu şifonyerin üzerine örtülmüştü.

Ev tamamen sessizdi.

Yataktan kalkıp aceleyle giyinirken midemin çukuruna bir önsezi yerleşti.

"Güve?" Koridora çıkmadan önce banyoyu kontrol ederek seslendim. Merdivenlerden inmeden önce her odaya baktım, panik saçlarımın boncuk boncuk terlemesine neden oldu.

"Güve?" Alt kattaki her odayı kontrol ettikten sonra tekrar seslendim. Oturma odasında bir dakika donup kaldım, gözlerim ön kapıya kaydı. Dışarı mı çıkmıştı?

Yoksa yine ortadan mı kayboldu?

Silahımı almak için yukarı koştum, dışarı çıkmadan önce onu ya da herhangi bir canavarı veya yağmacıyı görüp göremeyeceğimi görmek için yatak odasının penceresinden dışarı baktım. Sokak sessizdi, güneş yükselirken evlerin ön bahçelerindeki buz tutmuş, büyümüş çimenlerin üzerinde sis hâlâ alçaktan kıvrılıyordu.

Silahımı kavrayıp dışarı çıktığımda kalbim küt küt atıyordu, sabahın soğuk havasında titriyordum. Yine kar yağmıştı ama çok hafıftı. Beyaz bir toz zemini kaplamıştı ve ben yavaşça verandanın merdivenlerinden inerken botlarımın altında çitirdiyordu.

Yakınlarda gizlenen başka bir şeyin dikkatini çekmesi ihtimaline karşı onu burada çağırmak istemedim. Evin çevresini dolaştım, toz halindeki karda belli belirsiz ayak izleri var mı diye zemini taradım.

Hiçbir şey yoktu.

İçeri girdiğimde nabzımın boğazımda hızla attığını hissedebiliyordum, bir kez daha oturma odasının ortasında bir heykel gibi duruyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Midem düğümlenmişti, bir yanım beni burada bırakıp bırakmadığını merak ediyordu.

Ama ben öyle düşünmedim. İçten içe bunu yapmayacağını biliyordum. En başında beni yanında istemediğini açıkça belirttiğinde bile, asla siktir olup gitmeyeceğini ve beni burada tek başıma bırakmayacağını biliyordum. O öyle biri değildi. Ayrıca, tüm eşyaları hâlâ buradaydı. Botları, ceket ve kılıcı. Onlar olmadan gitmezdi.

Yine ortadan kaybolmuştu. Hapishanede de aynı şey olmuştu; bir saniye önce buradaydı, bir saniye sonra gitmişti. Ama *nasıl*? Ve nereye gitmişti? Işınlanabilir miydi? Canavarların bunu yapabildiğini hiç duymamıştım ama ne biliyordum ki? Burada yüzlerce farklı türde canavar vardı ve insanlarla karşılaştıklarında sırlarını seve seve paylaşmıyorlardı, özellikle de ordudakilerle.

Hapishanede bunun tekrar olabileceğini söylemişti. Tekrar gitmek zorunda kalabileceğini. Ayrıca geri döneceğini de söylemişti ve tam olarak kaybolduğu noktada karda yeniden ortaya çıktığından oldukça emindim.

Sakinleşmeye çalışarak yukarı çıktım ve tüm eşyalarını yatağın üzerine topladım, sonra da oturup beklemeye başladım. Birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalktım ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek volta atmaya başladım. Ya yakınlarda bir yerdeyse? Ya başı beladaysa? Daha önce ona her ne oluyorsa kötü olduğunu hissetmiştim. Ya yardımına ihtiyacı varsa? Biri ona zarar veriyor olabilirdi ve ben burada lanet bir enayi gibi oturuyordum.

Ama gidersem, geri döndüğünde beni bulamayabilirdi. Eğer evde tekrar ortaya çıkarsa, burada olmak istedim.

Suçluluk duygusu beni tekrar yatağın kenarına çöktürdü ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bana daha fazlasını anlatması için onu zorlamalıyım. Tekrar rahatladıktan sonra görmezden gelmek yerine, tekneyi sallamak istemediğimden ve bir anda ortadan kaybolduğunu düşünmek istemediğimden, her ne oluyorsa benimle konuşmasını sağlamalıyım.

Saatlerce bekledim, periyodik olarak evin geri kalanında dolaştım ve başka bir yerde tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı dışarıya baktım. Sonunda güneş gökyüzünde yükseldi ve kalın gri bulutlar onu engelledi. Kendimi yemek yemeye veremiyordum; stresten çok gergindim. Ve geçen her saatte onu burada bekleyerek yanlışı bir karar verdiğimden endişeleniyordum.

Başımın üstünde bir gümbürtü duyduğumda alt katı bir kez daha tarıyordum. Kalbim kasıldı, merdivenleri hızla çıkmadan önce bir an donakaldım, acelem yüzünden neredeyse takılıp düşüyordum.

Yatak odasına daldığımda Moth yatağın ortasında diz çökmüştü. Saçları dağılmıştı ve sol elmacık kemiği kızarmış ve şişmişti, gözünü kısmen kapatmaya zorluyordu. Çok kötü sarsılmış görünüyordu ve vahşi, şaşkın gözleri bana döndüğünde burnundan kan damlarken burnunu çekti.

"Lanet olsun." Silahımı bıraktım ve ona doğru yürüdüm, yüzümü boynuna gömerken onu kollarımla sıkıca sardım. Birinin ona zarar verdiğini görünce gözlerim saf bir rahatlama ve öfke karışımıyla yandı.

İlk başta kollarımda kaskatı kesilmiş ve titriyordu ama birkaç saniye sonra vücudu sarktı, bana sarıldı ve başını omzuma yasladı.

"Özür dilerim." Sesi titriyordu ve yüzünü nazikçe kavrayıp yaralarını değerlendirmek için geri çekildim. Çenem sertçe sıkıldı.

"Sana kim zarar verdi?"

Elmacık kemiği hâlâ şişiyordu ve burnundan damlayan kanı temizlemek için hızla uzandı.

"Ne oldu, Moth?" O gözlerini indirirken bile ben ona sertçe baktım. "Lütfen bana neler olduğunu anlat. Sana yardım etmek istiyorum."

"Yapamazsın," diye mırıldandı, sesi kalındı.

"Lütfen söyle bana," diye tekrarladım. "Çok endişelendim. Kötü bir şey olması umurumda değil, Moth-eğer bir şeye bulaştıysan. Lütfen bana neden ortadan kaybolup durduğunu söyle. Neden yaralandığını."

Geri çekildi ve yatağın kenarına doğru kayarak botlarına uzandı. Botlarını çekiştirirken sırtı kamburlaştı ve ben de başka bir yerinde kan olup olmadığını, kıyafetlerinin altında yaralı olup olmadığını görmek için onu hızla taradım.

Botlarını bağlarken sessizce, "Bu... benim atam," dedi. Başının arkasına baktım.

"Senin-" Bilmediğim bu kelimenin ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştım. "Yani senin... ebeveynin mi?"

Hafifçe başını salladı ve yatağın üzerindeki ceketine uzandı. "Sırtımdaki semboller beni çağırımlarına izin verdi."

Kaskatı kesildim. Omurgası boyunca derisine kazınmış olan semboller. Gözlerim şişen elmacık kemiğine kaydı, öfke

ellerim yumruk oldu.

"Bunu sana ebeveynin mi yaptı? Seni incitti mi?"

Başını iki yana salladı. "Onlar değil. Onların... muhafızları var."

"Sana neden zarar verdiler?" diye sorduğumda sesim öfkeyle titriyordu.

Moth nefesini verdi ve dirseklerini kalçalarına dayadı, yüzünü ovmak için öne eğildi ve bu hareketten dolayı acıyla tısladı.

"Benden bir şey yapmamı istiyorlar. Ben reddettim."

Yavaşça yanına, yatağın kenarına oturdum, uzanıp elini tutmak istiyordum ama dokunulmak isteyip istemediğinden emin değildim. "Senden ne yapmanı istiyorlar?"

Yutkundum. Nabzının boğazında attığını görebiliyordum.

"Onlar... Onların burada bir grubu var. Wastes'da. Kaybolan birini bulmamı istiyorlar."

"Bir grup mu?" Kaşlarımı çatıttım. "Ne tür bir grup?"

Moth bana baktı, bakışları umutsuzdu ve sol gözü artık neredeyse tamamen şişmişti. Bu manzara karşısında boğazım düğümlendi.

"Sana söylersem benden nefret edersin."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, yapmayacağım."

Yataktan kayarak bacaklarının arasına diz çöktüm, ön kollarımı kalçalarına dayayarak paltosunun altından belini kavradım.

"Yapmayacağım Güve," dedim ona bakarak. "Ebeveyninin ne yaptığını kontrol edemezsin. Bunun için senden neden nefret edeyim ki?"

"Çünkü bu korkunç bir şey." Yere baktı, burnunu çekti ve burnundan akan kanı silmek için uzandı. "Beni gençken bulduklarından beri bu işe bulaştırmaya çalışıyorlar."

"Ve sen açıkça reddettin." Belini hafifçe sıktım. "O zaman yaptıkları şey için neden senden nefret edeyim?"

Yavaş bir nefes verdi ve ellerini kollarıma dayadı, uzun parmakları kolumun kumaşını inceliyordu.

"Onlar... onlar burada bir tarikat yönetiyorlar," dedi sessizce ve beni tamamen hareketsiz hale getirdi.

Tarikat mı? Ne oluyor lan?

"Vay canına." Gözlerimi kırıştırdım ve Moth'un gömleğinin ortasına baktım. Burnundan akan küçük bir kan lekesi kumaşa bulaşmıştı. "Ve senin de bunun bir parçası olmanı mı istiyorlar? Bu... senin canavar ebeveynin, değil mi?"

Çorak Topraklar'da bir yerde bir canavar tarikatı. Çılgıncaydı ama inandım. Ona inandım.

Başını salladı, sonra bana korkuyla bakarken kollarımı sıkıca kavradı.

"Ama bu sadece çok kötü bir şey değil Charlie," diye mırıldandı. "Onlar... onlar insanları yiyorlar."

Gözlerimi ona diktim, sonra içim kıpır kıpır olsa da ona küçük bir gülümseme vermek için kendimi zorladım. "Güve, fırsatını bulduklarında insanları yiyen pek çok canavar olduğunu biliyorum. Bu... bu hoş değil, ama bu demek değil ki-"

"Hayır, canavarlar değil," dedi kısık sesle. "Benim atam... hükümdar, ama onların takipçileri insanlar. Atamın bir tanrı ya da peygamber olduğunu düşünen insanlar. Kendilerine Haberci diyorlar. Ve onlar... onlar tüm insanları yamyam yaptılar. Katılmak istemeyen insanları yiyorlar."

Tanrım.

"Tamam, bu... harika değil," diye mırıldandım, onu yatıştırmak için tekrar Moth'un belini okşadım, çünkü öfkeli görünüyordu, sanki ailesinin hastalıklı davranışları bir şekilde onun üzerindeymiş gibi. "Ama... muhtemelen burada yamyamlar vardır, Moth. Bazı akıncı kampları kötü yapılmış ve kötü yönetiliyor. Ben onları gördüm. Ve insanlar... insanlar çaresiz kalıyor. Ailen her ne yapıyorsa, bu seni etkilemez. Bu senin suçun değil."

"Hâlâ iğrenç bir şey," diye mırıldandı, kolumu çekiştirerek, "yaptıkları şey. Çaresiz insanları avlıyorlar. Ve ben hâlâ onlarla akrabayım."

"Yani?" Topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimi kalçalarından aşağı kaydurdum çünkü bacaklarım diz çökmekten ağrımaya başlamıştı. "Kimse içine doğduğu aileyi kontrol edemez."

Buna bir şey demeyince tereddütle sordum: "Onlar... Sen onlarla mı büyüdün? Annenin artık buralarda olmadığını düşündüm."

Güve başını salladı. "Sanırım beni doğururken ölmüş. Beş yaşındayken canavarlar gelene kadar ilk başlarda bakım altındaydım. Aileler arasında çok yer değiştirdim çünkü kimse benim sorunumun ne olduğunu bilmiyordu ve kimse bununla uğraşmak istemiyordu."

Vücudundaki farklılıklardan bahsettiğini tahmin ettim. Öfkem yeniden kabardı ve parmaklarımın kalçalarına doğru esnemesine neden oldu. "Senin hiçbir sorunun yok, Moth."

"Canavarlar geldiğinde bana bakan çift beni geride bıraktı ama başka bir grup insan beni buldu ve bir şehre götürdü."

Onu geride mi bırakmışlar? Beş yaşındayken mi? Sessiz kalıp konuşmasına izin verirken burnumdan zorlukla nefes alıyordum.

"O zaman bile insanlar bende bir sorun olduğunu söyleyebilirdi." Yüzünün yaralanmamış tarafını ovuşturdu. "Bu yüzden benden uzak durdular ve ben... On iki yaşına kadar o şehirde yaşadım, sonra da Wastes'a gittim."

"Sen-" Yutkundum, sesim titriyordu. "Şehirde bir yetimhanede mi yaşıyordun?"

Başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu. Gözlerim yandı. Küçük bir çocukken sokaklarda yaşamıştı. Herkesten nefret etmesine şaşmamalı, bu kadar içine kapanık ve huysuz olmasına şaşmamalı. Küçüklüğünden beri kendi başının çaresine bakıyordu.

On iki yaşındayken Çorak Topraklar'a tek başına gelmişti. Nasıl hayatta kalmıştı?

"Atan seni nasıl buldu?" Kısık sesle sordum.

Kendini küçümseyen bir of çekti. "Çünkü ben lanet bir aptaldım. Misyonerlerinden biri bir gün beni buldu. Bana sıcak yemek ve diğer insanlarla birlikte yaşayabileceğim güvenli bir yer vaat etti, ben de onlarla gittim. On üç yaşındaydım ve... Burada zar zor hayatta kalıyordum."

Sıcak yemek. O sıcak yemeğin neyden yapılmış olabileceğini düşündükçe midem gurulduyordu. Her şey kulağa çok sinsi-kötü geliyordu. Burada çaresiz, yalnız bir çocuk bulmak ve onu sahte bir güvenlik ve artık dünyada yalnız olmama vaadiyle cezbetmek.

"Oraya vardığımda, Herald beni yavruları olarak tanıdı. Ve ben... ben de onları tanıdım, daha önce hiç görmemiş olmama rağmen. Bir bakıma, bu... yardımcı oldu." Moth zayıf bir omuz silkti. "Farklı olduğumu, bende bir sorun olduğunu hep biliyordum ama nedenini hiç anlamamıştım. Çorak Topraklar'da karşılaştığım birkaç canavar bana *melez* dediğinde şüphelenmeye başlamıştım ama Haberci... yarı canavar olduğumu doğruladı."

"Senin hiçbir sorunun yok," diye tekrar mırıldandım.

"Beni gördüklerine sevinmediler," diye devam etti Moth, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, konuşmaya başladığına göre duramayacak gibiydi. Sesi acı verecek kadar düzdü. "Türleri için iğrenç biri olduğumu ve kendimi değerli kılmanın tek yolunun tarikatlarına katılmak olduğunu söylediler."

"Sen iğrenç bir yaratık değilsin," diye çıkıştım. "Bu saçmalık. Senin oluşumunda rol oynadıkları halde bunu nasıl söyleyebiliyorlar?"

"Katılmayı reddettiğimde beni cezalandırdılar."

Öfkem yeniden kabardı, dişlerim çatlayacakmış gibi sıkıldı. "Nasıl?"

Güve kollarını işaret etti. "Koruyucular bunu üzerime dövme yaparken beni tuttular. Bu Salyık dili. Tam olarak ne yazdığını bilmiyorum çünkü... okuyamıyorum ama atam bana bunun diğer tüm salyıkları melez olduğum ve hoş karşılanmamam gerektiği konusunda uyardığını söyledi. Sanırım ne olduğumu öğrendiğimde, diğerlerini bulmak için canavar dünyasına gitmeyi deneyebileceğimi düşündüler. Bu yüzden yapamayacağımdan emin olmak istediler."

"Ne boktan bir herifsin sen," diye patladım kendimi durduramadan.

Tanrım, zavallı Güve. Canavar ebeveynini bulduğunda muhtemelen umutlanmıştı, ta ki ne yaptıklarını ve onu zaten istemediklerini anlayana kadar. Muhtemelen sonunda dünyadaki yerini bulduğunu düşünmüştü, sadece onlar için hiçbir yere ya da kimseye sahip olamayacağından emin olmak için.

Onları öldürmek istedim. Lanet bir yamyam tarikatı yönettikleri için bile değil. Sadece Moth'a yaptıkları için.

"Eğer onlar-" *Seni istemediklerini* söylemek *istemedim*, çünkü kulağa çok incitici geliyordu. "Eğer böyle düşündülerse, neden seni çağırabilmek için sana işaretleri verdiler? Bu, nerede olursan ol seni gerçekten çağırabilecekleri anlamına mı geliyor?"

Başını salladı. "Yine de uzun süre beni işin içine sokmaya çalıştılar. Tarikata yeni insanlar kazandırarak faydalı olabileceğimi düşündüler. Yine de reddedince beni bir süreliğine kilitlediler." Sesi hâlâ odun gibiydi ama devam ederken biraz titriyordu. "Beni bırakmaları için bağırp çağırmaya devam ettiğimde, onlar... dudaklarımı ve dilimi delip ağzımı diktiler."

Yüce Tanrım. Boğazımdaki sert yumruyu yutkunarak ona baktım. Dudaklarındaki metal halkalar parlıyordu ve konuşurken alttakiyle dalgınca oynuyordu.

"Bir süre beni beslemedikleri ya da su vermedikleri için neredeyse ölüyordum." Yüzünü buruşturdu. "Oradayken ne yemek zorunda kaldığımı düşünmemeye çalışıyorum. Umarım... takipçilerin yediği bir şey değildir, çünkü katılmayı kabul etmemiştim."

Hay sikeyim. Neredeyse açlıktan ölecekti, sonra da muhtemelen insan eti yemeye zorlanacaktı. Daha ne kadar duyabileceğimi bilmiyordum.

"Bana çağırma işaretlerini verdiler, ağzımdaki teli çıkardılar ve gözlerinin önünden kaybolmamı söylediler. Bana bakmaya dayanamadıklarını çünkü değersiz olduğumu söylediler." Moth elini indirdi ve hâlâ kalçasını kavrayan benimkinin üzerine bıraktı. "Ama bazen beni geri çağırırlar."

beni de dahil etmeye çalışmak. Tarikata katılacak ya da tarikatı besleyecek insanlar bulmamı ya da... başka şeyler yapmamı sağlamaya çalışmak."

"Bunu nasıl durdurabiliriz?" Umutsuzca bunu onun için düzeltmek isteyerek sordum. Korkunç ebeveynini bir daha görmek zorunda kalmasını engellemek için. "Seni çağırımlarını engellemenin bir yolu var mı?"

Güve küçük bir nefes verdi. "İzleri kesmek işe yarar mı diye merak ettim. Ama omurgamdalar ve bunu yapabilecek hiç kimsem olmadı..." Durdu ve başını salladı. "Ama yine de işe yarayacağını sanmıyorum. Tüm takipçilerinin derilerine bir işaret kazınmış ve bu onların ayrılmalarını engelliyor. Bazılarının bunu kestiğini gördüm ama yine de kaçamadılar."

"Yani gönüllü takipçiler bile değiller mi?"

"Bazıları öyle. Ama insanlar oraya götürüldüğünde, onlara katılma ya da cemaatin yemesi için diri diri kızartılma seçenekleri sunuluyor. Bu yüzden birçoğu katılmayı seçiyor. Sanırım Herald beni reddettiğim için diri diri yaktırmadığı için şanslıyım."

İnanılmaz bir nefesle neredeyse boğuluyordum. Ailesinin onu diri diri kızartıp yememiş olması hiç de *şans* değildi. Ve öyle olduğunu düşünmesi -bunu olumlu bir şey olarak görmesi- tamamen yürek parçalayıcıydı.

"Onları öldürebilir misin?" Kendimi sormaya zorladım, sesim sert çıkıyordu. Moth'un hayatının gerçekten kendisine ait olmadığı düşüncesinden nefret ediyordum - atası onu istememiş olsa bile. Her an çağrılabilceği için sürekli endişeleniyor olmalıydı. Çoğu zaman gergin olmasına şaşmamalı.

Güve'nin sağ gözü bu soru karşısında genişleyerek bana doğru kaydı, sol gözü ise şişerek kapandı.

"Ben... Bilmiyorum," diye titreyerek itiraf etti. "Ama... Onların koruyucuları bile benden önce beni öldürür. Onlar büyük. Ve gerçekten güçlüler."

"Siktir," diye mırıldandım, yüzümü sertçe ovuşturarak.

Moth'un uzun, dövmeli parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı ve elimi çekti.

"Sorun yok, Charlie." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sana söylediğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Hiç... Anlayışın için teşekkür ederim."

Eğilip yüzünün yaralanmamış tarafını tutmaktan kendimi alamadım, burnunun altına bulaşan kanı umursamadan ona nazik bir öpücük verdim. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Yapamazsın." Bir başka küçük, yenik gülümseme. "Ama sorun değil. Suratıma birkaç yumruk yemeyi kaldırabilirim. Yine de istediklerini yapmayacağım."

Ama ya işler kızışırsa? Ya ondan istedikleri kişiyi bulmayı reddettikçe ona daha çok zarar verdilerse - ya itaat etmekten başka çaresi kalmadıysa ya da onu öldürdülerse?

Dehşet beni sardı, ona bakarken parmaklarım kalçalarını ısırıldı.

"Gerçekten, Charlie." Moth tereddüt etti, sonra yüzümü kavradı ve beni öpmek için eğildi. "Sorun yok. Ve eğer... Eğer beni tekrar çağırırlarsa, sadece beni bekle. Beni geri gönderecekler. Seni burada bırakmayacağım. Ve eğer sen -Eğer hareket etmek zorunda kalırsan, seni bulacağım. Söz veriyorum."

"Güve." Dudağımı ısırdım, gözlerim yine yanıyordu. Başımı salladım. "Bekleyeceğim. Ama ben yine de... Bir şeyler düşünmeye çalışacağız, tamam mı?"

Elini tuttum ve ailesinin onu kendi türünden bir parya haline getirmek için yaptırdığı dövmelemlerin üzerinden elinin arkasını öptüm. Onları öldürme dürtüsü tekrar alevlendi, ama onu geri ittim.

Moth zor bir nefes verdi ve bana bir gülümseme daha vermeye çalıştı. "Zaten yakında bir önemi kalmayabilir. Eğer bize parazit bulaştıysa, birkaç gün içinde ölmüş oluruz, değil mi?"

Korku içimi kemiriyordu. O haklıydı. Kendimi hasta hissetmiyordum ama enfeksiyon kapmış olsaydık gerçekten ne yaşıyor olmamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hunter'ın bana söyledikleri ve şehirde kustuğunu fark ettiğim bir kişi dışında gerçek bir referans çerçevem yoktu. Bu da ben onları izlerken ölümle burun buruna geldikleri anlamına geliyordu.

Ve eğer sadece birimize bulaştıysa, bu daha da korkunç bir düşünceydi. Ya Moth'un hastalanıp zayıflamasını ve korkunç bir şekilde ölmesini izlemek zorunda kalırsam? Ya da ya ben ölürsem ve o hâlâ ailesi tarafından isteği dışında çağrılmaya ve istediklerini yapmadığında incitmeye devam ederse? Şimdiye kadar anlattığı tek kişinin ben olduğumu biliyordum. Başka birine anlatır mıydı? Başka biri ona yardım etmeye çalışır mıydı?

Bacaklarım o kadar uzun süre diz çökmekten ölmüştü ama yine de ayağa kalkmadım. Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım, kokusunu içime çektim ve bir hafta sonra ikimizin de hâlâ hayatta olmasını umdum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Charlie

Sahile doğru ilerlemeye devam ettik.

Moth hasta hissettiğinden hiç bahsetmedi ve takip eden günlerde de bir daha ortadan kaybolmadı. Canavar biyolojisi sayesinde yüzü normalden daha hızlı iyileşiyordu ama yine de biraz şişmişti, elmacık kemiğindeki deri açık mor renkteydi ve kenarları sararmıştı.

Üzerine titremeye çalıştım, gözlerini devirip bana iyi olduğunu söylese de gizliden gizliye bundan hoşlanıyor gibiydi. Başka bir yarası yoktu, bu yüzden onu geri göndermeden önce ailesinin koruyucularından birinden yüzüne tek bir yumruk yemiş gibi görünüyordu.

Koruyucuların neye benzediğini merak ettim. Büyük ve gerçekten güçlü olduklarını söylemişti. Bazen Güve'ye bakar ve onun daha korkunç bir versiyonunu hayal etmeye çalışırdım - belki de tüm vücudunu ve yüzünü kaplayan pullarla, daha koyu renkte. Atasının gözleri farklı mıydı? Onunkiler büyük ölçüde insandı ama çok soluktu ve gözbebekleri film gibiydi. Saçları onlarla aynı mıydı? Kaşları ve kirpikleri koyu olsa da uzun ve gümüşü beyazdı.

İnsan annesinin neye benzediğini merak ettim. Bana çocukluğuyla ilgili anlattıklarını her düşündüğümde, onu kollarıma alıp sarılmak istiyordum. Çok boktan bir hayatı olmuştu. Bir yanım canavar kıyametinin gerçekleşmiş olmasına ve burada kendine bir hayat kurabilmiş olmasına seviniyordu. Çocukken bakım sisteminde kalsaydı ve vücudundaki farklılıklar daha belirgin hale gelseydi ona ne olacağını düşünmekten korkuyordum. Muhtemelen bir hastanede yıllarca eğitim görürdü. Ya da daha kötüsü.

Ortadan kaybolduktan sonra geçen günlerde ikimiz de oldukça gergindik. Ben sürekli bunun tekrarlanacağından endişeleniyordum, o ise atasının ona emrettiği şey yüzünden içine kapanık görünüyordu. Ondan kimi bulmasını istediklerini merak ediyordum. Tarikattan kaçmayı başarmış birini mi?

Ama hepsinde, kesip atmaya çalışsalar bile ayrılmalarını engelleyen bir iz olduğunu söylemişti.

Aramızda olan her şeye rağmen -ilişkimizdeki hissedilir değişime- birbirimize farklı davranmadık. Bir çift gibi davranmaya falan başlamadık.

İstesem bile.

Çorak Topraklar'da yürürken kendimi onun elini tutmak isterken buluyordum ama o ellerini hep ceplerine tıktırıyordu. Gece için durduğumuzda ve eğer güvenliyse ateş yaktığımızda, dizlerimiz birbirine degecek şekilde yanına oturmak istedim. Bana küçük bir gülümseme verdiğinde ya da söylediğim bir şeye boğuk bir şekilde güldüğünde onu öpmek istiyordum - ki bunu çok daha sık yapıyordu. Aramızda başka hiçbir şey olmamıştı. Gece için durduğumuzda sırayla nöbet tutmaya geri döndük ve benzin istasyonlarında, camları kırılmış evlerde ya da eski süper mağazalarda kamp yaparken soyunmak için çok soğuktu. Ayrıca, Moth'un bizi

Cinselliğini böyle boktan yerlerde keşfetmek. O daha iyisini hak ediyordu.

Eski bir ahırda geceyi geçirmek için durduğumuzda nerede olduğumuzdan tam olarak emin değildim. Çürümüş ve uzun süre çürümüş saman kokusuna rağmen en azından biraz sıcaktı. Bir at ahırına yerleştik ve Moth'a, gece görüşüyle kurumuş eski at pisliğini görürse kıcını tekmeleyeceğimi ve atların hepsi çoktan gitmiş olsa da içine oturmama izin vereceğini söyledim.

Küçük bir kahkaha attı, yere çöküp çantasını ve kılıcını çıkardı. Bir iniltiyle yanına oturdum, bacaklarım kaskatı kesilmişti. En azından forileun'un çizdiği neredeyse iyileşmişti, artık sadece hafif bir kabuk bağlamıştı.

Chicago'dan ayrılalı bir haftadan fazla olmuştu. Bunun farkına varmak beni rahatlattı ve Moth'un ön kolunu kavramak için uzandım.

"Görünüşe göre parazitlerden ölmeyeceğiz, ha?"

Bana baktığında sıırttım. Bir saniye sonra o da sıırttı.

-Karanlıkta beyaz dişlerini bile gösteren nadir, geniş bir gülümseme.

Teknik olarak Çorak Topraklar'da herhangi bir yerde hâlâ enfeksiyon kapabileceğimiz gerçeğini dile getirmedi ama en azından şu anda ölmek üzere olmadığımızı biliyorduk. Ayrıca, konuşamazdım çünkü Moth eğildi ve beni öptü.

Uzanıp yüzünü avuçlayabilmek için eldivenlerimi aceleyle çıkarırken gözlerim kapandı. Günlerdir onu öpmek istiyordum - ortadan kaybolduğu evden ayrıldığımızdan beri. Sanki ona izin vermişiz gibiydi.

Oradayken daha yakın olmak için kendimizi zorladık -ki birlikte yaptıklarımız düşünülüğünde bu mantıklıydı- ama yola çıktığımız anda sadece yol arkadaşı olmaya geri döndük, daha fazlası değil.

Ama şimdi beni öpüyordu, delikli dili benimkinin üzerinde kayıyordu. Artık neden onda olduğunu bildiğim metal çubuğun verdiği hissi sevdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Yine de Moth boğazından yumuşak bir ses çıkarıp kucağıma tırmanarak bana sarılınca dikkatim hemen dağıldı.

Nefesim kesildi, sikim pantolonumun içinde kıpırdandı. Bundan daha ileri gidemeyeceğini biliyordum, çünkü günlerdir yıkanmaya fırsatımız olmamıştı ve ikimiz de kirliydik, ama yine de bundan zevk alacaktım.

Ellerim karanlıkta kalçalarını buldu ve biz öpüşürken yukarı doğru kaydı. Kıçını avuçlamak için hareket ettiklerinde, pantolonunun altındaki kuyruğunun büyüklüğünü hissettim. Kuyruğunu saklamak için pantolonunun içine soktuğunu zaten biliyordum, bu yüzden kuyruğunun dış hatlarını örtmek için montunu da sıkı sıkıya giyyordu.

Moth gerilmişti, bu yüzden ellerimi hızla kalçalarına götürdüm ve ağzına doğru "Özür dilerim" diye nefes aldım.

Başını kararlılıkla sallamadan önce birkaç saniye dudaklarıma karşı nefes nefese kaldı. "Hayır, ben iyiyim. Bende olduğunu biliyorsun."

Elleri benimkileri kapadı ve beni tekrar öperken kıçına doğru itti, ağzı benimkine karşı endişeyle hareket ediyordu. Elimde olmadan sert tümsekleri kavradım, dillerimiz daha agresif hale geldikçe ve nefeslerimiz düzensizleştikçe inledim.

Sikim çoktan pantolonumun içinde çelik bir çubuk gibi zonklamaya başlamıştı. O kadar azmıştım ki bir yanım Moth'a elimi pantolonuma sokup bunu yaparken kendimi boşaltmamın bir sakıncası olup olmadığını sormak istiyordu. Bacaklarının arasından gelen sıcaklığı kasıklarımnda hissedebiliyordum.

Ama sonra Moth'un ağzı aniden hareket etmeyi bıraktı. Hâlâ benimkine bastırıyordu ama artık beni öpmüyordu. Gözlerimi açtığımda, onunkiler karanlıkta bana geri yansıyor, yakınlığından dolayı bulanıklaşıyor ve birbirine karışıyordu. Yavaşça geri çekildi, dudaklarını yaladı ama hemen eliyle ağzımı kapattı.

Kaşları çatıldı ama ne olup bittiğini bilmesem de konuşacak kadar aptal değildim. Vücudum zaten önseziyle gerilmişti, ama çılgınca patinaj yapan lastiklerin gıcirtısını duyduğumda uzuvlarım aceleyle sertleşti. Sonra uzun süre devam eden güçlü bir çarpışma.

Hızlı silah sesleri başlamadan önce eşyalarımızı toplamaya çalışıyorduk, ardından birden fazla ses bağırmaya başladı. *Kahretsin*. Otomatik silah sesi gibiydi.

Bu da bunun büyük ihtimalle ordu olduğu anlamına geliyordu.

Moth'un da bunu anlayıp anlayamayacağını bilmiyordum ama konuşup bizi ele verme ihtimalini göze alamazdım. Sesler ve silah sesleri artık daha yüksekti. Kesinlikle bize doğru geliyorlardı -muhtemelen ateş ettikleri şeyden kaçıp ahıra sığınmak istiyorlardı.

Güve içinde bulunduğumuz küçük at ahırının etrafına, sonra da yukarı baktı. Bakışlarını takip ettim ama karanlıkta pek bir şey göremedim.

Güve aniden ahırın önündeki yarım duvarın kenarına sıçradı ve benim olabileceğimden daha hızlı ve çevik bir şekilde kendini yukarı fırlattı. Kendini yukarı kaldırırken bacaklarının kaybolduğunu gördüm ve samanlıkta kırık bir giriş olduğunu, kayarak geçebileceği bir boşluk yarattığını fark ettim.

Delikte yeniden belirlediğinde solgun saçları bir perde gibi aşağıya döküldü ve bir kolunu bana doğru uzattı. Beni yukarı çekmesi fikri beni terletmeye başladığında bile kolunu kavradım. Yeterince güçlü müydü?

Ama dışarıdaki sesler artık daha da yükseliyordu. Silah sesleri neredeyse hiç kesilmiyordu ve bir çığlğın aniden kesildiğini ve yerini kesinlikle bu dünyadan olmayan bir şeyin gürültülü, uğultulu sesine bıraktığını duydum.

Moth'un dişleri karanlıkta parıldarken onları sıktı ve sertçe çekti, bir şekilde beni havaya kaldırdı, diğer elim samanlık zeminine tırmandı ve tutunmayı başardı. Onun yardımıyla kendimi yukarı kaldırırken kollarım gerildi.

Samanların hepsi çoktan çürümüştü ve burada hâlâ tamamen açıktaydık. Saklanacak ya da ahırdan kaçacak bir yer bulmak için çılgınca etrafıma bakınırken, Güve aşağıdaki at ahırına baktı. Gözleri karanlıkta parladı ve sonra tekrar aşağıya indi.

"Mo-" Dışarıdan telaşlı bir ses gelince telaşlı fısıltımı kestim.

"Gir şu lanet ahıra! Onu öldüremeyiz! *Hemen ahıra gir!*"

Siktir, siktir, siktir. Tekrar etrafıma bakındım, Moth yeniden ortaya çıkıp kendini kolayca yukarı çekince sıçradım. At ahırının zemininde bıraktığımı fark ettiğim eldivenlerimi bana doğru itti ve kolumdan tutarak beni samanlığın ilerisine, gölgelerin derinliklerine doğru çekti.

Bu tarafta bir pencere vardı ama Güve'nin planının ahırdan çıkmak olup olmadığını bilmiyordum. Askerler dışarıda her ne ile savaşıyorsa, onu öldürmenin çok zor olduğu belliydi. Birkaç dakikadır ona ateş ediyorlardı.

Aşağıda ahırın kapıları pat diye açıldı, ağır ayak sesleri içeri girdi ve ikimizi de olduğumuz yerde dondurdu.

"Kapıları kapatın!" Kaba bir ses havladı. "Bir şekilde barikat kurun!" "Burada hiçbir şey yok," diye homurdandı başka bir ses.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Bir şeyler *bulun* yoksa Johnson gibi biz de öleceğiz." "İşte," dedi üçüncü bir ses ve biz donup kaldık. askerler ahırın zemininde bir şey taşıyorlardı.

Askerlerin nefes alışları dışında sessizlik çöktü. Sonra dışarıdan alçak, uğultulu bir hırıltı geldi.

"Siktir," diye fısıldadı içlerinden biri. "Takviye kuvvetlerin gelmesine ne kadar var?" "Henüz yanıt yok," diye homurdandı daha sert bir kadın sesi. "Ahırını kontrol edin.

Açık olduğundan emin olun."

Kahretsin. Gözlerim karanlıkta Moth'unkilerle buluştu. Kalbim çarpıyordu ama daha önce de böyle durumlarla karşılaşmıştım -askerden saklanmamış olsam da. Moth da sakın görünüyordu, bunun için minnettardım. Panik yapmanın bize bir faydası olmazdı.

İki çift ayak sesi aşağıdaki ahırda dolaşmaya başladı ve dışarıdan uzun bir uğultu sesi daha geldi. Dışarıda her ne varsa ahırın etrafında volta atıyordu. Gürültünün örtüsünü kullanarak samanlığın diğer ucundaki pencereye doğru süründük ve Güve dışarı bakarken ben gölgede kaldım.

Dışarıdan gelen hırıltılı bir homurtu heyecanla keskinleştiğinde nabzım sıçradı. Moth hızla geri çekildi ve başını sallarken dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. *Kahretsin.* Yani ahırdan çıkmak bir seçenek değildi. Dışarıda ne olduğunu merak ettim.

Aşağıdaki askerler ahırını tararken döşeme tahtalarının arasından ışık huzmeleri süzülüyordu. Eğildik, gölgelerin içindeki köşeye çömeldik, ama burası boktan bir saklanma yeri idi. Hiç saklanma yeri *yoktu*. Burada hiçbir şey yoktu. İçlerinden biri samanlığı kontrol etse bizi anında görürdü.

Yanımda çömelmiş olan Moth'un burnundan neredeyse sessiz, hafifçe titreyerek verdiği nefesleri duyabiliyordum. Samanlığa çıkan merdivenden gelen bot seslerini duyduğumuzda nefes almayı tamamen kesti, ikimiz de öyle yaptık.

Aşağıda sadece üç kişi olduklarından emindim ama ağır silahlı ve saldırı tüfekli üç askerdiler. Buraya gelen bizi gördüğü anda ateş açarsa hiç şansımız olmazdı ve bir şey yapacak zamanımız da olmazdı.

El fenerinin ışık huzmesi samanlığın diğer ucundan geçerken Moth'un yavaşça kılıcına uzandığını hissedebiliyordum. Asker sonuna kadar yukarı çıkmadı, bunun yerine el fenerini ileri geri tararken merdivenin üzerinde kaldı.

Ama tam bize doğru çevirmeye başlamıştı ki, amirinin sert sesi aşağıdan geldi, rahatlamıştı.

"Takviye güçler yolda."

"Çok şükür." Asker aceleyle merdivenden geri indi. "Burası temiz."

İçimi dolduran muazzam rahatlamaya rağmen, ahırı süpürmek için yaptığı berbat işle alay etmek istedim. Çömelmekten bacaklarım titremeye başladığında bile ikimiz de kıpırdamadık, ama askerler altımızda sessizliğe gömüldüğünde yapabileceğimiz tek şey beklemektir.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Charlie

"O şeyin kamyonumuzu devirdiğine inanamıyorum," dedi askerlerden biri aşağıdan, saatler sonra gibi gelen bir sesle. O kadar uzun süre çömeldiğim için terliyordum, kalçalarım yanıyor ve dizlerim ağrıyordu.

Yetkili kişi homurdandı. "Onları daha önce de gördüm. Normalde avlarını bir süre takip ederler. Bu aç olmalı."

"Siktir," diye inledi diğer asker. Sesi genç geliyordu; muhtemelen Çorak Topraklar'da oldukça yeniydi. "Johnson'ı aldı. Sadece... onu parçaladı."

Kaba sesli asker yine homurdandı. Dışarıdaki yaratık bir hırıltı daha çıkararak hepimize hâlâ dışarıda beklediğini hatırlattığında, genç olanın panikle nefes aldığını duydum.

"Destek ekibi onu indirebilecek mi?" Sesi kararsızdı. "Ya aynısını onlara da yaparsa?"

"Bir helikopter gönderiyorlar. Ahıra yaklaştırmaya çalışacaklarmış, böylece hızlıca çıkabilirmişiz."

"Samanlıkta bir pencere var," dedi asker endişeyle. "Belki merdiveni oraya indirebilirler, böylece dışarı çıkmak zorunda kalmayız."

Hay sikeyim. Gözlerim önce yanıımızdaki pencereye, sonra da Moth'a kaydı. Çoktan bana acımasızca bakmaya başlamıştı.

Kaçalım mı? Gözlerimle anlatmaya çalıştım. Başını hafifçe salladı.

Orada her ne varsa görmüştü, bu yüzden ondan kaçamayacağımızı biliyor olmalıydı. Ama askerler buraya gelirse bizi gördükleri yerde vururlar. Bizim yağmacı olduğumuzu düşünürlerdi ve çoğu asker yağmacıları vurmayı umursamazdı. Ve haberleri olmadan burada saklandığımız için çok kızarlardı.

Helikopter kanatlarının alçak uğultusu bize ulaştığında kalbim sıkışmıştı. Kahretsin, zamanımız tükeniyordu. Dakikalar içinde burada olurlardı.

"Çok şükür," diye nefes aldı genç asker ve aşağıda hareket ettiklerini duyabiliyordum.

"Anlaşıldı," diye homurdandı üst rütbeli subay ve telsizinden konuştuğunu anladım. "Üst pencerenin yanındaki merdiveni aşağı indiriyorlar. Hadi gidelim."

Helikopterin gürültüsü artık kulakları sağır ediyordu, tam başımızın üzerindeydi ve pencereden ahırın içine ışık doluyordu. Hâlâ köşedeki gölgelerin içindeydik ama bizi hemen göreceklerdi. Yanımızdan geçip gitmeleri gerekecekti.

Merdivenden bot sesleri gelirken gözlerim sol tarafa, ahırın alt katına inen döşeme tahtalarının arasında bir başka deliğin olduğu yere kaydı. Zamanlamayı doğru yapmamız gerekiyordu.

Moth'un kolunu kavradım ve çenemi deliğe doğru salladım. Üçüncü çift botun samanlığın zeminine çarptığını duyar duymaz onu ittim.

"Yukarıda biri var!"

Moth tereddüt etmeden delikten aşağı düştü ve ben de hemen arkasındaydım. Bir silah sesi duyduğumda görüşüm kayboldu ve delikten aşağı düşmeden hemen önce omzumda yakıcı bir sıcaklık hissettim, kurşunlar ahır duvarına sıçradı.

"Kontrol ettiğini söylemiştin, seni değersiz bok parçası!" Üst rütbeli subayın sesi öfkeliydi.

"Özür dilerim," diye kekeledi genç memur. "Ben-"

"Boş ver, çekil!" Başımızın üstünde bir itiş kakış ve ayak sesleri duydum. "O şey onları nasıl olsa yakalayacak. Gidin!"

Omzum yanıyordu. Helikopter havaya yükselmeden önce askerlerin teker teker merdiveni tırmanışını duyarken Moth ve ben olduğumuz yerde donup kalırken dişlerimi sıkıp pazumu kavradım. Helikopterin pervanelerinin sesi sessizleştikçe dışarıdaki canavar şaşkınlıkla uğulduyordu.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım, sonra yavaşça doğrulurken tısladım. Dizlerim ağrıyordu ama en azından aşağı düşerken ayak bileklerimi burkmamıştım.

"Siktir." Moth'un sesi karanlıkta arkamdan çılginca geliyordu. Uzun parmakların ön kolumu sardığını hissettim. "Vuruldun."

"Evet." Sıcaktan uyuşmuş omzuma baktım ama bir şey göremedim. "Bir çıkış yarası var mı?"

"Uh..." Moth'un sesi titriyordu. Bana doğru döndüğünü duydum ve sonra uzun parmakları sırt çantamı dikkatlice çekip çıkardı ve ceketimin kolunu indirdi. "Omzunun üst kısmını sıyırmış gibi görünüyor. Sanki bir çukur var."

Sıkı bir kıkırdama çıkardım ve sonuçsuzca tekrar aşağıya baktım. "Öyle mi? Yani benden bir parça mı aldı? Bu harika bir haber."

Güve boğuk bir ses çıkardı. "Çok kanıyor."

Acımasızca başımı salladım ve bunca zamandır avucumun içinde tuttuğum eldivenlerimi çıkardım. "Çantamdaki tıbbi kiti bulabilir misin?"

Omzumda bir şekilde uyuşan ve aynı zamanda yakıcı olan ağrıyı görmezden gelmeye çalışırken Moth'un çömelerek onu karıştırdığını duydum. Gömleğimin kumaşı sıcak ve ıslaktı, tenime yapışıyordu. Bıçak saplanır gibi ağırlar boynuma ve koluma vuruyor, parmaklarım karıncalanıyordu.

"Şimdilik sadece bandajlayacağım," dedi Moth kısık sesle. "Güvenli bir yere gittiğimizde temizleriz."

Düzeldiğini duyduğumda karanlıkta ona doğru sıkı bir gülümseme yönelttim. "Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler. El fenerine ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Sesi sinirden boğuk çıkıyordu. "Ama... gömleğini çıkarmamız gerek. Kumaşta çok fazla kan var."

Gömleğimi bir omzumdan çekmeme yardım etti, sonra ensemini kavradı. Başımı eğip boşluğa baktım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Zifiri karanlığa rağmen görüşümde beyaz noktalar belirdi. Başım dönüyordu ama bunun şoktan mı, kan kaybından mı yoksa ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığından emin değildim. Kafamı toparlamak için birkaç nefes daha aldım.

Moth omzumun üst kısmına bandajlar yapıştırıp kanı emerken kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorladım. Kafatasımın arkasına bir kurşun yemeye ne kadar yaklaştığımı düşünmemek için kendimi zor tuttum. Eğer o asker bu kadar yeşil olmasaydı, ölmüş olurum.

Moth bandaj tomarını çekip çıkardığında titrek, rahatlamış bir inilti beni terk etti ve kumaşın açıkta kalan kaslara karşı aşırı hassas törpüsünden geçici bir rahatlama yaşadım. Rulodan daha fazlasını çözerken çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordum ve koltuk altıma ve üstüme dikkatlice daha fazla sargı bezi sarıp sıkıca düğümlerken ve acı içinde tısladığımda bir özür mırıldanırken omzum garip bir şekilde sıcaktı.

"En azından kafam değildi, değil mi?" Onun yardımıyla kolumu sıırılsıklam gömleğimin kolundan yavaşça geri iterken şaka yapmaya çalıştım.

"Öyle deme," diye mırıldandı, paltomu nazikçe geri çekip benim için fermuarını çekti.

Canavar hâlâ dışarıdaydı. Muhtemelen gökyüzündeki büyük gürültülü şeyin ne olduğunu merak ederek etrafta dolaştığını ve burnunu çektiğini duyabiliyordum.

İçeride hâlâ av olup olmadığını. Ki vardı. Acaba kanımın kokusunu alabiliyor muydu?

Bir nefes verdim ve teşekkür etmek için sağlam kolumla kısa bir süreliğine Moth'un boynunun yan tarafını avuçladım, sonra acı dolu bir iniltiyle çantamdan silahımı aldım. "Tamam. Hâlâ dışarıda, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı, sesi hâlâ endişeli geliyordu. "Yeterince uzun süre beklersek gidebilir. Ama yararı temizlemek için seni bir yere götürmeliyiz."

"İyi olacağım, bebeğim." Sevgi sözcüğü düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ama endişelenmem gereken o kadar çok şey vardı ki bundan utanmadım. "Yani ondan kaçamaz mıyız?" diye eklemeyen önce ikimiz de bu konuda yorum yapmadık.

"Hiç sanmıyorum. Onları daha önce gördüm ve çok hızlılar. Onu öldürmenin tek yolu sırt üstü çevirmek, böylece alt tarafı ortaya çıkar. Ama... çoğu insan bunu yapacak kadar yaklaşırsa ölür."

Alnımı silmek için uzandığımda acı içinde kıvranarak nefes verdim, omzum çığlık atıyordu. "Zaten şu anda ne kadar iyi nişan alabileceğimi de bilmiyorum. Yani... gitmesini mi beklemeliyiz?"

Güve'nin nefesi kesildi. "Bu... Bu şeyler avlarını günlerce takip eder. Haftalarca.

Burada uzun süre mahsur kalabiliriz."

"Kahretsin." Bırakın haftaları, birkaç günden fazla burada mahsur kalmak için yeterli yiyeceğimiz ya da suyumuz yoktu.

Omzum sıcak hissetti. Moth arkama geçip montumu kontrol etmek için dikkatlice çektiğinde boğazından acı dolu bir ses çıkardı.

"Charlie, çok kanıyor."

"Şey, evet." Sıkı bir kıkırdama çıkardım. "Omzumda bir parça eksik. Ama gerçekten, iyi olacağım Güve. Çok daha kötüsü de olabilirdi."

Karanlıkta bana baktı ve yüz hatlarına yerleşmiş olan acımasız kararlılığı hemen hemen seçebiliyordum.

"Merdivene geri çıkabilir misin?" diye sordu.

Başımı salladığımda çantamı aldı ve zifiri karanlık ahırda bana rehberlik etmek için elimi tuttu. Elleri beni sabitlemek için kalçalarımın yerleşti, yine de omzumdaki yanan ağrıyı görmezden gelerek merdivenden hızla çıkıp samanlığa geri dönebildim. Yukarı çıktığımda çantamı bana uzattı.

Ama o takip etmedi. Sert bir kaş çatmayla ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Orada kal." Döndü ve ahır kapılarına doğru yürüdü.

"Güve," diye homurdandım, merdivenden aşağı inmek için dönmeye başlamıştım bile.

"Sana orada kal dedim Charlie," diye bağırdı, artık sesini alçak tutmaya dikkat etmiyordu.

Askerlerin kurduğu geçici barikatı itip ahırın kapılarını açtıktan sonra sırtındaki kılıcı çektiğinde nedenini anladım.

"Güve, ne yapıyorsun lan sen?" Tısladım, silahımı açık kapılara doğrultmak için salladım, yaralı kolum zayıf ve titriyordu.

Kapı aralığında belirlediği anda canavara ateş ettim ama kurşunun sekip yere çarptığını *duydum*. Dışarıdan gelen zayıf ışık, ay ışığını yansıtan kubbemsi sırtını seçmemi sağladı. Yaratık bir ayı büyüklüğündeydi ve zayıf ışıktaki bile cüssesini seçebiliyordum. Kalın kaslı kolları ve geniş, aşılmaz sırtı.

Heyecanlı bir vızıltıyla Güve'ye saldırdı ve ben anlamsızca ona tekrar ateş ederken kalbim dehşetle çarptı. Kurşunlar derisini delip geçmiyor, zararsızca sekiyordu. Kafasına nişan almaya çalıştım ama o da zırhlı görünüyordu. Son anda yana kaçan Güve'nin peşinden ahırın zemininde sürünürken duraksamadı bile.

Aşağıdaki ahır duvarına çarptığını ve öfkeli bir hırıltı çıkardığını duydum. Güve ahıra doğru koştu ve kendini merdivenin yarısına kadar fırlattı. Kolunu sıkıca kavradım ve onu geri çekmeye çalıştım ama sert bir şekilde nefes alarak beni silkeledi.

Canavar merdivenin dibine doğru sıçradı ve durdu, bize doğru hırladı ve burnundan hızlı, çılgınca nefesler çekti. Gözlerine ateş ettim ama geri sıçramadan önce kafası anında vücuduna gömüldü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Güve ve askerlerden kaçtığımız delikte kaybolmadan önce samanlık boyunca ilerledi.

"Güve!" Bağırdım, canavar dönüp ona doğru koşmaya başladığında bir kez daha anlamsızca ateş ettim.

Merdivenden aşağı inmek istedim ama "Sakın aşağı inme Charlie!" diye bağırdığını duydum.

Kararsızlıktan donakaldım, sonra onun dış hatlarının merdivene doğru koştuğunu görünce geri çekildim, canavar da hemen arkasındaydı.

Bu kez, yaratığın yetişmesi için altta bekledi. Yaratık devasa kolunu savurup onu düşürmeye çalışırken, sadece bir metre uzaktayken kendini merdivene geri fırlattı. Hırıldayarak, yukarı doğru uzandı

Bizi yakalamaya çalışırken arka ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde yalpaladığını gördüm, sonra dört ayağının üzerine çöktü ve merdivenin dibinde volta atmaya başladı.

Anlayış ortaya çıktı. Güve onu peşinden zıplatmaya çalışıyordu, bu yüzden dengesini kaybetti ve sırt üstü düştü.

"Tanrım, sen lanet olası bir dahisin," diye mırıldandım, karnının altı ortaya çıkana kadar ateş etmenin anlamsız olduğunu bilmeme rağmen silahımı hâlâ yaratığa doğrultuyordum. Ve cephanem çok sınırlıydı, zaten çoğunu burada kullanmışım. Daha fazla harcayamazdım.

Güve cevap vermedi, çoktan samanlığın diğer ucundaki deliğe doğru yola çıkmıştı. Ama canavar farkına varmış gibi görünüyordu, çünkü Moth'un aşağı inmesini beklemek için ahır boyunca koştu.

Hay sikeyim. Buradan göremiyordum ama burada otururken kendimi tamamen işe yaramaz hissetmeme rağmen aşağı inerek Güve'nin dikkatini dağıtmak istemedim. Ama kolum titriyordu ve onu bir santim bile kaldırmak canımı yakıyordu, omzum zayıftı ve acıyla çığlık atıyordu.

Güve samanlığın diğer ucundan sinirli bir şekilde homurdandı ve bana doğru koştu. Canavar ona doğru koşup hamle yaptığında aşağı atladı ve yana kaçtı.

Yumruğuyla botunu yakaladı ve tökezlemesine neden oldu, sonra hızla ayağa kalkıp samanlığın altından kaçarak gözden kayboldu. Kalbim korku içinde çarpıyordu. Tek duyabildiğim canavarın hırıltılı homurtuları ve Güve'nin peşinden ahıra doğru ilerleyen ağır adımlarıydı. Gözlerimi samanlığın diğer tarafındaki deliğe dikmiş, hızla içime çekiyordum

nefes alır.

Bir eliyle kendini yukarı kaldırırken diğer eliyle hâlâ kılıcının kabzasını kavrayan Güve'nin başı ve omuzları göründü. Tekrar aşağı doğru sarsıldığında nefesim kesildi ve sonra homurdanarak dönmeye başladı, hâlâ deliğin yarısına sıkışmıştı.

Ayağa fırladım ve tam aşağıdan bir gümbürtü ve ardından öfkeli bir vızıltı duyduğumda oraya koştum. Tam ona ulaştığımda Güve'nin beyaz dişleri karanlıkta parladı ve sonra tekrar aşağıya düşerek gözden kayboldu.

Deliğin kenarında dizlerimin üzerine çöktüm ve silahımı doğrultarak aşağıya baktım. Ama Moth... Moth canavarın karnının *üzerinde* duruyordu, canavar kubbeli sırtında çılgınca kıvranıyor ve kendini ters çevirmeye çalışıyordu.

Yaratığın vahşi hareketlerine rağmen bir şekilde kendini sabit tuttu, kılıcının kabzasını iki eliyle kavradı ve başının üzerine kaldırdı. Sonra bıçağı yaratığın boğazına sapladı. Karnının altı solgundu ve

Zırhlı derisi gibi parlıyordu ve Moth onu boynundan arka ayaklarına kadar kesip açarken, kılıcı karnının derinliklerine gömülürken korkunç bir gurultu çıkardı.

Çılgınca sallanması durdu, kaslı kolları gevşedi ve başı sıkıştığı yerden çıkıp geriye doğru kaydı. Açıkta duran iç organlarından çıkan buharı buradan bile hissedebiliyordum. Güve canavardan indiğinde, canavar hafifçe yana devrildi ve bağırsakları ıslak bir tokatla ahırın zeminine döküldü.

"Tanrım." Yutkundum, silahımı yavaşça kaldırdım. "Sen sanki... ejderha avcısı gibi bir şeysin."

Moth zor nefes alıyordu ama biraz eğlenerek oflayıp pufladı ve bana baktı. "Bunlardan birini daha önce hiç öldürmemiştim."

"Evet," diye mırıldandım, dengesiz bacaklarımın üzerinde yavaşça doğrulurken. "Görünüşe göre çok fazla insan yok."

"Aşağı inerken yardıma ihtiyacın var mı?" Merdivene geri dönerken aşağıdaki ahırda beni takip ettiğini duydum.

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Aşağı indim, gözlerim hemen ahırın diğer ucundaki gölgeli yumruya kaydı.

Kılıcını kaldırırken Moth'un ceketinin önünü kavradım ve onu sertçe öpmek için yaklaştım.

Geri çekildikten sonra, "Bunun için kesinlikle bir oral seksi hak ediyorsun," diye homurdandım. Güve hareketsiz kaldı, sonra sırtırken beyaz dişleri karanlıkta parladı.

"Öyle mi?"

"Tabii ki." Ben de sırttım ve yaralanmamış kolumu ceketinin altından geçirerek elimi sırtına doğru kaydırđım. "Ama belki ikimiz de temizlendikten ve sen canavar bağırsağı gibi kokmadıktan sonra."

Homurdandı ve yanağıını öpmek için eğildi. "Prenses."

Bir kahkaha patlattım ve geri çekilmek istediğinde onu tekrar kendime çektim.

"Tamam o zaman. Pantolonunu indir, avcı."

Boğuk bir kıkırdama çıkardı.

"Peki, tamam. Bunu canavar bağırsağı yığınınđan uzakta yapmamızı tercih ederim."

Ve ben..." Yutkunduğunu duydum. "Ben de sana yapmak istiyorum."

Sikim kanla karıncalanıyordu ama omzumdaki ağrının sertleşmemi engelleyeceğini biliyordum. Ayrıca, öylece sevişmeye başlayamazdık. Muhtemelen ahırdan uzaklaşmamız gerekiyordu ve bunun tek nedeni köşedeki nahoş ölü canavar değildi.

"Vurulmak dışında bunu hak edecek pek bir şey yapmadım ama kabul ediyorum." Onu bırakmadan önce Moth'a hızlı bir öpücük verdim. "Muhtemelen buradan uzaklaşmalıyız. O askerlerin kaçtıkları için o kadar umursadıklarını sanmıyorum ama sanırım canavarı öldürmek için geri gelme ihtimalleri var. Ya da bizi."

"Evet." Yürümek için yardıma ihtiyacım olmamasına rağmen Moth ahırdan çıkarken kolunu bana doladı ve sırt çantamın altına soktu. Biraz gülümsedim ve hiçbir şey söylemedim. "Evde kalabiliriz sanırım. Bütün fareleri öldürebilirim."

İçim cız etti. Ahıra karar vermeden önce çiftlik evini kontrol etmiştik çünkü orası istila edilmişti.

"Yapmamayı tercih ederim. Fareleri pek sevmem." Kıkırdadım ve etrafıma bakındım, yerde ölü askerden geriye kalanları gördüğümde yüzümdeki küçük gülümseme kayboldu.

Canavar onun çoğunu yemişti. Geriye sadece miğferli bir kafa ve bir kol ile yanında duran parçalanmış bir silah kalmıştı. Kısa bir mesafe ötede bir askeri kamyon tamamen ters dönmüş, bir tarafı buruşmuş, çökmüş bir halde duruyordu. Genç asker canavarın kamyonlarına çarptığından bahsetmişti.

Başka tarafa baktım. Artık bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Diğer askerler gitmişti ve Moth sayesinde canavar ölmüştü. Nefes vererek yukarı baktım. Şafak yaklaştıkça gökyüzü aydınlanıyordu. Saatlerdir askerlerle birlikte o lanet ahırda mahsur kalmıştık.

"Kamyonu aramalıyız," dedim, yarı göçük haldeki araca bakıp yaklaşmanın güvenli olup olmayacağını değerlendirmeye çalışarak.

"Ben yaparım." Moth yavaşça geri çekildi ve kılıcına uzandı. Yıkık kamyonu doğru yürürken onu takip ettim, görüşüm birazcık dalgalanıyordu. Gözlerimi kırıştırarak, üzerime çöken yorgunluk dalgasından etkilenmemeye çalıştım.

Güve kamyonun kırılmış camlarından içeri bakmak için çömelmişti.

"Dikkatli ol," dedim hemen, daha da eğilip ön koltuklara uzanmak için uzandığında.

"Torpido gözünde iyi bir şey yok," dedi, sonra ayağa kalktı ve kamyonun arka kapılarına doğru yürüdü. Bir tarafı açmak için birkaç kez çekiştirmesi gerekti ve eşyalar telaşla etrafa saçıldı.

"Cephane?" diye seslendi, kılıcını yeniden kınına sokarken. "Ben... uh, silahınız için doğru türden olup olmadığını bilmiyorum..."

"Yine de alalım."

Sırt çantasını çıkarıp, ordunun tüm askerlere verdiği protein barlarından avuç avuç ve her zaman işe yarayan hidrasyon tabletlerinden birkaç blister paket de dahil olmak üzere bir şeyler tıktırmaya başlamasını izledim.

Moth doğrulup bana yaklaştığında, çantasının fermuarını çekip sırtına geçirdiğinde, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallandığımı biliyordum. Solgun gözleri karanlığın içinde endişeyle büyüyordu.

"İyi misin?" Kolunu tekrar bana doladı. "Dinlenecek bir yer bulmalıyız."

Gözlerimi kırptırdım ve ona güven verici bir gülümseme gönderdim, ama oldukça sallantılıydı. "Yakınlarda başka bir yer var mı?" diye sorduğumda ses tonum şüpheliydi.

Güve bana baktı ve az ötedeki yarı çürümüş domuz ağlını işaret etti, çit yıkılmıştı ve küçük ahşap yapı zar zor ayakta duruyordu. Ona baktım ve bir kahkaha attım.

"Belki de yola çıkmalı, başka bir yer bulmalıyız." Elimle gökyüzünü işaret ettim. "Zaten neredeyse sabah oldu. Karanlıkta da görebilirsin."

Moth alt dudağını endişeyle çiğneyerek beni izledi.

"Dinlenmen gerek, Charlie." Omzuma doğru başını salladı. "Yaralısın ve hiç uyumadın-"

"Birkaç saatim daha var." Bandaja bakmak için ceketimi ve gömleğimin yakasını sıyırdım. "Sanırım kanaması durdu, yani iyiyim. Şansıma, o askerin nişancılığı berbattı."

Moth'un karşılık vermediği zayıf bir kıkırdama çıkardım. Anlaşılmaz bir şekilde gergin hissederek yaklaştım ve eldivenli parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, yarı yarıya elini geri çekmesini bekliyordum. Ama çekmedi.

"Daha güvenli bir yer bulana kadar devam edelim."

Hâlâ endişeli görünüyordu ama başını salladı ve elimi daha sıkı kavradı.

Yürümeye başladığımızda ikimiz de bırakmadık.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Charlie

Sonunda dinlenecek bir yer bulduğumuzda kendimi oldukça sersemlemiş hissediyordum. Muhtemelen bir zamanlar güzel bir malikane olan, ancak şimdi sadece aşırı büyümüş ve biraz iç karartıcı olan büyük, süslü bir evdi.

İkimiz de çok yorgunduk. Kuşluk vaktiydi ama daha ileri gitmeden önce dinlenmemiz gerekiyordu. Evin büyük, masif ahşap çift ön kapısından içeri adım attığımızda Moth kılıcını çekti. İçerisi bir noktada yağmalanmış gibi görünüyordu ve sarmaşıklar sol tarafımızdaki tüm duvarı ele geçirmek için kırılmış birkaç pencereden içeri girmişti. İçeri girip kapıyı arkamızdan sessizce kapattığımızda çizmelerimizin altında kir ve ölü yapraklar çıtırdadı.

Ev sessizdi ama Moth bana anlamlı bir bakış attı ve boş olup olmadığını kontrol etmek için bırakmadan önce elimi sıktı. Omzum sertleşmişti, bu yüzden silahıma uzanamadım bile, ama av bıçağımı çıkardım ve Moth üst kata çıkan geniş merdiveni çıkarken sağımdaki kapıya doğru dikkatlice süründüm, botları eski, taşlı halıda sessizdi.

Girdiğim oturma odası hava koşullarına daha az maruz kalıyordu ama yıllar boyunca yağmacılar tarafından değerli her şeyden arındırılmıştı. Şöminenin önünde eskiden bir halının durduğu yerin dış hatlarını görebiliyordum. Döşeme tahtaları daha koyu renkliydi ve uzun, süslü dolabın tüm çekmeceleri açılıp boşaltılmıştı.

Odanın ortasına hakim olan ve şömine şöminesinin üzerindeki duvara monte edilmiş devasa, işe yaramaz geniş ekran televizyona bakan büyük deri kanepenin minderleri bile gitmişti. Hâlâ kanepenin çıplak iskeletine gömülmek ve saatlerce kalkmamak istiyordum. Gözlerim neredeyse omzum kadar yanıyordu.

Mutfak daha da dağınıktı, her dolap ve çekmece açıktı ve neredeyse tamamen boştu. Bir zamanlar pırıl pırıl olan mermer tezgahlar

ve toz içindeydi; geniş pencerelere bakan boyalı duvar yıllarca güneşe maruz kaldığı için sararmıştı.

Lavabonun yanında durdum ve geniş arka bahçeye baktım. Yabani ve tamamen büyümüşü, ama eski bir taş kemere giden kaldırım taşlarını ve onun ötesinde boş ve yeşille kaplı bir havuza benzeyen şeyi görebiliyordum.

"Yukarıda her şey yolunda."

Moth'un boğuk sesiyle sıçradım ve gözlerimi kırıştıtarak döndüm. "Kahretsin, özür dilerim. Sadece burayı ve oturma odasını kontrol ettim-"

"Gerisini kontrol ettim." Yaklaştı ve av bıçağını nazikçe elimden aldı. "Uyuman gerek, Charlie. Ama önce yaranı temizlemeliyiz."

"Evet." Omzuma baktım ve sallanmamaya çalıştım. Bitkin düşmüştüm ve yaram o kadar uzun süre kanamamış olsa da yine de vurulmuştum. Dinlenmem gerektiğini biliyordum.

"Senin de uyumaya ihtiyacın var," dedim ve tekrar Moth'a baktım. Normalden daha solgundu, gözlerinin altında gölgeler vardı ama bana küçük bir gülümseme verdi.

"Yapacağım. Sen temizlenip yatağa girdikten sonra." Kolunu sırt çantamın altından belime doladı ve beni mutfaktan dışarı çıkardı. "Su çalışıyor. Isıtmak için ateş yakacağım."

"Oturma odasında bir şömine var."

Homurdandı. "Tıkanacak. Ev dumanla dolarsa çok çabuk ölürüz." Bana küçük bir gülümseme atarak ekledi, "Senin yıllardır burada olan büyük bir hayatta kalma uzmanı olman gerekmiyor muydu? Çaylak hatası."

Bir kahkaha attım. "Beni rahat bırak. Ben vuruldum."

Yukarı doğru yürümeye başladığımızda Moth anında ayıldı. "Evet. Yatak odalarından birinin tavanında bir delik var. Biraz su ısıtmak için orada ateş yakacağım."

"Soğuk su kullanmanın sakıncası yok."

"Isınman gerek." Yavaşça yan tarafımı sıktı ve beni oldukça sağlam olan bir yatak odasına götürdü. Pencere kirle kaplanmış olsa da hâlâ sağlamdı ve yerde hayvan dışkısı göremiyordum; bu her zaman bir artıdır.

"Dolapta temiz çarşaflar buldum, yatağı soyacağım."

Güve beni tozlu yatağın kenarına bıraktı ve silahımı ve çantamı nazikçe çıkardı, omzumda zonklayan ağrıyla tısladığımda özür diledi.

"Burada kal ve dinlen. Bir dakika içinde döneceğim." Moth duraksadı ve eğilip saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı. Göz kapaklarını kapamak istercesine sarktı. Onları zorla açtı ve inleyerek botlarını ve çoraplarını çıkarmak için eğildi, çıplak ayaklarını soğuk zemine değdiğinde titredim. Soyunmam uzun zaman aldı. Hareketlerim yavaştı ve sadece boxer külotuma kadar inmiştim.

Moth odaya geri döndüğünde.

"Su ısınıyor." Yaklaşırken gözlerinin etrafındaki deri gergindi, omzumdaki kana bulanmış bandaja bakıyordu. "Yaranı çözelim."

Başımı salladım. "Onu suyla yıkamalıyız."

"Evet." Dudağını çiğnedi. "Banyoyu çoktan temizledim. Hadi banyoya girip yapalım."

İçeri girmeme yardım etti ve iyi yürüyemiyor gibi olmasam da şikayet etmedim. Biraz dengesiz hissediyordum ve ayrıca Moth'a yaslanma şansını geri çevirecek değildim.

Tuvaletin üzerini eski bir havluyla örtüp beni üzerine oturttu, sonra da yatak odasına gidip tıbbi çantamı aldı. Önümde diz çöküp bandajı sıyırdığında gözlerinde gerginlik vardı. Kanla ıslanmıştı ama yaranın kanamasının bir süre önce durduğundan emindim. Yaraya bakıp ilk kez düzgün bir şekilde gördüğümde rahatlayarak iç çektim.

Kurşun aslında omzumu delip geçmemişti; omzumun üst kısmını sıyrıp geçmiş ve çiğ bir çukur bırakmıştı. Çok fena yanmıştı ama şanslıydım. Temiz bir yaraydı, oldukça küçüktü. Enfeksiyon kapmadığı sürece iyi olacaktım.

"Hâlâ buradaki en iyi hemşire." Yarayı temizlerken yüzümü buruşturmamaya çalışarak Moth'a sııttım. "Sahip olduğum en seksi hemşire."

Homurdanıp kaşlarını kaldırarak bana bakarken bile dudakları kıpırdadı. "Belki de incinmeyi bırakmalısın."

Yarayı taze bandajlarla sıkıca sardıktan sonra arkasına yaslandı ve bir nefes verdi. "Hadi seni küvete sokalım, asker çocuk."

Sııttım ve ayağa kalktım, boxer külotumu çıkardım ve buradaki tek temiz şey olan küvete doğru dengesiz bir şekilde yürüdüm.

"Lanet olsun." İçine oturdüğümde titredim, porselen kırımında donuyordu. "Lütfen sikimin daha önce nasıl görüldüğünü hatırla, şu an nasıl görüldüğünü değil."

Moth odadan çıkarken homurdandı ve bir dakika sonra elinde paslanmaz çelikten kocaman bir tencereyle geri döndü. Ona takdirle baktım. Güçlüydü. O

beni yerden kaldırıp ahıra götürdü. Eğer o kadar üşümeseydim ve acı çekmeseydim, sikim kalkacaktı.

"Çok mu sıcak?" diye sordu, elimi içine daldırabilmem için tencereyi indirirken.

Neredeyse sıcak olan ılık suyu hissedince iç çektim ve başımı salladım. Moth suyu küvetin içine boşalttı. Küvetin dibini zar zor kaplıyordu, bu da beni güldürdü.

Tencereyi dışarı taşımadan önce, "Birkaç tur atmam gerekecek," dedi hayıflanarak.

Su kalçalarımın etrafında gezinmeye başladığında yorgunluktan sarkmıştım. Moth sabunumu getirmiş ve saçımı yıkamama yardım etmişti, ben de bandajımı kuru tutmaya çalışırken vücudumun geri kalanını dikkatlice ovuyordum.

"En azından yarına kadar burada kalacağız," dedi küvetin yanına otururken. "Belki iki gece, böylece dinlenebilirsin. Buraya bir süredir dokunulmadı, bu yüzden güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Yarın iyi olacağım."

"Charlie." Gözlerini devirdi. "Vuruldu. Pek acelemiz yok. Cat'in New York'ta olup olmayacağını bile bilmiyoruz."

Yanıt olarak homurdandım, sabunlu elimle yüzümü ve kulaklarımın arkasını ovaladım.

"Belki fazladan bir gece daha kalabiliriz," diye teslim oldum, sonra da ona müstehcen bir sırıtış attım. "Sana oral seks sözü *vermiştim*. Eğer iyi dinlenmiş olursam, harika bir sakso olmasını sağlayabilirim."

Moth'un yanakları kızardı ama ağzı orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Geçen seferkinden daha mı iyi?"

"Ah, evet. Ben çok başarılıyım. Her seferinde oyunumu yükseltmek zorundayım."

Küçük bir kahkaha attı, sonra doğrulup tereddütle beni öpmek için eğildi.

"İyileştiğinde," diye mırıldandı.

Homurdandım. "Bunun iyileşmesi biraz zaman alacak. Ağzımı tekrar sana dayamak için o kadar beklemeyeceğim."

Arkasına yaslandığında yüzü daha da kızardı ve "İşin bitti mi?" diye sorarken biraz telaşlı görünüyordu. Uyuman gerek."

Ona sırıttım. "Evet, tertemiz. Teşekkürler hemşire."

Moth ofladı ve bana yardım etmek için ayağa kalktı, "Sen tam bir bok kafalısın" diye mırıldandı.

Moth'un arkamdan yatağa girdiğini hissettiğimde kısa bir süre uyandım, beni yatırdıktan sonra elini yüzünü yıkadığı için teni sıcacıktı. Çarşafı değıştirmiş ve perdeleri çekmişti ama hava hâlâ aydınlıktı. Kolunu bana doladığında, yüzünü sırtıma yaslayıp derin bir iç çektiğinde ağırlaşmış gözlerim tekrar kapandı.

Tekrar uyandığında, güneş perdelerin arkasından batarken oda loş altın rengi bir ışıkla yıkanıyordu. Gerinmeye çalıştım ama omzum acıyla zonklayınca irkildim. Dikkatlice sırt üstü döndüğümde Moth'un hâlâ yanımda uyuduğunu fark ettim.

Yorgunluktan gözlerim hâlâ kararmış olsa da ona baktım. Daha fazla uykuya ihtiyacım vardı ama ona bakabilmek için kendimi birkaç dakika uyanık kalmaya zorlamaktan kendimi alamadım.

Uykuda daha genç görünüyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı ve uzun siyah kirpikleri yanaklarının üst kısımlarında dalgalanıyordu. Saçlarını yıkadıktan sonra örmüştü ama saç telleri dağınık bir şekilde yüzünü çevreliyor, parmaklarını onları nazikçe geriye itme isteğıyle kaşınıyordu.

Yapmadım, çünkü onu uyandırmak ya da ürkütmek istemiyordum. Bağırsaklarım ağır bir arzu zonklamasıyla sıkıştı. Sadece vücudu için değıl. Sadece seks için değıl. *Onun* için. Onu istiyordum. *Hoşlanmak* ona karşı hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değıldi, ama *aşk* henüz çok güçlü hissettiriyordu. Ama... Yapabileceğimden oldukça emindim. Onu sevebileceğimden.

Onu yakınımda tutmak istedim. Onu, ona bok gibi davranan yargılayıcı insanlardan, onu reddeden ve ona *melez* diyen canavarlardan, korkunç ebeveyninden ve ona zarar veren muhafızlarından korumak istedim.

Gidip çiftlikte ya da Nebraska kampında yaşamak istemiyordum. Onunla kalmak istiyordum. Hiçliğin ortasındaki küçük, şirin güvenli evine geri dönmek ve karlar eriyip soğuk çözülene kadar orada sadece ikimiz kalmak istiyordum. Onunla birlikte Çorak Topraklar boyunca seyahat etmek, Nebraska akıncılarını birlikte ziyaret etmek ve insanların burada ordunun gözlerinden uzakta yarattıkları tüm gizli, yeraltı yerlerini bana göstermesine izin vermek istedim.

Ama bunu isteyip istemeyeceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki arkadaş olarak, ya da sıradan bir seks arkadaşı olarak, ya da...

Hâlâ Ghost'a aşık mıydı? Bu düşünce olması gerekenden daha fazla acı veriyordu ve zaten bunu düşünmek aptalcaydı. Neden olmasın ki?

Oldukça açık sözlü bir insandım. Ne istediğimi söyledim. Nasıl hissettiğimi söylemekten çekinmezdim. Ama ona sormaya korkuyordum. Onu duymaktan korkuyordum.

Bana bunun eğlenceli olduğunu ama Ghost'u hala sevdiğini ve benimle daha fazlasını istemediğini söyledi.

Bu düşünceyle irkildim, bu da Moth'un kıpırdanmasına neden oldu. Uyanmadı ama başı yaralanmamış omzuma gelene kadar bana yaklaştı, kolunu karnıma doladı. Sessiz bir nefes verdim, gözlerimi kapattığımda uzuvlarıma sızdığını fark etmediğim gerginlik serbest kaldı.

Sürdüğü sürece tadını çıkaracaktım. Ona yakın olmanın. Onu öpmek, boğuk kahkahalarını duymak ve nadir gülümsemelerini görmek. Ona dokunmak, tadına bakmak ve ellerini üzerimde hissetmek.

Ve yollarımızı ayırma zamanı geldiğinde, bununla başa çıkacaktım. Ben büyük bir çocuktum. Biraz kalp kırıklığını kaldırabilirdim.

Gerçi bunun özellikle acı verici olacağını zaten biliyordum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Charlie

Nihayet dinlenmiş hissederek uyandığımda hava zifiri karanlıktı ve oda soğuktu. Moth'un başı artık göğsümde değildi ama yanımda yattığını hissedebiliyordum. Yüzümü ovmak için elimi uzattığımda, bir dirseğinin üzerine yaslandı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesi uykudan dolayı pürüzlüydü ve bana uzun süredir uyanık olmadığını söylüyordu.

"Harika." Belli belirsiz bir hattan fazlasını göremesem de ona sıırıttım. "Yeni gibi."

Ofladı ve elini göğsüme koydu, parmakları oradaki seyrek saçları dalgınca karıştırdı ve beni ürperti.

"Charlie." Sesi karanlıkta alçak ve boğuktu. Yutkunduğunu duydum. "Seni öpebilir miyim?"

Bağırsaklarım dibe vurdu.

"Evet," diye mırıldandım hemen. "Sormana gerek yok."

Yaklaştı ve eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce nefes alış verışı biraz dengesizdi. Ona duyduğum özlem bir anda kabardı ve uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye çalışmama neden oldu. Omzumda alevler yükselirken tıslamamı bastırmaya çalıştım.

"Sadece... arkana yaslan," diye fısıldadı Moth beni tekrar öpmeden önce.

Dudaklarımız açıldı, dillerimiz mıknaıslanmış gibi hemen buluştu. Sikim seğirdi, bir anda sertleşti ve kalçalarım esnerken bacaklarımın biraz daha açılmasına neden oldu. Moth'un pullarının kaba sıcaklığını kalçamda hissettiğimde, üzerinde sadece boxer külotu ve uzun kollu bir gömlek olduğunu fark ettim. Benimle -kendisiyle- daha rahat hissettiğini bilmek göğsümü gerdi.

Göğsümdeki el aşağıya, gergin karnımın üzerine kaydığında nefesim kesildi. Uzun parmaklar iç çamaşırımın bandının altından kayarak sertleşmiş sikimden aşağı indi ve taşaklarımın etrafında kıvrılana kadar durmadı.

"Siktir," diye Moth'un ağzına karşı nefes aldım, sonra elini tekrar yukarı kaydırıp sikimi yumruklamadan önce taşaklarımı nazikçe sıkarken onu daha sert öptüm.

Zaten acı verici bir şekilde sertleşmişim. Chicago'dan beri boşalmamışım ve şimdi Moth uzun, dövmeli parmaklarıyla karanlıkta bana mastürbasyon yapıyordu. Bu istediğim kadar uzun sürmeyecekti.

Moth'un ağzına doğru inledim, kalçalarım yukarı doğru gerilirken dizlerim daha da açıldı. Bir dizini benimkinin üzerine koydu, bacağımla sabitledi ve aletimin küçük bir pre-cum patlamasıyla nabız atmasını sağladı.

Moth öpücüğü kesip aşağı indiğinde hayalarım gerildi ve nefesim kesildi.

"Siktir." Göğsümden aşağıya doğru öpücükler kondururken hiçbir şey göremesem de aşağıya baktım. "Yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Sesi boğuktu ama ses tonundaki gerginliği duyabiliyordum. "Yıllardır senin aletini emmek istiyorum, Charlie."

"Kahretsin." Karanlık tavana baktım, Moth'un dudakları karnımda gezinirken göğsüm kabarıyordu. Boxer külotumu aşağı çekip çıkardığında anında kalçalarımı kaldırdım.

Bacaklarımın arasına diz çökmek için hareket etti ve uzun parmakları kalçalarımın etrafında kıvrılırken vücudunda hafif bir titreme hissedebiliyordum. Göğsüm ağrıyordu ve tam uzanıp yüzünü avuçlamak üzereydim ki başı eğildi ve ıslak sıcaklık aletimin ucuna doğru kaydı.

Titreyen bir nefes verdim ve kalçalarımın titremesini zar zor durdurabildim. Moth'un eli karnımın altından kayarak sikimi avuçladı ve tekrar yaladıktan sonra başını ağzına almak için uzunluğumu eğdi. Dil çubuğu hassas V'nin üzerinde gezinerek beni zevkten sertçe titretti.

Ne kadar iyi hissettirdiğini anlaması için inlemelerini ya da soluklarını tutmadığımdan emin oldum. Sikimin ucundan sürekli sızan dölleri yalayıp inerken kendine olan güveninin arttığını hissedebiliyordum. Şaftımı çınlatan parmaklar aşağı kayd, ağzı daha derine batarken taşaklarımın üzerinde iz bıraktı -Ve daha derine, boğulup aceleyle ayağa kalkana kadar.

"Özür dilerim." Ne kadar telaşlı olduğunu duyabiliyordum ve bu boğazımı ağrıttıyordu. "Çok iyi hissettiriyor." Uzandım ve yanağını avuçladım. "Sen Sadece elini kullanmaya devam et."

Parmakları teredditle tekrar sikimin etrafında kıvrıldığında, mutluluk içinde iç çektim ve yatağa doğru gevşedim. Ama sonra dili ucumun etrafında dolaştı

tekrar, her şeyin sert bir zevk dalgasıyla yeniden sertleşmesini sağladı.

Başını sallamaya, yumuşak bir şekilde emmeye ve aynı zamanda sikimi okşamaya başladığında, boğuk bir inilti çıkardım.

"Evet, aynen öyle," diye soludum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek dağınık örgüsünden daha fazla tutam kopardım.

Moth daha sert emerek etrafımda inledi. Serbest eli, başparmağı sıkı taşaklarımın üzerinden geçmeden önce iç uyluğuma doğru kayd ve dizlerim daha da açılırken sıkılmış dişlerimin arasından inlememe neden oldu.

Başımı kaldırıp aşağıya baktım, keşke bunu yaparken onu izleyebilseydim, ama tek görebildiğim sallanan başının belli belirsiz hatlarıydı. Bu, sikimin ağzında zıplaması için yeterliydi, taşaklarım şaftımın tabanını kucaklamak için daha da yukarı kalktı.

"Siktir, bebeğim, yakında boşalacağım." Tekrar inlerken başımı geriye attım, ses şaftımdan aşağıya ve taşaklarıma doğru titreşiyordu.

Son tereddütünü de hızla kaybediyordu, beni emerken çıkardığı ıslak höpürdetme sesleri karanlık odayı dolduruyordu. Her nefes alışında inlemeye başladım, kalçalarım titriyor ve parmaklarım saçlarını sıkıca kavriyordu.

Bu şimdiye kadar biriyle yaptığım her şeyden çok daha iyi hissettiriyordu. Zevk sadece aletimde yoğunlaşmamıştı. Her yerime yayılıyor, göğsümün ısınmasına ve gerilmesine, boğazımın ağrmasına neden oluyordu. Omzumdaki yakıcı acıyı görmezden gelip diğer elimle uzanıp yüzünü kavradığımda titriyordum.

"Güve," diye titreyerek mırıldandım, sikim onun ağzında acı verici bir şekilde sertleşip şişerken. "Boşalacağım."

Geri çekilmek isterse diye onu uyardım ama çekilmedi. Etrafımda umutsuzca inledi, emerken başını daha hızlı salladı, pompalama yumruğu çılgınca tempoya uyuyordu.

"Siktir." Titreyen bir nefesi içime çektim, kalçalarım titriyor ve ellerim hararetle saçlarında geziniyordu. "Siktir-"

Ateş her santimimi yalayarak beni titretti. Boşalmaya başladığımda kalçalarım gerildi, sikim Moth'un ağzında daha da derinlere gömülürken esnedi ve boğazının arkasına döller fışkırttı. Vücudumda patlayan yoğun zevk yüzünden görüşüm kısa süreliğine bozuldu, ısı uzuvlarıma yayıldı ve omzumdaki ağrıyı geçici olarak uyuşturdu.

Moth gırtlaktan bir inilti çıkardı ve geri çekildi, böylece son birkaç fişkirtma diline indi. Eli şaftımın tabanını sıkarken, zonklayan horoz başımı çılgınca yaladı. Sonunda sikimin ateşi kesildiğinde, kemiksiz kalmıştım ve bir yaprak gibi titriyordum.

Moth aletimin hassas ucunu öptü, beni titretti ve inletti. Gömleğini çıkarıp bacaklarımın arasına girdiğinde ve sonra belime sarılmak için tırmandığında ağır nefeslerini duyabiliyordum. Tamamen çıplak olduğunu fark ettiğimde yine kısık sesle inledim.

Eğilip beni öptüğünde, dilini ağzıma soktuğunda nefesim kesildi. Benimkini bulduğunda eli titriyordu ve onu açılmış kalçalarının arasına çekerek içimin zevkle dolmasına neden oldu.

"Lütfen," diye mırıldandı titrek bir sesle ağzıma karşı, sonra parmaklarımı yarığının üzerinde kaydırduğımda kesik bir inilti çıkardı.

Islaktı ve sıcaktan zonkluyordu. İnledim ve iki parmağımı içine soktum, etraflarında sıkıca kenetlendiğinde ve ağzıma inlediğinde horozum uyanmaya çalışıyor.

Omzumdaki yakıcı sıcaklığı görmezden gelmeye ve diğer elimle sikini yumruklamak için uzanmaya çalıştım ama bunun yerine acı içinde homurdanmakla yetindim.

Moth başını salladı ve öpücüğü kesti. "Omzunu incitme."

O devrıldı, iten parmaklarımla aynı anda sikini okşuyordu. Kalçaları ellerimizle birlikte hareket etti ve sonunda ağzıma karşı nefes almak için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldı, yanan sıcak alnı benimkine bastırdı.

"Charlie," diye mırıldandı ve beni inleterek onu sertçe öpmemi sağladı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandım, boştaki elim kalçasını buldu ve sıkı. "Boşaldığını hissetmek istiyorum."

Boğuk bir inilti çıkardı ve titredi, elimi çekmek için sikini serbest bıraktı. Parmaklarım serbest kaldığında, orta parmağımın ucu deliğine değene kadar onları geriye, daha aşağıya itti.

"Buraya," diye nefes nefese kaldı. "Onu hissetmek istiyorum."

"Siktir." Parmaklarım hâlâ kaygan olan deliğinin etrafında usulca dolanırken kaşlarım çaresizlikle çatıldı.

Moth sikini tekrar yumrukladı ve hızla okşadı, kalçaları aşağıya doğru süründü ve yarığını elimin topuğuna ve iç bileğime doğru kaydır. Sertçe titredi.

"Lütfen," diye yanağıma doğru soludu. "Şimdi. Ben-"

İNledim ve orta parmağımı dikkatlice içine soktum, sikim karıncalanıyor ve tekrar sertleşmek için cesurca bir çaba sarf ediyordu. O kadar sıkı ve ateşliydi ki

daha derine kaydırđıđında parmağımı sıkan jant-

Güve haykırdı, kıcı parmağımı sıkıştırırken kalçaları sarsıldı ve sıvı ısı kalın fişkirmalar halinde mideme çarptı.

"F-f-fuck-Charlie-" Boğuk bir inilti çıkardı ve yüzünü boynuma gömdü, kalçaları hala son zevki kovalamak için sallanıyordu, sonunda horozunun fişkırması durana kadar.

Sertçe titriyordu. Parmağımı yavaşça serbest bıraktım ve elimi uyluğunu avuçlamak için gezdirdim, otomatik olarak orada hissedebildiğim kaba pulların üzerinde gezindim.

"İyi misin?" Başımı çevirip şakağına sokulurken sesim kısık bir şekilde mırıldandım.

Boynuma doğru nefes nefese kalmıştı ama dudaklarının minik bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

Rahatlama beni güçsüzleştirdi.

"Harikayım," diye fısıldadı ve beni öpmek için başını kaldırdı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

Ondan sonra bir gece daha büyük evde kaldık, yataktan zar zor çıktık ama sonunda yola çıkmak zorunda kaldık, Cat'i New York'ta bulma umuduyla kıyıya doğru ilerledik.

Nebraska kampından ayrılmamızın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalıştım ama tam olarak yapamadım. Haftalar ve haftalar. Hunter ve Edin'in benim için çok endişelenmediklerini umuyordum çünkü Hunter çıldırırsa akıncılar için tam bir kâbus olurdu. Ki muhtemelen öyleydi.

Evden yola çıktığımız anda, eldivenli parmaklarımı hiçbir şey söylemeden Moth'unakilere geçirdim, sanki sıra dışı bir şeymiş gibi. Yorum yapmadı ve geri çekilmedi.

Gece için kampımızı toplayıp yürümeye devam ettikten sonra her sabah bunu yapmaya başladım. Elini tuttum ve bazen yanağını ya da ağzını öpebilmek için eşarplarımızı aşağı çektim. Her seferinde zevkten kızarıyordu.

Hala çoğu gece nöbet tutmak zorundaydık, bu yüzden büyük evden ayrıldığımızdan beri aramızda pek bir şey olmamıştı, ama nispeten temiz ve sağlam bir yatağı olan yerler bulduğumuzda, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk.

Son kaldığımız yerdeki yatak çıplak bir çerçeveden başka bir şey değildi, bu yüzden bunun yerine Moth'u kapıya doğru bastırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Pantolonunu uyluğunun ortasına kadar indirdikten sonra sikini emdim ve kuyruğu huzursuzca kapıya çarparken onu yaladım, ellerim saçlarımı sıkıca kavradı.

Sürekli bir mutluluk hali içindeydim. Tuhaf canavar ya da omzumdaki yavaş yavaş iyileşen yara bile bu mutluluğumu azaltamıyordu. İyi ruh halimin Moth'a geçip geçmediğini bilmiyordum ama o da daha mutlu görünüyordu. Daha çok gülüyordu ve elimi tutmaktan hoşlanıyor gibiydi. Sonunda kamp kurduğumuzda aramızda öpücükler veya kolay, samimi dokunuşlar bile başlattı

gece için. Kollarını bana dolaması ve arkamdan sarılması, yanımdan geçerken enseme öpmesi ya da yemek yerken bana doğru eğilmesi gibi.

Çok uzun zamandır, hayatı boyunca sevgiye aç kalmıştı. Yaşadığı eksikliği telafi etmek için onu sevgi yağmuruna tuttum ve bu hiç de zor olmadı. Ona her şeyi vermek istedim.

Chicago'da olanlara rağmen, nihayet New York'a ulaştığımızda endişelenecek durumda değildim. Moth bizi şehre sokup çıkarma konusunda fazlasıyla yetenekliydi. İş başa düşerse ona hayatım pahasına güvенеceğimi biliyordum. Şimdi, kamptan ilk yola çıktığımız, ona hiç güvenmediğim zamanları düşünmek garipti. Bunu hayal bile edemezdim.

Gizli giriş Chicago'dakine çok benziyordu; şehrin en kötü bölgelerinden birinde, ordunun nadiren gitmeye zahmet ettiği bir yerde, metal bir duvarın içine açılmış bir kapı.

New York artık kesinlikle muazzam bir şehirdi. Canavarlar gelmeden önceki halinden çok ama çok daha büyüktü; kıyamet koptuğunda buraya sığınan insan seline yer açmak için kıyı şeridi boyunca etrafındaki her şeyi yutmuştu.

New York'a sadece orduya katıldıktan sonra, canavarlar geldikten çok sonra gitmişim, o yüzden eskisi gibi olup olmadığını bilmiyordum. Geç bir saat olmasına rağmen karanlık sokaktan çıktığımızda cadde insanlarla doluydu, Chicago'dan çok daha kalabalıktı.

Caddede bir ATM'ye doğru yürürken içim daraldı. Hâlâ biraz nakitim vardı ama buradayken daha fazlasına ihtiyacımız olacağını biliyordum. Cat'i nasıl bulacaktık? Çok kalabalıktı. Buraya daha yeni gelmiş olmamıza rağmen şimdiden imkânsız gibi geliyordu.

Şehirde olup olmadığını bile bilmiyorduk. Sabahın sekizinde içki içen bir adamın belirsiz sözlerinden yola çıkıyorduk ama elimizde başka bir şey yoktu. Başka ipucu yoktu. Yine de bu kadar yol gelmiştik, o yüzden bakabilirdik.

Bir salgının bu kadar yakın bir yerde ne kadar çabuk yayılabileceğini gördüğüm için kusan biri var mı diye gözümü dört açtım. Ruh Yiyici hangi cehennemdeydi? Şehirlerdeki parazitleri ortadan kaldırmakla uğraşmıyor muydu? Herkesin korktuğu o korkunç, hortlak gibi canavarın aslında insanlığa yardım ettiğini düşünmek beni hâlâ şaşırtıyordu. Bana yardım etmişti, hem de ben enfekte bile olmamışken.

Canavarlar gerçekten de insanların sandığı kadar siyah ve beyaz değillerdi. Yürürken bakışlarım Güve'ye kaydı. Artık el ele tutuşmuyorduk çünkü dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorduk. Bazı insanlar canavar kıyametine rağmen bir şekilde hâlâ bağnaz pisliklerdi.

Mirasının hangi tarafıyla daha çok ilişki kuruyordu? İkisine de uyum sağlayamadığını hissediyordum, bu da ona sarılmak istememe neden oluyordu. İnsanlara daha çok uyum sağlamak istiyor gibiydi ama sağlayamadı, bu da yürek parçalayıcıydı.

İnsanların canı cehenneme. Ona başka kimseye ihtiyacı olmadığını, onunla kalacağımı söylemek istedim. Onu olduğu gibi sevdiğimi -sevmekten de öte- söylemek istedim. Dikenli, savunmacı tavrı, kibri ve her şeyiyle.

Ama kibri sadece bir maskeydi ve savunmacı tavrı çok anlamlıydı. Dış görünüşünün altında kırılıyordu.

Birlikte yalnız kalabilmek için hemen bir oda bulmak istedim. Seks yapmak için değil, sadece onunla yatakta kıvrılabilmek ve belki onu bir süreliğine mutlu edebilmek için. Onu sokakta yanından geçip gittiğimiz herkesin ona attığı temkinli ve hafif *igrenme* dolu bakışlardan uzaklaştırmak istiyordum. Ne zaman birinin onunla göz göze geldiğini görsem sinirleniyor ve onlara siktirip gitmelerini söylemek istiyordum. Aşırı çatışmacı bir insan değildim ama bunu görmek içimi öfkeyle dolduruyordu, özellikle de Moth'un fark ettiğini bildiğim için.

Biraz para çıkardıktan sonra, biraz yiyecek almak ve erzak stoklamak için bir markete doğru yol aldık. Moth'a biraz para verdim ve ihtiyacımız olan her şeyi almak için içeride yollarımızı ayırdık.

Atıklar'a geri dönene kadar idare edecek birkaç paketlenmiş yiyecek ve şarküteri bölümünden üzgün görünümlü bir sandviç aldım. Keşke Moth'un nelerden hoşlandığını daha iyi bilseydim de ona bir şeyler alabilseydim -her ne kadar kendi yiyeceklerini alıyor olsa da- ama o hiçbir zaman sevdiği şeyler hakkında yorum yapmazdı. Yine de Chicago'daki lokantalarda her yemek yediğimizde buzlu çay sipariş ettiğini hatırlıyordum, bu yüzden ona bir şişe aldım.

Kullandıklarımızı yenilemek için biraz daha ilk yardım malzemesi aldım. Omzum enfeksiyon belirtisi olmadan güzelce iyileşiyordu ve bacağымda koçan canavarının -ileun- çizdiği baldırımın arkasında soluk pembe bir çizgiden ibaretti.

Bir dondurma aldıktan sonra -hava soğuktu ama yine de şekerliydi- kasadaki sıkılmış görünümlü kasiyere yaklaştım. Ona güzel bir gülümseme verdikten ve aldıklarımı tezgâhın üzerine koyduktan sonra gözlerim

kasanın yanındaki tabloid gazete yığınınına baktım. Yüzümdeki gülümseme kayboldu.

ŞİKAGO'DA CANAVAR SALDIRISI! BİNLERCE ÖLÜ, ORDU ŞEHİRİ KURTARDI

Yani Moth haklıydı. Ordu artık çok sınırlı basını kontrol ediyordu -tüm medyayı; aslında her şeyi- ve parazit salgınını açıkça bir halkla ilişkiler gösterisi olarak kullanmışlardı. Bölgeye girip herkesi vurmuş olsalardı haber yayılırdı. Bu şekilde, insanları *kurtarmış* gibi görüneceklerdi.

Gazeteyi satın aldıklarımın arasına ekledim, böylece bir oda bulduğumuzda makaleyi okuyabilecektim. Kasiyer eşyalarımı sayarken omzumun üzerinden Moth'a baktım, onu görmenin beni daha az tedirgin edeceğini biliyordum.

Sırada arkamda beklediğini gördüğümde ona gülümsedim. O da minik bir gülümsemeyle karşılık verdi, kollarında birkaç parça eşya vardı. Kasiyer sıkılmış bir sesle bana toplam tutarı söylediğinde, gözlerinin ona kaydığını ve temkinli olmaya başladığını gördüm. Kahretsin, muhtemelen kasiyerin ona hizmet ederken takınacağı çekingen bakışlardan ve isteksiz tavırlardan korkuyordu.

"Üzgünüm, birkaç şey daha var." Moth'a ilerlemesini işaret ettim ve kasiyere dönerek ona sevimli bir sırıtış attım.

Gözlerini devirdi ve Moth'un tezgâha koyduğu ürünleri saymaya başladı. Plastik bir kase solmuş tavuk salatası, büyük bir paket patates cipsi, bir kutu soda, birkaç erişte paketi, şampuan ve bir kutu çörek.

Çörekleri görünce sııttım ve dirseğimle onu dürttüm, kasiyer kalan alışverişleri plastik bir torbaya doldurduktan sonra parayı uzattım. Poşeti tezgâhın diğer tarafına itti ve para üstümü yanına bıraktıktan sonra telefonuna döndü.

Çantayı alıp dükkândan çıkarken Moth'un elini tutma isteğime karşı koyarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Çabucak bir oda bulduk, ikimiz de yorgunduk. Chicago'da kaldığımız odalara çok benziyordu; çıplak, temiz sayılırdı, küçük bir banyosu ve ucuz mobilyaları vardı. Çantalarımızı, paltolarımızı ve botlarımızı çıkardıktan sonra yemek yemek için yatağa oturduk.

"Demek çörek aldın, ha?" Alay ettim. "Canın tatlı mı çekiyor?"

Öfkelendi. "Onları senin için aldım. Yine de..." Yanakları kızardı. "Para senin ama... Onları isteyeceğini düşünmüştüm."

Eriyip bittim. Uzanıp dizini okşadım, sonra buzlu çayını bulmak için elimi çantaya soktum.

"Sana bunu aldım." Onu uzatırken sııttım ve Moth onu alırken bir kahkaha attı.

"Teşekkürler."

"Kahvaltıda çörek yeriz. Uyandığımızda bize kahve getireceğim."

Bir elimle hayal kırıklığı yaratan sandviçi tutarken diğer elimle gazeteyi çıkardım. Güve gazeteye baktı ve yatağın bir tarafının dayandığı duvara yaslanmak için geri çekildi. Uzun bacaklarını çaprazlamıştı ve ayaklarının alışılmadık şekli çoraplarının arasından bile görünüyordu. Göğsüm ısındı ama onlara baktığımı düşünmesin diye hızla gözlerimi kaçırdım. Benimle daha rahat olmasına sevinmiştim.

Ön sayfadaki makaleyi hızla taradım, sansasyonel saçmalıklar karşısında dudağım kıvrıldı.

Canavarlar duvarı aşır bütün bir bölgeyi yok etmeyi başardığında Yeni Şikago şehri kısa süre önce kuşatma altına alındı.

İsmi vermek istemeyen bir kaynak, en az altı canavarın bölgeye saldırdığını ve askeri çabalar istilayı kontrol altına alıp yaratıkları ortadan kaldırmadan önce binlerce kişiyi öldürdüğünü bildirdi. Şehrin geri kalanının güvende kalmasını sağlamak için bölge hala yoğun askeri koruma altında.

Binbaşı Bratton kısa bir süre önce televizyonda yaptığı açıklamada "Bu ihlalin nasıl gerçekleştiğini anlamak için çok çalışıyoruz" dedi. "Şehirlerimizde yaşayanlara bunun münferit bir olay olduğu konusunda güvence vermek istiyoruz. Ülke genelindeki Amerikalıların anakaradaki tehditten korunmalarını sağlamak için duvarlar da dahil olmak üzere şehirlerimizdeki güvenlik önlemlerini değerlendiriyoruz."

Homurdandım ve Moth'un okuyabilmesi için kâğıdı evirip çevirdim. "Haklıymışsın."

Gerildi, gözleri gazeteye kaydı ve tekrar uzaklaştı. "Ne hakkında?"

Kâğıda bakarken kaşlarım çatıldı, üzerinde kalın siyah harflerle **CANAVARLAR CHICAGO'YA SALDIRIYOR!** yazıyordu.

"Ordunun Chicago'daki gösterisi hakkında." Gazeteyi işaret ettim. "Bratton'ın medyaya söylediği saçmalıkları okuyun. Tam bir saçmalık."

Güve yutkundu ve plastik salata kabını yere bıraktı, ardından uzun, dövmele parmaklarıyla tereddütle kâğıda uzandı. Ben sandviçimden kocaman bir ısırık alıp tadına bakarak yüzümü buruştururken o başını eğerek kâğıda baktı.

Moth burnundan sert bir nefes verdi, sırtı kambur ve gergindi. Anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Ağzımdaki lokmayı yuttum. "Ha?"

"Okuyamıyorum."

Sesi küçük ve mahcuptu; sandviçimin geri kalanını yavaşça plastik ambalajına yerleştirirken ona bakarken göğsüm sıkıca kapandı. Kâğıdı dikkatlice yere bırakıp hafifçe titreyen parmaklarıyla buzlu çayına uzanırken bile başını eğmeye devam etti.

Farkına varmalıyım. Forileun beni kestikten sonra ondan aspirin istediğimde bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmişim ve bunun yerine bana tıbbi çantamdaki tüm hap paketlerini vermişti. Ama acıdan hâlâ biraz sersemlemiştim, o yüzden önemsemedim.

Tanrım, tabii ki okuyamıyordu. Ona öğretecek hiç kimsesi olmamıştı.

"Öğrenmek istiyor musun?" "Öğrenmek ister misin?" diye sordum, sesimin ya da acıyarak. "Sana öğretebilirim."

Moth'un nefesi kesildi, sanki bu yanıtı beklemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, söylenecek doğru şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Okuyamaması umurumda değildi -bu onu daha az zeki ya da yetenekli yapmazdı- ama belli ki o umursuyordu. Belli ki bundan utanıyordu.

Boğazım düğümlendi. Ona sarılmak istedim ama kırılgan görünüyordu.

"I-" Şişesinin kapağıyla oynadı, sonra nihayet bana baktı, gözleri gergindi. "Bunun için zamanımız yok."

"Tabii ki var," diye itiraz ettim hemen.

"Hayır, yok," dedi kesin bir ifadeyle ve tekrar salatasına uzandı. "Cat'i bulmalıyız, sonra da kampa geri döneceğiz. Ve sonra..."

Midemin çukurunda bir buz topu oluştu. Ve sonra yollarımız ayrılacaktı. Edin ve Hunter'la birlikte çiftliğe geri dönecek, Nebraska kampında kalacak ya da Çorak Topraklar'da kendi başıma dolaşacaktım. Güve de hayatına geri dönecek, Çorak Topraklar'da tek başına dolaşacaktı.

Sertçe yutkundum, yemek mideme kurşun bir top gibi oturdu. "Güve..."

"Ne yapacağını düşündün mü?" diye araya girdi, salatayı ağzına atmadan önce. "Bundan sonra mı?"

"I..." Dudaklarımı yaladım, onunla kalıp kalamayacağımı sormak için umutsuz bir dürtüyle birlikte sinirlerim de yükseliyordu. Eğer o da isterse. "Hayır. Bilmiyorum."

Eğer seninle kalmamı istersen, kalırım. Eğik başına baktım, keşke bunu söyleyecek kadar cesur olsaydım. Sana okumayı öğretirim. Seninle birlikte ıssız bir yerdeki güvenli evine geri dönerim.

Tüm bunları yapmak için duyduğum karşı konulmaz özlem bana bir kamyon gücüyle çarptı. Ondan ayrılma düşüncesi, onun dışarıda yine yalnız kalması ve benim de nerede olursam olayım aynı şekilde yalnız kalmam, göğsümde keskin, bıçak gibi bir ağrıya neden oldu.

Bu sadece *birine* sahip olma arzusu değildi. O'ydu. *Onu* istiyordum.

Ama beni o şekilde geri istediğini sanmıyordum. Başka birini istiyordu.

Güve sessiz bir nefes verdi. "Bir yolunu bulacaksın." Cesaret dolu maskesinin bir kısmı yüz hatlarına yerleşti ve bana küçük bir gülümseme attı. "Teklifin için teşekkürler ama bana bir şey olmaz. Bu kadar uzun süre idare ettim."

Vardı. Çok güçlüydü. Çoğu insanın doğal karşıladığı şeyler olmadan dünyayı idare etmişti, çünkü ona öğretecek kimsesi olmamıştı. Hayatındaki tüm boktan insanları düşündüğümde öfke gelgit dalgası gibi yükseldi. Canavarlar geldiğinde onu geride bırakan bakıcıları. Onu isteksizce bir şehre götürüp orada terk eden insanlar - küçük bir çocuk. Onu bulduklarından beri ona kötü davranmaktan başka bir şey yapmayan korkunç canavar ebeveyni. Sırf farklı olduğu için ona bok gibi davranan tüm akıncılar.

Annesi onu doğururken ölmemiş olsaydı Moth'un hayatının ne kadar farklı olabileceğini kısaca merak ettim -gerçekte olanın bu olduğunu varsayarak. Kesin olarak bilmesinin bir yolu yoktu elbette, ama bunun kendini rahatlatmak için söylediği bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Alternatifi çok korkunçtu - herkes gibi onu da istememişti. Tamamen insan olmayan bir bebek taşıdığını biliyor olmalıydı - bir noktada canavar ebeveyniyle seks yapmıştı.

Boğazımı temizledim. "Eğer öğrenmek istiyorsan, sana öğretmekten mutluluk duyarım. İstemiyorsan da sorun değil."

Moth hiçbir şey söylemedi ve yorganla birkaç dakika oynadıktan sonra kendimi tutamadım, ileri atıldım ve onu sertçe öptüm.

Ağızıma karşı boğuk bir şaşkınlık sesi çıkardı ama beni geri öptü.

Geri çekildim ve dudaklarımı yaladım, sonra onu tekrar öptüm. Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu, sadece onu hâlâ ne kadar çok istediğimi görmesini istiyordum. Utanacak hiçbir şeyi yoktu.

Sonunda arkama yaslandığımda Moth'un parmakları gömleğimin önünü kavramıştı. Parmaklarını çözdü ve boğazını temizledi, şişesini tekrar eline aldı, telaşlı görünüyordu.

"Sana makaleyi okumamı ister misin, böylece ordunun olanları nasıl çarpıttığına kızabilirsin?" Bir elime gazeteyi, diğer elime de hayal kırıklığı yaratan sandviçimi aldım.

Moth küçük bir kıkırdama çıkardı ve yarısı yenmiş salatasına uzandı.

"Tamam." Sesimin alaycı bir tonda çıkmasını engelleyemeyerek ona okudum. Bitirdiğimde, Moth homurdandı ve boş salata kabını bir kenara koydu.

"Anonim kaynak," diye kestirip attı. "Ordudaki bağlantıları gibi."

Kıkırdadım. "Evet. Özgür basın gerçekten de öldü, değil mi? Diğer pek çok şey gibi."

Ayağa kalktım ve çöplerimizi toplayıp banyo kapısının yanındaki çöp sepetine attım. Yatağa dönerek Moth'a daha yakın oturdum ve öne doğru eğilerek dirseklerimi çapraz dizlerime dayadım. Hafifçe sırttı ve beni öpmek için duvardan kalktı, ağız benimkinin üzerinde yumuşakça hareket etti.

"Birlikte duş almak ister misin?" Ayrıldığımızda müstehcen bir sırıtışla sordum.

Moth homurdandı, gözleri küçük banyoya kaydı. "İkimizin de oraya sığacağını sanmıyorum."

"Yeterince kararlı olursak yaparız." Öne doğru eğilip onu tekrar öptüm ve mırıldandım: "Peki ya orada kışını yiyerek anlaşmayı tatlandırırsam?"

Moth'un nefesi o kadar hızlı kesildi ki neredeyse boğuluyordu. Film gibi gözbebekleri hızla büyürken bile yüzü pembeleşti. Bunu henüz yapmamıştık ama kahretsin, yapmak istiyordum. Güvensizliği onu engellese de onun da istediğini biliyordum.

Yüz hatlarında tedirginlik belirdi. "Sanırım benim kuyruğum bunu biraz zorlaştırır."

"Hayır, olmaz."

Birkaç dakika sessiz kaldı.

"İğrenç mi?" diye ağzından kaçırdı. Yüzünün rengi derinleşti. "Kuyruktan bahsediyorum. Bazen... sanki kesip atmam gereken bir uzama gibi geliyor."

Göğsüm daraldı. "Hayır. Bu bir büyüme değil, Güve. Bu bir kuyruk. Senin bir parçan. Ve iğrenç de değil. Seninle ilgili hiçbir şey iğrenç değil."

Bir şey söylemeyince uzandım ve ellerini tuttum.

"Bazı şeylerden *utanman* normal, ama onlardan *utanmamalısın*." Ellerini sıktım. "Otuzlu yaşlarımda olmama rağmen hala bazen sivilcelerim çıkıyor. Ve orduya ilk katıldığımda çok fazla squat yaptığım için kıkımda çatlaklar var."

Güve küçük bir kahkaha attı. "Harika bir kığın var."

İçimi bir zevk kaplarken sırttım. "Gördün mü? Güve, sana baktığımda, orada oturup kusur olarak algılanabilecek şeyleri seçmiyorum. Çünkü onlar kusur *değil*. Onlar sadece senin bir parçan. Ve ben senin her parçanı seviyorum. Sen çok güzelsin."

Buna ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, ben de birbirine dolanmış parmaklarımızı kaldırdım ve ellerini bırakmadan önce parmak eklemlerini öptüm.

"Sabah duş alabiliriz. Hadi yatağa girelim. Gazetenin geri kalanını sana okumamı ister misin? Biz Wastes'ta parmak sikicilerle savaşırken şehir halkının neleri manşet haber olarak gördüğünü görebiliriz ve... Ahırdaki o şey için bir isim bulmalıyız."

Moth homurdanarak yataktan kalktı ve gömleğini çıkardı. "Şimdiye kadar bir tane bulmadın mı? Bunun senin uzmanlık alanın olduğunu sanıyordum."

"Hmm." Gömleğimi çekiştirdim ve pantolonumu çıkarmak için ayağa kalktım. "Kubbe ayısı mı? Sırtından dolayı mı? Hayır, bu biraz zayıf."

Moth boğuk bir kahkaha attı. "Hoşuma gitti."

Parmakları kot pantolonunun düğmelerinin üzerindeyken duraksadı. Boğazının düğümlendiğini gördüm ama yine de çözmeye başladı. Boğazım düğümlendi ve ona sarılmak istedim. Pantolonunu çıkardıktan sonra çoraplarını üzerinde bıraktı ama en azından ilerleme kaydediyordu. Kuyruğu iç çamaşırının bandı üzerinde çıkıntı yapıyordu ve hafifçe sallanıyordu ama oldukça sakın görünüyordu. İzin verseydi, kuyruğunun, bacaklarının ve canavar ayaklarının her santimini öper ve ona kesinlikle hiçbir şekilde iğrenç olmadığını gösterirdim.

Eşyalarımızın geri kalanını yataktan kaldırdık ve içeri girdik. Ben kucağımda gazeteyle yatak başlığına yaslanırken Moth ayağa kalktı ve kollarımız birbirine degecek şekilde yanıma yaslanmadan önce hızla saçlarını ördü.

Boğazımı temizledim. "Tamam, sana ön sayfadaki saçmalıkları okudum zaten..."

Kağıdı ikiye katlayarak ilk iç sayfayı çevirdim. "İşte bir çeteyle bağlantılı bir dizi cinayet hakkında güzel bir hikaye. Oradan başlayalım. Dürüst olmak gerekirse daha neşeli olacağından şüpheliyim."

Moth homurdandı ve başını omzuma yaslayana kadar kamburunu çıkardı. Yüksek sesle okumaya başladım ve birkaç dakika sonra tekrar yer değiştirdi, bana doğru kıvrıldı ve başını göğsüme yaslayıp kolunu karnımın üzerine koydu.

Kalbim kasıldı ve güçlü bir gümbürtü çıkardı. Saçlarına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim, sonra tekrar okumaya başladım, sesim bu sefer biraz daha kısıktı.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Charlie

Ertesi sabah uyandığımda Güve hâlâ uyuyordu, başı göğsümdeydi ve bir kolu ile bacağı üzerime sarkıyordu. Göğsümde küçük bir salya lekesi hissedebiliyordum, bu da onun altından dikkatlice manevra yaparken gülümsememe neden oldu. Kıpırdandı, dövmele bir kolu yastığıma dolandı ve onu içine çekti ama uyanmadı.

Sessizce giyindim ve bize kahve almak için çıktım. Buranın üst kattaki odalara çıkmak için bir yan kapısı vardı ve kirli ara sokağa adım attığımda gökyüzü açıldı, güneş parlaktı, karşıdaki çöp konteynırını hala don kaplıyordu.

Zaten kalabalıktı. Caddenin ilerisindeki pazar tezgâhları kalabalıktı, tüccarlar birbirlerine bağıyordu. İnsanlar kaldırımlarda başları öne eğik, yakaları soğuktan korunmak için yukarı çekik yürüyor, birbirleriyle konuşmuyor, nefesleri soğuk puflar halinde onları terk ediyordu.

Caddenin karşısında kapısında kuyruk olan bir kahve dükkânı gördüm, bu yüzden onun yerine dün gece gittiğimiz markete geri döndüm ve oradaki makineden iki fincan ucuz, berbat kahve aldım, benimkini şekerle doldurup kapağını kapattım.

Tezgâhtar dün geceki tezgâhtar değildi ama kasanın arkasında otururken aynı derecede sıkılmış görünüyordu. Dükkân benim dışımda boştu, bu yüzden ödeme yapmak için cebimi karıştırırken boğazımı temizledim.

"Son zamanlarda buraya gelen yeni insanlar fark ettiniz mi?"

Adam genç görünüyordu ve septumunda, dudaklarında ve kaşında birkaç piercing vardı. Kaşındaki çubuk, kaşını kaldırdığında parlıyordu. "Yeni insanlar mı?"

"Evet."

Paramı alırken gözlerini bana dikti. "*Sen* yenisin."

Kıkırdadım ve gözlerinin ağzıma doğru kaydığını fark ettim. Yanakları kızardı ve notu kasaya itip para üstümü alırken gözlerini hızla kaçırıldı. Bana Moth'u anımsattı; tereddütlü ve temkinliydi, sanki bakmasına izin verilmediğini düşünüyordu.

Kendimi biraz iğrenç hissediyordum ama bunu kendi avantajıma kullandım. Avucumu tezgâhın üzerine koyarak eğildim ve ona büyüleyici sırıtışımı fırlattım.

"Öyleyim." Teksas aksanımı biraz daha kalınlaştırmaya özen gösterdim, çünkü bazı insanlar bundan hoşlanıyor gibiydi. "Ve sanırım benimle aynı şekilde gelen başka biri olup olmadığını merak ediyordum."

Adamın gözleri parladı ve kapıya bir kez bakarken dudaklarını yaladı.

"Çorak Topraklar'dan mı geldin?" diye fısıldadı, bakışlarındaki heyecan beni takip edip tekrar yukarı çıkmadan önce dans ediyordu. "Sen bir akıncı mısın?"

Bu fikrin ilgi çekici olduğunu düşündüğü belliydi, sanki akıncılar Çorak Topraklar'da dolaşan büyük, mistik savaşçılarmış gibi. Ona bir kez daha sırıttım ve omuz silktilim.

"Kahretsin, bu çok havalı." Daha yakına eğildi, gözleri tekrar ağzıma kaydı. "İçeri girmenin bir yolu olduğunu duymuştum. Arkadaşım Bethany sokağın aşağısındaki barda çalışıyor ve orada yeni yüzler fark ettiğini söyledi. Çorak Topraklar'da bir şey mi oldu? Neden hepiniz şehre geliyorsunuz?"

"Diğerlerini bilmem ama ben birini arıyorum."

"Oh." Arkasına yaslandı, burnunu hafifçe kırıstırdı ve huysuzca mırıldandı, "Senin... erkek arkadaşın falan mı?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Hayır, erkek arkadaş değil. Sadece bir arkadaş."

Gözleri tekrar parladı ve arkasına yaslandı. "Şey, yani... Son birkaç haftadır buraya gelen bazı yeni insanlar fark ettim. Arkadaşın neye benziyor?"

"Uzun boylu. Siyah. Güçlü yapılı." Cat'in yüzünü düşünmeye çalıştım ama onunla uzun süredir birlikte olmadığım için çok iyi bir tarif veremedim. "Uh... sakal. Koyu renk gözler."

Tezgâhtar gözlerini devirdi. "Pek ayrıntılı bir tanım değil, dostum."

Kıkırdadım. "Biliyorum, özür dilerim. Belki bana arkadaşının barının nerede olduğunu söyleyebilirsin? Eğer orada yeni insanlar gördüyse, onu fark edebilirim."

Başını salladı. "Evet, sanırım yeni insanların takılma eğiliminde olduğu belli yerler var. Askerlerin hiç gitmediği yerler. Zaten buralara pek gelmiyorlar, sevişmek dışında."

Homurdandım. "Kötü bir şey değil."

"Evet, hayır," diye hevesle kabul etti. "Ordunun canı cehenneme, değil mi? Burada bize köpek pıslığı gibi davranıyorlar, özellikle de şehrin bu bölgelerinde. Kahretsin, dostum, bazen Wastes'ta olmanın daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum."

Yüzüm gerildi. Bu çocuğu Çorak Topraklar'a gitmesi için cesaretlendirmeye çalışmayacaktım. "Çorak Topraklar gerçekten tehlikeli. Buranın berbat olduğunu biliyorum ama daha güvenli."

Ordunun bütün bir bölgeyi yok etmek için bir sürü canavar getirmesi dışında.

Ne yazık ki tek yaptığı eğilip tekrar ağzıma bakarken gözlerinin parlamasına neden olmak oldu. "Öyle mi? Çok canavar öldürdün mü?"

Canavar öldürmenin beni bir tür kötü adam yaptığı imasından hoşlanmamıştım. Kahvelerimizi aldım ve kaşlarımla çatmamak için kendimi zor tuttum. "Evet. Sadece mecbur kaldığımda. Çoğu sadece yalnız kalmak istiyor."

"Bu çok havalı," diye nefes aldı, sonra kapı açılıp içeri soğuk bir hava girince geri çekildi. Büyük bir pardösü giymiş genç bir kadın içeri girdi ve arkadaki buzdolaplarına doğru ilerledi.

"Ee, bu bar mı?" Ona yine çekici bir sırıtış attım. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet, evet, tabii ki. Adı Big Jake's. Caddenin hemen aşağısında, marketi geçince, ama henüz açık olmayacak. Bethany bu gece çalışıyor."

"Çok teşekkür ederim." Ona tekrar sırtıttım ve gözlerimin isim etiketine kaymasına izin verdim. "Pete. Yardımın için minnettarım."

"Bu gece oraya gidiyor musun?" diye ağzından kaçırdı, gözleri arkamdaki kasaya yaklaşan kadına kaydı. "Orada olacağım. Yani..."

Gülümsedim. "Evet, muhtemelen. Orada görüşebiliriz."

Delikli dudağını kısa bir süre ısırды ve başını salladı. "Tamam. Güzel. Belki, um... Adın ne?"

"Chuck," dedim yumuşak bir sesle, tezgâhtan uzaklaşmadan önce veda etmek için kahve fincanını ona doğru kaldırdım.

Odamıza döndüğümde Moth kalkmış ve giyinmişti. Kapıyı açtığım anda yataktan kalktı, yaklaşırken gözleri endişeliydi.

"İyi misin?"

"Evet, kusura bakma, kahve almaya gitmiştim." Onunkini uzattım ve benimkinden bir yudum aldım. "Çörek ister misin?"

Bir önceki geceden kalan plastik çantamıza doğru ilerledim ve çörek kutusunu çıkarırken dondurmamı yemeyi unuttuğumu fark ettim. Kıkırdadım ve yumuşacık ambalajı çöpe attım.

Kutuyu Moth'a uzatırken, "Marketteki tezgâhtarla konuştum," dedim. "Buraya yakın bir bar olduğunu söyledi."

Bazı yeni insanlar fark etmişler. Sanırım başlamak için yeterince iyi bir yer."

"Tamam." Güve bir çörek aldı. "Çorak Topraklar'dan gelenler muhtemelen buralarda kalacaktır. Şimdi gitmek ister misin?"

"Henüz açılmadığını söyledi. Bir süre etrafta dolaşabiliriz, bakalım hapishaneden birini görebilecek miyim?"

Moth yüzünü buruşturdu ve kahvesini yudumladı. "İmkansız gibi geliyor."

"Evet." Boğazımı temizledim ve kahve fincanıma baktım. "Sence öldü mü?"

Moth'un lokmasını yuttuğunu duydum.

"Bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle, "ama Chicago'daki adamlar onun hapishanede yenilmez olduğunu söylediler. Eğer onlar dışarı çıkmayı ve şehre ulaşmayı başardıysa... belki o da başarmıştır."

"Evet." Yüzümü ovuşturdum ve kahvemi yudumladım. "Sence ne oldu?"

"Hapishanede mi? Hiçbir fikrim yok." Moth başını salladı ve çöreğini bitirdi. "Orada hiç ceset görmedim ama karla örtülmüş olabilirler. Ya da yenmiş olabilirler."

Sert bir nefes vererek boş bardağımı çöpe attım. "Gittiğine sevindim. Yine de, eğer kârlı bir işse, başka bir yerde bir tane daha açılacağından eminim."

Duş almak için soyunmaya başladım. Moth'un çoktan duş aldığını görebiliyordum, saçları nemliydi ama kulaklarını örtecek kadar gevşekti.

"Elimi yüzümü yıkayayım, sonra oraya gideriz."

"Evet," diye mırıldandı Moth ve ben banyoya girerken arkama dönüp baktığımda onun kıcıma baktığını gördüm.

Sırıtarak kapıyı arkamdan kapattım ve sikim kalktı. Tanrım, Moth'u her zaman istiyordum. Bir yanım bar açılana kadar odamızda kalıp kalamayacağımızı merak ediyordu. Ama hayır, en azından denememiz ve bakmamız gerekiyordu. Burada kalış süremizi gereğinden fazla uzatmak istemiyordum, başka bir parazit salgını tehdidi her zaman aklımın bir köşesinde duruyordu.

Hızlı bir duş aldım ve Moth'un kaldığımız büyük evden aldığı hafif nemli havluyla kurulandım. Banyodan çıktığımda sikim tekrar kalktı ve pencereden döndü, beni görünce gözleri parladı.

Kıkırdadım, çantamdan temiz iç çamaşırı çıkardım. "Bana öyle bakma yoksa hiçbir yere gidemeyiz."

Moth kızardı, onunla dalga geçtiğimi anlamadan önce suçlu görünüyordu. Sessiz bir kıkırdama çıkardı. "Elimde değil."

İçim zevkle kıpır kıpır oldu. Moth konu sekse ya da bana duyduğu çekime geldiğinde genellikle bir şeyler ifade etmekte zorlanırdı. Sanki arzusunu dile getirirse ne olacağı konusunda gergindi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye homurdandım, boxer külotum hâlâ elimdeyken ona doğru yürüdüm. Gözleri vücudumda gezinirken parladı ve ilgiyle seçiren sikime sabitlendi.

Boynunun arkasını kavradım ve onu öpmek için başını aşağı çektim. O da beni öperken elleri belime dolandı, sonra aşağı kayarak kıcımı avuçladı. Aletim kalçasına doğru sarsıldığında kısık bir sesle inledi ve beni kendine daha sıkı çekti, uzun parmakları kıç yanaklarımı ısırdı.

Öpücüğü yumuşattım ve dikkatimiz fazla dağılmadan geri çektim.

"Daha sonra ne yapabileceğimize dair bir fikrim var." Elimi Moth'un göğsüne, çarpan kalbinin üzerine koyup ona sırtırken sesim çakıllı çıkıyordu. "Cat'i aramayı bitirdiğimizde."

Dudaklarını yaladı, solgun gözleri ağzımdan tekrar istekli sikime kaydı. "Ne?"

"Sonra öğrenirsin." Göğsünü okşadım ve geri çekildim, boxer külotumu çekip sertleşmiş sikimi içine soktum.

Moth donup kaldı, homurdanana kadar bana baktı. "Bok kafalı."

Sırıttım ve giyinmeyi bitirmek için çantama döndüm. Omzum hâlâ hassas olduğu için paltomu dikkatlice silkelerken, Moth da kendi paltosunu giymiş ve iki çantasını da sırtına asmıştı; kılıcını bir kez daha saklamıştı.

"Tamam, avcı." Yaklaştım ve ayrılmadan önce ona son bir kez sertçe öptüm. "Hadi gidelim."

Big Jake'in barı dolup taşıyordu.

Günün çoğunu etrafta dolaşarak, konuşmalara kulak misafiri olmaya ya da hapisneden insanları görmeye çalışarak geçirdik. Kıyafetlerimizi yıkamak için bir çamaşırhane bulduk, sonra küçük bir lokantada akşam yemeği yedik, açıldıktan kısa bir süre sonra buraya geldik, ama çoktan dolmuştu.

Moth yanımda gergindi ve elini tutmak istememe neden oluyordu. Burada fazla kalmayacaktık, çünkü insanlar şimdiden ona hafif tiksintili bakışlar atmaya başlamıştı. Çoğu insan bunu yaptığının farkında bile değil gibiydi - otomatik bir tepkiydi. Bunu yaptığını gördüğüm her insanı yumruklamak istedim.

Kalabalığın arasından odanın kenarına doğru ilerlemeden önce bardan ikimize birer bira aldım. Ama daha az kalabalık bir yere geçmeden kolumda bir el hissettim. Hemen gerildim ve etrafımda döndüm, sonra onun bakkaldaki adam olduğunu görünce kendimi rahatlamaya zorladım.

"Oh. Hey." Ona başımı salladım ve dostça bir gülümsemeye zorladım. "Nasıl gidiyor?"

"Hey, seni gördüm-" Eliyle barı işaret etti, yüzü tıklım tıklım dolu salonun sıcağından kızarmıştı. "Uh... Arkadaşını gördün mü?"

Kıkırdadım. "Henüz değil. Buraya daha yeni geldik."

Adam -adını hatırlayamıyordum, bu da beni suçlu hissettiriyordu- sonunda yanımda sessizce duran Moth'u fark etmiş gibiydi. Gözleri bir an için takdirle parladı, sonra kaçınılmaz olarak yüz hatlarına ihtiyatlı bir küçümseme yerleşti. Ondan bir adım uzaklaştı.

"Uh... güzel." Sesi biraz daha az hevesliydi. "Bethany bu gece çalışıyor. Arkadaşını görüp görmediğini sorabilmen için seni tanıştırmamı ister misin?"

"Evet, bu harika olur." Onu tekrar yumuşatmak için sıırttım. "Minnettar olurum."

Moth'a baktığımda kaşlarını çatmış bakkala bakıyordu. Ağzım seğirdi. Dikkatleri gereğinden fazla üzerimize çekmek istemiyorduk ama onun kıskançlığını görmek içimin kıpır kıpır olmasına neden oldu. Eğildim ve boynunun yan tarafını öptüm.

"Hazır mısın, bebeğim?" Biraz suçlu hissederek adamın duyduğundan emin oldum ama daha çok Moth'un kendini güvensiz hissetmemesini sağlamakla ilgileniyordum. Ayrıca, bu adamla ilgilenmiyordum.

Moth'un yüzü yumuşadı ve bir süre sonra başını salladı. Bizi bara götürürken suratı asık olan artık tezgâhtardı. Kalabalığın arasından geçerken Moth elini benimkine attı, ben de sıktım. Bara ulaştığımızda kibirli maskesi tekrar yerine oturmuştu, bu da onu tekrar öpmek istememe neden oldu.

"Hey, Beth!" Tezgâhtar bara yaslandı ve siyah mohawk saçlı ve yoğun eyelinerlı bir kadına bağırdı. "Bir saniye buraya gel."

Önce bana sonra da Moth'a bakarak yanıma geldi. Yüzü boş kaldığında şok olmuştum; Moth'u gördüğünde dudaklarını bükmeyen ilk kişiydi. Daha tek kelime bile etmeden ona ısınmışım.

"Hey, Pete." İkimize de başıyla selam verdi.

"Chuck birini arıyor," dedi Pete. "Yeni yüzlerden biri, anladın mı?"

Moth'un sessiz bir homurtu çıkardığını ve "Chuck" diye mırıldandığını duydum.

Elini sıktım. "Evet, merhaba. Arkadaşımızı arıyoruz ve Pete etrafta yeni birilerini fark ettiğinizi söyledi."

"Evet." Bethany başını salladı ve zor sorular sormadı, bu da onu daha çok sevmeme neden oldu. "Bir süre önce büyük bir akın oldu. Neye benziyorlar?"

"Chuck bana en temel tarifi verdi." Pete dirseğiyle beni dürterek gülümsedi ve Moth'un beni kendisine doğru çektiğini hissettim. "Sakallı, uzun boylu, siyah bir adam."

Beth ofladı. "Evet, pek yardımcı olmadı."

"Şakağında bir yara izi var. Sol tarafında," dedi Moth boğuk sesiyle. Elbette daha iyi bir tarif sunabilirdi - Cat'i benden çok daha iyi tanıyordu.

"Başka biriyle birlikte olabilir," diye ekledim kaşlarımı çatarak, hapishanede biri için kaldığını hatırlayarak. "Ama neye benzediklerini bilmiyoruz."

Beth düz bir bakışla ikimize de baktı. "Siz dedektiflik işinde berbat olursunuz, biliyor musunuz?"

Kıkırdadım ve Pete'de olduğu gibi onda da işe yaramayacağından emin olmama rağmen ona çekici sırıtışımı fırlattım. "Evet."

"Özür dilerim. Şakağında yara izi olan kimseyi fark etmedim ama gözümü dört açacağım." Beth barın ilerisinde kendisine işaret eden birine başıyla onay verdi. "Birkaç gün sonra tekrar gelin, size haberlerim olabilir."

Yüzümü gülümsemeye zorlayarak nefes verdim. "Minnettarız. Teşekkürler."

Bir müşteriye hizmet etmek için bara doğru yürümeden önce bize bir başparmak işareti yaptı. Moth'un elini sıktım ve Pete'e döndüm.

"Yardımanız için teşekkürler." Adam için biraz kötü hissettim, bu yüzden cebimi karıştırdım. "Sana bir içki ısmarlayalım."

Moth yanımda kaskatı kesildi. Pete'in gözleri parladı ve kocaman sırıttı.

"Teşekkürler. Gerek yok."

"Sorun değil, bize yardım ettin. Değil mi bebeğim?" Moth'a sııttım ve kaşlarımı kaldırarak bundan ne kadar nefret ettiğini anladığımı belli ettim.

Bana kaşlarını çatı ve gözlerini kaçırđı, ama Pete Beth'e geri gelmesini işaret ederken, Moth'un kolunun ceketimin altından kaydığını hissettim, sonra uzun parmakları gömleğimin eteklerinin altından geçerek belimin üzerinde gezindi. Titredim, kendime onun beni sahiplenmesinden hoşlanmamam gerektiğini söylesem de ona doğru eğildim.

Beth döndüğünde ve ben Pete'in içkisinin parasını uzattığımda kendime hatırlatmaya çalıştım, *bu sadece sıradan bir şeydi. O başka birine aşık.*

OTUZUNCU BÖLÜM

Güve

Merdivenleri çıkarken Charlie'nin arkasından "Ee *Chuck*," diye seslendim. Bu gece için Big Jake's Bar'ın üst katında bir oda tutmuştuk ve eminim ki o lanet olası bakkal herif, benim etrafta olmamam şartıyla bir davetiye bekliyordu. "Şimdiden yeni arkadaşlar ediniyorsun."

Charlie omzunun üzerinden geriye baktı ve bana o geniş sırtıışını fırlattı. "Ne diyebilirim ki? Ben bir insanım."

Homurdandım ama hiçbir şey söylemedim, o adamı gördüğümde içimden geçen yoğun kıskançlığı düşünmemeye çalıştım -*Pete*, Charlie'ye o anda barda dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi bakıyordu.

Bir an için kılıcımla kafasını kesmek için yoğun bir istek duydum. Ama bu dürtüyü birçok insan için hissediyordum, yani... bunun bir anlamı yoktu, değil mi? Charlie bunun öylesine olduğunu açıkça belirtmişti. Bir ilişki istemediğini.

Teknik olarak, istediği kişiyle yatmakta özgürdü. Ama bunu düşünmek midemi bulandırıyor, içim adını koyamadığım bir şeyle çalkalanıyordu. Neredeyse bir aciliyet hissi gibi... Bilmiyordum bile. Ama bundan nefret ettiğimi biliyordum.

Gece için odamıza girdiğimizde Charlie çantalarını indirirken inledi. Paltosunu çıkarmasına yardım etmek için acele ettim. Omzunun hâlâ hassas olduğunu biliyordum çünkü her gece düzenli olarak kontrol ediyordum.

"O bara girdikten sonra bir duşa daha ihtiyacım var."

Charlie tişörtünü çıkarırken bakmamaya çalıştım, sıkı, hafif kaslı gövdesi ve göğsünde nedense hep parmaklarımı karıştırmak istediğim bir tutam kıl ortaya çıktı. Göbeğinden pantolonuna doğru uzanan ince bir iz daha vardı ve ne zaman oraya gitsem -ki bu sık sık oluyordu- burnumu sokmak istiyordum ama bunun tuhaf olduğunu düşünüp düşünmeyeceğini bilmiyordum, o yüzden yapmadım.

Botlarını çıkarmak için yatağa oturduğunda, hala orada bir aptal gibi durduğumu fark ettim. Çantalarımı ve paltomu çıkardım, sonra botlarımı çıkarmak için yanına oturdum, canavar ayaklarımı ortaya çıkarmaktan sadece kısa bir korku duydum. *Charlie'nin umurunda değil. Umurunda değil.*

Pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktı ve ben yine bakmaya başladım. Pantolonunu ve çoraplarını sıyırdığında gözlerim, dar gri boxer külotuyla kaplı kışına kilitlendi. Yüzünü bana döndüğünde hemen gözlerimi kaçırdım, her ne kadar... bakmaya iznim olsa da. Bakmamdan hoşlanıyordu.

Charlie önümde, açık dizlerimin arasında durmak için hareket etti ve ben ona bakarken ellerim mıknaatıslanmış gibi kalçalarına doğru yükseldi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti ve elini başımın arkasında tutarak onu kucakladı ve göğsümün garip bir şekilde gerilmesine neden oldu.

Bana sırtımdan önce boğazının düğümlendiğini gördüm, sanki gergindi. Ama bu çok saçmaydı-Charlie gerilmezdi.

"Bana katılmak ister misin?"

Şehvet içime işledi ve midemi bulandırdı. Ama hemen ardından, aptalca olduğunu bildiğim, parlak ışıklar altında onunla çıplak olma düşüncesinden duyduğum korku geldi. Beni pek çok kez çıplak görmüştü ama bunlar hep meşgul olduğumuz zamanlardı. Orada öylece *durmadığım* zaman, insan olmayan tüm parçalarım odaklanabiliyordu.

"I-" Gözlerim banyo kapısına kaydı. "Bahsettiğin fikir bu muydu? Daha önce?"

Kıkırdadı, öne doğru eğilip dudaklarımı karnına bastırmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalana kadar yaklaştı.

"Hayır, bu sadece bir öncü olacak."

Bacaklarımın arasına sıcaklık yerleşti. "Neye?" diye sorduğumda sesim titrek çıkıyordu.

"Pekâlâ." Charlie dizlerimin arasına çömeldi, ellerini kalçalarımın koydu. Bana baktı ve küçük bir gülümseme verdi. "Beni becermek isteyip istemediğini merak ediyordum."

Ona baktım. Nedense, eğer bunu yaparsak, bunu yapan kişinin ben olacağımı düşünmüştüm...

Yutkundum, kollarını kavradım. "Yapmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, evet." Charlie'nin kaşları çatıldı ve aniden durmadan önce beni öpmek için eğilmeye başladı. Boğazı tekrar düğümlendi. "Ama sadece sen istersen. Sevmiyorsan da sorun değil. Herkes bundan hoşlanmaz-"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım, parmaklarım kollarına gömüldü. "İstiyorum. I..."

Yüzünü avuçlamaktan ve onu öpmek için aceleyle eğilmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bir yanım hâlâ her seferinde geri çekileceği endişesiyle sıkılıyordu. Ama o hiç çekmedi. Ona ilk dokunduğumda ya da öptüğümde bundan hoşlanıyor gibiydi. Hâlâ öpebileceğim gerçeğine alışmaya çalışıyordum. Benden bunu istemesine.

O da beni hararetle öptü, Cat'e göz kulak olmak için barın etrafında dolanırken ikimizin de yudumladığı biranın tadı hafifti. Charlie onu çekiştirip ayağa kaldırdığımda yerden kalktı, ellerim boxer külotunu indirmek için uğraşmaya başlamıştı bile.

Eğilip ayaklarının üzerinden çektim ve kısa bir tereddütten sonra yarı sertleşmiş sikinin başını öptüm. İnlerken sarsıldı, parmakları saçlarımı karıştırdı, ben de tekrar öptüm. Gırtlığım sinirden titriyordu, kokusunu içime çekmeye çalışarak sikinin kökündeki saç tutamına sokuldum.

"Güve," diye mırıldandı Charlie üstümden, bir eli yanağımı avuçlamak için kayıyordu.

Titreyerek nefes aldım ve tekrar ayağa kalktım. "Tamam, önce duş alalım."

Bir adım geri çekilerek gömleğimi çıkardım ve pantolonumun fermuarına uzandım. Charlie bana sırttı, sıcak elini karnıma koyarken öne doğru eğilip beni bir kez öptü.

"Ben gidip duşu başlatayım." Odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Soyunurken bu mahremiyet anı için minnettardım. Charlie'nin sezgileri son derece kuvvetliydi ve eminim ki en başta onunla soyunmayı ve bana dokunmasına izin vermeyi başarabilmemin en önemli nedenlerinden biri de buydu. Beni hiç zorlamadı. Sınırlarıma saygı göstermeye çok dikkat ediyordu, bu da onları yavaş yavaş, birer birer indirmeme izin veriyordu.

Banyoya doğru ilerlerken hâlâ inanılmaz derecede gergindim. Duşun aktığını duyabiliyordum ve kapıyı itip açtığımda durup baktım. Charlie çoktan suyun altına girmişti, sırtı bana dönüktü, ıslak saçlarını geriye atarken omuzları esniyordu. Vücudu ince kalçalara ve her gördüğümde ağzımı sulandıran yuvarlak, sıkı bir popoya dönüşüyordu. Bacakları uzundu ve koyu renk saçlarla tozlanmıştı. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye bayılırdım. Onunla ilgili benim vücudumdan farklı olan her şeyi seviyordum ve ben... Benim vücudumdaki farklılıkları da sevdiğini söylediğinde ona inanmaya başlamıştım.

Sinirlerimi yatıştırırmaya çalışarak arkasındaki küçük, sıkışık muhafazaya adım attım. O kadar küçüktü ki hemen ona doğru bastırıldım ama Charlie bundan hoşlanmış görünüyordu. Geri çekildi ve kollarımı tereddütle orta kısmına doladığımda yumuşak bir ses çıkardı.

Kuyruğumun gergin bir şekilde titrediğini hissedebiliyordum ve duş duvarına çarptığını duyduğumda irkildim. Ama Charlie fark etmedi ya da yorum yapmadı ve ıslak omzunu öpmek için başımı eğdiğimde, sikinin tam direktte durduğunu, kalçalarından dışarı çıktığını görebiliyordum. İçim arzuyla kasıldı ve kendi sikim serbest kaldı.

Charlie, kıcının üst kısmına yaslandığını hissettiğinde inledi ve geri kayarak tenine daha sert süründü. Sikim yanaklarının arasından kayarken nefesim kesildi. Charlie sert bir ses çıkardı, bir avucunu duş duvarına bastırırken diğeri geriye uzanıp kalçamı kavradı ve beni ona sıkıca tuttu.

İkimiz de konuşmadık ama ellerimi karnından aşağı kaydırıp kalçalarımı kavislendirdiğimde nefeslerimiz küçük, buharlı alanda ağırlaştı. Charlie'nin eli sabunluğa uzandı ve avucuna biraz sabun doldurduktan sonra dönüp beni sertçe öptü. Duş duvarına yaslandı ve aşağı uzandı. Sabunlu eliyle siklerimizi birbirine yapıştırdığını ve okşadığını hissettiğimde bir inilti çıkardım ve bir elimi onun yanındaki duvara koyarak kendimi sabitledim.

Açlıkla öpüştük, kaygan yumruğuyla bizi birlikte okşarken dillerimiz düello ediyordu. Ne kadar kayganlaştığımı hissedebiliyordum ve sikimin başından pre-cum akıyordu. Başlangıçta her zaman bu kadar çok olmasından iğreneceğinden endişelenmiştim, ama o bunu seviyor gibiydi. Onu yalamaya bayılıyordu ve şimdi onun sıcak dilinin üzerimde bıraktığı birçok anı, sikimin avucunun içinde zonklamasına neden oluyordu.

Charlie inledi ve daha fazla sabun almak için uzandı. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve elimi köpürttükten sonra arkasına götürdü.

Kıçına.

Parmaklarım deliğini bulana kadar çatlağından aşağı kayarken "Siktir," diye nefes aldım. Charlie ağzımın içinde inledi, ben okşamaya başladığımda siklerimizi sıkıyordu.

Parmağımı dikkatlice içeri kaydırırken onu izlemek için öpüşmeyi kestim, gözleri parladığında ve dudakları ayrıldığında içim tahrikle doldu. Açık yüzünden o kadar derine inememişim ama onun içindeki hissi, o kadar sıcak ve pürüzsüzdü ki... Açgözlü bir telaşla onu tekrar öpmekten kendimi alamadım.

Onu orada tatmak istiyordum. Bu düşünce sikimin kökünün içimde nabız gibi atmasına neden oldu ve onu döndürmek için parmağımı serbest bıraktım. Charlie homurdandı, avuç içleri duş duvarına yaslandı, sonra arkasında dizlerimin üzerine çöküp ellerimi yanlarından kalçalarına doğru kaydırduğımdaya inledi.

"Bu iyi mi?" Birden emin olamayarak sordum.

"Kahretsin, evet," diye soludu, kalçalarını geriye doğru eğdi ve ağzımı sulandırdı.

Eğildim ve kışının yanağını öptüm, üzerindeki suyun bir kısmını yaladım. Yanaklarını kavrayıp hafifçe araladığımda parmaklarım titredi ve deliğini görünce inledim. Kendime yavaş gitmemi söyledim, ama onu yalayıp kısık bir inilti çıkarırken kontrolüm hızla kayboldu.

Charlie kasıldı, nefesi onu aceleyle terk etti. "Siktir."

Verdiği tepkiden cesaret alarak tekrar yaladım. Hafif sabun kokusu teninin tadına karıştı ve dilimi kenarında dolaştırırken parmaklarım yanaklarına daha sıkı gömüldü.

"Güve," diye nefes aldı Charlie, kalçaları ağzıma yaklaşmak için geriye doğru eğildi.

Ona karşı inledim, onu tekrar tekrar yalarken sikim bacaklarımın arasında zonkluyordu. Nefes nefese, dilimi aşağıya, çoktan sıkıca yukarı çekilmiş olan kesesini kucaklamak için takip ettim. Taşaklarıyla oynamayı seviyordum -belki kendimde olmadığı için, ama esas olarak bundan gerçekten hoşlanıyor gibi görüldüğü için. Boğuk bir ses çıkardı, parmakları ıslak duş duvarını tırmalıyordu. Birini ağzıma aldım ve etrafında inledim, ama kışına geri dönmek istedim, bu yüzden hızla geri döndüm.

Kuyruğum tahrik olmuş bir şekilde duşun zeminine çarptı, ama onun kışını hararetle yerken utanacak halim yoktu. Sivri dilimin ucunu dikkatlice içeri daldırdığımda Charlie titreyen bir inilti çıkardı.

Sikim ağrıyordu. Artık onu becermemi istediğini biliyordum ve bunu yapmak için çaresizdim. Deliğine son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktım, tahrikten titriyordum. Etrafımda döndü ve düşük bir inilti ile beni öptü, ağzıma karşı nefes nefese kaldı.

"Yatak." Arkasından el yordamıyla duşu kapattı, sonra beni de kendisiyle birlikte dışarı çekti, beni yatak odasına ve yatağa sürüklemeyi önce kurulanmak için durmadı.

Oraya vardığımızda Charlie döndü ve beni tekrar öptü. Aşağı uzanıp sikimin başıyla oynadığında kalçalarım sarsıldı.

"Beni nasıl istiyorsun bebeğim?" diye sırttı. "Eller ve dizler?"

Sinirler tekrar alevlendi. "Uh-I-"

Çantasına uzanmak için geri çekildi ve bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı. "Önce beni hazırlaman gerek ama yapacağım."

"Hayır," diye ağzımdan kaçırđım. "Ben yapmak istiyorum."

Elleri ve dizleri üzerinde yatağı tırmanmadan önce bana kayganlaştırıcı şişesini uzatırken Charlie'nin siki sarsıldı. Sıkı kıcını görünce hemen dikkatim dağıldı ama sonra yüzünün buruştuğunu fark ettim.

"Hayır, omzun." Arkasına geçtim ve ellerimi kalçalarına koyarak onu sırt üstü yatırdım.

"Ben iyi olacağım."

"Hayır." Ona ters ters baktım, bu da kıkırdamasına neden oldu. "Bunu yaparken omzunun içine etmen için seni sağlığına kavuşturmadım."

"Beni becerirken seni izlemekten hiç şikâyetçi değilim." Bana o büyüleyici sırıtışını fırlattı ve ayaklarını kalçalarımın iki yanındaki yatağı düz bir şekilde yerleştirdi. "Şimdi parmaklarını kıcıma sok."

Bir kahkaha attım ve parmaklarımı hızlıca yağladım, deliğine doğru inmeden önce kaygan elimle kısa bir süre taşaklarını avuçladım. Charlie inledi ve dizlerinin arkasını tutmak için aşağı uzandı, bacaklarını daha yukarı çekti. Sikim zonklarken bakmamaya çalıştım. O kadar açıktı ki. Böylesine savunmasız bir pozisyonda görünmek konusunda hiçbir çekincesi yoktu ve bu Bir parmağıımı içeri sokmadan önce deliğini yavaşça okşarken göğsüm ağrıyordu.

Bu açı çok daha iyiydi ve parmağıımı sonuna kadar içeri kaydırabildim, dişlerimi sıkarak onu hissettim. Tanrım, yakında onu sikimin etrafında hissedecektim. Bunun farkına varmam içimde yeni bir arzu selinin oluşmasına neden oldu ve bu arzu Charlie alçak sesle inlediğinde daha da arttı. Siki sarsıldı ve karnına doğru sızdı, ben de parmağıımla onu sikmeye başlarken ön spermini yalamak için eğildim.

Charlie haykırdı, kalçaları kalkmaya çalışıyordu. İnledim, ağzıma almak için boştaki elimle sikini yukarı kaldırdım. Onun sert ve dilime karşı zorlanan hissini çok seviyordum. Ön sperminin tuzlu tadı bağımlılık yapıyordu. Bu olmadan nasıl bu kadar uzun zaman geçirmiştım?

"Beni boşaltacaksın." Charlie'nin sesi nefes nefese ve kararsızdı, bu da dilimle sikinin başını daire içine alırken sırtıtmak istememe neden oldu. "İki parmak. Beni becermeni istiyorum, Moth."

İnledim ve itaat ettim, dikkatlice bir saniye içeri kaydurdım, etraflarında sıkıldığında horozum sarsıldı. Charlie'nin baldırları omuzlarıma değdi, ben de hâlâ başını emmekte olan sikini bırakıp boştaki elimi kalçasının yan tarafına doğru kaydurdım ve kalçasında hissettiğim titremeden memnun oldum.

"Oh kahretsin." Charlie sesli bir şekilde yutkundu ama tekrar konuştuğunda sesi hâlâ çakıllı çıkıyordu. "Üç parmak."

Üçte birini içine ittiğimde inledi ve siki ağzımda şişerek daha da sertleşti.

"Kahretsin bebeğim, beni emmeyi bırakmalısın," diye nefes nefese kaldı.

"Yoksa boşalacağım."

Kıkırdadım ve bana böyle seslendiğini duyunca göğsümde alevlenen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak sikini bıraktım. Bu sadece o anın sıcaklığıydı. Bundan çok fazla anlam çıkarmak aptallık olurdu.

Parmaklarımla onu dikkatlice gererken sızıntı yapan başını hafifçe dillemekten kendimi alamadım. Charlie titriyor, parmakları dizlerinin arkasına doğru seğiriyordu.

"Tamam, hazırım." Sesi çılgınca geliyordu. "Sikini içime sok, Moth." *Vay anasını.* Parmaklarımı dikkatlice serbest bıraktım ve Charlie'ye bakarken göğsüm

kabararak doğruldum. Bunu gerçekten isteyip istemediğini sorma dürtüsüne karşı koydum - içinde gerçekten benim insanlık dışı sikimi isteyip istemediğini.

Bunu açıkça belirtmişti.

O yaptı.

Minnettarlık içimde kabardı ve onu öpmek için aceleyle öne doğru eğilmeme neden oldu. Tanrım, onu o kadar çok istiyordum ki. Beni neden geri istediğini bilmiyordum ve bunun için minnettar olmak acınası hissettiriyordu ama öyleydim. Beni kendi etrafıma ördüğüm kalın, öfkeli kabuktan dikkatlice çekip çıkardığı için minnettardım. Sonsuza kadar yalnız kalacağıma, böyle bir yakınlığı asla yaşayamayacağıma inanmışım.

Ve sonra ortaya çıktı, açıkça ama nazıkçe beni olduğum gibi istediğini söyledi. Canavarca yanlarımı gördükten *sonra* bile. Beni hala istiyordu.

"Charlie," diye homurdandım kararsızca ağzına karşı. Sertleşmiş sikim kesesine sürtündüğünde ikimiz de inledik. Elimde olmadan kalçalarımı eğerek başını deliğinin üzerinden geçirdim.

"I-" Nefes nefese kalmış, umutsuz öpücükler arasında konuşuyordu.

"Kayganlaştırıcı-" "Ona ihtiyacım yok." Arkama yaslandım ve utancımı bastırmaya çalıştım.

Parmaklarımı içime daldırdım ve sikimi ıslaklığa buladım. Zaten bolca pre-cum sızdırıyordum, ama onu incitmemek için tamamen kaygan olmak istedim.

Charlie inledi, beni izlerken gözleri parlıyordu. Dudaklarını yaladı ve isteksizce gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Prezervatifim var."

"Oh." Elim sikimin etrafındayken hareketsiz kaldım. "Tamam. Bana nasıl yapılacağını göstermen gerekecek..."

Yüzümün kızardığını hissettim ama Charlie benimle alay etmedi. Bacaklarını bırakıp bir kolunun üzerine yaslandı, diğer koluyla da göğsümü avuçlamak için uzandı.

"Hiç bu kadar sorumsuz olmamıştım ama..." Dudağını ısırdı. "Negatifim. Son muayenemden beri senden başka kimseyle seks yapmadım. Ve senin de öyle olduğunu biliyoruz, yani..."

Boğazımı temizledim. "Bir tane kullanmamın sakıncası yok."

Charlie alt dudağını çiğneyerek uzun bir süre sessizce bana baktı. Sonra yumuşak bir inilti çıkardı.

"Siktir et. İkimiz de negatifiz ve bunu yapmanı gerçekten istiyorum... Buna ihtiyacımız yok." Beni kendine çekti ve sertçe öptü. "İçime gir, Moth."

Charlie arkasına yaslanıp onu umutsuzca öperken ben de onu takip ettim. Charlie dizlerini tekrar yukarı kaldırdı ve ben de sikimi kavramak için aramıza uzanırken sol tarafını tutmayı devraldım. Sinir ve şehvetten titriyordum. Çok belli olmamasını umuyordum ama öyle olsa bile... Charlie anlıyordu. Ne kadar deneyimsiz olduğum için kendimi asla kötü hissettirmezdi.

Sikimin başı deliğine değdiğinde ürpertici bir nefes aldım. İleri doğru bastırdım ama direnç hissettiğimde hemen durdum. Sıgmayacağını düşündüm ama sonra Charlie'nin bastırdığını hissettim. Birkaç saniye sonra kafasını içeri sokabildim.

"Oh kahretsin." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçtı, bedenlerimizin arasına bakarken kaşlarım çatıldı. Aletimin içine battığını gördüğümde, beni kasılmaya iten mini bir orgazmla titreşti.

Çok sıkıydı. Ve *sıcaktı*. Ben daha derine inerken pürüzsüz kasları etrafımda sıkıştı, kenarı şaftımı çok sıkı kavradı.

Charlie kısık bir inilti çıkardı ve canını yakmadığımdan emin olmak için hızla başımı kaldırdım. Her iki bacağına da yukarıda tutmayı üstlendiğimde bana küçük bir sırtış attı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"İyi misin?" Aletimden aşağıya doğru akan yakıcı zevki ve derinlere dalıp onu bir hayvan gibi becermeye başlamak için duyduğum yoğun dürtüyü görmezden gelmek için çok uğraşarak sordum.

"Oh evet." Beni daha yakına çekti ve yanağıma sokuldu. "Nasıl bir his?"

Kalçalarım kıcıyla buluştuğunda çaresiz bir inilti çıkardım. "Gerçekten çok iyiydi."

Charlie kısık sesle kıkırdadı ve çeneme boğazımın kapanmasına neden olan yumuşak öpücükler bıraktı. "Evet, öyle."

Omzunu çok fazla zorladığından endişelendim, ben bu kadar yakındayken ikiye bükülmüştü, bu yüzden bacaklarını bıraktım ve onları bana sarması için teşvik ettim. Ayak bileklerinin kuyruğumun dibinde çaprazlandığını hissettiğimde utanmaya bile gerek duymadım, çünkü tekrar derine batmadan önce sikimi yavaşça geri çekiyordum. Charlie homurdandı ve sikinin karnıma doğru sarsıldığını hissettim.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun," diye nefes aldı beni öpmeden önce, dilini ağzıma soktu. Boğuk bir inilti çıkardım ve onu geri öptüm, onu becerirken kalçalarım hızlandı.

Çıkardığı kaygan sesler başımı döndürüyordu. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum ve Charlie'nin bunu kışında hissedebileceğini biliyordum ama umurumda değildi. Bu çok iyiydi.

"Daha sert," diye homurdandı Charlie, boynumun arkasını tutup ağzıma doğru nefes nefese geldi. "Beni istediğin kadar sert becer, Güve."

Kalçalarım öne doğru sarsılıp sikimi içine sokarken çaresizce inledim. Ve sonra duramadım, sahip olduğum tüm güçle sikimi onun sıcak vücuduna vurdum, boynuna doğru nefes aldım.

"Lanet olsun-" Charlie boğuk bir ses çıkardı ve çılgınca elleriyle beni kavradı. "Siktir-tamam-"

Kendimi yavaşlamaya zorladım, bu çabadan dolayı titriyordum. "Özür dilerim."

"Hayır," diye bağırdı, elleriyle kışımı kavradı ve beni kendine çekti. "Sakın durayım deme. Devam et. Sen çok güçlüsün."

Yanağımın içini ısırdım, tamamen hareketsiz kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen kalçalarım seğirdi. "Yapabilirim-"

"Hayır," diye tekrarladı Charlie, sesi çakıllı çıkıyordu. Ayağa fırladı ve beni öptü, dilini benimkine bastırdı. "Bunu seviyorum. Bunu kaldıracabilirim. Çok iyi hissediyorsun, Moth."

Sıcak alınlarımız birbirine yapışmışken, ağzına karşı ürpertici bir nefes verdim. "Emin misin?"

"Evet, eminim." Kışımı tekrar yaklaştırdı ve sikimi sonuna kadar içeri itti.

Sonra ikimiz de konuşamıyorduk, ben onu altımda tüm vücudunu sarsan ağır, vurucu itişlerle becerirken. Dağınık bir şekilde öpüştük, birbirimizin dudaklarına karşı nefes nefese kaldık, dillerimiz daha fazla dayanamayana kadar birbirini itti. Charlie homurdanırken ben yüzümü boynuna gömdüm.

Her itişte daha da yüksek sesle kıkırdayarak boğazını sıktım.

Yatak başlığının arkasındaki duvardan ağır bir gümbürtü geldiğinde ikimiz de sıçradık ve donakaldık.

"Sessiz olun!" diye seslendi sert ve boğuk bir ses duvarın içinden.

Charlie nefes nefese güldü ve cevap olarak yumruğunun yan tarafını duvara vurdu. "Hayır!"

Hoşnutsuz bir huff. "Burada sikişmeye çalışıyoruz!"

"Biz de  yle!" Charlie bana sırtarak karşılık verdi, yüzü kızarmıştı ve göğsü hala inip kalkıyordu.

"Hadi ama çocuklar, biraz nezaket g sterseniz ya?" diye bağırdı adam ve Charlie kahkahalarla güldü.

"Tamam, biraz sessiz olmaya çalışırız," diye karşılık verdi ve beni öpmek için başımı aşığı çekmeden önce bana müstehcen bir sırtış attı.

Ağzının içinde inlerken kalçalarım kendi istekleriyle yeniden hareket etmeye başladı. Kısa süre sonra eskisi kadar sert ve hızlı sevişmeye başladık ama Charlie'nin iniltilerini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Siktir, sikin çok iyi hissettiriyor," diye homurdandı.

Sözleri k r edici bir zevkin aletimin dibinde toplanmasına neden oldu ve her şey kenetlenirken çılgınca zonklamasına neden oldu. Bir inilti çıkardım, sıcak mutluluğun yoğun hücumundan kaşlarım çatıldı, ta ki-

"F-fuck," diye boğuldum, k r edici bir aceleyle boşalmaya başladığımda horozum onun içinde sarsıldı. Gidebildiğim kadar derine ittim, boynuna doğru haykırdım ve yarığımın ona doğru kaydığını hissetmek beni tekrar boşalttı.  st nde çılgınca sallandım, sert d l p sk rt leri içine fişkırdı ve her şeyi çok daha kaygan hale getirdi.

Bittikten sonra bile duramadım. Dilimi ağzına sokmak için başımı kaldırdığımda kalçalarım tekrar öfkeyle kıpırdanmaya başladı, her tarafım sıcak ve kızarmış hissediyordum. Charlie hırıltılı bir şekilde inledi ve bacaklarını etrafımda sıktı, ben ona vurmaya devam ederken tutundu.

"Tanrım-Moth-" diye soluk soluğa kaldı, başını geriye attı. Dudaklarım ve dilimle boğazına saldırdım, kendimi vahşî bir hayvan gibi hissediyordum. Duramadım. Hâlâ acı verici bir şekilde sertleşmişim, hâlâ onun için yanıp tutuşuyordum.

Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Kayarak kurtuldum, kalçalarına sarılana kadar  ırpındım ve elimi onun inanılmaz sert sikinin etrafına dolayarak yukarı kaldırdım. Baş  slak yarığıma değdiğinde ikimiz de inledik. Ona doğru batma ihtiyacıyla titriyordum ama kendimi durmaya zorladım.

"Bu iyi mi?" Birden bunu isteyip istemediğinden emin olamayarak sordum.

"Evet," dedi Charlie hemen, elleri kalçalarını buldu ve neredeyse birleştığımız yere bakarken sıkıca kavradı. "Siktir," diye boğuldu. "Evet-sık bebeğim-eğer istiyorsan-"

O hâlâ konuşurken, sert sikinin içime battığını hissederek ürperdim. Çılgınca sikine binmeye başladığımda, tarıfsız bir zevkle görüşüm bir saniyeliğine kapandı. O anda vücudumdaki pullar, kuyruğum ya da devasa ayaklarım ve bacaklarım umurumda değildi. İnsanlık dışı cinsel organım umurumda değildi, çünkü Charlie de bundan en az benim kadar zevk alıyor gibiydi, yüz hatlarını sıkılaştıran umutsuz zevke ve ikimizin de çıldırmış bir şekilde içime girmesine bakılırsa.

"Siktir," diye nefes aldım, kendimi onun sikinin üzerinde becerirken parmaklarımı göğsüne gömdüm. Başı içimdeki noktanın üzerinde ileri geri kaydığında, tüm vücudum sertleşti. "Oh kahretsin-Charlie-"

Düzensiz bir çığlık attı ve başını arkaya çevirdi, boşalmaya başladığında dudakları sert iniltilerin etrafında ayrıldı. Bu manzara karşısında sırtıtmak istedim, onu bu kadar sert boşaltan kişi olduğum için içimi garip bir gurur kapladı. Ama sonra farklı, ezici bir zevk beni içten içe ısıttı, sikini sürmeye devam ederken bile bacaklarım güçsüzleşti.

İçimde esnediğini hissedebiliyordum. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. İçimdeki her şey sıkılaştıkça çılgınca sarsıldım, vücudum orgazmımla aynı anda hem gevşeyip hem de sıkılaşıp kadar giderek artan çaresiz inlemelerimi tutamadım. Etrafında sıkıca kenetlendim ve aletim birkaç küçük sperm fıskırttı, ancak orgazm esas olarak içimde yoğunlaştı ve sonunda sona erdiğinde beni zayıflattı. Charlie'nin göğsüne yığıldım, titriyor ve sık nefesler alıyordum.

"Vay anasını," diye soludu, neredeyse benim kadar titriyordu. Kalbinin kulağımın dibinde hızla ve sertçe attığını hissedebiliyordum.

Yavaşça yumuşayan sikinin etrafında küçük bir artçı şokla kenetlendim ve kalçalarımı yavaşça serbest kalana kadar kaldırırken beni homurdanmaya iten boğuk bir nefes verdi.

Daha önce hiç bu kadar gevşemiş ve rahatlamış hissetmemiştim. Kuyruğumun onun kalçalarına sürtünerek memnuniyetle sallanmasını umursamadım bile. İçimi çektim ve yanağımı onun terli göğsüne yasladım, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

Parmakları hafifçe nemli saçlarımın arasından geçtiğinde ürperdim.

"İyi misin?" diye sordu, sesi hâlâ boğuktu.

Başımı kaldırmadan başımı salladım ve uykuya dalmaya başladığımı hissettim. Charlie başını eğip saçlarıma bir öpücük kondurarak, "Gidip temizlenmem gerek," diye fısıldadı.

Uyandım, birden kendimi mahcup hissettim. Tabii ki biliyordu ve ben onun üzerinde işe yaramaz bir yumru gibi yatıyordum. "Özür dilerim. Ben-"

"Hayır." Beni sırt üstü yanına yatırdı ve eğilip beni öptü. "Sen burada kal bebeğim. Bir saniye içinde döneceğim."

Battaniyeyi üzerime çekti ve banyoya gitmek için ayağa kalktı. Yatağa uzandım, ağır gözkapaklarımın ardından onu izliyordum, vücudumdaki tüm gerginlik gitmişti. Yatağın yanıma doğru eğildiğini hissettiğimde gözlerim kapanmıştı ve Charlie ılık, nemli bir bezle sikimi ve bacaklarımın arasını dikkatlice temizlediğinde utanmadım bile.

Yanımdaki battaniyenin altına yerleşti, kolunu bana doladı ve yanağımı öptü. Daha da yaklaştım ve çeneme sokulduğunda iç çektim.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum Güve," dedi kısık ve boğuk bir sesle. Yutkundum, gözlerim açılarak ona baktım. Işıkları kapatmıştı ama onu hâlâ net bir şekilde görebiliyordum. Karanlıkta bana bakıyordu, gözlerinde adını koyamadığım bir şey vardı.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım, tam olarak ne demek istediğini merak etmemeye çalışarak. Bu hoşnutluk ve mutluluk hissinin geçip gitmesini istemiyordum. Mümkün olduğunca uzun süre bunun tadını çıkarmak istiyordum. O benimleyken, kampa dönüp yollarımız ayrılana kadar bunu tekrar tekrar hissetmek istiyordum.

Charlie aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp beni öptü, kolunu sırtıma doladı ve beni kendine çekti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Charlie

Boka batmıştım.

Yatağında yanımdaki Moth'a baktım, kendimi bir sürüngen gibi hissediyordum ama duramıyordum. Uykusunda yumuşak ve huzurlu görünüyordu; koyu renk kirpikleri dalgalanıyor, dudakları derin ve eşit nefesler alırken hafifçe aralanıyordu. Beyaz saçları gevşek ve dağınık bir şekilde yastığın üzerinde duruyordu, boğazındaki dövmeler tenine ve çarşaflara vuruyordu.

Aramızda sıradan bir şey olmasını önermekle aptallık etmiştim ama sonunda böyle hissedeceğimi bilemezdim. Sanki her sabah böyle uyanmak istiyordum, sıcak ve çıplak bir yatakta, aynı derecede sıcak ve çıplak bir Moth'un yanında.

Güvenli evine gidebilirdik - beni oraya geri götüreceği izlenimine kapıldığımdan değil. Neden götürsün ki? Gerçekte nasıl hissettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Keşke dün gece ona daha fazlasını söyleyecek kadar cesur olsaydım - çocukça bir "Senden gerçekten hoşlanıyorum "dan fazlasını. Ama sinirden boğazım düğümlenmişti.

Ghost'u hâlâ seviyor muydu? Bu onun için sevişmekten daha fazlası mıydı? Olması gereken bu y d u , ama artık benim için değildi.

Ona karşı olması gerekenden daha güçlü hisler beslerken bunu sürdürmem yanlış mıydı? Bir yanımda ona söylemem gerektiğini düşünüyordu ama bu düşünce beni korkutuyordu. Ya onunla daha fazlasını istediğimi söylersem ve o da beni hayal kırıklığına uğrattırsa ve sonra da burada birlikte sıkışıp kalırsak? Tanrım, bu çok korkunç olurdu. Yumruğu yiyen bir adamdım ama bu yumruğun gerçekten boktan bir yumruk olacağını biliyordum.

Kalkıp giyinmeli ve şehrin uçsuz bucaksız, kalabalık alanında Cat'i aramakla geçecek bir başka güne hazır olmalıydım. Bunun yerine, sırtım Moth'a dönük olacak şekilde yanıma kaydım ve onun ön tarafına sokulana kadar geri çekildim. Uyku sersemliğiyle kolunu etrafımda dolaştırıp beni kendine çektiğinde, iyileşmekte olan omzum hafifçe zonklasa da zevkle iç çektim.

Burnunun enseme srtndğn hissetmeden önce Moth kprdandı, kolu etrafmda sıkılaştı. Ama seksi bir şekilde değil, daha çok bir kaşıntıyı kaşıyormuş gibi. Sinirli, yarı uykulu bir homurtu çıkardı ve beni kıkırdattı.

Yavaşça uyandığında, sanki vücudu ondan önce benim ona çıplak bir şekilde bastırđığımı fark etmiş gibiydi. Aletin serbest kaldığını ve doğrudan yanaklarımın arasına yerleştđini hissettiğimde bir iniltiyi bastırdım.

Daha önce hiç çıplak uyumamıştık. Sabahki ereksiyonum içten bir zonklama yaptı ve bacaklarımı Moth'un pullu bacakları arasında dolaştırdım, umarım bu onu germezdi.

Öyle olmadı. Düşük bir ses çıkardı ve daha da yaklaştı, kalçalarını sallarken kaygan horozu k yanaklarımın arasında ileri geri kayıyor ve bir inilti ısırmamı sağılıyordu.

Bu onu tamamen uyandırmış gibi görünüyordu. Nefesini içine çekerken vücudu sertleştı ve geri ekilmediğinde son derece minnettar oldum.

"Günaydın," diye mırıldandım, böylece uyanık olduğum ve yaptığı şeyle çok ilgilendiğimi bilecekti. Elimi tekrar kalçasına ve kcının yan tarafına kaydırarak onu kendime doğru çektim.

Moth'un dudakları enseme gezinerek beni ürpertti. "Günaydın."

Uykudan sonra sesi her zaman çok daha boğuk olurdu ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. Gülümsedim ve önüme döndüm, sikim yatağa srtnrken kalçalarımı eğmemeye çalıştım. Başıımı kollarımın üzerine koydum ve Moth bir bacağına kma attığında tekrar sırttım. Sıcak dudaklar omzumun üzerinden geçti.

Açıkçası dün gece biraz saçmaydı. Hayatımın en ateşli seksiydi. Moth çekingenliğini kaybettiğinde, bu şimdiye kadar gördüğüm en görkemli manzaraydı ve tüm bu vahşı, hayvani şehvetin alıcı ucunda olacak kadar şanslı olan bendim.

Ayrıca, refrakter döneminin olmamasını da oldukça kskanıyordum.

"Mmm." Moth'un kayarak üstüme çıktığını ve omuzlarımın arkasında öpücükler bıraktığını hissettiğimde hevesle kalçalarımı araladım.

Aleti tekrar yanaklarımın arasından kayarak nefis bir şekilde sertleşip kayganlaştığında inlememe engel olamadım. Davet için kcımı yukarı kaldırdım ve uzunluğunun nabzını hissettim.

Moth bu sabah kendinden daha emin görünüyordu ve bu onun seksiliğini yüz seviye daha artırdı. Tenime karşı kıkırdadı, dudakları kayıyordu

Daha alçak. "Kalkmamız gerekmiyor mu?"

Protesto dilimin ucundaydı, çünkü sikim artık acı verici bir şekilde sertleşmiş, karnımla yatağın arasına sıkışmıştı. Dün geceden beri göt deliğim sızlıyordu ama bununla başa çıkabilirdim. Eğer beni tekrar becermesi anlamına geliyorsa, bu hafif rahatsızlığa katlanmaya tamamen istekliydim.

Ama kendimi suçlu hissettim. Cat hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi -en azından öyle umuyordum. Burada olabilirdi ve her ne kadar bütün gün Moth'la yatakta kalmayı tercih etsem de bakmak zorundaydık.

Beni orduya girmeye zorlayan ve on iki yıl boyunca orada kalmamı sağlayan o sinir bozucu görev duygusu, uzun ve acı dolu bir iç çekişe neden oldu. "Sanırım."

Güve tekrar kıkırdadı, omurgamdan aşağı ıslak, yalayıcı öpücükler bıraktı ve beni ürpertti. Ama sonra yorganı geriye itip serin havayı içeri aldığını hissettim ve yataktan fırlamadan önce kıcımı tokatladığında bir çılgınlıkla sıçradım.

İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm. Kalçalarım kalkıp ağrıyan sikimi çarşafın üzerine sürüklediğinde görev bilincim şok edici bir hızla kayboldu. Ama sırt üstü döndüğümde Moth çoktan çoraplarını ve boxer külotunu giymişti.

Pantolonunu almak için eğildiğinde elim sikimi kavramak için önümden aşağı kaydı, sıkı poposu kuyruğunun altından harika bir şekilde görünüyordu.

Diğer kolumu başımın arkasına sıkıştırdım ve bana baktığında ona çekici bir sırıtış attım. Pantolonu elinde donup kaldı, sonra solgun gözleri ateşle parlarken bile kıkırdadı.

"Hadi Charlie, kalkma zamanı." Bana küçük bir sırtıma fırlattı ve pantolonunu çekmeye başladı. Fermuarını çektikten sonra perdeleri açtı ve odayı parlak güneş ışığıyla doldurarak gözlerimi kısmama neden oldu.

"Belli ki kalkmışım." Yumruğumu gerilen sikimde aşağı yukarı kaydurdım ve Moth'un gözleri sikime kilitlenince memnun oldum. Sırıttım ve çenemi pencereye doğru salladım. "Burayı görebilen herkes muhtemelen çıplak, tahrik olmuş bir adam seni yatağa geri çekmeye çalışırken neden giyindiğini merak ediyordur."

Moth homurdandı, yatağa doğru yürüdü ve sikimin parmaklarımın kafesinde zıplamasına neden oldu. Eğildi ve bir elini başımın yanındaki şiltenin üzerine koydu. Beni öptüğünde hevesle inledim ve boştaki elimin parmaklarını saçlarının arasından geçirdim.

Geri çekildi, ama mırıldanmadan önce ağzıma son bir yumuşak öpücük bıraktı, "Yukarı."

Doğruldu ve yerden gömleğini almak için uzaklaşırken dramatik bir şekilde inledim. Gömleğini çekiştirirken pencereden dışarı baktı.

Tamamen hareketsiz kaldı. "Vay anasını."

"Ne?" Hemen ayağa kalktım ve daha fazla konteynerin sokaklara indirildiğini hayal ettim.

Ama Moth'un söylediği şey beni olduğum yerde dondurdu.

"Sanırım-" Pencereye doğru koştu ve pervazı sıkıca kavradı. "Sanırım az önce Cat'i gördüm."

Sonunda canlanıp yataktan fırlamadan önce ona baktım. "Emin misin?"

"Yüzde yüz değil ama... Kahretsin, oldukça eminim."

Pencereye doğru koştum, dışarı bakarken çıplaklığımı umursamıyordum. "Nereye?"

Moth solumuzdaki bir binayı işaret etti. "Oraya girdi."

"Lanet olsun." Döndüm ve çoraplarımı giymek için çabalarken yerimde zıplayarak kıyafetlerimi almaya başladım. "Tamam bekle, bir saniye içinde hazır olacağım."

Ben ceketimi giydiğimde Moth tamamen giyinmiş, ceketini ve botlarını giymiş, çantalarını sırtına asmıştı. Çantalarını bana verdi ve ayrılmadan önce odanın anahtarını aldı.

"Yalnız mıydı?" Merdivenlerden gümbür gümbür inip Big Jake's Bar'ın yanındaki ara sokağa çıktığımızda sordum. Çoğu şehir sokağı gibi eski içki ve sidik kokuyordu ama sokaktaki kalabalığa katıldığımızda bunu fark etmedim bile.

"Evet."

"İyi görünüyor muydu? Yoksa yaralı mı?"

Moth başını salladı, bakışlarıyla etrafımızdaki herkesi dikkatle taradı. "İyi görünüyordu ama aceleyle hareket ediyordu, sanki o binaya geri dönmek istiyormuş gibiydi."

Yaklaşırken baktım. Penceresinde oda ilanları olan başka bir bardı. *Marcy's*, neon tabelası ilan ediyordu, ama yanmıyordu.

Ben içeri adım atmadan Moth kolumdan tuttu ve beni yan kapıya doğru çekti. "Buraya girdi."

Kapı kilitli değildi ve tam karşımızda bir merdiven bulunan dar bir koridora adım attık. Botlarımız basamakları gümbür gümbür çıkmaya başlayana kadar ortalık tamamen sessizdi. Kapılarla kaplı bir koridora çıktık, halı kahverengiydi.

pis ve duvarları soluk sarı renkteydi. Gördüğümüz bunun gibi diğer tüm yerler gibi pis bir yerdi.

İkimiz de durduk ve bakakaldık. Her iki tarafta sekizer tane olmak üzere on altı kapı vardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Güve'ye alçak bir mırıltıyla sordum. "Her birinin kapısını mı çalayım? Onun için bağırarak mı?"

Bize en yakın odada birinin konuştuğunu duyabiliyordum, sesi boğuk bir mırıltı gibiydi ama Cat'e ait olamayacak kadar tizdi. Ama o zaman, hâlâ biriyle olabilirdi. Biri için geride kalmıştı. Tek başına olsaydı kamptan uzak duracağından şüpheliydim.

Hâlâ neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Neden kampına geri dönmemişti. Artık hayatta olduğunu bildiğimize göre hiç mantıklı gelmiyordu. Moth'un gördüğünün o olduğunu varsayarsak. Ama Moth'a güveniyordum ve şahin gibi gözleri vardı.

Ayağını doğrudan bir parmak sikici yuvasına soktuğu zaman hariç. "Onun için bağırılmamalıyız. Bağırırsak ortaya çıkacağından şüpheliyim." Moth nefes verdi ve bir adım öne çıktı. "Sanırım kapıyı çalmaya başlayacağız ve kimsenin gelmemesini umacağız.

rahatsız edilmekten çok kızgınım."

Ona bir sırıtış attım. "Yaparlarsa o kadar da endişelenmem avcı."

Güve gözlerini devirdi ama delikli dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Koridorun uzak ucuna doğru başını salladı. "Diğer uçtan başlayalım."

Koridorda yürüdük, botlarımız yıpranmış, hafif yapışkan halının üzerinde sessizdi. İlk kapıyı çaldım, yüzüme kolay ve çekici bir gülümseme yerleştirdim.

Saçları ağarmış, yüzü kırış kırış olmuş, kısa boylu, yuvarlak hatlı bir kadın, dudaklarının arasında yanan bir sigarayla kapıyı açtı. Gözlerini bize dikti ve kapıyı suratıma çarpmadan önce "İlgilenmiyorum," diye havladı.

"Tamam o zaman." Yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutarak karşıdaki kapıyı çalmak için döndüm.

Bu kez kapıyı genç bir Hispanik açtı ve bize tedirgin bir gülümseme attı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ona gülümsedim. "Sadece Cat'i mi arıyoruz?" Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Üzgünüm, yanlış oda."

Nefes verdim. "Tamam. Sorun değil."

O kapıyı kapattıktan sonra dönüp bir sonrakine yürüdüm, orada da kucığında ağlayan bir bebekle, saçları başına dolanmış telaşlı genç bir kadın açtı. Cat'i sorduğumuzda başını salladı.

Sonraki dört kapı da hemen hemen aynıydı. Yüzümdeki aptal, hoş gülümsemeyi korumaktan ağrıyordu.

Başka bir kapıya vurduğumda, aniden kesilmeden önce arkasında iki erkek sesi duyabiliyordum. Sessizlik oldu, ardından kilidin çevrilme sesi geldi. Kapı bir aralık açıldı, zincir hâlâ takılıydı.

Cat'in tanıdık yüzüne inanamayarak baktım.

Onu gerçekten bulmuştuk.

Bir an şüpheyle baktı, gözleri karanlık ve deliciydi, sonra yüz hatlarında tanıma belirdi. "Sen-?"

"Charlie," dedim sırtarak, belki adımı hatırlamamıştır diye. "Şu... yerden. Kaçan kişi," diye ekledim kıkırdayarak.

"Ne oluyor lan?" Bakışları arkama kaydı ve genişledi. Kapı bir milimetre daha açıldı. "Güve?"

"Hey, Cat." Moth'un boğuk sesi arkamdan geldi.

"Ne oluyor lan?" Cat tekrarladı, yüzü şoktan gevşemişti. Kapı sarsıldı ve zinciri çektiğini duydum, ama bir adımdan fazla genişletmedi ve koca gövdesiyle kapıyı engelledi.

"Burada ne halt ediyorsunuz? İkiniz de mi?" Kaşları çatıldı. "Birlikte mi?"

"Biz de seni arıyorduk." Ona sırttım, hâlâ onu gerçekten bulmuş olmamızın şokunu yaşıyordum. "Anchor'a mesajını iletme için kampa gittik - ben, Hunter ve Edin. Sonra Moth ve ben seni hapishaneden kaçırmaya karar verdik."

"Ama..." Cat sıçrayarak aramıza baktı. "Nasıl oldu da *buraya* düştünüz?"

Kıkırdadım. "Seni bulmamız tamamen şans. Bir de Moth'un keskin gözleri. Burası ilk durağımız değil. Bir süredir arıyorduk."

Başını salladı, boştaki eliyle uzanıp sakalını ovarken diğer eliyle kapıyı çoğunlukla kapalı tuttu. Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. İçeride kesinlikle iki ses duymuştum. Bu hâlâ uğruna geride kaldığı kişiyle birlikte olduğu anlamına mı geliyordu?

Ve onları bizden saklıyor muydu?

Bizi içeri davet etmemişti. Ve açıkça odanın içini göremeyeceğimizden emin olmaya çalışıyor, vücuduyla her türlü ipucunu engelliyordu.

"İyi olmana sevindik," dedi Moth sessizce. "Hapishanede ne oldu?"

Cat başını sallayarak gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Uzun hikaye. Ama ben... Evet, ben iyiyim. Ben... Bunca yolu beni aramak için geldiğine inanamıyorum."

"Tabii ki öyle yaptık." Ona kocaman bir sırıtış attım. "Peki... burada ne yapıyorsun?"

Kedi hemen gerildi.

"Kampa dönmeden önce yapmam gereken bazı şeyler var," dedi, sesi ketumdu.

Ne eşıyası? Çığlık atmak istedim. Bunca yol geldik, anlat bize! Ama söylemedim. Bunun yerine hızlıca başımı salladım ve omzunun üzerinden odaya bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Peki... geride bıraktığın kişi iyi mi?" diye sormadan edemedim.

Cat daha da gerildi.

"Evet," diye homurdandı. "İyiler."

"Buradalar mı?" Üsteledim, çünkü o cehennem çukurunda kimin için kaldığını *gerçekten* bilmek istiyordum.

Cat'in yüzü de tıpkı Moth'un ki gibi kapandı. Hayal kırıklığı içinde sarktım.

"Bak-" diye başladı.

"Kedi." Odanın içinden alçak, melodik bir ses geldi, daha çok *Cet* gibi çıkan bu tek kelimede bile aksan ağırdı. "Onları öldürmemi ister misin?"

Bunun üzerine Moth ve ben bir adım geri çekildik, gözleri irileşen Cat'e temkinli bir şekilde baktık.

"Hayır!" diye homurdandı, kimliğinin açığa çıkmasına çok sinirlenmişti. "Sorun yok. Sadece orada kal."

"Uh... tamam, peki... şimdi ne olacak?" Kararsızca sordum, yol göstermesi için Moth'a baktım.

Cat'i dikkatle izliyordu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğiz," dedi ve kaşlarımın şaşkınlıkla birbirine çarpmasına neden oldu. "Onun burada olduğunu kimseye söylemeyeceğiz."

Ne? Ne? Kim? Başım ikisi arasında gidip geldi. Moth odada kimin olduğunu biliyor muydu?

Cat ensesini ovuşturarak nefes verdi. "Biliyorum. Sadece..."

Tekrar odaya baktı ve bu hareket, gece mavisi teninin ve narin, elf yüzünün bir parıltısını yakalayabilmem için vücudunun yeterince dönmesine neden oldu.

Yüzü uzun, koyu gri saçlarla çevriliydi. Sadece tek bir ürkütücü gümüş göz görülebiliyordu, diğeri siyah bir yama ile kaplıydı.

Cat hızla kapıyı tekrar kapatarak onları gözden gizledi. Ama şimdi anlıyordum.

Onlar insan değildi.

"Bunca yolu geldiğiniz için üzgünüm." Cat'in sesi gerçekten pişmanlık doluydu ve benimle Moth'un arasına bakarken kara gözleri hüznünlüydü. "Ama henüz geri dönemem."

"Neden olmasın?" Homurdandım, sonra sesimi alçaltmadan önce etrafıma bakındım. "Kampın umurunda olmaz. Bunu sen de biliyorsun. İçinde yaşayan üç canavar var!"

Cat bana baktı. "Ne?"

"Hayalet'ten önce gitmişti-" Moth başını salladı. "Çok şey değişti, Cat. Sanırım Anchor... sen si z işleri yürütmenin baskısını hissediyor."

Cat'in gözleri üzüntüyle karardı. "Kahretsin. Ben... Ben geri döneceğim. Söz veriyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Ona söyleyebilir misin? Hepsine?"

"Neyin zamanı, Cat?" Tısladım. "Neden ikiniz de bizimle geri gelmiyorsunuz? Onu şehirden çıkarabiliriz-"

"Önce yapmamız gereken bir şey var." Cat'in sesi daha kararlı çıkıyordu, onu kımıldatamayacaklardı. "Güven bana. Bu... bu herkes için. Önemli bir şey."

Gözlerimi ona diktim. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Açıklamak için çok karmaşık. Ama lütfen kampa güvende olduğumu söyleyin. Ben iyiyim ve yakında döneceğim. Söz veriyorum."

Başım ağrımaya başlamıştı. Üzerimdeki baskıyı biraz hafifletmek için uzanıp şakağımı ovuşturdum. "Cat-"

"Bak, bunca yolu boşuna geldiğin için üzgünüm." Başını iki yana salladı. "Ama henüz geri dönmüyorum. Şehirden çık ve kampa geri dön. Lütfen."

İkimizi de dikkatle süzmeden önce büyük bir elini yüzünde gezdirdi, sakalı avucuna çarpıyordu. Gözlerinin ne kadar ürkütücü derecede yoğun olduğunu unutmuştum - onunla o kadar çok zaman geçirdiğimden değil. Ama kalıcı bir etki bırakacak kadar.

"İkiniz de iyi misiniz? Güvende misiniz? Geri döndüğünüzde iyi olacak mısınız?" Moth'a baktı ve sonunda ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Kılıcın hâlâ yanında mı, Moth?"

Moth'un hafifçe sırtıttığını görmek için ona baktım. Uzandı ve Cat'e kılıcının süslü kabzasını göstermek için uzun çantanın fermuarını açtı.

Cat'in arkasından telaşlı bir ses geldi ve gece mavisi bir el omzunda belirince sarsıldı.

"O benim kılıcım."

Uh... Ne?

Cat aceleyle kapıyı kapatmaya başlayıp bize özür dileyen bir bakış atarken şaşkınlıkla baktım.

"Üzgünüm çocuklar, sizi gördüğüme sevindim.

Yakında görüşürüz." "Hırsız küçük-"

Cat kapıyı kapatmaya gitti, bize -Moth'a- uzanan uzun parmaklı bir eli savuşturdu. Daha doğrusu kılıcına. Kapı kapanmadan önce, bu kez öfkeyle bükülmüş, gümüş gözleri yanıp sönen o elf, erkeksi yüze bir kez daha baktım. Arkadaki odadan boğuk sesler geliyordu, canavarın aksanlı sesi kızgınlıkla yükselmişti.

Az önce ne olduğunu gerçekten bilmeden, kılıcını çoktan çekmiş olan Moth'a bakmak için yavaşça döndüm. Bir an sessizlik içinde birbirimize baktık.

"O adamın kılıcını sen mi çaldın, Güve?" Ciddiyetle sordum. Yüzü o doğal olmayan pembe renkle alevlendi.

"Sana çaldığımı söyledim," diye tısladı, kolumdan tutup beni koridorda sürüklemeyi önce soluk gözleri arkamdaki kapıya kayd. "Onda iki tane vardı! Yıllar önceydi. Wastes'ta bir grup canavara rastladım ve bir gölde yüzmek için tüm eşyalarını bırakmışlardı. İki kişilerdi!" diye tekrarladı. "Onu tamamen savunmasız bırakmadım."

Moth'u dar merdivenlerden aşağıya ve sokağa kadar takip ederken az önce olan her şeyin mutlak saçmalığına homurdandım.

"Bu lanet olası ihtimaller de ne?" Kalabalığın arasından Big Jake'in yerine doğru ilerlerken cadde dikkat dağıtacak kadar aydınlık ve kalabalıktı. "Diğeri artık kesinlikle onda değil. Hapishanede ona izin vermezlerdi."

Moth tekrar kızardı, dudağını çiğnerken bana baktı. "Sence o... Sence bu yüzden mi yakalandı? Kılıçlarından birini aldığım için mi?"

Açıkçası hiçbir fikrim yoktu ama başımı salladım. "Bundan şüpheliyim. Kendini bir kılıçla savunamıyorsa, iki kılıçla işi olmazdı. Ama bu

GörünüŖe göre öldürme konusunda oldukça becerikli. Sırf kapıyı çaldığımız için bizi öldürmeye çoktan hazırdu."

Yani Cat bir canavar için geride kalmıŖtı. Ŗimdi daha mantıklı geliyor - Hunter'a geride bırakamayacağı kiŖinin bizimle aynı hücre bloğunda olmadığını söylemiŖti. Canavarları başka bir hücrede tutuyorlardı.

Ve belki de bu, yakalanıp hapishaneye götürüldüğünde Ŗu anda kampta yaŖayan canavarlardan hiçbirini orada değılse, neden kamptan uzak durduğunu açıklıyordu. Muhtemelen canavar arkadaşının içeri girmesine izin vermeyeceklerinden endişelenmiŖti.

Ama bu neden Ŗimdi bizimle gelmediğini açıklamıyordu. Ve yapması gereken bu önemli Ŗeyin ne olduğunu da açıklamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Ŗu anda kafam terk edilmiŖ hapishaneye rastladığımız zamankinden daha da karıŖıktı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Charlie

Odamıza geri döndüğümüzde "Bu çok anti-klimaktikti," diye mırıldandım. Çantalarımı ve paltomu çıkarırken dönüp Moth'a baktım. "Diğer adamın insan olmadığını nereden biliyordun? Daha biz onu görmeden?"

Moth biraz omuz silkti ve çantalarını yatağın üzerine bıraktı. "Bunu sesinden anlayabiliyordum."

"Onun ne olduğunu biliyor musun? Ne tür bir canavar?"

Yüzünü buruşturdu. "Adını bilmiyorum. Onun türünü tanıyorum, özellikle de kılıcını çaldığım zamandan." Hafifçe kızardı.

Kıkırdadım. "Küçük hırsız. Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Belki..." Moth başını eğdi. "Sekiz yıl mı?"

Göle dalmaya giden canavarların bıraktığı silah ve çanta yığınının gizlice yaklaşan on yedi yaşındaki bir Güve'yi hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen şimdikinden daha zayıf ve çirkin olurdu, uzun uzuvları henüz tam olarak gelişmemiştir.

Ve eğer bir grup canavardan kılıç çalacak kadar çaresizse, muhtemelen Çorak Topraklar'da pek de iyi durumda değildi. Ona bakarken tüm neşem kaçtı, yerini hüznün aldı.

"Ne?" Güve ihtiyatlı bir kahkaha attı.

Başımı salladım ve ellerimi kalçalarımın dayayarak kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Peki... şimdi ne olacak?"

Sessizlik çöktü. Neden sorduğumu bile bilmiyordum. Artık ikimiz de ne olduğunu biliyorduk. Burada kalmak, kampa dönmek için hiçbir nedenimiz yoktu.

Kampa döndüğümüzde her şey bitmiş olacaktı. Aramızdaki bu garip, kafa karıştırıcı şey.

"Sanırım..." Moth'un sesi kısıktı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Sanırım geri dönmeye başlıyoruz."

Yutkundum. "Evet." diye mırıldandım.

Nebraska kampına döndüğümü ve Moth'un Ghost'la konuştuğunu gördüğümü hayal etmemeye çalıştım. Kıskançlık mantıksızdı, çünkü Ghost Aury ile birlikteydi.

ve onunla delicesine mutlu görünüyordu, ama yine de oradaydı. Göğsümde alev yanıyor, Moth'un hâlâ ona aşık olduğu düşüncesiyle acıya karışıyordu.

Öyle miydi? Bu öylece sorabileceğim bir şey değildi.

Benden etkilenmişti. Benimle seks yapmaktan hoşlanıyordu. Ama bu otomatik olarak daha derin ya da daha duygusal bir şey anlamına gelmiyordu. Ve bunun hakkında olması gereken şey bile bu değildi. İkimiz de burada birlikte olduğumuz sürece bunun sadece sıradan bir şey olacağını anlayarak bu işe girmişken, birdenbire ondan daha fazlasını talep etmeye başlamam yanlış olurdu.

Yine de ona bana karşı fiziksel çekim dışında bir şey hissedip hissetmediğini sormak istedim. En azından şimdi benden *hoşlanıyor* gibiydi. Dün gece de öyle demişti ama az önce inanılmaz bir seks yapmıştık, belki de sadece endorfinin etkisindeydi.

Sadece sürdüğü sürece tadını çıkar, diye emrettim kendime. Ona sahipken tadını çıkar.

Yüzüme çekici, orantısız bir gülümseme yerleştirdim ve kollarımı boynuna dolamak için aramızdaki mesafeyi geçtim.

"Belki yola çıkmadan önce burada bir gece daha geçirebiliriz?" Eğildim ve boğazını sıktım. "Beni tekrar yatağın içine sokabilirsin."

Moth gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı ve ellerini sırtımdan yukarı kaydırды. "Tamam."

Tamam mı? Bu ne anlama geliyordu? Bunu istediği ya da beni yatıştırmak için yapacağı ama aslında geri dönmeye can attığı anlamına mı geliyordu? Tanrım, *o adama* dönüşmek istemiyordum, Moth'un söylediği her kelimeyi çift anlam taşıyormuş gibi düşünen nevrotik bir karmaşa.

Sonra Moth'un uzun parmakları yüzümdeydi, beni öpebilmek için başımı yukarı kaldırdı. Ona doğru sarktım ve sivri, delikli dili ağzıma girdiğinde zevkten titredim. Narenciye kokusu burnuma doldu, vücudum artık içgüdüsel olarak buna tepki veriyor, göğsümde sıcaklık çiçek açıyor ve beni tamamen dolduruyordu.

Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Siktir et. Bir şey söyleyecektim. Hiçbir şeyden kaçan biri olmamıştım ve şimdi otuz bir yaşında buna başlamayacaktım, lanet olsun. Eğer beni reddederse... en azından sonu görünmüştü. Kampa dönüp yollarımızı ayıracaktık ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Öpüşmeyi kestim, Moth'un ağzına karşı hafifçe nefes aldım.

"Güve." Yutkundum ve avuçlarımı göğsüne dayayıp sıcaklığını içime çektim. "Kampa döndükten sonra, ben-"

Beni öyle sert ve ani bir şekilde itti ki tökezledim ve neredeyse düşüyordum. Acı içinde inlediğini duymadan önce, henüz kaybetmediğim ve hatta hiç sahip olmadığım bir şey için duyduğum keder alevlendi.

İki büklüm oldu, sırtı titriyor ve kolları karnına dolanıyordu. "N e y i n var?"

Havladım, hemen onun için dehşete kapıldım. "Herald beni çağırıyor," diye ısırdı, birkaç adım geri çekildi ve

başını kaldırdı. Neredeyse kızgın görünüyordu ama kaşlarını çatan ve dişlerini sıkmasına neden olan şeyin acı olduğunu biliyordum. "Acıyor."

Saf, dizginlenemez öfke alevlendi. Yaklaştım ama Moth geri çekildi ve elini uzattı. "Dokunma bana."

Hemen durdum, parmaklarım onu sakinleştirmeye çalışma dürtüsüyle seğiriyordu. Korkunç ebeveyninin onu tekrar benden almasını engellemeye çalıştım.

"Bunu nasıl durduracağız?" Çaresizce sordum, sanki Moth'u sihirli bir şekilde yok olmaya zorlayan bir canavarı durdurabilecek bir şey varmış gibi seyrek odanın etrafına çılgınca bakıyordum. "Bana nasıl durduracağımı söyle."

"Yapamam." Tekrar inledi, sonra yatağa doğru sendelemek için çaba sarf etti, eli umutsuzca kılıcına uzanıyordu. Ona tekrar uzandım ve geri çekildi. "Dokunma bana. Ne olacağını bilmiyorum-"

Onun için kılıcını almaya gittim ama sonra Moth'un yok olduğunu *görebildiğimi* fark ettim. Teni kül rengine dönüyor, saçları parazitlerle havalanıyordu. Kararsızlık beni bir anlığına dondurdu. Oraya tek başına gitmesini ve onlarla yüzleşmesini istemiyordum ama ona tutunursam bana ne olacağını da bilmiyordum. Çağrılmamıştım. Öylece... ölür müydüm? Hiçliğe mi dönüşürdüm? Varoluştan silinir miydim?

Moth zayıf bir acı iniltisi çıkardı, sesi artık zayıftı. Kararlılık içime doldu, sıcak ve talepkâr. Onu onlarla tek başına yüzleştirmeyecektim, elimden gelse bile. Onu tekrar benden koparmalarına ve incitmelerine izin vermeyecektim.

Koluna atılıp yakaladım, etrafımızdaki oda yok olmadan hemen önce tüm vücudumu ateş gibi bir acı kapladı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güve

"Fikrini mi değiştirdin?"

Herald'ın düz, vurdumduymaz sesi daha oda etrafımda belirmeden kulaklarıma ulaştı.

Biz, aniden mide bulandırıcı bir dehşet sarsıntısıyla fark ettim. Çünkü Charlie bana tutunmuştu ve şimdi o da buradaydı.

Herald'ın hafif bir şaşkınlık sesi çıkardığını duydum ama henüz başımı kaldıramıyordum, ellerim ve dizlerimin üzerinde yere bakarak nefes nefese kalırken acım hâlâ her zerremi yakıyordu.

"Tide, yabancıyı dizginle."

Atamın aytorinlerinden birinin gümbür gümbür ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Charlie yanımda nefes nefese ayağa kalkmaya çalışıyordu. Aniden ayağa kaldırılıp benden uzaklaştırıldığında nefesim kesildi.

Acıyı görmezden gelerek kendimi titrek bacaklarımın üzerinde durmaya zorladım. Herald'ın özel odasıydık, normalde beni çağırdıkları yer burasıydı. Tarikatlarının işgal ettiği eski alışveriş merkezinin üst katını yaşam alanlarına dönüştürmüşlerdi. Mobilyalar sürüklenerek içeri taşınmış ve eski yemek alanını gizlemek için her duvara kalın, soluk kumaşlar asılmıştı.

Tarikat üyelerinden uzakta olduğumuz için, iki aytorin Herald'ın yüzüne benzeyen maskelerini takmamışlardı. Charlie'ye hızlı, kaçamak bir bakış attım ve yüz hatlarında bir tanıma belirmediğini görebiliyordum. Yine de sessiz kaldı.

Herald onu izliyordu, yüzleri her zamanki gibi boştu. Charlie ters ters bakarak kolunu aytorinin elinden kurtarmaya çalıştı. Ama kurtulmasının hiçbir yolu yoktu. Tide hiçbir şey söylemeden onu güçlkle çekiştirerek yaklaştırdı.

İki aytorinin yüzü ürkütücü bir şekilde Gloam'unkine benziyordu. Rig'le birlikte kampa dönmeden önce onu sadece kafasında kafesle kısa bir süre görmüştüm. Herald'ın misyoneri kampa geldiğinde üçü de buradaydı.

beni tarikata getirdi, ama Gloam kısa süre sonra ortadan kayboldu. Artık bunun sebebinin Haberci'nin onu Koleksiyoncu Mary'ye hediye etmesi olduğunu biliyordum.

Ama Rig'le birlikte lokantaya adım attığı gün beni tanıyacak kadar görmüştü. Herald'ın oğlu olduğumu biliyordu.

Pembe-gri gözleri yavaşça bana kaydı. Yoğun, düz bakışlarından kaçmak istedim ama Charlie'nin önünde bu kadar zayıf görünme düşüncesi aşağılayıcıydı.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye tekrar sordular, sesleri her zamanki gibi tınısızdı.

Gözlerim hâlâ onların arkasında duran diğer aytorine kaydı. Dain, her zaman en acımasız olanıydı. Buraya en son geldiğimde dev yumruğunu yüzüme indiren oydu. Elmacık kemiğimi paramparça ettiğinden oldukça emindim ama en azından Herald bana anormal derecede hızlı iyileşme genini vermişti.

Bana başka bir şey vermediler.

"Hayır." Sesim düşündüğümünden daha güçlü çıktı. Gözbebeklerim Charlie'ye bakma, onun iyi olduğundan emin olma isteğiyle gerildi ama bu çok anlamlı olurdu. Onun için duyduğum korku midemde sürekli bir davul sesi gibi çarpıyordu.

Herald beni hapishaneden çağırdığında, gidip üçüncü aytorini bulmamı emretmişti. Misyonerlerinden biri Koleksiyoncu Mary'nin evine gitmiş ve orayı terk edilmiş bulmuştu. Malikâne boştu, karavanı ve borolash'i gitmişti ve daha önce canavar koleksiyonunu barındıran her kafes ya boştu ya da kayıptı. Ve ahırın zemininde büyük bir kan lekesi vardı, temizlenmişti ama hala görülebiliyordu.

Mary'nin ölmüş olması Herald'ın umurunda değildi. Ama kontrolleri altında olan varlığın bir şekilde özgür olup olmadığını önemsiyorlardı. Onu bulmamı istediler. Onu bir şekilde kontrol etmemi sağlayacak, onu buraya geri dönmeye zorlayacak kelimeleri söylememi istiyorlardı.

Taleplerini ilettiklerinde içimi bir panik kaplamıştı. Gerçeğin bir şekilde yüzüme yansımından, Gloam'un *tam olarak* nerede olduğunu zaten bildiğimden korkmuştum.

Bana güvenmediğini biliyordum ama bu onu sikip atacağım anlamına gelmiyordu. Onu, zalim atamın ve iki kardeşinin ellerinde sefil bir kölelik hayatına geri dönmeye zorlayacağım anlamına gelmiyordu.

"Kardeşimizi bulacaksın melez." Dain'in sesi alçak ve gürültülüydü, ayrıca ürkütücü bir şekilde Gloam'unkine benziyordu. "Onu bul ve buraya geri getir,

ait olduğu yere."

"Hayır. Bunu yapmayacağım."

Dain'in ileri doğru adım atarken çift başlı baltasının sapını sıkıca kavradığını gördüm ama atam uzun, pembe pullu bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Sen taşımak zorunda kaldığım utancımsın Malimoth."

Bana ölü gözlerle baktılar. Bana nefretle ya da hayal kırıklığıyla bakmalarından daha kötü hissettim. En azından bu *bir şeyler* hissettikleri anlamına gelirdi.

Yüzüm yanıyordu, ben de gözlerimi yere indirdim. Charlie'nin bakışlarının başımın yan tarafını delip geçtiğini hissedebiliyordum, bu da beni aşağılanmışlık duygusuyla ateşlendiriyordu.

"Bir kez olsun bir işe yara," diye devam etti atam düz sesiyle. "Zavallı hayatında işe yarar bir şeyler yap."

"Onunla böyle konuşma."

Charlie'nin sesi beni irkiltti, omuzlarım gerildi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve Dain'in bir kez daha öne çıktığını görmek için Herald'a hızlı bir bakış attım.

Dehşet içime yayıldı.

Aytorin'in çift başlı baltasının parıldayan bıçaklarına bakarak, "Charlie, kapa çenenı," diye homurdandım. Atam emrederse Charlie'yi ikiye bölmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

"Charlie," diye seslendi Herald ve hatamı fark ettiğimde korkudan kaskatı kesildim. "Peki sen benim yavrularım için kimsin?"

Charlie'nin nedenini anlayacağını umarak, "O hiç kimse," dedim. "Beni çağırdığınızda konuştuğum bir tüccar sadece. Bir anlaşmayı sonuçlandırmak için el sıkışıyorduk. Onu buraya benimle birlikte getirdin."

Herald ilgisiz bir ses çıkardı.

"Onu en yeni kömür olarak kabul edin o zaman." Bir el hareketiyle cübbesinin geniş kolunun kaymasına neden oldu.

"Hayır," diye bağırdım kendimi durduramadan. Charlie'nin canlı canlı kazığa oturtulup o yanan kömür çukurunun üzerine çıkarıldığı görüntüler bacaklarımı güçsüzleştirdi. Tarikata katılıp insan eti yemek yerine ölümü seçecek kadar inatçıydı. Öyle olduğunu *biliyordum*.

Herald çok hareketsiz kalmıştı. Bana bakıyorlardı, yüzleri hala boş bir maskeydi ama gözlerindeki hesaplamayı görebiliyordum.

"Demek ki o önemli biri. Atana yalan söylemek Salyik kültüründe büyük bir hakarettir, Malimoth."

Sanki umurumdaymış gibi. Bana gösterdikleri zalimlik dışında canavar mirasım hakkında bir şey öğrenmemi engellemişlerdi. Herald'ın bir anomali olup olmadığını ya da tüm salyiklerin bu kadar istismarcı ve güce aç olup olmadığını bilmiyordum.

"O-" Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, panik beni ele geçirmişti. "O-"

"O senin için önemli. Demek sonunda senin yanında birkaç dakikadan daha uzun süre kalabilecek birini buldun." Sesi sinir bozucu derecede düz ve duygusuzdu, bu da bir şekilde sözlerini daha da keskinleştiriyordu. "Hediyemi almasını istemiyorsun."

"Bu bir hediye değil," diye tükürdüm, Charlie'ye duyduğum korku beni daha cesur ya da daha aptal yapıyordu.

Hangisi olduğuna karar veremedim. "Onlara gerçek bir seçim şansı vermiyorsunuz."

"Bu bir hediye." Seslerinde öfkeme karşı hiçbir tepki yoktu. "Ama bunu senin için yapacağım, Malimoth. Onu kömür yapmaktan kaçınacağım. Eğer aytorini geri getirirsen."

"Güve." Charlie'nin sesi kararsızdı. "Yapma-"

"Kapa çeneni, Charlie," diye tersledim, başım çatlıyordu. "Tamam, tamam. Tamam, onu bulacağım."

Haberci sadece bir kez başını salladı. "Ve sen onunla dönene kadar Charlie'ni burada tutacağım."

"Hayır," diye tekrar ağızımdan kaçırdım. "Onu yine de bulacağım. Söz veriyorum. Onu burada tutmana gerek yok."

"Sözler senin için pek bir şey ifade etmiyor, Malimoth." Haberci uzun parmaklarını birbirine geçirdi. "Seni bulduğumdan beri hayal kırıklığından başka bir şey olmadın. Sonunda kendini kanıtlaman için sana bu şans verdiğim için kendini şanslı saymalısın. Bir işe yaramak için."

Gözlerim Dain'in baltasına takıldı. Charlie ve benim silahlarımız yanımda değildi. Savunmasızdık. Zaten bırakın iki tanesini, bir aytorini bile alt edebileceğimi düşünmüyordum.

"Charlie'nin gitmesine izin verirsen yemin ederim onu bulurum." Yanlış oynadığımı biliyordum ama çaresizdim. Ya Charlie'yi yine de kömür olmaya zorlarsa? Ya ben gider gitmez onu öldürdülerse? Herald benim mutlu olmamı istemiyordu. Charlie'nin beni mutlu ettiğini düşünselerdi, onu ortadan kaldırmakta tereddüt etmezlerdi.

Ve beni mutlu etti. Neredeyse tüm hayatım boyunca beni gerçekten mutlu ettiğini hatırlayabildiğim tek şey oydu.

"Lütfen." Sesim çatallaştı ve gözlerimin Charlie'ye kaymasına izin verdim. O da bana bakıyordu, benim için duyduğu üzüntü yakışıklı yüzünü boyuyordu. Kendisi için değil. Ona olabilecekler için değil. Benim için.

Herald'a dönüp baktım, yüzümdeki yalvaran ifadeden nefret ediyordum. "Lütfen. Eğer gitmesine izin verirsen, ne istersen yaparım. Ben de katılacağım. Misyoner olacağım. Sadece-"

"Güve, hayır," diye havladı Charlie, aytorinin pençesinde yine sonuçsuzca debeleniyordu. "Yapma."

"Hayır, gitmesine izin vereceğimi sanmıyorum," dedi Haberci yumuşak bir sesle. Cübbesinin kıvrımları arasında görünmeyen bir cebe uzandı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

Bana uzattıklarında hiç düşünmeden aldım ve üzerinde yazan kelimelere baktım. Bazı harfleri tanıyordum, bu da bana en azından bir kısmının Roma alfabesiyle yazıldığını söylüyordu, ama...

Neredeyse gülmek istiyordum.

"Onu kontrol altına almak için bunu kullan." Herald tekrar elini cebine attı ve Tide'a bir anahtar halkası uzattı, o da tek kelime etmeden aldı. "Onu bodruma götürün. Aytorinle birlikte döndüğünüzde sizi bekliyor olacak."

Öfke kafa derimi karıncalandırdı, ellerimi yumruk yapıp işe yaramaz kâğıt parçasını buruştururken parmak eklemlerim çatırdadı. *Hayır.* Charlie'yi benden almalarına izin vermeyecektim.

"Hayır," diye homurdanarak ona doğru hamle yaptım.

Tide onu acı verici bir çekişle geri çekti, tam o sırada Dain ileri atıldı - cüssesine göre inanılmaz derecede hızlı hareket ediyordu - ve yumruğunu göğsüme öyle sert vurdu ki geriye uçtum. Sanki tüm göğüs kemiğim paramparça olmuş, kalbim yumruğunun etinin altında patlamasına bir saniye kalmış gibi hissettim.

Ve sonra tanıdık acı bir dalga halinde üzerime çöktü, aytorinin yumruğuyla tamamen boşalan ciğerlerim dolmaya çalışırken bile iki büklüm olmama neden oldu. Nefes nefese kaldım, Tide onu kapıya doğru sürüklerken tökezleyerek Charlie'ye bir adım daha yaklaştım.

Kendimin solduğunu hissedebiliyordum, içim Herald'ın ateşinde yanıyor, beni içten içe oyuyordu. Görünmez alevler omurgamı yalıyor, enerjinin ezici basıncı ciğerlerimdeki yetersiz havayı çekiyor, sanki kalın bir kumaşın içinden nefes almaya çalışıyormuşum gibi. Hassaslaşmış derimin üzerinde karıncalanıyor, saçlarımı parazitlerle kaldırıyordu.

"Güve-" Yanarak yok olmadan önce Charlie'nin bağırdığını duyduğumu sandım ve bir sonraki anda New York'taki odamıza acı dolu bir gümbürtüyle iniyordum.

Ayağa fırladım, yakıcı sıcığı ve koordinasyonsuz inişimden dolayı bileklerime vuran sarsıcı acıyı görmezden geldim.

"Siktir," diye bağırdım, bir elimi saçlarımın arasından geçirerek. "*Siktir.*"

Yeterince derin nefes alamıyordum, göğsüm gergindi ve aytorinin yumruğu yüzünden şiddetle ağrıyordu. Topallayarak yatağa doğru yürüdüm ve tüm eşyalarımızı aldım, hem benim hem de Charlie'nin çantalarını sırtımdan geçirdim, ta ki bir paket sıçanı gibi görünene kadar ve birleşik ağırlık zayıf dizlerimi titretene kadar.

Charlie'nin ceketini çantasına tıktırdım ve çantayı şişirdim. Geride bir şey bırakmadığımdan emin olduktan sonra oda anahtarını kaptığım gibi çıktım. Bara bırakıp sokağa çıkarken tek kelime etmedim. İnsanlar bana tuhaf tuhaf baktı -ne zaman bakmadılar ki?

Charlie'ye dönmek zorundaydım.

Herald'ın bana verdiği kâğıt parçasını kotumun cebine sokuşturmuştum. İstesem bile kullanabilecek gibi değildim. Okumayı beceremiyordum.

Ama Charlie'yi orada bırakmamın imkanı yoktu.

Charlie, sinir bozucu derecede çekici sırtışı ve baştan çıkarıcı sesiyle. Çorak Topraklar'da seyahat ederken sürekli mırıldanmasıyla. Hapishaneye döndüğümde, neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bana yardım edeceğini söylemesiyle.

Charlie, hayatımda ilk kez kendimi gerçekten arzulanır hissettirmişti. Bana her parçamı sevdiğini söylemişti. Yarı canavar olmamı umursamayan, yüzümü gördüğünde içgüdüsel bir tiksintiyle dudak bükmeyen. Tam bir pislik olduğumda bile bana karşı sabırlı davranmıştı. Bana okumayı öğretmeyi teklif etmişti ve uyurken beni öpmüş ve bana sarılmıştı.

Kalabalık caddeden şehrin gizli girişine doğru ilerlerken göğsüm yanıyordu, acelele insanları itip kakarak yolumdan çekiliyor, bana pislik olduğum için bağırımlarını umursamıyordum.

Charlie'ye ulaşmalıydım. Onu geri getirmeliydim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Ne haltlar *dönüyordu*?

Dünyanın en zeki adamı değildim ama Moth'un araması gereken kişinin Gloam olduğunu anlayabilmişim.

Diğer canavar ona *kardeşim demişti* ve Nebraska kampında tanıştığım iri, gri tenli, yumru boynuzlu ve keçiye benzeyen gözleri olan adama tıpatıp benziyorlardı.

Bunun ötesinde, hiçbir fikrim yoktu. Gloam'un kardeşlerinin neden burada oldukları ve Herald'a koruyucuları olarak hizmet ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gloam'u neden bu kadar çok geri istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Haberci'nin neden Moth'a bir kâğıt parçası verip onu bununla kontrol edebileceğini söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sessiz aytorin beni eski bir alışveriş merkezi gibi görünen bir yere doğru sürüklerken, kamp duvarında Rig ve Gloam ile yaptığım konuşmayı çılgınca hatırlamaya çalıştım. Her yere parıldayan beyaz kumaşlar serilmişti ama ara sıra eski dükkân cephelerini görebiliyordum. Hâlâ banklar, eski reklamlar ve aytorinin beni indirdiği büyük, hareketsiz bir yürüyen merdiven vardı.

Sadece Gloam'un Moth'a güvenmemekle ilgili sözlerini hatırlayabiliyordum. Sırları hakkında. Ama şimdi bunları hatırlamak beni öfkeliyordu. Eğer Gloam geçmişte buraya geldiyse, Haberci'nin Moth'a ne kadar kötü davrandığını *görmemiş* miydi? Herald'ın ona nasıl dövme yaptığını, yara izi bıraktığını ve lanet ağzını nasıl diktiğini *görmemiş* miydi? Ve eğer buradaysa, tarikatın bir parçası mıydı? En azından Moth, kendisine bu kadar kötü davranılması anlamına gelse bile bunu reddetmişti.

Herkes Moth'a çok kötü davrandı, hatta onun tacizine tanık olanlar bile. Bir de Gloam'un lanet kardeşlerine bakın. Kendi *kardeşleri* onların koruyucuları olarak hizmet ederken, ebeveyninin kim olduğu yüzünden Moth'a güvenmemekten bahseden biriydi.

Eğer o kampa geri dönebilirim, o lanet canavara aklımın bir parçasını verecektim.

Geri dönecekmişim gibi görünmüyordu. Aytorin beni alışveriş merkezinin ana katındaki kalın bir kumaş duvarın etrafından dolaştırdı. Perdelerden yoğun bir sıcaklık yayılıyordu ve perdelerin arkasından hep bir ağızdan konuşan yüzlerce sesin alçak, sürekli mırıltısını duyabiliyordum. Tüylerim diken diken oldu.

Beni bodruma indirdi, duvarlar rutubetliydi ve nem damlıyordu, içeriye neredeyse hiç ışık girmiyordu. İri ellerinden biri hâlâ kolumda, diğeri boynumda, parmakları o kadar uzun ki boğazıma bastırıyor ve boğulmak istememe neden oluyor, başımı hareketsiz tutuyordu. Yuvarlak kafası ölümcül dikenlerle kaplı korkunç gürz kalçasından sarkıyordu.

Bir köşeyi döndük ve bir duvarı kaplayan ilkel hapishane hücrelerine inanamayarak baktım - beş tane. Neredeyse dev köpek kafeslerine benziyorlardı, ama parmaklıklar kalındı ve birbirine kaynaklandığı yerdeki kabarcıklı dikişleri görebiliyordum.

Aytorin beni ileri doğru çekip tökezlememe neden olurken, hücrelerden birinin dolu olduğunu fark ettim. İçeride oturan genç adamla gözlerimi kilitledim. Soluk sarı saçları, hüzünlü kahverengi gözleri ve burnu ile elmacık kemikleri boyunca dağılmış çilleri vardı.

Aytorin kendi hücresinin yanındaki kapıyı açıp beni içeri iterken, ne kadar mücadele etsem de tek kelime etmedi. Bir sonraki anda kilitlenmişim, anahtar kilidin içinde uğursuz bir tıngırtıyla dönüyordu. Tekrar bir hücreye kapatılmanın verdiği ani hiperventilasyon dürtüsüne boyun eğmemeye çalıştım.

Gözlerimi her kırışımda, behamotların beni yeraltında tıktıkları karanlık, toprak kafesi görüyordum. Gecenin içinde bağırان kızgın seslerin olduğu soğuk hapishane hücresi ve ben titreyip sinirli bir şekilde saçmalarken beni sakinleştirmeye çalışan Cat'in derin, yatıştırıcı sesi.

Aytorin tek kelime etmeden gitti. Kafes ancak ayakta durabileceğim kadar yüksekti, ama kambur durdum ve kapının parmaklıklarını kavradım, sonuçsuzca çekiştirdim. Alnımda boncuk boncuk terler birikti, elimi kaldırdıkça ellerim kayganlaştı.

"Açamayacaksın." Sesi alçak ve yumuşaktı. Göğsüm kabarırken adama baktım ve bana küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Üzgünüm."

"Siktir," diye bağırdım ve parmaklıkları tekmeledim.

"İyi misin?" Dizlerinin üzerinde sürünerek yaklaştı, kendi kafesinin parmaklıklarını kavradı. Başını eğdi. "Sen... Sen kimsin?"

"Charlie" demekten başka nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Genç adam bana baktı. "Sen... buraya kömür olmak için mi getirildin?"

Nefes verdim ve başımı salladım, yere çöktüm çünkü kambur durmaktan boynum ağrımaya başlamıştı.

Ben bir şey söylemeyince, adam geçici olarak "Ben Samson'um" dedi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kaşlarımı ovuşturdum. Bu adamın suçu değildi. Durduk yere ona hıyarlık edecek değildim.

Elimi indirdim ve ağzım sahte bir gülümsemeye dönüşerek b a n a baktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Homurdanarak topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Evet, pek sayılmaz."

Zayıf bir kıkırdamayı bile zorlayamadım. "Evet. Sen neden buradasın?"

"Herald'ın işaretini almadan önce birinin kaçmasına yardım ettim."

Bu benim ona dönüp bakmamı sağladı. Gözlerim onun beyaz giysilerine takıldı - aslında bir zamanlar beyazdılar. Şimdi lekeli ve kirliydi ve saçları uzamış gibi görünüyordu. Yüzü zayıf ve solgundu. Bir süredir buradaydı.

"Tarikatta mısın?" Kısık sesle sordum. Samson irkildi.

"İsteyerek değil." Çatlamış dudaklarını yaladı. "Ben burada doğdum. Ailem takipçidir."

Tanrım. Zavallı çocuk.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, beni şaşkınlıkla süzerek. "Sen... buraya farklı bir şey olacağını düşünerek isteyerek mi geldin? Seni bir misyoner mi getirdi?"

Nasıl açıklayacağımı düşünürken nefes verdim. Ve bu adama ne söylemek istediğimi.

"Hayır, ben... Arkadaşım buraya gelmeye zorlandı. Ben de onunla birlikteydim." Samson'ın gözleri parladı. "Haberci'nin oğlu mu?"

Ona sertçe baktım. "Bunu sana söyleten ne?"

Dudaklarını yaladı. "Onu daha önce görmüştüm. Herald'ın onu katılmaya ikna etmeye çalıştığı zamanı hatırlıyorum. İlk başta kafamız karışmıştı, reddettiğinde onu neden çukurun üzerine koymadıklarını anlamamıştık. Ama ben... ben onların akraba olduklarını görebiliyordum."

Yani bu çocuk Moth'un tacizlerinin bir kısmına tanık olmuştu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklıkları kavradım, onu savunmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyordum.

"Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyor," dedim kabaca. "Onu bir tür zorlamayla buraya getiriyorlar-"

"Evet," diye araya girdi Samson hüzünlü bir gülümsemeye. "Biliyorum."

Sırtı bana dönük olana kadar kaydı ve uzanıp bol beyaz gömleğinin yakasını aşağı çekti. Daha yakına eğildim ve boynunun arkasında görebildiğim ize baktım. Moth'un omurgasındaki yara izleri gibi kabarık görünüyordu ama burası tam şeklini seçemeyeceğim kadar karanlıktı.

"Bana işareten bahsetti," dedim kısık sesle, Samson bacak bacak üstüne atıp bana doğru dönerken. "Özür dilerim."

"Onlarda da var. Ama tahminimce onu herhangi bir yerden çağırabilirlerse daha da kötü olur." Samson boynunu işaret etti. "Bu sadece gitmemizi engelliyor."

"Nasıl çalışıyor? Bu... sihir mi?" Belirsizce sordum.

Samson hafifçe omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Tahmin ediyorum. Tahmin edemeyeceğimiz bir canavar gücü."

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bulduğumdan değil. Yıllardır ayrılmak istiyordum."

Zavallı çocuk. Perişan görünüyordu ama belli ki bir süredir o hücrede tıklıp kalmıştı. Kirli ve yetersiz beslenmiş görünüyordu. Sonunda etrafıma bakındım, köşeye sıkıştırılmış, oraya lazımlık olarak konulduğu belli olan kapaklı tencereye burnum kırıştı.

Ağzını diktiklerinde Güve'yi buraya mı koyduklarını merak ettim.

"Demek buraya Herald'ın oğluyla geldin." Samson bana sempatik bir gülümseme sundu. "Neden buradasın?"

Dudaklarımı yaladım. "Onlar... onlar onun birini bulmasını istiyorlar. Ben teminatım."

"Yapacak mı?"

Boğazım düğümlendi. "Bilmiyorum." diye mırıldandım.

Gloam'u buraya geri getirmek istemediğini biliyordum. Daha önce de reddettiğini biliyordum. Ve Haberci'ye yalvarırken sesindeki çaresizliği duymuştum, bana bakarken gözlerindeki mutlak ıstırapı görmüştüm. Bana karşı güçlü hisler beslemese bile, Haberci'nin ondan koparıp aldığı bir başka şey daha vardı.

Ayrıca, Haberci ona Gloam'un kontrolünü ele geçirmesi için sözcüklerin yazılı olduğu bir kâğıt vermişti, yani Moth zaten bu konuda bir şey yapamazdı.

"Bizi burada besliyorlar mı?" Moth'un bana susuzluktan ve açlıktan neredeyse öleceğimi söylediğini hatırlayarak kısık sesle sordum. "Bize su veriyorlar mı?"

Samson başıyla onayladı. "Bir üye bize yiyecek ve su getirecek ve ara sıra kapları boşaltacak." Boğazını temizledi, yüzü pembeleşti. "Belki de... birimizin tuvalete ihtiyacı olduğunda bir tür gizlilik sistemi kurabiliriz. Sırtımızı dönüp kulaklarımızı falan tıkayabiliriz."

Mizahtan yoksun bir homurtu çıkardım. Birinin önünde sıçmak zorunda kalmak şu anda en az endişelendiğim şeydi. Yıllar önce, özellikle de Hunter'la birlikte Wastes'ta bir iş üzerindeyken patlayıcı ishal olduğum zamandan sonra, bu durumdan duyduğum utanç içimden sökölüp atılmıştı. Bunu çok komik bulmuştum, özellikle de titreyerek bana temizlemek için daha fazla yaprak getirmesini istediğimde. Sonunda o kadar halsiz ve susuz kalmıştım ki benim için pantolonumu çekmesi bile gerekmişti.

Tanrım, o koca piçi özlemişim.

"Elbette," diye cevap verdim Samson'a belli belirsiz, gözlerimi ovuşturarak.

Sessizliğe gömüldük. Parmaklıklara yaslanabilecek kadar geriye kaydım, metal zemin kıçımın altında sertleşti. Başımı arkaya eğdim ve kafesin tavanına baktım.

Moth iyi miydi?

Onu New York'taki berbat odamıza dönerken, yalnız ve panik içinde hayal etmeye çalıştım. Ne yapacaktı ki? Belki Cat'e geri döner ve ondan yardım isterdi? Cat iyi bir adama benziyordu ama kendi canavarı varken yardım etmeye istekli olacağından şüpheliydim.

Gidip Gloam'u getirecek *miydi*? Belki ondan yardım ister?

Bodrumda bir yerde bir kapı kapandığında başım öne eğildi, yankılanan cınlamayı hafif, dikkatli ayak sesleri izledi.

Yüzünde tüyler ürpertici beyaz bir maske olan, dökümlü beyaz bir elbise giyen kişi görüldüğünde bakakaldım. Bir omzunun üzerinden uzun kahverengi bir örgü sarkıyordu.

Hücrelerimizin önüne koydukları bir tepsi taşıyorlardı. İki kase ince et suyu, iki parça bayat görünümlü ekmek, iki bardak su ve içinde birkaç dilim pişmiş et olan bir tabak görebiliyordum.

Eti görünce midem bulandı.

Kafeslere yaklaşmadılar. Bunun yerine eski bir süpürgeyi alıp tepsiyi bize doğru itmek için kullandılar.

"Et senin için, Samson."

Rengi soldu ve bir kase, biraz ekmek ve bir bardak su alıp tepsiyi bana doğru iterken bunu özenle görmezden geldi.

"İstemiyorum. Yeme onu," dedi bana çabucak.

Bile yükseldi. "Yapmayacağım."

Tarikat üyesi bizi sessizce izledi, yüzleri o korkunç boş maskeyle gizlenmişti. Samson'a bakarken hafifçe eğildi.

"Kefaretini ödemeye hazır mısınız?" diye sordular, sesleri titremiyordu. Şimşon'un çenesi sıkıştı. "Hayır."

Tarikat üyesi bir an bile kıpırdamadı. Maskelerinin göz deliklerinden gözlerinin Samson'a sabitlendiğini görebiliyordum.

"Haberci burada yabancıyla birlikte olmamanızı tercih ederdi. Zihnine yalanlar bulaştıracak. Günahlarının kefareti ödemeyi kabul et, biz de seni yukarı çıkaralım."

"Hayır."

Tarikat üyesi başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika havada asılı kaldılar, sonra tepsiyi süpürgenin ucuyla geri çektiler, et tabağı hâlâ üzerinde duruyordu.

Onlar gittikten sonra belirsiz bir şekilde Samson'a baktım. "Ne... senin günahların neler?"

Ağzı mizahtan yoksun bir gülümsemeye dönüştü.

"Sana söyledim. Birinin kaçmasına yardım ettim." Gülümsemesi yumuşadı, daha gerçekçi bir hal aldı. "Buna değdi. Umarım kampına geri dönmeyi başarmıştır."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Tereddütle su bardağımı aldım ve ona umutlu bir gülümseme vermeye çalıştım.

"Eminim öyledir."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Güve

En son ne zaman birkaç saatten fazla uyuduğumu hatırlamıyordum.

Gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Kardan yansıyan güneş ışığı beynimi delen iğneler gibiydi. Sırtımdaki birleşik eşyalarımız her adımda daha da ağırlaşıyor gibiydi ama hiçbirini atmayacaktım. Charlie'nin eşyalarını geride bırakmayacaktım.

Batıya doğru ne kadar zamandır yolculuk ettiğimi tam olarak bilmiyordum. Henüz Nebraska kampını geçmediğimi biliyordum ama orada durmayacaktım. Charlie hâlâ tarikata takılıp kalmışken vakit kaybetmek istemiyordum ve açıkçası, öfkeli arkadaşının onu benim öldürdüğüme ya da en azından burada ona kazık attığıma ikna olacağından oldukça emindim.

Sürekli, düşük seviyeli panik uğultusu bir saniye bile dinmemişti ve Charlie'nin orada uzun süre kaldığını düşünürsem şişip beni boğmakla tehdit ediyordu. Kâbuslarımda onun bir şişle delindiğini ve kızgın kömürlerin üzerine çıkarıldığını görüyordum. Tarikatın ve atamın onun etini parçaladığını hayal ettim. Uyumak için her durduğumda terleyerek ve nefes nefese uyandım, ki bu sık sık olmuyordu ve yeterince yakın da değildi.

En azından tüm bu eşyaları taşımak soğukun beni gerçekten etkilemediği ya da yavaşlatmadığı anlamına geliyordu. İnce bir kir ve ter tabakasıyla kaplanmışım, cildim kaşınmaya başlayana kadar yıkanmaya zahmet etmemiştim. Saçlarım yüzümün etrafına dağınık ve gevşek bir şekilde sarkıyordu ve gözümün önüne düştüğünde bir tutamını geri çektim.

Charlie. O iyi miydi? Ona ne yapıyorlardı? Ona yiyecek ve su veriyorlar mıydı, yoksa o boktan hücrelerde açlıktan ve susuzluktan sayıklıyor muydu?

Çok geç kalmış olabileceğim gerçeğini düşünmeme izin veremezdim.

-Ona geri dönmem çok uzun sürdü ve Herald sıkılıp onu öldürdü. Neredeyse tüm ülkeyi geçmem gerekiyordu.

Bunu uzun süre düşünürsem imkânsız bir görevmiş gibi hissettim, bu yüzden düşünmedim. Sadece yürümeye devam ettim.

Sesler duyduğumda endüstriyel birimlerden oluşan geniş bir şeridin kenarındaydım. Kendimi durmaya zorladım, suyumı çıkarıp bir yudum aldığımda ellerim titriyordu. Gözlerim kırışıyordu. Yeterince içmiyordum, ki bu aptalca bir hataydı. Hayatımın yarısından fazlasını burada geçirmiştım. Daha iyisini biliyordum ama panik beni olabildiğince hızlı bir şekilde devam etmeye itiyordu.

Yavaşça suyumu bıraktım ve kendimi seslere konsantre olmaya zorlayarak kılıcımı çektim. Üç kişilerdi. Gruff. Erkek.

Ve sonra insanlık dışı bir acı çığılıı duydum.

Öfke bir an için görüşümü kapattı. Ne yapıyorlardı? Bir yaratığa işkence mi yapıyorlardı? Her neyse sesi korkmuş gibiydi. Kudurmuş gibi değil, karşı koyuyormuş gibi.

İnsanların burada canavarlara aşağılık şeyler yaptığını görmüştüm. Ve diğer hayvanlara. Ve diğer insanlar. Kılıcımı bu kadar iyi kullanmamın sebebi buydu. -Çünkü bir şeylere zarar verdiğini gördüğüm herkesi öldürdüğümünden emin oldum.

Üzerimdeki uyuşukluğu attım ve yavaşça binanın köşesine yaklaştım. Sesler daha yüksek yankılanıyor, heyecanlı geliyordu. Köşeyi dönüp baktığımda, sırtları bana dönük üç insan görebiliyordum. Birinin elinde kısa bir bıçak, diğerinin elinde çivili bir sopa vardı ve üçüncüsü de çömelmiş, küçük bir canavarı sert bir metal parçasıyla yere mıhlıyordu.

Dikenli maymun görünümlü şeylerden biri olduğunu fark ettim. Onları daha önce de görmüştüm ve Nebraska kampından yola çıktıktan kısa bir süre sonra Charlie'yle birlikte dinlendiğimiz depoya sızan şey de buydu. Bir tarafında sivri uçları olan uzun bir kuyruğu vardı ama kendini savunmak için kullanmıyordu. Kuyruğu vücuduna doğru koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Sayıca az olduğunu biliyordu.

Adam onu muhtemelen karıştırmakta olduğu hurda yığınınna sıkıştırırken zayıf, korkmuş cıvıltılar çıkarıyordu. Diğer ikisi gülüyordu, sesleri sert ve iğrençti. Çenem öyle bir sıkıldı ki dişlerimin kırılacağını sandım.

Sabırsızlıkla Charlie'ye depodaki çöpleri karıştıran kişiyi öldüreceğimi söylediğimi hatırlayınca içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Bana izin vermemişti ve sadece kendime itiraf edebilirdim ki

göstermeye çalışıyordum. Ona Çorak Topraklar'da ve içinde yaşayan her şeyde ne kadar yetenekli olduğumu göstermek istiyordum. Şimdi beni durdurduğuna sevinmişim.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı taradıktan sonra, tüm çantaları dikkatlice sırtımdan indirdim ve binanın kenarına sıkıştırdım. Kılıcımı yeniden kavradıktan sonra köşeden tekrar baktım.

Elinde sopa olan, yaratık güçsüzce çırpınırken onu yere mıhlıyor, arkadaşı ise sanki onu çekip koparmaya çalışıyormuş gibi kuyruğundan sertçe çekiyordu.

Onlara gizlice yaklaşmaya çalışmadım. Sadece onlara doğru koştum, öfke bana rehberlik etti ve kılıcımı ulaştığım anda savurdum.

Diğer ikisinin, arkadaşlarının yarattığın kuyruğunu çekmeyi bıraktığını ve kafasının boynuna bağlı olmak yerine yerde yuvarlandığını fark etmeleri birkaç saniye sürdü. Bıçaklı adam dehşet dolu bir çığlıkla geri çekilirken, sopalı adam tökezleyerek yarattıktan uzaklaştı, ilk başta kılıcım kolunu kesip kopardığında kolunun olduğu yerde kaldığını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Çığlık atarak kendini kışının üstüne attı. Bıçaklı adam koşarak kaçtı.

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden giderken dişlerimi göstererek kuduz bir sırıtişla seslendim. "Kendi boyunda biriyle dövüşmek istemiyor musun?"

Öldürücü bir öfke üzerime çöktü ve tüm yorgunluğumu yakıp yok etti. Onu kovalarken, Herald'ı hayal ettim; uzun beyaz saçları arkalarında uçuşuyor, cübbelerinin üzerinde tökezleyerek umutsuzca benden kaçmaya çalışıyorlardı. Kafalarının havada uçtuğunu ve yere çakıldığını, boş, duygusuz yüzlerinin ölümle donduğunu hayal ettim.

İnsandan daha hızlıydım. Tüm insanlardan daha hızlıydım. Dişlerimi sıktım ve kılıcımı savurarak adamın omzunun derinliklerine gömdüm.

Bıçağı çekip çıkardığımda kan fışkırdı. Karnının üzerine yığıldı, bıçağı yerde sekiyordu. Başını gövdesinden ayırmadan önce ses çıkarmasına fırsat vermedim.

Zor nefes alarak arkamı döndüm. Kulüpte çalışan adam yerde debeleniyor, güdük kolundan kan pompalanırken inliyordu. Küçük bir çığlık attı ve ben yaklaşırken ayağa kalkmaya çalıştı.

"Hayır-lütfen-"

Son kafa da yuvarlandı. Hâlâ çivilenmiş sopayı tutan koldan kaçmaya çalışan yaratığın dehşete düşmüş, tıslayan cıvıltıları dışında sessizlik çöktü. Kızarmış yüzümdeki sırma saçlarımı geriye itmeden ve kılıcımı sopacı adamın kirli gömleğine silmeden önce vahim bir yarası olmadığından emin olmak için ona üstünkörü bir bakış attım.

Kılıcımı yeniden kınına sokarak eşyalarımızı bıraktığım yere doğru yürümeye başladım. Görüşüm yine göz kırpmıyor, beyaz noktalar dans ediyordu. Yeterince yiyip içmediğim için çok fazla enerji harcamıştım. Manzaranın hâlâ açık olduğundan emin olduktan sonra sırtımı binanın duvarına yaslayarak çantalarımızın yanına çöktüm ve suyumla biraz kraker çıkardım.

Orada oturmuş, suratsızca çiğnerken ve hiçbir şeye bakmazken yer kıcımı donduruyordu. Krakeri yuttuğumda boğazım kurudu ve acıdı, bu da irkilmeme neden oldu. Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket başımı yana çevirmeme neden oldu ama bu sadece maymun yaratıktı, binanın köşesinden bana bakıyordu, yassı gri parmakları tuğlaların etrafında kıvrılmıştı.

Başımı duvara yasladım ve onu izledim. Charlie'nin bunlar için hangi aptal ismi uydurduğunu merak ettim. O depoda bir tane gördükten sonra hiç sormamıştım.

Gözlerim aniden bulanıklaştı, bu yüzden hızla elimdeki krakerlere baktım. İç çekerek bir tanesini yaratığa doğru fırlattım. Cıvıl cıvıl bir ses çıkardı, gözleri iri ve böcek gibiydi, benimle yerdeki kraker arasında gidip geliyordu.

Ona bir el salladım. "Al şunu."

Yaratık tereddütle köşeyi döndü ve uzun bir kolunu uzattı. Krakeri kaptı ve geri çekilerek kemirmeye başladı.

Şimdi daha yakındaydı, o iğnelerin geride bıraktığı yaralar için onu tekrar değerlendirmeye çalıştım. İyi görünüyordu, tüm uzuvları normal hareket ediyor ve kuru krakeri yerken uzun kuyruğu sallanıyordu. Büyük kulakları seğiriyor, şişkin gözleri sanki bir şey gelip krakerini çalacakmış gibi fır fır dönüyordu. Ya da daha fazla insanın ona işkence etmek için ortaya çıkacağını.

Bir tane daha attım ve onu almak için tekrar yaklaştı. Bu sefer geri çekilmedi, çiğnerken büyük, meraklı gözlerle bana baktı.

Elimdeki son krakeri de ağzıma tıktırdım ve tüm uzuvlarım ağrıyorken bir iniltiyle ayağa kalktım. Yaratık bana baktı, dişlerinden kraker parçaları toplarken uzun kuyruğu yerde ileri geri sallanıyordu.

"Bir dahaki sefere insanlardan kaç," dedim ona açıkça. "Hepsi boktan. Biri hariç."

Tüm çantaları sırtıma aldım, zayıf dizlerim bir an için ağırlıktan büküldü. Belki de biraz kestirmek için burada durmalıydım. Ama hayır. Charlie'ye dönmek için daha çok yolum vardı. Yorgunluk beni durmaya zorlamadan önce birkaç saat daha yol alabilirdim.

Tekrar yürümeye başladım, belimdeki yükün bir kısmını hafifletmek için eğilip yere bakıyordum. Yanımda bir şey süründüğünde gözlerim yana kaydı.

"Neden beni takip ediyorsun?" Maymun yaratığa bakarak mırıldandım.

Neşeli bir cıvıltıyla karşılık verdi ve bana ayak uydurdu. Sinirle ofladım ve başımı çevirip onu görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim.

Aniden eklenen ağırlık sırtımdaki tüm çantaları aşağı doğru sallayınca dizlerim büküldü. Etrafımda dönmeye çalışırken, başımın birkaç santim arkasındaki yaratığın yassı, yarasaya benzeyen yüzünü görebiliyordum.

"Sen ne-" Tekrar döndüm. "Çekil!"

Küçük bir tıslama sesi çıkardı ve daha sıkı tutunarak sırt çantalarına yapıştı. Boş yere ona ulaşmaya çalışarak daireler çizerken tam bir aptal gibi göründüğümü biliyordum.

"Otostop çekemezsin!" Sonunda kollarımı yeterince kaldırmayı başardım ve yaratığa doğru ilerledim.

Bir cıvıltı daha çıkardı ve onu sırtımdan çekmeme izin verdi. Bir şekilde dikenlerinden kurtulmayı başardım ve koltuk altlarından tutarak önüme kaldırdım. Orada neşeyle sallanıyordu, kuyruğu havada sallanıyordu ve böcek gözleri bana sabitlenmişti.

"Hayır," dedim sertçe. "Sırtımda zaten yeterince yük var. Seni taşıyamam." Onu yere bıraktım ve uzakta rastgele bir noktayı işaret ettim. "Git."

Yaratık bir daire çizerek döndü. İleri doğru bir adım attığımda, bacağıma doğru fırladı ve yapıştı.

"Kahretsin-" Yerinden çıkarmak için bacağıma salladım, ama tüm uzuvları baldırıma ve dizime sarılmış bir şekilde yapıştı. "Hadi ama! Bunun için zamanım yok!"

Yaratık gitmeme izin vermiyordu, bu yüzden dişlerimi sıktım ve tekrar yürümeye başladım, sağ bacağıma eklenen ağırlıktan dolayı sürükleniyordu. Kuyruğu bileğimin etrafında dikkatlice dolanıyordu, sanki sivri uçlarıyla beni incitmemek için elinden geleni yapıyordu.

Elbette eninde sonunda sıkılacak ve bırakacaktı. Beni yavaşlatmasına izin vermeyecektim, bu yüzden küçük bir sivri maymun canavarının bacağıma dolanmış olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak yürümeye devam ettim.

Bırakmadı.

Yorgunluk sonunda dinlenmek için durmamı sağladığında hava saatlerdir karanlıktı. Çantalarımı atmaya başladığımda, yaratık sonunda bacağımdan tırmandı ve durmaya karar verdiği deponun zeminini inceledi. Bazı eski Noel süsleri ve köşede yan yatmış büyük kiraz ağacından bir yemek masası dışında eşyaların çoğu gitmişti.

Titrek bir iniltiyle yere çöktüm. "Beni rahat bırakmayacaksan, lanet olası bacağıma yapışıp duramazsın," dedim yaratığa. "Beni yavaşlatıyorsun."

Noel süsleri kutularını karıştırmaya başladı ama kraker paketinin hışırtısını duyunca yanıma döndü. Oflayıp puflayarak ona bir tane uzattım, sonra da ağızma bir tane daha attım.

"Sen Charlie'den daha sinir bozucusun," diye mırıldandım ağızımdaki lokmadan su şişemi çıkarırken. "Belki de değilsin. Mırıldanmıyorsun."

İkimiz de yemek yedikten sonra rahatlamaya çalıştım. Ne kadar yorgun olsam da beynim kapanmıyordu. Gözlerimi her kapattığımda Charlie'yi küçük bir kafese tıkmış, susuzluktan ölürlen görüyordum. Vücudu kor halindeki kömürlerin üzerinde yanıyordu. Bir tarikat üyesi düzgün et parçalarını kesiyor ve yemesi için atama veriyordu.

Saç çizgimde ter damlaları oluştu ve gözlerim karanlık depoya bakmak için tekrar açıldı. Yaratığın yaklaştığını ve şimdi tam yanımda oturduğunu fark ettiğimde gerildim.

Birbirimize sessizce baktık. Kısa, kaba gri kürkünde, bir gözünün etrafından aşağıya doğru kıvrılan, inek tüyüne benzeyen uzun beyaz bir çizgi vardı. Eğilip beni kokladığında kaskatı kesildim. Şişkin gözleri daraldı, küçük bir homurtu çıkarırken yarık burnu kırıştı.

"Evet, biliyorum," diye tersledim. "Bok gibi kokuyorum."

Sanki anlaşılmış gibi tısladı ve rahat edeceği mükemmel yeri bulmaya çalışan bir kedi gibi birkaç kez döndü. Sonra yanımda bir top gibi kıvrıldı, poposunu kalçama bastırdı ve kuyruğunu kaval kemiğime doladı.

Sinirle homurdandım ve kendimi uyutmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Elim karnımdan kaydı ve yaratık elimi bir yastık gibi kullanarak yanağını avucuma sıkıştırmadan önce onu hemen daha yakına çektiğinde gözlerim tekrar açıldı.

"Tanrım," diye mırıldandım, gözlerimi bir kez daha kapatıp daha rahat bir pozisyon bulmak için yer değiştirirken kaşlarım sertçe çatıldı.

Ama küçük yarasanın yüzündeki sıcaklık nedense beni rahatlatıyordu. Derin ve eşit nefeslerinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyordum, bu da beynimin yavaşlamasına ve bilinçsizliğe doğru sürüklenmesine neden oluyordu. Sonunda kendimden geçmeden önce yaratığın küçük bir tıslama horlaması çıkardığını duydum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Charlie

Moth'u özledim.

Bunun saçma olduğunu biliyordum. Öncelikli kaygımın gerçek hayatım ve buradan bir şekilde kurtulmak olması gerektiğini biliyordum.

Gerçekçi olmak gerekirse, geri gelmeme ihtimali olduğunu biliyordum - en azından Haberci onu çağırana kadar. Haberci için Gloam'u "bulmak" istememişti. Her ne kadar Moth'la yakınlaştıkça büyük gri canavara karşı hislerim azalmış olsa da, ben de onun bunu yapmasını istemiyordum.

Moth'un sadakati kesinlikle benden çok Nebraska kampındaydı. Onları daha uzun süredir tanıyordu. Ghost'u üzecek bir şey yapmazdı ve Ghost'un arkadaşının canavar sevgilisini buraya getirmek Ghost'u *kesinlikle* üzecekti.

Eğer denerse, Gloam'un o dev savaş çekiciyle kafasını ezeceğine hiç şüphe yoktu. Moth için duyduğum dehşet, bu aptal derme çatma hücrede öleceğim ya da diri diri kızartılacağım yönündeki sürekli ve yoğun korkuyla karışarak içime işledi.

Burada ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Samson "kefareti" reddetmesine rağmen bir noktada götürülmüştü, bu yüzden şimdi konuşacak kimsem yoktu. Bir tür hücreye geri dönmüş olmanın beni etkilemesine izin vermemek için çok uğraştım. Kaderimi bilmemek. Bu en azından behamotların beni koyduğu klostrofobik yeraltı kafesinden daha iyiydi. Pis kokmuyordu, yeterince hava alamıyormuşum gibi hissettirmiyordu ve daha sıcaktı. hapishane hücrelerinden daha fazla.

Ama en azından Cat hapishanedeyken yanımdaydı, bu da beni biraz daha az korkutuyordu. Ve hapishane hücresinde düzgün bir tuvalet vardı - sıçmak için üzerine çölmek zorunda kaldığım lanet bir tencere değil. Gerçi beni sık sık bu dürtüyü duymamı sağlayacak kadar beslemiyorlardı. Açlık sürekli içimi kemiriyordu ve bana daha fazla getirmemeleri ihtimaline karşı gün boyunca suyum yavaşça yudumladığımdan emin oldum.

Yükselen dehşeti engellemeye çalışmak için kendi kendime mırıldandım. Moth geri dönmezse Herald beni insan eti yemekle diri diri yakılmak arasında bir seçim yapmaya mı zorlayacaktı? Ona ne kadar süre vereceklerdi? Uzun zamandır yokmuş gibi hissediyordum ama Haberci'nin onu "geri gönderdiğini" görmüştüm, bu da New York'taki berbat odamızda yeniden ortaya çıktığı anlamına geliyordu. Yani benim için geri gelse bile, bu haftalar sürerdi. Herald'ın tarikatının batıda olduğunu söylemişti. Ne kadar batıda olduğunu bilmiyordum ama doğu kıyısındaydık.

-Mümkün olduğunca uzakta.

Benim için geri dönecek kadar umursadı mı?

Bunu yapmasını *istiyor muydum?* Korkunç ebeveynini bir daha görmek zorunda kalmamasını tercih ederdim ama ben bir insandım - insani içgüdülerim beni hayatta tutmaya çalışıyordu ve Moth buradan canlı çıkmak için tek şansımdı.

Hücremde yerde yatıp tavana bakarken Herald'ın ürkütücü derecede boş yüzünü hayal ettim. Benzerliği görebiliyordum. Beyaz saçlar, narin yüz hatları, soluk gözler -Haberci'ninki süt pembesi grisi, Güve'ninki ise film mavisiydi.

Vücutları cübbelerinin altında Moth gibi uzun ve zayıf görünüyordu. Gövdelerinin onunkinden farklı olup olmadığını merak ettim - daha insanlık dışı. Pullarının düz pembe olduğunu fark etmiştim - Güve'nin vücudundaki kahverengi, mor ve pembenin tatlı, farklı renkteki yamaları gibi değil - ve yüzleri de dahil olmak üzere Herald'ın görebildiğim her yerini kaplıyorlardı.

Ama Güve'nin yüz hatları birleşerek son derece güzel bir yüz oluştururken, Haberci'ninki tuhaf, korkunç bir şekilde boştu. Ölü gibiydi. Bir maske gibi.

Onunla değersiz biriymiş gibi konuşmuşlardı, sesleri düz ve tamamen duygusuzdu. Kolumu aytorinin inanılmaz sıkı kavrayışından kurtarmak ve onları eşek sudan gelinceye kadar dövmek için yanıp tutuşuyordum.

Ve sonra o lanet olası diğer aytorin dev yumruğunu Moth'un göğsüne indirmişti. Geri uçarken çıkardığı acı dolu hırıltıyı hatırlayınca ürperdim. O iyi miydi? New York'taki o berbat odada yerde yatıyor, nefes nefese kalıyor ve hareket edemiyor muydu?

Buraya gelmesini ve onlarla tek başına yüzleşmesini istememiştim ama tek yaptığım her şeyi daha da kötüleştirmek oldu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Güve

Küçük bir parçam maymun yaratığa isim verdiğim için kendimden nefret etti.

"Chuck, *hayır*." Bacağımı salladım ve o da isteksizce sıvıştı. "Bacağıma otostop çekemezsin."

Dişi olduğunu varsaymışım, çünkü bir ağaç dalından sallanmak için uzandığında alt tarafındaki iki meme ucunu fark etmişim. Yanılıyor olabilirdim ama beni anladığından şüphelensem de umursadığını sanmıyordum.

Depodan ayrıldıktan sonra beni takip etmeye devam edince, en azından şimdilik burada bana eşlik edeceğini istemeyerek de olsa kabul ettim.

"Benim yerime geçebilirsin Charlie," dedim ona sertçe. "Onu geri getirene kadar. Ama yemin ederim, eğer mırıldanmaya başlarsan seni bir ağaca bağlarım, böylece beni takip edemezsin."

O da bana neşeli bir tıslama cıvıltısıyla karşılık verdi.

Günlerdir batıya doğru yürüyorduk. Chuck ara sıra sinsice sırtıma tırmanmaya çalışıyordu ama çoğunlukla benimle birlikte yürüyor, bazen eski çöp kutularını ya da hurdaya çıkmış arabaları karıştırarak dikkatini dağıtıyordu.

Bir süre sonra kendimi onunla konuşurken buldum. Kimseye anlatmadığım her şeyi ona anlatıyordum, Charlie'ye bile.

"Bebekken bana ne dendiğini hatırlamıyorum," dedim ona eski bir süpermarketin kenarından dolanırken. "Ama Malimoth isminden nefret ediyorum.

-Herald beni bulduğunda bana bu ismi verdi."

Uzun zamandır bir ismim yoktu. Kendime bir isim vermedim, çünkü bir isme ihtiyacım yoktu. Şehirde bir çöplüğün yanında kıvrılıp yatan ürkütücü, pis, beyaz saçlı çocukla kimse konuşmamıştı. Sonra buraya tek başıma geldim ve o zaman da bir isme ihtiyacım yoktu.

Ama atalarımın benim için seçtiği isimle devam etmeyi reddettim. Bu yüzden Güve adını kullandım.

"Herald'a nasıl doğduğumu sorduğumda bir hata olduğunu söylediler," dedim Chuck'a odun gibi bir sesle. "Bu dünya büyümeden ve diğer her şeyin geçmesine izin vermeden önce yırtığı bulmuşlar. Annemi buldular ve her nedense annem onlarla yattı, iğrenç, boş suratlı bir psikopat olmasına rağmen. Belki de evsiz ve çaresizdi. Bana onun hakkında hiçbir şey söylemediler."

Boş gözlerle önümüze bakarak nefes verdim. Annemin nasıl biri olabileceğini düşünmemeye çalıştım, çünkü ne anlamı vardı ki? Muhtemelen o da herkes gibi benden tiksiniyordu, hatta belki de beni doğurduğu için daha da tiksiniyordu.

Tılsımlı bileziğimi çıkarma dürtüsüne karşı koydum, hala bende olduğu için tanıdık bir aşağılanmayla kızardım. Ona ait bile değildi. Chicago'da barın üstündeki o boktan odada yatağında otururken, Charlie'nin iki oda istemesinin reddedilmesinin acısını görmezden gelmeye çalışarak onunla oynadığımı hatırladım.

Artık yanımda olmak bile istemediğine, kıyafetlerimin altında ne sakladığımı gördükten sonra benden uzaklaşmak için doğru zamanı beklediğine ikna olmuşum.

Ama öyle olmadı. Tam tersi oldu. Beni istediğini söylemişti.

Şiddetli özlem göğsümde yükseldi ve onu ağrıttı. Daha önce hissettiğim her şeyden çok daha güçlüydü ve bu da kafamı karıştırıyordu. Ghost'a gerçekten aşık olsaydım, kamptan uzakta olduğum her an böyle hissetmem gerekmez miydi? Bu... sadece ondan uzakta olmaktan kaynaklanan bıçak gibi bir acı.

Esasen, Nebraska kampından her ayrıldığımda kendimi acı içinde ve reddedilmiş hissediyordum. Ve utanç verici derecede zavallıydım, çünkü beni kabul etmiş gibi görünen birkaç kişiye umutsuzca tutunuyordum. Ve onlar bile beni tam olarak kabul etmemişlerdi - o akıncıların hiçbiri bana tam olarak güvenmemişti ve sadece birkaçı benimle konuşmaya bile tenezzül etmişti.

Ghost bana güvenmeye başlamıştı, ta ki ben onunla birlikte Çorak Topraklar'da keşif yaparken Haberci beni çağırana kadar. Küçük bir canavar sürüsüyle savaşırken onu neden terk ettiğimi bile açıklayamamıştım. Sonra bu yüzden benden nefret etti, yani artık bir önemi yoktu.

Şimdi Ghost'u düşündüğümde, ona karşı sadece güçlü bir şefkat hissettiğimi fark ettim. Tatlı, dostça ama şok edici derecede yumuşak duygular.

Charlie'yi düşündüğümde göğsüm sıkıca kapanıyor ve karnımı ateş basıyordu. Bu his neredeyse acı vericiydi, özellikle de o

Burada yanımda yürüyor, sürekli mırıldanarak, konuşarak ve alay ederek beni sinir ediyordu.

"Ben... Ben Ghost'a gerçekten aşık olduğumu hiç sanmıyorum," diye mırıldandım Chuck'a. "Sanırım canavar tarafımı umursamıyor gibi görüldüğü için kendimi aşık olduğuma inandırdım. Çünkü bana hemen iğrenerek bakmadı. Ben de ona tutundum."

Zayıf, mizahtan yoksun bir ses çıkardım ve yanımda topallayan Chuck'a baktım. "Acınası, değil mi?"

Sanki anlamış gibi, yassı gri bir elini uzattı, diğer eliyle ilerlemeye devam etti ve parmaklarını avucumun içine soktu.

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma kaçamak bakışlar atarken gözlerim ısındı ve yüzüm pembeleşti. Ama elimi çekecek gücü kendimde bulamadım.

"Ne oluyor Chuck?" Çenemi aşağı doğru eğdim ve küçük yaratığa bakmayı reddettim. "Bana bir şeyler hissettirmeyi bırak."

Charlie hakkında ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Sadece sıradan bir şey aradığını -sadece sevişmek- ve bir ilişki istemediğini açıkça belirtmişti.

Kendime kızarak homurdandım ve Chuck'ın bana bakıp elime yapışırken başını eğmesine neden oldum. Benim neyim vardı da *ilişkiler* hakkında düşünüyordum? Hayatımda hiç kimseyle gerçek bir ilişkim olmamıştı, platonik bile olsa. Gerçekten olmadı. En azından Charlie'ye kadar.

Ayrıca, Charlie'nin gelip benimle birlikte ıssız bir yerdeki iç karartıcı küçük güvenli evimde yaşamak isteyeceğini *gerçekten* düşünüyor muydum? En iyi arkadaşı ve Edin'le birlikte o cennet gibi görünen çiftlik evine geri dönebilecekken, boktan bir hamburgercinin üstündeki tek bir odada?

Her iki durumda da, Herald ve tarikatıyla birlikte kalmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile, onu o lanet alışveriş merkezinden çıkaracaktım. Bu, hayatımın geri kalanında onlar için korkunç şeyler yapmam anlamına gelse bile. Charlie benim boktan hayatımın içine çekilmeyi ve bunun için cezalandırılmayı hak etmiyordu.

En azından kısa bir süre için ona sahiptim. En azından birini beni tüketecek kadar şiddetle istemenin ve karşılığında istenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. En azından gerçekten iyi, nazik ve şefkatli birini tanımıştım - bazen sinir bozucu bir bok kafalı olsa bile.

Mantiken diğer iyi insanlarla da tanıştığımı biliyordum -Ghost, Rig, Cat. Anchor, sert olmasına rağmen ve Lilac, ne kadar garip ve kapalı olmasına rağmen

O da öyleydi. Ama... Charlie gibi değillerdi. Başka kimse Charlie gibi değildi.

Ateşli bir acı beni düşüncelerimden kopardı ve elimi Chuck'ın elinden kurtarmama neden oldu. Üzüntüyle cıvıladı ama ben başımı sallayarak geri çekildim ve yoğun bir acı dalgasıyla iki büklüm oldum. Eğer benimle birlikte Herald'a çağrılırsa, aytorinlerden biri onu gördüğü anda küçük bedenini parçalara ayırırdı.

"Geride dur, Chuck." Geri çekildim, alevler omurgamı yaladıkça omurgam kamburlaştı. Nefes nefese kaldım, dişlerimi sıktım ama ona son bir kez bakabilmek için kendimi başımı kaldırmaya zorladım. Onu bir daha asla göremeyecektim - onu burada bulabilmemin hiçbir yolu yoktu. Herald'ın benden aldığı bir şey daha vardı.

"İnsanların yanına yaklaşma," diye zayıf bir ses çıkardım ama o korkuyla tıslayarak bana yaklaştı. Geri çekildim, elimi uzattım ve "Hayır. Uzak dur, Chuck" diye havladım.

Çılgına dönmüş görünüyordu ama yaklaşmadı, dar bir daire çizip küçük gri ellerini birbirine vurarak endişeleniyordu. Onu kaybetme düşüncesinden duyduğum şok edici derecede yoğun keder, içimde dönen korku ve rahatlamayla karıştı. Birkaç dakika içinde Herald'ın yanına dönecektim. Charlie'ye daha yakın olacaktım ama Gloam'un yanımda olmadığını gördüklerinde ona ne yapacaklardı?

Ya Charlie çoktan ölmüş, tükenmişse ve beni kına yakmak için çağırıyorlarsa?

"Güvende kal, Chuck," diye homurdandım, çünkü o önce yaklaşıp sonra geri çekiliyordu, korku ve şaşkınlık hareketlerini sarsıntılı hale getiriyordu.

İçimin boşaldığını, yanıp yok olduğumu hissederken, yok olurken bana yapışmadığından emin olmak için son bir adım geri atmayı başardım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güve

"Gelişmelerden beni haberdar edin."

Herald'ın düz, tınısız sesi karşısında çığlık atmak istedim. Zorlukla nefes alarak başımı kaldırdım ve kendimi ayağa kalkmaya zorlarken dişlerimi hırıltılı bir şekilde gösterdim, bacaklarım hala içimde dolaşan acıdan titriyordu.

"Charlie nerede?" Gözlerim arkalarındaki iki aytorine kayarken homurdandım.

"Aytorini bulma konusundaki ilerlemeniz hakkında beni bilgilendirin."

"Hayır," diye hırladım. "Beni Charlie'ye götür. Beni Charlie'ye götürene kadar sana hiçbir şey anlatmayacağım. O hâlâ hayatta mı? Ona ne yaptınız?"

Herald ölü gözlerle bana baktı. Sonunda çenelerini hafifçe sallayarak bir kez eğdiler.

"Tamam. Hâlâ hayatta olduğunu kanıtlamak için seni ona götüreceğim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum, Malimoth. Charlie'nin hayatı senin de aynı şeyi yapıp yapmayacağına bağlı."

Herald'ın Charlie'yi gerçekten serbest bırakmayı planladığını düşünecek kadar aptal değildim. Onu bir noktada, bir şekilde öldüreceklerdi. Ya da onu kömür yapacaklar ve tarikata katılmakla diri diri yakılmak arasında bir seçim yapmaya zorlayacaklardı.

Ve Charlie asla tarikata katılmaz. Katılmayacağını biliyordum.

Hâlâ hayatta olduğunu, ona çoktan korkunç bir şey yapmadıklarını görmem gerekiyordu. O Herald'ın teminatıydı ama aynı zamanda benim de teminatımdı, bu düşünce beni ne kadar suçlu hissettirse de.

Dain maskesini yüzüne yapıştırdı ve Herald beni özel odasından çıkarıp alışveriş merkezine doğru götürürken sessizce bizi takip etti. Çok fazla tarikat üyesinin yanından geçmedik. Günün hangi saati olduğunu bilmiyordum ama her gün birkaç ibadet seansı düzenlediklerini, çukurun etrafında toplanıp Haberci hakkında dualar mırıldandıklarını biliyordum.

Yanlarından geçtiklerimizin hepsi Herald'ı görünce derin bir selam verdi. Hepsi ürkütücü maskelerini takmışlardı ama meraklı gözlerini hissedebiliyordum.

Herald ve Dain'in arasında, sırtımda yığılı çantalar, yağlı ve düz saçlarım ve kir içinde kalmış giysilerimle ilerliyordum.

İçlerinden biri bizi görünce durdu. Maskelerinin arkasından çıkan vahşi sarı saçlarını görebiliyordum ve onlara baktığımda, maskenin eğik göz deliklerinden geniş kahverengi gözler benimkilerle buluştu.

Dain arkamdan homurdandığında sarsak bir şekilde eğildiler ama doğrulduklarında gözleri tekrar bana dikildi. Uzaklara baktım, burada şeytani atama tapan insanların hiçbiriyle ilgilenmiyordum.

Herald beni bodruma götürdü. Burası soğuk ve rutubetliydi ve Charlie'nin bu koşullarda tutulduğu düşüncesiyle çenemi sıktım. Bir köşeyi döndüğümüzde ve o lanet kafesler gözümün önüne geldiğinde, gözlerim hemen ona kilitlendi.

Daha zayıf görünüyordu. Solgun yüzündeki dağınık sakallar onu daha da zayıflatmıştı. Gri gözleri derin gölgeler içindeydi, dudakları soluk ve çatlaktı.

Beni görür görmez dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklıklara tutundu. "Güve."

Her şeyi unutup ona ulaşmak için ileri atıldım. Dain'in çantalarımından birini kavraması beni durdurdu ve beni geri çekerken homurdanmama neden oldu.

"Çantalar kapalı," diye gürledi uğursuzca. "Ve kılıcı, melez."

Onları hızla çıkardım, kapının yanına bıraktım ve Charlie'nin kafesinin önünde dizlerimin üzerine çökmek için ilerledim.

"Sen iyi misin?" Titreyerek sordum, parmaklıkların arasından uzanıp yüzünü avuçladım, gözlerim herhangi bir şekilde yaralanıp yaralanmadığını görmek için onu takip etti.

Gözleri Herald'a ve arkamdaki Dain'e kaydı, bana küçük, yorgun bir gülümseme sunmadan önce suratı asıldı. "Ben iyiyim."

Sesi boğuk çıkıyordu. Ona yeterince su vermiyorlardı.

Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki boğazım ağrıyordu ama bunu Herald'ın önünde yapmayı reddettim. Ellerimi isteksizce yüzünden çektim ve ellerinin üstündeki parmaklıkları kavradım.

"Dediğim gibi, canlı." Haberci'nin tınısız sesi irkilmeme neden oldu. Charlie ve ben sessizce birbirimize baktık. "Şimdi yukarı çıkacağız ve sen de bana ilerlemen hakkında bilgi vereceksin."

Yutkundum, hâlâ Charlie'ye bakıyordum. Ayağa kalkmadan önce bir elini barın üzerinden kaldırıp arkasından öptüm.

"Seni çıkaracağım," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Onlara hiçbir şey için söz verme-Onlara yapacağını söyleme-"

Başımızın üstünden gelen büyük bir gürültü onu durdurdu, ikimiz de bakışlarımızı yukarı kaldırdık. Birinin tahtayı parçalaması gibi hafif, boğuk bir ses daha geldi ve ardından çılgınca sesler korusu duyuldu.

Bodrum katında bir yerde bir kapı açıldı ve ardından yere vuran çıplak ayakların sesi giderek yaklaştı.

"Yüce Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı tarikat üyesi, duvara tutunarak. "Günahkar *delirmiş*. Büyük salonu yok ediyor.

."

"Bunu hallet." Herald'ın sesi kesinlikle öfke ya da şok içermiyordu, Dain'e bir el salladı, o da döndü ve itaatkâr bir şekilde tarikat üyesinin peşinden gitti.

Gözden kaybolana ve ağır ayak sesleri azalana kadar geniş sırtına baktım. Bakışlarım Herald'a kayarken, aniden fark ettiğim bir şey midemin adrenaline sarsılmasına neden oldu.

Yanlarında en az bir aytorin olmadan onlarla ilk kez yalnız kaldığımı hatırlıyorum.

Durduramadan bakışlarım kapının yanında çantalarımızla birlikte oturan kılıcıma kaydı.

Ona ulaşmak için zamanım olacak mı?

Ve eğer yapsaydım... onları öldürecek kadar hızlı olabilir miydim? Yeterince güçlü? İnsanlardan daha güçlü olduğumu biliyordum. Charlie bana birkaç kez söylemişti. Ama tam bir salyikten daha güçlü müydüm? Salyiklerin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herald'ın güç kullanmayı gerektiren bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

Herald yıllardır burada çürümekte ve tarikat üyeleri tarafından el pençe divan durmaktadır.

Ben yapmadım. Çorak Topraklar'da tek başıma yaşıyor, canavarlarla ve korkunç insanlarla savaşıyor, kendi başımın çaresine bakıyordum.

Ayağa kalkmadan önce Charlie'ye son bir kez baktım, her şeyin korkunç bir şekilde ters gitme ihtimaline karşı. Ona küçük bir gülümseme vermek için kendimi zorladım, sonra doğruldum ve Herald'a doğru döndüm.

Orada kayıtsızca duruyorlardı, elleri önlerinde kenetlenmişti, gözleri ölü ve düz bir şekilde beni izliyorlardı.

"Üst katta."

Cevap vermedim. Yapmak üzere olduğum şeyden korkmadığımı fark ettim. Sadece Charlie için ne anlama geleceği konusunda endişeliydim. Belki de

Herald'ı, en azından beni öldürmeden önce Charlie'nin kafesinin anahtarını bulacak kadar incittim. Anahtarlığın cübbelerinin gizli ceplerinde saklı olduğundan emindim. Başkasının onları elinde tutmasına izin vermeyecek kadar kontrolcüydüler.

Fark ederler diye gözlerimi kılıcımdan uzak tutarak yavaşça çantalarımı doğru yürüdüm. Herald sessizce takip etti ve eşya yığınının ulaştığımızda durdum ve sırtım onlara dönük olmayacak şekilde döndüm.

Küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardılar.

"En basit emirleri bile yerine getirmekten aciz." Bana bakarken pembe-gri gözlerinde bir parça küçümseme vardı. "Yukarı çıkacaksın, Malimoth, ve sen-"

Kılıcıma doğru hamle yaptığımda o korkunç gözler parladı. Daha kabzasını kavrayamadan Herald saçlarımı yumruklayıp başımı geriye çekti. Beni uzağa fırlattılar ve ayağımı kaybedip kırımın üstünde Charlie'nin kafesine doğru kaydım.

"Siktir," diye çılgınca bağırdığını duydum ama ona bir saniye bile bakmayı göze alamadım.

Ayağa fırladım ve yaklaştıklarında Herald'a doğru hamle yaptım, normalde boş olan yüzlerini öfke kaplamıştı - onları gerçekten sergilerken gördüğüm ilk duyguydu bu. Kolları darbemi savuşturmak için havaya kalktı ama ben bunu tahmin ettim ve suratlarının ortasına bir yumruk indirdim. Parmak eklemlerimin altında burunlarının çıtırdadığını hissettim, hemen zonklamaya başladı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Bacağımı kaldırdım ve dizlerine vurarak bükülmesini sağladım. Cübbelerinin önünden koyu morumsu pembe kan fışkırırken burunlarını tutarak yere düştüler.

O tanıdık, yakıcı acı üzerime çöktü, dişlerimi öyle bir sıktım ki sanki kırılacaklarmış gibi hissettim. Beni uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Onlara daha fazla zarar vermeden önce benden kurtulmaya çalışıyorlardı, çünkü onlar lanet olası bir korkaktı. Acı neredeyse güçten düşürücüydü ama beni etkisiz hale getirmesine izin vermeyi reddettim. Uzuvarım titriyordu, karnımı tuttum ve Herald'ın kafasına bir tekme atmak için bir bacağımı kaldırdım, kafatası donuk bir gümbürtüyle betona çarpana kadar geri uçmasına neden oldum. Konsantrasyonlarını kaybettiklerinde acı azaldı ve kılıcıma doğru koşmak için döndüm, ancak bir ayak bileğime tekme atarak tökezlememe neden oldu. Uzun parmaklar kotumun kumaşına kıvrıldı ve çekiştirdi.

Bacaklarım altımdan fırladı ve çenem sertçe yere çarptı. Herald'ın pençe gibi kavrayışı daha yukarılara uzanırken çılgınca sırtüstü döndüm.

Beni onlara doğru sürükledi. Tekme atarak kolunu yerinden çıkardım ve bir kez daha kılıcıma ulaşmak için çabaladım.

"Zavallı melez," diye soludular, ayak bileğimi pençelediler ve acı dolu bir homurtuyla karnımın üzerine düşene kadar beni geri çektiler. "Melez iğrençlik."

Öfke görüş alanıma yayıldı. Hissettiğim acı, adrenalinin uzuvlarımı doldurmasıyla azaldı ve dönüp botumun topuğunu Herald'ın çenesine vurmamı sağladı.

Başları acı dolu bir çığlıkla geriye uçtu, parmakları bileğimden kaydı. Ayağa fırladım ve saçlarından bir tutam yakalayarak kafalarını yere çarptım. Çığlık attılar ve ellerimi tırmaladılar, keskin tırnakları derimde uzun, derin çizgiler oluşturdu.

Bir yumruk karnıma çarpmadan önce kafalarını tekrar yere indirdim ve acıyla homurdanırken tutuşumun gevşemesine neden oldum. Başlarını kurtardılar ve biraz mesafe almaya çalışarak birkaç santim uzağa kaydılar.

Ama bir hata yaptılar.

Charlie bekliyordu. Onlara ulaşır ulaşmaz saçlarından yakaladı ve kafalarını kafesinin parmaklıklarına sıkıştırdı. Hiç vakit kaybetmedim, onlar Charlie'nin tutuşuyla mücadele ederken sürünerek Herald'ın beline sarıldım.

Keskin tırnaklarım yüzümü tırmalarken, başlarının tepesindeki beyaz saçlardan bir avuç yakaladım ve yumruğumu harap olmuş burunlarına sertçe indirdim. Acı içinde boğuluyorlardı, tırnakları boğazımı ve köprücük kemiğimi tırmalıyor, derimin derinliklerine saplanıyordu.

Tekrar yumrukladım. Ve tekrar. Artık göremiyordum, kırmızı ve siyah görüşümü bulanıklaştırıyordu, parmak eklemlerime karşı direnç gittikçe yumuşuyor ve yumruğum çiğ ete batana kadar ıslanıyordu. Sıcak kan koluma sıçradı. Herald'ın boğuk sesleri önce hırıltıya dönüştü, sonra da kesildi.

Ama yine de duramadım. Sadece kulaklarımda çınlama, görüşümde kırmızı, siyah ve mor vardı ve parmak eklemlerimdeki yoğun, yakıcı acı beni devam etmeye, bundan zevk almaya itiyordu.

Ancak alçak, yatıştırıcı bir ses, ilk başta zayıf bir şekilde araya girdiğinde, etrafımdaki her şey geri dönmeye başladı. Çılgınca titriyordum, nefeslerim içimden çok sert ve çok hızlı çıkıyordu. Gözlerimi kırptığımda, bir zamanlar Herald'ın yüzü olan koyu pembe kan, çiğ et ve parçalanmış kemikten oluşan ezilmiş mağara bana bakıyordu.

"Onlar öldü, bebeğim." Altımdaki karmaşaya bakarken sıcak, titreyen parmaklar yanağımı kavradı. "Durabilirsin. Bana bak, Moth."

Gözlerimi bir daha kıptım, sonra bir daha, yumruğum hâlâ omzumdaydı. Yavaşça indirdim, tüm elim zonkluyor ve şişmeye başlamıştı, geniş gözlerimi parmaklıkların arasından Charlie'ye kaldırırken.

Herald'ın saçlarını bıraktı ve yüzümü iki eliyle kavrayarak ona bakmaya devam etmem için beni zorladı.

"Derin nefes al, Moth." Çenemi kavradı ve diğer elini göğsüme indirdi, sıcaklığı gömleğimden sızıyordu. "Hadi ama. Kalp atışlarını yavaşlatmalısın."

Derin, titreyen bir nefes çektim.

"Tekrar."

Bir tane daha emdim, sonra bir tane daha, gözlerimi onun gri gözlerine kilitledim.

"Güzel." Başparmağıyla çenemi okşadı.

Her şey aceleyle geri geldi. Nerede olduğumuz, az önce ne yaptığım. Charlie'nin hala bir kafeste kilitli olduğu gerçeği.

Geri çekildim ve gizli cepleri bulana kadar Herald'ın cüppesinin kıvrımlarını çılgınca aradım. Anahtar halkası küçüktü, üzerinde fazla anahtar yoktu ve Dain'in her an geri dönebileceğinin giderek daha fazla farkına varırken onları karıştırdım.

Üçüncüsü Charlie'nin kafesinin kilidine uyuyordu. Kapısı açılır açılmaz beni kısa ve sert bir şekilde kucakladı. Sırma saçlarıma bir öpücük kondurduğunu hissettim, sonra hızla çantalarımıza doğru ilerledi ve hepsini kapı.

Kendimi sersemlemiş hissederek ayağa kalktım. Ona yardım etmeye gittim ama gözlerim Herald'ın harap olmuş yüzüne takıldı ve beni olduğum yerde dondurdu.

Ölmüşlerdi.

Vücudu gelişigüzel bir şekilde Charlie'nin kafesine yayılmıştı, beyaz saçları keçeleşmiş ve kanla ıslanmıştı, cübbesinin önü tamamen kanla boyanmıştı. Yüzleri gitmişti. Pembemsi-gri irisli bir göz küresi-

Charlie çantalarımızla birlikte önümde belirdiğinde yutkundum ve başka tarafa baktım. Benimkileri ondan alıp sırtıma geçirdiğimde vücudum yeni bir adrenal dalgasıyla titriyordu, sonra kanlı parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, bunun neden olduğu acıya aldırmandan onu kafeslerden uzaklaştırdım.

Sessizce bodruma doğru ilerledik. Ana kata çıkamazdık, etrafta çok fazla insan vardı ve aytorin her yerde gizleniyor olabilirdi. Buradan bir çıkış yolu olduğunu ummak zorundaydık.

Yukarısı sessizleşmişti. Kısa bir süre ne olduğunu -bir "günahkârın" neden ibadet ettikleri odayı dağıtmaya başladığını- merak ettim ama bunu uzun süre düşünmeme izin vermedim.

Duvarın üstündeki yarım pencereyi, kirli camdan sızan karanlık ışığı fark ettiğimde, tek kelime etmeden Charlie'yi yanına çektim. Mandalını açmak için uzandı, sonunda sıkışıp bir ciyaklamayla dışarı çıkana kadar itti.

"Önce sen," diye homurdandım, Charlie'nin çantalarını çıkarıp pencereden içeri fırlattım.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen-"

"Atlayabilirim." Ona bir ayak vermek için kendimi pencerenin altında bir dizimin üzerine indirdim. "Hadi, Charlie."

Tartışacak vaktimiz olmadığını biliyordu. Parmaklarımı avuç içlerim yukarı bakacak şekilde kalçamda birleştirdim. Sağ elim sol elimin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ve parmaklarım işe yaramaz gibi hissediyordu ama onları sol elimdekilerle sıktım ve görüşümü kısa süreliğine karartan yakıcı acıyı kabul etmeyi reddettim.

Charlie'yi dışarı çıkarmalıyız.

Botu avuçlarıma hafifçe bastığında bir iniltiyle onu kaldırdım ve elleri pencerenin kenarlarını kavradığı anda ayağını kaldırdı. Kendini içeri çekerken kolları titriyordu. Zayıftı, yeterince beslenmemiştir ama dar pencereden kıvrıla kıvrıla geçerken hiç ses çıkarmadı.

Endişeli yüzü yeniden belirdi, kolu aşağı doğru uzanıyordu. "Çantalar."

Dizlerimi büküp pencerenin alt kenarına tutunmak için sıçramadan önce çantamı ve kılıcımı ona uzattım. Harap olmuş parmaklarım tutunmaya çalışırken görüşümde siyah noktalar dans ediyordu. Dişlerimi gıcırdatarak kendimi yukarı çektim ve Charlie'nin yolun geri kalanında beni çekiştirdiğini hissettim.

Orada öylece uzanmak, soğuk zeminde nefes nefese kalmak, vücudum çılgınca titremek istedim. Ama Charlie'nin hâlâ bana ihtiyacı vardı. Onu uzaklaştırmam için bana ihtiyacı vardı. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor, hasarlı elimin topuğunu yere bastırdığımda çıkan acı tıslamasını bastırmak için dişlerimi sıkıyordum.

Charlie çantamı ve kılıcımı tekrar takmama yardım etti, sonra da kendi eşyalarını yerleştirdi. Elim artık işe yaramıyordu ve onun şişmiş uzvuma endişeli bir bakış attığını gördüm.

Yüzümde ve boynumda birden fazla kesik olduğunu hissedebiliyordum ama o hiçbir şey söylemedi.

Alışveriş merkezinin arkasındaki ormanı işaret etti ve koşmaya başladık. Alışveriş merkezinin dışı sessizdi ama Dain'in bodruma dönüp Herald'ı bulması an meselesiydi.

İntikam almak için peşimizden gelir miydi? Yoksa Haberci öldüğüne göre tarikatı ele geçirmeye mi çalışacaktı? Üyeler gerçekten ayrılacaklarını, işaretlerinin artık işe yaramadığını fark edene kadar ne kadar zaman geçecekti?

Henüz tam olarak geçmemiş olan şoka rağmen, Herald'ın beni bir daha asla çağırmayacağı duygusu içimi ezici bir telaşla kapladı. Charlie'yle birlikte alışveriş merkezini ve tarikatı arkamızda bırakarak ormana doğru ilerlerken, ağzımın geniş ve titrek bir sırıtışa dönüştüğünü hissettim.

Özgürdüm.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Charlie

Daha önce kimsenin böyle bir öldürme öfkesine kapıldığını görmemiştim.

Moth'un gerçekten onunla birlikte olmadığını söyleyebilirdim. Herald mücadele etmeyi bıraktıktan, hareket etmeyi bıraktıktan çok sonra yumruklamaya devam etti. Ve yumruklamaya.

Eğer daha zayıf bir midem olsaydı, Moth'un Haberci'nin yüzünü yumruklayarak posa haline getirdiğini gördüğümde midemdekileri kusardım. Ve eğer Haberci'nin Güve'yi neye maruz bıraktığını bilmeseydim, dehşete düşerdim.

Ama ben değildim. Herald gittiği ve ona bir daha asla zarar veremeyecekleri için çok rahatlamışım.

Sonunda Moth bana, yüzüm hâlâ sersemlemiş ve göz bebeklerim hâlâ çok büyük, doğuya gitmek için rotamızı değiştirmemiz gerektiğini söylediğinde koşmayı bıraktık. O yöne doğru gitmeye başlamadan önce çantamdan montumu çıkarıp bana uzattı ve gözlerimin ısınmasına neden oldu.

Onu kollarıma almak ve iyi olduğundan emin olmak için çaresizdim - kendimi gerçekten ona geri döndüğümüne ikna etmek için. O yerden uzakta ve birlikteydik. Ama ilerlemeye devam etmeliydik. Herald'ın cesedini bulduklarında o aytorinlerin peşimizden gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Hava karardığında bile yolumuza devam ettik, Moth sağlam elinin parmaklarını benimkilere geçirip bize rehberlik ediyordu. Bitkin düşmüştüm. Yiyecek, temiz hava ve hareket eksikliğinden ne kadar zayıf düştüğümü hissedebiliyordum. Ama Moth yoğun adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu ve hâlâ ilerlemeye devam ediyordu, ben de kendimi zorladım. Onu o yerden mümkün olduğunca uzağa götürmek istiyordum.

Sonunda terk edilmiş ama büyük ölçüde sağlam görünen bir eve rastlayınca durduk. Moth çantasından el fenerini çıkarmak için uğraştı, harap olmuş elini kullanmaya çalışırken acıyla tısladı. Onun için çıkarmak üzere yaklaştım, sonra karanlıkta yüzünü avuçlamaktan ve yanağına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. Orada daha uzun süre oyalandım.

İkimizi de kaplayan ter ve kir tabakasının altında hala algılanabilir olan hafif narenciye kokusunu içime çekerek.

"Sanırım elim kırılmış olabilir," dedi Moth titreyerek, ben uzaklaşıp el fenerini açtığımda.

"Evet." Karanlıkta sağlam elini buldum ve onu ön kapıya doğru çektim, sonra çantamın fermuarını açmak ve silahımı çıkarmak için uzandım. "Burada bekle, tamam mı? Ben evi kontrol edeceğim."

"Ben yaparım." Ön kapıya doğru bir hamle yaptı ama ben onu nazıkçe geri çağırdım.

"Hayır, Moth, sen burada bekle." Dağınık saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Bunu binlerce kez yaptım. İyi olacağım."

Yavaş bir nefes alıp başını salladı ama parmakları gömleğimin önünü açmakta isteksizdi. Kapıyı yavaşça açmaya gittiğimde, bir noktada kırılmış olduğunu fark ettim, bu bizim için iyiye işaret değildi, ama koridor karanlık ve hareketsizdi, içeri adım attığımda botlarımın altındaki eski halıda kumlar çıtırdıyordu.

Durdum ve dinledim. Sessizlik.

El fenerini bir o yana bir bu yana sallayarak önümdeki merdiveni, mutfığa benzeyen bir yere açılan uzun bir koridorun yanında gördüm. Sol tarafımda oturma odasına açılan bir dizi açık çift kapı, sağ tarafımda ise eski bir ofis vardı; masif ahşaptan yapılmış büyük masa, içeride kalan birkaç eşyadan biriydi.

Yavaşça üst kata çıkmadan önce evin alt katında metodik bir şekilde ilerledim. Odalar da en az alt kat kadar çıplaktı, hatta pencerelerdeki perdeler bile sökülmüştü. Ama yataklardan birinin üzerinde hâlâ bir şilte vardı ve banyo kirli olsa da sağlamdı. Sarmaşıklar çatlak bir pencereden içeri sızmış ve duş çubuğu boyunca ilerlemişti. Banyonun musluğunu açtığımda hiçbir şey akıyordu.

Evin boş olduğundan emin olduktan sonra Moth'u almak için aceleyle aşağıya indim. Tam bıraktığım yerde bekliyordu, solgun gözleri boş boş karanlığa bakıyordu. Nazıkçe elini tuttum ve onu içeri çektim, doğruca üst kattaki yatak odasına yöneldim.

Eşyalarını sırtından indirdikten sonra onu yatağın kenarına oturttum ve önünde yere bağdaş kurup aceleyle çantamda tıbbi çantamı aramaya başladım. Moth'un tüm eşyalarımızı Çorak Topraklar boyunca taşıyacağı düşüncesi göğsümü ağrıttı.

I

Benimkini New York'ta bırakmış olsaydı da umurumda olmazdı ama ona o kadar minnettardım ki, ne kadar kirli olduğunu umursamadan öne doğru eğilip sağlam elinin arkasına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. Daha iyi bir durumda değildim.

"Hadi elini tamir ettirelim, ha?" Ona gülümsemeye çalıştım, çünkü yüzündeki boş ifade henüz kaybolmamıştı. "İhtiyacın olursa sana bakıcılık yapacağımı söylemiştim. İşte şimdi fırsat."

Şişmiş elindeki kan ve kiri antiseptik bir mendille temizlerken, mümkün olduğunca nazik olmaya çalışarak hiçbir şey söylemedi. Acıyla yüzünü buruştururken el fenerinin zayıf ışığında beyaz dişlerinin parladığını gördüm ama tek kelime etmedi.

"Bu acıtacak," dedim ona acımasızca, parmak eklemlerini hafifçe yoklayıp neyin kırıldığını görmeye çalışırken. Söyleyemeyecek kadar şişmişti ama bu yeterli bir göstergeydi.

"Evet, bunu daha önce de yaşadım." Moth'un mırıldanması boştu ama elimi kenara itti ve parmak uçlarının baskısı altında beyaza dönen şişmiş derisini parmak eklemleri boyunca yokladı.

Aniden kavramasını sıkılaştırıp çektiğinde sıçradım, çatırdama sesiyle midem kalktı. Güve sertçe ürperdi ama bırakmadı, mahvolmuş eklemine hafifçe oynattı.

"F-f-f-f-fuck," diye titredi, sesi gergindi ve bir başka mide bulandırıcı, çıtırtılı patlamadan sonra vücudu rahatlayarak sarktı ve bıraktı. Şişmiş parmakları seğirdi.

Şaşkınlıkla bakakaldım, tekrar tekrar yutkunurken boğazım düğümlendi. Zayıf bir kıkırdama çıkarmaya çalıştım.

"Bunu daha önce kaç kez yapmak zorunda kaldığını ancak tahmin edebilirim, avcı." Bacaklarımın ne kadar titrediğini görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktım ve başına bir öpücük kondurdum. "Şişliği indirmeye çalışmalıyız. Burada bekle, tamam mı? Bir dakika içinde döneceğim."

Aceleyle aşağıya indim ve bahçeye çıktım. Fazla kar kalmamıştı ama küçük bir kar yığını evin kenarına dayanmıştı. Mutfak çekmecelerinden birinde eski bir bulaşık bezi bulmayı başardım ve yukarı koşmadan önce içine olabildiğince çok kar doldurdum.

Diz çöküp derme çatma buz torbamı şiş parmak eklemlerine bastırduğымda Güve tısladı. Soğuğun şoku onu hafif katatonisinden mi çıkardı bilmiyorum ama solgun gözleri aniden bana odaklanmış gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu, sağlam eliyle uzanıp yüzümü avuçladı.

Gülümsedim ve avucunu öpmek için başımı çevirdim. "Ben iyiyim."

"Solgunsun." Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Seni yeterince beslememişler."

Kıkırdadım. "Beni et yemeye zorlamadıkları için mutluyum."

Yüzünü buruşturdu ve elini bırakarak parmak eklemlerine bastıracağı karla dolu bulaşık bezine baktı.

"Bunu yapmak zorundaydın," dedim usulca. "Seninle gurur duyuyorum, Moth."

Keskin bir nefes verdi, ama bana baktığında yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Biliyorum. Gittiklerine inanamıyorum." Hafif histerik bir kahkaha attı.

Sırıttım ve onu öpmek için eğildim. "Tabii ki öyleler."

Güve beni öptü, serbest eli çenemi kavramak için yükselirken dudakları çaresizdi. Parmaklarının dağınık sakallarımı taradığını hissettim ve geri çekildiğimizde kızardım.

"Sakal konusunda o kadar emin değilim." Sırıtırken beyaz dişleri karanlıkta parladı.

"Herkes iyi sakal bırakamaz," diye savunmaya geçtim. "Sakalsız bu kadar iyi görüldüğüm için şanslıyım."

Güldü ve yüzümdeki pislği temizledi. "Evet, şu anda ikimiz de bok gibi görünüyoruz. Ve bok gibi kokuyoruz."

"Bir kafese tıkıldım kaldım. Senin bahanen ne avcı?"

Moth bir omzunu silkti ve tekrar şişmiş eline baktı. "Hiç vakit kaybetmek istemedim. Mümkün olduğunca çabuk sana dönmeye çalışıyordum."

Sertçe yutkundum, onu tekrar öpmek için ileri atıldım. Ama sonra Herald'ın pençeli ellerinin yüzünde ve boğazında açtığı derin kesikleri hatırladım ve geri çekilip buz torbasını parmak eklemlerinden nazikçe indirdim.

"Şişlik biraz daha indiğinde, atele ihtiyacın olup olmadığına bakarız." Elini ustalıkla bir bandajla sardım. "Ama umarım canavar genlerin çabuk iyileşmene yardımcı olur."

Ağzı küçük, orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Uh-huh."

Bir mendil daha aldım ve dikkatlice yüzündeki tüm kesikleri temizlemeye başladım. El fenerini gözlerine tuttuğumda Güve tısladı ama delinmiş dudakları

sırıtarak kıvrıldı.

"Zayıf insan gözleri." Sağlam eliyle uzandı ve yanağımı tekrar kavradı, benim ona dokunduğum gibi o da bana dokunmadan duramıyor gibiydi. Göğsüm ısındı ve kesikleriyle ilgilenirken ona gülümsedim, ışık onun üzerinde parlarsa ve yüzüm gölgede kalsa bile bunu görebileceğini biliyordum.

Parmakları berbat sakalımın kenarında gezindi ve titreyen bir nefes verdi.

"İyi olmana çok sevindim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, Charlie. Üzgünüm benim

- "Bunu sana Herald yaptı."

"Hey, bu benim hatam." Boynundaki kesiklere doğru ilerledim. En azından hepsinin kanaması durmuştu. "Sana tutundum. Orada senin geri dönmeni beklemem gerektiğini biliyorum ama... Sana tekrar zarar vermeye çalışırlarsa diye onlarla yalnız kalmanı istemedim."

İlk başta buna ne diyeceğini bilememiş gibiydi ama parmakları geri kayarak kirli saçlarımın arasından geçti. Sonunda, "Evet, oldukça aptalcaydı" diye mırıldandı.

Kıkırdadım ve ellerinin ve kollarının arkasındaki son kesikleri sildim.

"Görünüşe göre oldukça aptalım. Sürekli kafeslere atılıyorum." "Canını yaktılar mı?" diye sordu hızla, parmakları saçlarımda kenetlenmişti.

"Aytörin, onlar-"

"Hayır, kimse bana zarar vermedi." Arkama yaslandım ve kirli mendilleri topladım. "Bir süreliğine aşağıda başka bir adam daha vardı ama onu götürdüler çünkü *yabancı*nın zihnine yalanlar bulaştırmasını istemediler."

Moth nefes verdi, omuzları çöktü. Vücudunun her hattında yorgunluğu görebiliyordum.

"Tarikata şimdi ne olacağını merak ediyorum. Haberci öldü, bu yüzden işaretleri insanları artık orada tutmayacak."

Omuz silktim ve yatakta yanına oturmak için hareket ettim. "Bizim sorunumuz değil. Bunun için endişelenme. Bir daha asla oraya dönmek zorunda kalmazsın."

Yine de Samson'ın tatlı yüzü gözümün önüne geldiğinde söylediklerimden dolayı bir suçluluk hissettim. Ama Moth haklıydı, artık gidebilirlerdi. Elbette hepsi yakında Haberci'nin öldüğünü öğrenecekti.

Bir elimi kaldırıp Moth'un saçlarını okşadım, başının arkasını kucakladım. "Uyuman gerek."

İç geçirdi ve bileğinin tersiyle gözlerini ovmak için uzandı. "Evet. Sen de öyle. Sonra da sana düzgün bir yemek getirmeliyiz."

Uzanmak için geri çekildik, ikimiz de paltolarımızı ya da botlarımızı çıkarma zahmetine girmedik ama sonra Moth oturdu, kılıcını ve benim silahımı almak için uzandı. Onları yatağın iki yanına koyduk ve Moth bir iniltiyle sırt üstü uzandığında ben de onun yanına kıvrıldım.

Sargılı eli karnının üzerinde duruyordu ama diğer eli omuzlarıma dolandı ve başımı göğsüne yasladığımda beni kendine çekti. Onu mümkün olduğunca yakınımda tutmak için bir bacağımı kalçasının üzerinden geçirdim.

Herald'la savaşmasını izlerken dehşete kapılmıştım, tamamen işe yaramazdı ve o lanet kafesin içinde sıkışıp kalmıştı. Durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokken Moth'un ebeveyni tarafından parçalanmasına tanıklık etmek üzere olduğuma ikna olmuşum.

O güvende. Zihnimi yavaşlamaya zorladım ama gözlerimi kapatmadan önce kalbinin düzenli atışını hissedebilmek için başımı göğsüne yaslamaktan kendimi alamadım.

KIRKINCI BÖLÜM

Charlie

Uyandıktan sonra evde oyalanmadık.

Moth'un elini kontrol ettim, çoktan daha az şişmişti. Her tarafındaki kesikler kabuk bağlamıştı ama yine de üzerlerine antiseptik krem sürdüm, o oflayıp puflayıp bana gözlerini devirirken bile.

Yemeğimizi yedikten sonra yola koyulduk ve batıya doğru ilerlemeye devam ettik, her gece uyuduğumuz yerleri dikkatlice seçerek yaklaşan herhangi birini uzaktan görüp duyabileceğimizden ve kaçmak için zamanımız olacağından emin olduk.

Ancak birkaç gün sonra, aytorinlerin muhtemelen bizi takip etmediğine karar verdiğimizde, nihayet yıkanmak için durduk. İkimiz de ölüm gibi kokuyor ve görünüyorduk ve cildim giysilerimin altında kaşınıyor ve kızarmaya başlıyordu, ama kimsenin bizi yakalaması riskini almak istememiştik.

Karşımıza çıkan göl تنها ve sakindi, suları durgundu. Hava soğuktu ama kar ya da buz yoktu. Kendimi soyunmaya ve suya girmeye zorladım ama çıgılıklarına engel olamadım.

"Lanet olsun, bu çok soğuk."

Moth arkamdan eğlenerek ofladı. Soyunmakta daha yavaştı, soyunmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için birkaç kez etrafına baktı. Hızlıca suya girdi, vücudu soğuktan titriyordu ama göbeğine kadar suya batana kadar durmadı.

Kafamı daldırdıktan sonra yanında taşıdığı şampuan şişesini bana fırlattı ve ben de avucuma birazını fişkirtirken kocaman sııttım.

"Temizlenmek için soğuğa dayanabilirim." Saçlarımı sertçe ovaladım, sonra sabunlu ellerimi yüzümden aşağı ve kulaklarımın arkasına doğru sürükledim.

"Kıyafetlerimiz ne olacak?" diye sordu saçlarını yıkamaya başlarken. Elindeki bandaj artık yoktu ve şişlik tamamen inmişti. Parmak eklemleri gülünç derecede hızlı iyileşmişti.

Omuz silktim, koltuk altlarımı sabunladım. "Daha önce daha kirli pantolonlar giymiştim."

Güldü ve bana su fırlattı. "Tabii ki var. Hayvan."

Soğuk sudan çıkmak için can atarak elimizi yüzümüzü yıkamayı çabucak bitirdik. Vücudumuzun her santimini fırçaladıktan sonra kıyıya geri döndük ve çantalarımızdan temiz gömlekler, çoraplar ve iç çamaşırları çıkardık. Moth'un havlusu hâlâ duruyordu ve ikimiz de giyinmeden önce kurulanmak için onu kullandık.

Yola çıkmadan önce çantamdan tıraş bıçağımı ve sabunumu çıkardım. "Hey, tıraş olmama yardım eder misin? Aynam yok."

Güve güldü ve çantasını yere bıraktı. "Sakalın konusunda utangaç mısın?"

Usturayı uzatarak ona ters ters baktım. "Kaşındırıyor."

Sırıttı. "Elbette."

Suyun kenarında diz çöküp yanaklarımı ve çenemi sabunla hızlıca köpürttükten sonra doğruldum ve Moth usturayı dikkatlice yüzümde gezdirirken kıpırdamadan durdum.

Eğlenerek ofladı. "Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmamıştım."

Boynuma ulaşmak için çenemi yukarı doğru eğdiğinde sırıttım. "Bu mükemmel yüzün tek bir santimini bile saçla kapatmak büyük bir rezalet olurdu."

Gülümsemeye karşı koyarken delinmiş dudaklarının büzüldüğünü görmek için aşağıya baktım. Boynundaki kesikler dövmelelerinin arasında silik yara izleri bırakmıştı ve yüzündeki birkaç tanesi soluktu ama hâlâ gümüş rengindeydi.

İşini bitirip havluyla boynumu ve yüzümü sildikten sonra eğildi ve boğazımı öptü. "Tamamdır."

Pürüzsüz yanaklarımı okşadım. "Teşekkür ederim. Karşılığında saçını örmemi ister misin?"

"Ne?" Güldü, tıraş bıçağımı ve sabunumu çantama geri koymak için çömeldi. "Gerçekten mi?"

"Saç örmeyi biliyorum." Ses tonum biraz fazla savunmacıydı. "Küçük kız kardeşimin saçlarını hep örerdim."

Alaycı bir gülümsemeye bana baktı, sonra omuz silkti. "Elbette."

Zaferle sırıttım ve o diz çökerken arkasında durmak için hareket ettim, herhangi bir hırıltıdan kurtulmak için parmaklarımı nemli saçlarında gezdirdim.

Şaka yapmıyordum. Saç örme konusunda bir profesyoneldim. Nazikçe yapmakta bile iyiydim, çünkü kız kardeşim en ufak bir çekiştirme de çılgılık atardı.

Moth içini çekti, uzun saçlarını hızla geriye doğru örüp bana uzattığı, saçları gevşekken bileğini saran bantla bağlarken omuzları çöktü. Geri çekilmeden önce başını avuçladım ve tepesini öpmek için eğildim, kokusunu sinsice içime çektim.

Boğazını temizledi, yanakları hafifçe kızarıırken hızla ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Teşekkürler."

Paltolarımızı silkip eşyalarımızı sırtımıza geçirdikten sonra yaklaştı ve beni aceleyle öptü. Sivri dili ağzımın içine kayarken inledim, parmakları kulaklarımın arkasındaki nemli saçların arasından geçti.

Kollarım ceketinin altından kayarak sırtına dolandı ve onu daha da yaklaştırdı. Dillerimiz birlikte kayıyordu ve öpüşme uzadıkça daha da acıkıyordu, ta ki ikimiz de nefes nefese kalana ve sikim hızla dolana kadar.

Moth hafifçe geri çekildi, ağzıma doğru hızlı hızlı nefes alıyordu. "Bir yer bulmak ister misin?" Sesi normalden daha da boğuktu. "Durmak için mi?"

Sırıttım ve onu tekrar öptüm. "Kahretsin evet istiyorum."

Bir yer bulmamız uzun sürmedi, çünkü beklemek için çok çaresizdik. Karşımıza çıkan boş ve sağlam görünen ilk eve girdik, ancak bir yatak bulmak için üst kata bile çıkamadık.

Moth beni eski kanepeye çekti ve ben de aynısını yaparken aceleyle çantasını ve kılıcını silkti. İkimiz de paltolarımızı çıkardıktan sonra beni tekrar kanepeye itti ve aceleyle üstüme çıktı.

Eğilip beni öptüğünde inledim, ellerimi gömleğinin altından geçirip sırtının çıplak uzunluğunda gezdirdim, parmaklarım pullara takıldı. Dillerimiz birbiri üzerinde kayarken sikim pantolonumun içinde geriliyor, üstümde uzanırken bacaklarının arasındaki yoğun sıcaklığa baskı yapıyordu.

Pantolonunu çıkarmak için ellerimi aramızda dolaştırdım, hâlâ onu açıklıkla öpüyordum. Amacım ellerimi arkadan sokup kıcını kavrayabileceğim kadar gevşetmekti ama ondan yayılan ıslak sıcaklığı hissettiğim an, bir iniltiyle elimi iç çamaşırının içine kaydırıp yarığını avuçladım.

Moth'un siki henüz çıkmamıştı ama parmaklarıma karşı çoktan kayganlaşmıştı. İki parmağımı içine sokmadan önce avucumu üzerinde gezdirirken ağzımın içinde inledi. Çok dardı ve sikinin sert uzunluğunun hâlâ içeride olduğunu hissedebiliyordum. Parmak uçlarımı ıslak sikinin üzerinde gezdirdiğimde kalçaları sarsıldı ve ağzıma karşı nefesi kesildi.

Aleti ısrarla dışarı çıkmaya başladı ama ben parmaklarımı serbest bırakamadan Moth'un eli aşağıya indi ve benimkini örtmek için iç çamaşırının içine girdi. Sikinin başı avucuma doğru bastırıyor, gözüme çarpmaya başlıyordu.

Ama ellerimizi içeri doğru sallayarak tekrar içeri girmeye zorladı. Hemen tekrar serbest kalmaya çalıştığında, eylemi tekrarladı. Ve tekrar.

Ne yaptığını fark ettiğimde göğsümün derinliklerinden bir inilti koptu. Sikini içeriden okşamak. Kahretsin, bahse girerim bu inanılmaz hissettirmiştir.

Moth öpüşmemize ara verip yanağıma doğru soludu ve ürperirken çaresiz bir inilti çıkardı. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

"Eminim." Sesim şehvetle boğuk boğuk çıkıyordu. Durmak istemedim ama Onunla *gerçekten* soyunmak istiyordum.

Avuç içimi tekrar tekrar ona doğru iterek kontrolü ele aldığımda, Moth elini serbest bıraktı ve fermuarımı karıştırdı. Sikimi çıkardığı anda gevşek bir yumrukla okşamaya başladı, ben inlerken kalçalarımı gerdi. Geriye doğru kayarak pantolonumu ve boxer külotumu bacaklarımdan aşağı çektiğinde elimi iç çamaşırsından kurtarmak zorunda kaldım. Pantolonum ayak bileklerimde düğümlendi ve Moth aceleci parmaklarıyla botumun bağcıklarını çözüp çekiştirerek çıkarırken sinirle homurdandı. Pantolonumun bir bacağını çıkardıktan sonra diğeriyle uğraşmadı. Tekrar yukarı kayd, dizimin arkasını kavradı ve kanepenin kenarından sarkana kadar yukarı itti.

İç uyluğumu öptüğünde zevkle ürperdim. Başım kanepenin koluna yaslandı, dili taşaklarımın üzerinden geçtiğinde dudaklarım küçük bir iniltiyle ayrıldı.

Moth taşaklarımla oynamaktan en az benim onu sevdiğim kadar zevk alıyor gibiydi, bu da teşekkür etmek için ağlamak istememe neden oldu. Birini ağzına aldı, sonra diğeri, bana karşı inleyerek ve zonklayan sikime karıncalanma titreşimleri göndererek.

Ellerimden biri başının arkasını kavramak için aşağı uzanırken, diğeri kanepeyi kavramak için yukarı fırladı. Parmaklarımla altındaki kumları hissettiğimde, o anın dışına çıkarak irkildim.

"Sence bu kanepede sevişmek için yeterince temiz mi?" Moth'un sivri dili kıcıma doğru kayarken titreyerek nefes nefese kaldım.

Yavaşça başını kaldırdı ve bana inanamayarak baktı, sonra boğuk bir kahkaha attı. "Neden havluyu yere koymuyorum prenses?"

Sırıttım, çantasını almak için geri çekildiğinde ayağa fırladım. "Harika bir fikir. Ve belki de tüm kıyafetlerini çıkarırsın."

Bir ayağımın üzerinde zıplayarak diğer botumu çıkardım ve pantolonumla iç çamaşırsımı tamamen çıkardıktan sonra gömleğimi çırparak çıkardım. Moth havluyu kanepenin üzerine serdikten sonra botlarını çıkarırken gömleğini de çıkardı.

Çırılçıplak oturup ona sırtarak kalçalarımı açıp üstüne çıkmasını işaret ettiğimde solgun gözleri açlıkla beni izledi. Gırtlığı sinirden titriyordu ama çırılçıplak soyundu ve gözlerim muhteşem vücudunda gezinirken sikime yavaşça tek bir vuruş yaptım. Uzun beyaz örgüsü bir omzunun üzerinden sarkıyordu, solgun telleri yüzünü çerçevelemek için çoktan çözülmüştü. Sıkı, dövmeli kolları ve göğsü. Düz, hafif çıkıntılı karnı ve uzun bacakları. Çok güzeldi.

Bir dizini kanepeye koyarken kuyruğunu salladı, sonra diğer dizini kucağıma atıp üzerime oturdu. Ellerimi hemen güçlü kalçalarından yukarı kaydırıp ve kalçalarının alışılmadık dokusuna bayıldım. Aleti serbest kalmış ve pembeleşerek parlıyordu. Beni öpmek için başını eğdiğinde, kollarını boynuma doladığında elimi etrafına doladım.

Başparmağımı ağlamakta olan sikinin üzerinde gezdirdiğimde kalçaları sarsıldı. Kısık bir sesle inledi ve dilini ağzıma soktu, daha yakına kayd, dizlerini daha geniş açtı ve yarığı zorlanan aletimin alt tarafını uzun bir ıslaklık şeridiyle boyayacak şekilde aşağı indi.

Bu hisle ürperdim, ikimiz de nefes nefese kalana, kalçalarımız çılgınca birbirine sürtünene kadar sikini sıktım ve dilini emdim. İçinin ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu hatırlayabiliyordum ve onun kalçalarını benim sikime batacak kadar kaldırdığını hayal ettim.

Taşaklarım yukarı kalktı, aletim yaklaşan orgazmımla zonkluyordu. Biraz sakinleşmek için öpüşmeyi kestim, çünkü bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyordum.

Moth kanepenin arkasını sertçe kavırıyordu ve boynuna öpücükler kondurduğumda küçük bir inilti çıkardı ve başını eğdi.

"Orada kal," diye homurdandım, bacaklarından birini kaldırdım, böylece dışarı kayarak kanepeden inebildim.

Hafifçe sertleşti ve omzunun üzerinden belirsiz bir ifadeyle bana baktı, hala kanepenin kenarında diz çökmüş ve arkasını sıkıca kavramıştı. Yüzünü kavradım ve onu öpmek için eğildim.

"Kımıldama." Arkasında durmak için yer değiştirdim, omurgasını öptüm ve dizlerimin üzerine çökerken oradaki yara izlerinin sert dokusunu hissettim. "Kahretsin, böyle çok seksi görünüyorsun."

Kuyruk sokumuna ulaştığımda ürperdi, ellerim kıcını kavrayıp sıkarken kuyruğunun dibini öptü.

"Tanrım, kıcın harika." Bir yanağını öptüm. Çoğunlukla pürüzsüzdü ama üzerinde kıvrım yerlerinde ağırlaşan pullar vardı.

Kalçasıyla buluştuğu yerde.

Yavaşça ısırđım, keskin bir nefesle sarsılmasına neden olduktan sonra hızla ters döndüm, böylece açık kalçalarının arasında yere oturdum, başım kanepenin en kenarına yaslandı.

Moth tepki veremededen ellerimi kalçalarından yukarı kaydıldım ve kalçalarını sertçe kavrayarak aşağı doğru çektim, dilimi yarığının uzunluğuna soktum.

"Oh lanet olsun." Moth'un ellerinden biri saçlarımı kavramak için aşağıya indi. Aletin çıkıntılı uzunluğunun ötesinde, başının geriye doğru eğildiğini, yutkunurken boğazının titrediğini gördüm.

Alçak sesle inledim, yarığını tekrar, daha yumuşak ve yavaşça yalarken vücudundan çıktığı yerde sikini buruşturdum. Dilim derine battı ve içindeki sikinin tabanını okşadım. Güve düzensiz bir inilti çıkardı ve daha da yaklaştı, ben onu tekrar tekrar uzun, aç hareketlerle yalarken kalçalarını salladı.

Yüzüme binmeye başladığında çaresiz bir inilti çıkardım, çekingenliğim gitmişti. Çenemin ve ağzımın üzerinde kayan ıslaklığını, dilime karşı yumuşak sıcaklığını hissettikçe sikim geriliyor, nabız gibi atıyordu. Bir elimi kıcını kavramak için kaydıldım ve diğerini kendime gevşek bir vuruş yapmak için indirdim, kalçalarım sıcak zevkle sarsıldı.

Bunu yapmaya devam edersem çok yakında boşalacaktım. Diğer elimi kıcına götürdüm, onu hararetle yerken yanaklarını sıkıp açtım. Moth'un kalçaları başımın iki yanında çılgınca titrediğinde isteksizce geri çekildim. Dilimin ucunu hafifçe aşağı doğru kaydırarak, kalçalarını öne doğru eğmesini sağlamak için kıcını kavradım.

Moth'un nefesi kesildi. Yanaklarını aralayıp göt deliğini yaladığımda, ağzımı olabildiğince yaklaştırmak için boynumu eğdiğimde bir inilti çıkardı.

Dilime karşı sıkışma hissiyle inledim. Dilimi döndürdüm, Moth üzerimde ağır nefesler alırken sürekli inlemelerim boğuklaştı. Eli saçlarımdaki ölümcül tutuşunu bıraktı ve gözlerim açıldığında, uzun, dövmeli parmaklarının yarığının üzerinde kaydığını gördüğümde kaşlarım çaresizlik içinde kıstı.

Bir parmağını içeri daldırdı, titreyene ve deliği dilime karşı seğirene kadar derinlere bastırdı. Parmağını serbest bıraktı ve aşağı yukarı gezdirdi, nefesleri titriyordu, sonra sikini yumrukladı ve öfkeyle okşamaya başladı, keskin bir inilti çıkarırken vücudu sarsıldı.

Oh lanet olsun. Bir elimi yan tarafına soktum ve yüzüne ulaşmak için zorladım. Deliğini son bir kez yaladıktan sonra, kasıklarının kıvrımını hafifçe ısırmak için başımı çevirdim, ağır nefeslerim neredeyse içimden hırıldayarak çıkıyordu.

"Em," dedim, Moth inlediğinde ve sorgusuz sualsiz başını eğip iki parmağımı ağzına aldığı anda aletim sıçradı. Delinmiş dili parmaklarımın arasında kayıyordu, hararetle emerken ağzı sıcak ve ıslaktı, parmaklarımın etrafında nefes nefese kalmıştı.

Tanrım. Bu emme hissi, sikimin döl öncesi ağlamasına neden oluyordu. O ağzın ve delinmiş dilin sikime ve taşaklarıma karşı ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum. Parmaklarım iyice ıslandığında onları çektim ve elimi tekrar kışına doğru indirdim.

Kaygan bir parmak ucuyla deliğinin etrafında döndüğümde Güve sarsıldı. "Siktir, evet."

Parmağımı içeri kaydırmak için ihtiyacım olan tek teşvik buydu. Yavaşça başladım, alışması için onu parmağımla nazikçe becerdim. Kısa süre sonra boğazından boğuk, çaresiz sesler çıkarken pratik olarak üzerinde zıplıyordu, ben de serbest bıraktım ve iki tane ile geri döndüm. Kuyruğunun göğsümün ve karnımın ortasında durduğunu ve çılgınca sallandığını hissedebiliyordum. Ucu sikimin başına değdiğinde irkilmemi bastırmaya çalıştım ama bunu şaşırtıcı bir zevk sarsıntısı izledi.

Yumruğunun sikinin üzerinde uçuşurken çıkardığı kaygan ses beni çılgına çeviriyordu. Boşalmaya yakın olduğunu anlayabiliyordum çünkü kalçaları deli gibi titriyordu ve inlemesini durduramıyordu. Ama sonra yer değiştirdi, elini çekti ve ben yerde kambur dururken belime oturana kadar aşağı indi.

Solgun gözleri vahşiydi, saçlarımı okşayıp beni sertçe öperken ve alt dudağımı ısırırken yüzü kızarmıştı.

"Sik beni." Sesi çakıllıydı. "Kıçımı sik, Charlie. Bunu istiyorum."

Anlaşılmaz bir ses çıkardım. Uzanıp çantamı kapmayı başarırken ellerim çılgınca titriyordu.

Moth çantayı benden kaptı ve kayganlaştırıcı şişesine ulaşmak için fermuarı yırtarak açtı. Çantayı dikkatsizce attı ve ağrıyan aletimi kayganlaştırmak için biraz geri çekildi.

Kalçalarını sıkıca kavradım, uzun parmaklarının sikimi aşağı yukarı okşayarak her santimini kayganlaştırmasını izlerken göğsüm kabarıyordu. Sonra bir eliyle omzumu kavrarken diğer eliyle sikimi dik tuttu. Ağlayan ucu deliğiyle buluşurken ikimiz de bedenlerimizin arasından aşağıya baktık.

Ellerim kıcını kavrayıp yanaklarını ayırmak için havalandı. "Nefes al. Dayanın. Çok acırsa dururuz."

Moth başını salladı, dişlerini sıkıp dediğimi yaparken solgun gözlerinde kararlılık parlıyordu. Birkaç uzun saniye sonra, deliğinin ucun içeri kayması için yeterince gevşediğini hissettim. Keskin bir nefes aldı, vücudu gerildi.

"Durabiliriz," diye mırıldandım, kalçalarım derinlere dalma dürtüsüyle seğiriyor olsa da kendimi tamamen hareketsiz tutuyordum.

"Hayır." Uzun, titrek bir nefes daha verdi ve bir santim daha aşağı kaydı.

Titrerken başımı kanepeye yasladım. "Tanrım, çok sıkısın."

Moth'un boğuk bir kıkırdama çıkardığını duydum ve öne doğru eğildiğinde başımı güçsüzce kaldırdım.

"İyi hissettiriyor mu?" diye ağzıma karşı mırıldandı ve beni daha da çok ürpertti. Moth'un kendine olan güveninin arttığını görmek inanılmaz derecede ateşliydi.

"Çok iyi," dedikten sonra kendimi "Canın acıyor mu?" diye sormaya zorladım.

Başını salladı ve arkasına yaslanmadan önce ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Soluyor."

Kalçalarını kaldırdı, sonra beni biraz daha derine çekerek tekrar aşağı indi. Bunu tekrar tekrar, yavaşça yaptı, ben tamamen içine oturana kadar bedenlerimizin arasına bakarak izledi. Kenarları sikimin tabanını o kadar sıkı kavradı ki gerçekten inledim.

Moth yine gergin bir kıkırdama çıkardı, etrafımda kenetlendi ve göğsümden gırtlaktan bir inilti çıkmasını sağladı. Dilini dudaklarımın arasından geçirmek için başını eğdi.

"Şimdiden boşalmak üzereymişsin gibi görünüyorsun," diye homurdandı. "Boşalmış yüzünü artık çok iyi tanıyorum."

"Öyleyim," diye homurdandım, parmaklarım kıcını kazıyordu. Ama onun sözleri küçük bir kahkaha atmama neden oldu ve beni taşaklarımda çalkalanmaya başlayan orgazmdan uzaklaştırdı. "Benim döl yüzüm ne?"

"Bunun gibi bir şey." İnanılmaz derecede onursuz bir yüz ifadesi takındı, gözleri sınıksı kapalıydı ve delinmiş dili ayrık dudaklarının arasından görünüyordu.

Bir kahkaha patlattım, bu da sikimi onun içine soktu ve ikimizin de sarsılmasına neden oldu. "Seksi döl suratımla alay ediyorsun, gerçekten güzel. Eminim hoşuna gitmiştir."

Kıkırdadı ve gözlerini açarak bana sıırttı. "Evet."

"Çok yakında göreceksin." Ellerim onu kendi iradesiyle yukarı kaldırdı ve Moth tekrar sikime gömülürken ikimiz de inledik. "Çok iyi hissediyorsun."

"Evet," diye tekrarladı Moth, kalçalarını sallamaya başladığında sesi titriyordu. "Sen de öyle."

Yarığı göbeğimdeki kılların üzerinden kayıyordu ve bu hissin onun için rahatsız edici olacağından endişelendim, ama hoşuna gidiyor gibiydi. Kalçalarını içime doğru bastırdı, siki her hamlede karın kaslarıma vuruyordu.

Kısa süre sonra daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladı, bir eli başımın yanındaki kanepe minderini kavrarken diğeri omzuma yapıştı, parmakları sıkıyordu. Canını acıtmayacağından emin olduktan sonra kıcını sıkıca kavradım ve sikimin üzerinde zıplayıncaya kadar içine girmeye başladım.

"Uhh-f-fuck. Charlie-" Başı geriye doğru eğildi ve dövme boğazının uzun sütunu ortaya çıktı. Elini kaydırıp ve saçlarını sıkıca kavradı. Çılgınca sevişirken ikimiz de terliyor ve nefes nefese kalıyorduk.

İniltilerim gittikçe yükseliyor, Moth'un nefessiz bir sırtışıla bana bakmasına neden oluyordu, ta ki ben uzanıp kaygan sikini avuçlayıp başparmağımı ağlayan saksafonunun üzerinde kaydırana kadar. Çaresizlik içinde kaşları çatıldı, sırtışı anında yüzünden düştü. İki eliyle omuzlarımı kavradı ve beni kanepenin kenarına doğru iterek sikimin içindeki pre-cum ile nabız atmasını sağladı.

"Kahretsin evet," diye hışırıldadım, yumruğum şimdi onun horozunun üzerinde uçuyordu. "Sikime bin." Bacaklarım onun arkasında yayılmıştı ve kuyruğunun kırbaçlandığını hissedebiliyordum,

Hassas iç uyluklarımın üzerinden kayarak beni ürpertti. Güve zevk dolu bir hırıltıyla dişlerini gösterdi, çenemi ve boynumu hararetle ısırarak için üzerime çullandı. Çıkardığı sesler neredeyse hayvani gibiydi, parmakları beni tuttukları yerde pençe gibiydi.

Şimdi sikimin üzerine abanıyordu, tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses ağır, nefes nefese nefeslerimize karışıyordu. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum, yarığının sıvı sıcaklığı tenimi yakıyordu. Vuruşlarımı sikinin başına yoğunlaştırdım, kaygan bir yumrukla ritmik bir şekilde sıktım.

Başını kaldırdı, beni öpmeden önce dudaklarımda titreyen nefesler aldı. "Boşalacağım."

Sıkılmış dişlerimin arasından inledim. "Öyle mi?" Bu bir rahatlamaydı, çünkü sikim sersemlemişti, içinde acı verici bir şekilde sert ve hassastı ve patlamasına dakikalar kalmıştı.

"Evet." Moth çaresiz bir inilti çıkardı, kendini neredeyse bulanık bir hızla sikimin üzerinde becerdi. "Kahretsin, Charlie-Fuck, evet-"

Sert bir sesle haykırdı, gözleri kapanıp dudakları aralanırken başı geriye düştü. Boşalmış yüzü muhteşemdi ve bunu görmek, sikimin etrafında dalgalanan kıcının verdiği hisle birleşince taşaklarım yerinden oynadı.

Sikinden ağır fişkıran dölleri elimi ve karnımı kapladı. Aletim şişti, kaynayan zevk orgazmım patlamadan önce bir saniyeliğine neredeyse acı verdi ve spermimi içine pompalamaya başladığımda kalçalarım sarsıldı.

Mutluluktan bağırdım, başım kanepeye yaslandı, ta ki Moth beni kollarına çekene kadar, ben çılgınca sallanırken saçlarımın arasında inledi. Kalçalarını sallamaya devam etti, ben zayıf düşüp titreyene kadar zevkimi uzattı. Nefeslerim titreyerek, sıcak ve nemli bir şekilde omzuna çarptı.

Beynim yeniden çalışmaya başladığında başımı çevirdim ve yüzümü terden ıslanmış boğazına gömdüm.

"Havayı bozmak istemem ama bu zeminin çıplak kıcımın üzerinde oturamayacağı kadar kirli olduğuna eminim." Sesim boğuk çıkmıştı ve Moth kıkırdarken boğazındaki titreşimi hissettim.

"Tamam prenses. Hadi seni kaldıralım."

Üzerimden indi ve kalkmama yardım etmek için elini uzatarak ayağa kalktı. Bacaklarım hâlâ dengesizdi ve o da bunu kesinlikle fark etmişti. Sırıttı ve kıcıma sert bir şaplak atmadan önce yardımsever bir şekilde fırçaladı, sonra kıyafetlerine uzandı.

Doymuş sikim istekli bir şekilde seğirdi ama yakın zamanda tekrar sertleşmemin imkânı yoktu. Taşaklarım boşalmış, vücudum gevşemiş ve haftalardır ilk kez rahatlamıştı.

Giyinirken ikimizin de acelesi yoktu. Moth'a, öğleden sonra erken bir saat olmasına rağmen geceyi burada geçirebilmemiz için burada uygun bir yatak olup olmadığını sormayı düşündüm ama o benden önce davrandı. "Burada kalıp yarın yola çıkmak ister misin?" Bunu sorarken bana bakmıyordu, koltuğun kenarına oturmuş, başını eğmiş, ayakkabısını bağlarken

Botlar.

"Evet," dedim çabucak. Umarım bu, onun da bu işi bitirmek için benim kadar istekli olduğu anlamına geliyordu.

Çünkü artık hiçbir bahanemiz kalmamıştı. Kampa geri dönmeye başlamamız gerekiyordu, bu da birlikte geçireceğimiz zamanın sona ereceği anlamına geliyordu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Ee... Gloam," dedim temkinli bir şekilde, eski bir halka açık yüzme havuzunun kenarından dolanırken. Çitler yıkılmıştı ve boş havuzun dibinde birkaç metrelik bulanık, durgun, kısmen donmuş suyu görebiliyordum. Sararmış plastik şezlonglar havuzun etrafındaki çatlak, yabani otlarla kaplı betonun üzerine serpilmişti.

Sesimi duyunca havuzun derinliklerinden bir sıçrama oldu. Başının iki yanında uzun solungaçları çırpınan, balığa benzer, koyu mor bir yüz ortaya çıktı. Dalgalı beyaz çizgilerle kaplı mor soğanlı gözleri bize dikilmişti ama canavar yanımdan geçerken bizi izlemekten başka bir şey yapmadı, biz de ona aldırış etmedik. Moth bir şeyin ne zaman tehlikeli olduğunu her zaman bilirdi ve yaratığa zar zor baktı.

Nefes verdi ve hafifçe başını salladı. "Haberci ve kardeşleri onu yıllar önce köleleştirdi ve tarikatta tuttu. Sonra onu Koleksiyoncu Mary'ye verdiler, Rig ve kamp da onunla bu şekilde tanıştı. Rig onu kurtarmaya gitti."

Akıncının *Koleksiyoncu Mary*'den bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. "Ona ne oldu? Mary mi?"

"Rig kafesinden kafesi çıkardığında Gloam onu öldürdü. Onu serbest bıraktı."

Başımı salladım. "Yani Herald onu geri istiyor. Yani aranıyor. Artık bir bok yapamazlar."

Bana küçük bir gülümseme attı. "Evet. Ve beni orada görmüştü, yani... onlarla akraba olduğumu biliyordu. Ya da en azından dahil olduğumu. Muhtemelen bu yüzden sana yarı canavar olduğumu söyledi. Seni uyarmaya çalışıyordu."

Omuzları kamburlaşmıştı, ben de uzandım ve eldivenli parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

"Belki, ama o konuşmayı seven biri. Kendi kardeşleri Herald'a hizmet etmişken, tüm gerçekler olmadan birini yargılamaktan daha iyisini bilmeli."

Moth homurdandı ve alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Söyleyecek misin *Ona* bunu mu söyledin?"

"Kahretsin, evet öyleyim." Çenemi sıktım. "Geri döner dönmez, ona aklımın bir parçasını vereceğim. Ondan korkmuyorum. Ya da onun aptal dev savaş çekicinden."

Tamam, belki savaş çekicinden biraz korkmuş olabilirim. Moth'un yanakları kızardı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet. Biliyorum. Kontrol edemediğin bir şey yüzünden senin hakkında kötü düşünmesine izin vermeyeceğim." Elini sıktım. "Herald'dan başka kimseye bahsetmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Yapmayacağını biliyorum," diye mırıldandı ve elimi geri sıktı. "Teşekkürler."

Boğazımı temizledim. "Kampa döneceğin için heyecanlı mısın? Arkadaşlarını göreceğin için?"

Yakıcı bir kıskançlıkla elini sıkıca kavradım ve onu daha da yakınımaya çekmek istedim. Kampa geri döndüğümüzü ve Moth'un Hayalet'i görünce beni arkada bırakarak uzaklaştığını hayal ettim. İçimdeki her şey onun sessiz, mütevazı akıncıyla *konuştuğu* düşüncesine isyan ediyordu; bu çok saçma, muhtaç ve fazlasıyla sahipleniciydi-endişe verici derecede sahiplenici.

O benim, beynim yine de hırladı.

Belki de benimle seks yapmaktan zevk almak dışında benim hakkımda gerçekte ne hissettiğini hâlâ bilmediğim içindi. Moth duyguları konusunda o kadar da açık sözlü değildi ve bu işe başlarken belirlediğimiz parametreler kara bir bulut gibi başımın üzerinde dolaşıyordu.

Moth'un alaycı huff'ı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Onlar benim arkadaşım değil."

Ona kaşlarını çattım. "Elbette öyleler."

Yine de hiçbirinin ona gerçekten bir canavar gibi davrandığını görmemiştim. Rig arkadaş canlısıydı ama büyük canavar sevgilisi beni Moth'a güvenmemem konusunda uyarıyordu. Ghost *düşmanca* davranmamıştı ama Moth'un onun hakkında ne hissettiğini bildiği ve bu yüzden aşırı sevecen olmak istemediği hissine kapılmıştım.

"Değiller." Başını salladı, biz yürürken yere bakıyordu. Sesi bu konuda aşırı kırılgan değildi, sadece gerçekçiydi.

Güve'yi döndürmek ve bizi kamptan uzaklaştırmak için içimde karşı konulmaz bir istek vardı - düşman akıncılardan, yargılayıcı canavarlardan uzakta. Beni istediğinden daha çok istediği kişiden uzağa.

Ama yapamadık. Kampa Cat'ten bahsetmek zorundaydık. Edin ve Hunter'ı görmeliydim, onlara iyi olduğumu göstermeliydim çünkü Hunter'ın öfkeleneyeceğini biliyordum.

Ne kadar zamandır gittiğimiz konusunda çılgına dönmüştü. Muhtemelen Moth'un beni bir çukurda ölüme terk ettiğini düşündü.

"Ne yapacağını düşündün mü?" diye sordu, gözlerini yerden ayırmadan. "Biz döndükten sonra mı?"

"Hayır," dedim hemen. "Henüz bir planım yok."

Seninle kalmamı iste.

"Edin'le birlikte çiftliğe geri dönmeyecek misin? Ve büyük kızgın arkadaşınla?"

Ağzım bir karış açık kaldı. Moth Hunter'a her "büyük kızgın arkadaşım" dediğinde kıkırdamak istiyordum. Oldukça yerindeydi.

"Sadece... çok uzak. Etrafta kilometrelerce başka hiçbir şey yok."

Moth yanımda gerildi ve başıyla küçük bir selam verdi. Birden bunun yanlış bir şey olabileceğini fark ettim - onun güvenli evi de aynı derecede uzaktı, kilometrelerce etrafta başka kimsenin olmadığı ıssız bir yerin ortasındaydı.

İçime bir panik dalgası yayıldı ve ekledim, "Uzaktan kumanda kötü değil. Güvenlidir. Ama ben... bilirsiniz. Sanırım Edin ve Hunter'ın birbirlerinin beynini sikmesini dinlemekten bıktım." Bir şey söylemeyince dudaklarımı yaladım ve gergin bir şekilde "Güvenli evini sevdim" dedim.

Orada seninle yaşadım. Sadece sor bana. Sor amına koyayım.

Bir omzu sert bir omuz silkmeye yukarı kalktı. "Sorun değil. Senin yaşadığın hazırlık cenneti gibi değil."

"Burası cennet değil," dedim hemen. "En azından benim için değil. Edin ve Hunter için öyle ve... bence zaten birlikte olmalılar. Tek başlarına. Ben garip bir üçüncü tekerlek olarak etrafta dolanmadan."

Yüzüm kızardı ama Moth sadece başını salladı. Hâlâ el ele tutuşuyorduk, bu yüzden boğazımı temizledim ve onu daha yakına çektim, eğilip onu öpmek için durdum. Hava artık o kadar soğuk değildi, bu yüzden soğuktan korunmak için ağzımızı kapatmak yerine atkılarımızı boynumuza dolamıştık.

"Belki de seninle takılmaya devam ederim," dedim geri çekildikten sonra sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışarak küçük bir omuz silkmeye.

Güve bana baktı, solgun gözleri kocaman olmuştu. İçlerinde bir şey parladı.

Sonra gözlerini kaçırdı ve sanki bir şaka yapmışım gibi sert bir kahkaha attı.

"Evet, vurulmaya, kesilmeye ya da yakalanmaya devam et." Tekrar yürümemi sağlamak için elimi çekti.

Hayal kırıklığı omuzlarımdan çökmesine neden oldu ve zayıf bir kıkırdama çıkardım. "Evet," dediğimde sesim boğuk çıkmıştı. Bunca yıldır beni burada hayatta tutan Hunter olmalı. Açıkçası ben de bu konuda berbatım."

Dirseğiyle beni dürttü. "O kadar da kötü değilsin prenses. Sadece birkaç tavsiyeye ihtiyacın var. İşler sarpa sardığında orduyu çağıramayacağını bildiğin için burada olmanın çok daha farklı olduğunu tahmin ediyorum."

Öfkelendim. "Biz bunu hiç yapmadık. Çoğu zaman herkesle bağlantımız kesilirdi."

Kıkırdadı. "Çok savunmacı."

Bu beni öfkeyle sıçrattı. "Bunu *senden* duymak çok *zengin*-"

Yakındaki terk edilmiş bir kamyondan gelen takırtı sesi beni durdurdu. Moth'un elini bıraktım ve silahımı sırtımdan çıkardım. Kılıcını çekip kurtarıyor ve beni arkasından çekmeye çalışıyordu ama ben sinirli bir şekilde elini ittim.

"Silah bende. Ben giderim." Silahımı kamyona doğrultarak yaklaşmaya başladım. Kamyonun kabininden bir hışırtı sesi daha geldi. Kapısı açıktı ama ilk başta içeride bir şey göremedim.

Yarasaya benzeyen küçük bir yüz belirdiğinde, fırıl fırıl dönen gözleri ve seğiren uzun, sivri kulaklarıyla dışarı bakarken, kararsızlıktan donup kaldım.

Sonra Moth oradaydı, silahımı itti. "Hayır."

"Onu otomatik olarak vuracak değilim," diye söylendim, yaratığa temkinli bir şekilde bakarak.

Güve'ye bakmadan önce gri kürkündeki kıvrımlı beyaz şeridin çerçevelediği tek gözüyle bana göz kırptı. Yüzü buruştu ve kulak tırmalayan bir tıslamanın ardından kamyondan aşağı inerken cıvıl cıvıl bir ses çıkardı.

"Chuck!" Moth aniden bağırdı ve beni şaşkına çevirdi. İleri atıldı ve sonra durdu, bana bakarken yüzü pembeleşmişti.

"Yani, bu-" Boğazını temizledi. "Seni almaya geldiğimde bu maymun şey beni takip etmeye başladı."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ve ona Chuck adını mı verdin?"

"O bir kadın. Bundan oldukça eminim. Ve evet." Kaşlarını kaldırarak bana buyurgan bir bakış fırlattı. "Başlarda neredeyse senin kadar sinir bozucuydu, o yüzden uygun geldi."

Bir kahkaha patlattım, bu da küçük başak maymunu ürkütmüş olacak ki aceleyle Güve'ye doğru koştu ve cıvıl cıvıl bir tıslama çıkardı. Dondu kaldı, küçük gri elleri yeri yoklarken bana geniş gözlerle baktı.

Güve'nin pes edip ona doğru koşmadan önce kendini fiziksel olarak dizginlediğini *hissedebiliyordum*. Heyecanla cıvıldadı ve ona ulaşır ulaşmaz bacaklarına tırmanarak yavru bir örümcek maymunu gibi ön tarafına yapıştı.

Sivri uçlardan kaçınarak onun sırtını sıvazladı. "İyi misin? Başka insanlar sana dokunmadı mı?"

Tekrar cıvıldadı ve adamın sırtına tırmandı, uzun kolları boynuna dolanırken kuyruğu havada mutlu bir şekilde çırpınıyordu. Kalbim deli gibi eridi.

Moth yavaşça bana doğru döndü, yanakları hâlâ sevimli bir şekilde pembeydi ama çenesi meydan okurcasına kalkıktı. "Yani... bu Chuck."

"Çok çabuk değiştirildim." Öne doğru yürüdüm ve Moth'un omzunun üzerinden bana bakan arabamsı gözlere sııttım. "Görünüşe göre bir yükseltme ile. Senin sırtına bu şekilde binemem."

Ağzı geniş bir sırıtışla gerildi. "İstersen yapabilirsin."

Güldüm. "Canavar gücünle hava atmana gerek yok bebeğim.

Ayrıca, sanırım o koltuk kapıldı."

Chuck'a gülümsedim, eğer Moth'a yaklaşırsam kuyruğunu kırbaçlayıp o hınzır sivri uçlarını derime saplayıp saplamayacağını merak ediyordum. Bana baktı, sonra küçük bir cıvıltı çıkardı ve Moth'un saçını kokladı.

Dudaklarım kıvrıldı ve terk edilmiş arabalarla dolu, yürüdüğümüz otoyola baktım. "Haberci seni tekrar çağırdığında burada mıydın? Seni burada mı bekledi?"

Moth başını salladı. "Henüz bu kadar uzağa gitmemiştik. Ben kaybolduktan sonra batıya doğru yürümeye devam etmiş olmalı." Yüzü kızararak tereddüt etti, sonra uzanıp çenesinin altını kaşdı. Kız cıvıldadı ve yüzünü adamın elinin arkasındaki dövmelere sürttü.

"Bu hayatımda gördüğüm en şirin şey," dedim ciddiyetle ve yüzü daha da karardı.

"Kapa çeneni."

"Yani, onu elinde tutmak zorundasın, değil mi?" Bir adım daha yaklaştım ama henüz ona dokunmak için uzanmadım. "Belli ki sana çoktan aşık olmuş."

Sen ve ben, kızım.

Moth boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde omuz silkti, ama Chuck'ın yüzünü ona sürtmeye devam edebilmesi için elini yukarıda tuttu. "Yani, bilmiyorum. Onu bazı insanlar tarafından incitilirken buldum. Sanırım biraz ürkek."

Kaşlarımı çattım. "Ona ne yapıyorlardı?"

"Onu sebepsiz yere incittim." Omuz silkti ve Chuck'a baktı. "Onları ben öldürdüm."

Bir an için donakaldım, sonra güldüm. "Peki, tamam o zaman. Öldürme kartınız bu ay için dolu olmalı, değil mi?"

Tekrar omuz silkti. "Başka pisliklerle karşılaşp karşılaşmayacağımıza bağılı."

Sırıttım ve sonunda onu öpmek için yaklaştım, Chuck'ın merakla kulağıma homurdandığını hissedip duyduğumda omuzlarım içgüdüsel olarak kamburlaştı. Ama yüzüme herhangi bir diken batmadı, yani onu paylaşmaktan mutlu görünüyordu.

Onu daha uzun süre paylaşacağımızdan değil.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

Sık sık durarak, daha uzun süre uyuyarak ve Chuck yanımızda ağır ağır yürürken dönüşümüzü mümkün olduğunca geciktirdik - aslında ikimiz de tam olarak bunu yaptığımızı kabul etmiyorduk.

Ama şimdi kamp duvarı dev bir mezar taşı gibi önümüzde beliriyordu, gökyüzüne karşı gri ve kasvetli.

Moth yaklaştıkça daha da içine kapanıyordu, sanki korunmak için kendi içine çekiliyordu. Bunun Hayalet'i Aury'yle görme beklentisinden mi yoksa yollarımızı ayırmamızdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Kampa ulaşip haberlerimizi ilettikten sonra onunla konuşmayı planlıyordum. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi anlatacaktım, o zaman işi zora sokmaktan korkmadan dürüstçe cevap verebilecekti. Artık birlikte seyahat etmeyecek, birbirimize güvenmek zorunda kalmayacaktık. Beni reddedebilecek ve arkasına bakmadan neşeli yoluna devam edebilecekti.

Gerçekten ama gerçekten bunu yapmamasını umuyordum.

Herald'dan ve tüm bu çileden kimseye bahsetmeyecektik. Buna özellikle sevinmişim çünkü Edin'in bir kez daha yakalandığımı ve bir kafese atıldığımı öğrendiğinde kahkahalarla güleceğinden emindim. Hunter'ın kafası muhtemelen patlardı.

Hunter'ın kafası muhtemelen *çoktan* patlamıştı. Gideli aylar olmuştu. Hapishaneye gidip dönmemiz gerekenden çok çok daha uzun bir süre.

"Onlara Cat'in bir canavarla birlikte olduğunu söyleyecek miyiz?" Moth'a sordum, kamp duvarı yaklaştıkça sesime korku karışıyordu.

Gerçekten uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek istedim ama elleri ceketinin ceplerindeydi. Bu durumdan incinen yanımı görmezden gelmeye çalıştım; belki de benimle bu şekilde görünmekten utanacağı fikrinden incinmişti. Ghost'un görmesini istemezdi.

Sertçe omuz silkti, gözlerini yere kilitledi. "Bize yapmayın demedi. Hangi bilgiyi paylaşacağımızı seçmek bize düşmez.

kampıyla birlikte."

Nefes verdim. "Evet, bu doğru."

Aury'nin kamp duvarının üzerinde oturduğunu, ellerinin üzerine yaslandığını, büyük kuş ayaklarının kenardan sarktığını ve kocaman kanatlarının tembelce açılıp kapandığını görebiliyordum. Ayağa kalktığında bizi fark ettiğini anladım.

Nedense, o uçuş doğrudan bize doğru gelirken içimi saf bir panik kapladı. Kampa girdiğimiz anda her şey değişecekmiş gibi hissediyordum - Güve ve ben parçalara ayrılıp farklı yönlerle sürüklenecektik ve ben bunu durduramayacaktım.

Boğazım düğümlendi, parmaklarım Moth'u kapıp diğer yöne doğru koşma dürtüsüyle iki yanımda seğirdi. Burada, hiçbir şeyin değişemeyeceği bir yerde, sadece ikimiz kalmak.

"Moth-" Aury, uzaylı yüzünde utangaç bir gülümsemeyle önümüze inmeden önce sözümü tamamladım.

"İkinizi de güvende görmek güzel," dedi yumuşak sesiyle. Moth'a baktığında yüz ifadesinde hiçbir düşmanlık yoktu ve ben de ona baktığımda Moth'un ona sıkı bir gülümseme verdiğini gördüm.

"Evet." Sesi boğuktu. "Bu kadar uzun süre gittiğimiz için üzgünüm."

Aury bunun önemli olmadığını söylercesine başını salladı, sonra da Moth'un etrafından Chuck'a ilgiyle baktı. Moth'un bacağına yapışmış, iri kuş-canavara kocaman gözlerle bakıyordu.

"Neden yanında bir copicen var?"

Moth savunmaya geçti ve elini Chuck'ın başına koymak için uzandı. "Bazı insanlar tarafından incitiliyordu. O tehlikeli değil."

Canavarın iri siyah gözleri üzüntüyle karardı. Başını salladı, sonra Chuck'a belli belirsiz bir gülümseme sundu. Chuck dehşet içinde cıvıladı ve yüzünü Güve'nin bacağının arkasına saklayarak titreyen elleriyle onun kot pantolonuna yapıştı.

Aury'nin gülümsemesi durakladı, omuzları biraz çöktü.

"İçeri girelim mi?" Arkasındaki kampı işaret etti. "Döndüğünü görmek için sabırsızlanacaklardır. Sanırım Cat'i bulamadınız."

"Evet," dedi Moth kısaca, yürümeye başlamadan önce Chuck'ın iyi olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Aury yanıma geldi ve boğazını temizledi. "Hunter... çok endişelendi."

Kıkırdadım. "Yani dayanılmaz bir pislik olduğunu mu söylüyorsun?"

Küçük bir gülümseme ağzını eğdi. "Edin onu sakınleştiriyor. Biraz."

Ona doğru sıırttım. "Sadece insanların etrafında çok uzun süre kalmamalı. Küçük dozlar en iyisidir. Çiftliğe döndüğünde rahatlayacaktır."

Güve diğer tarafımda sessizce yürüyordu ve onun sertleştiğini hissettim. Aury bizi konteynırlara götürdü, kanatlarının üstündeki büyük pençeler metale sürtünüyordu. Alacakaranlıktı, bu yüzden son güneş ışığı duvarlara ulaşamıyor, biz içeri adım atarken kampı bulanık bir mora boyuyordu.

"Lanet olsun, geri döndüler!" Rig k u c a ğ ı n d a tuttuğu hurda yığınını bıraktı ve bize doğru koşmaya başladı, taba rengi ceketinin saçakları sallanıyordu. Bize ulaştığında, kahverengi gözleri maskesinin üzerinde kederle gerildi. "Olamaz. Cat-"

"Yaşıyor," dedim çabucak. "O iyi."

"Neden seninle değil?" diye sordu akıncı endişeyle, tam o sırada Anchor lokantadan fırlayıp bize doğru yürümeye başladı, Ghost da arkasından geliyordu.

Aury, Ghost'la buluşmak üzere uzaklaşırken ben de Moth'a döndüm. Birkaç saniye sessizce birbirimize baktıktan sonra ona küçük bir gülümseme verdim. "Onlara her şeyi anlatmak ister misin? Muhtemelen gidip Hunter'ı bulmalıyım. Döndüğümü haber vereyim."

Moth'un yutkunurken boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Elbette." Sessizce izledim, Anchor ve Ghost'la buluşmak için uzaklaştığında içim acıyla burkuldu.

Rig onu takip etti ve ben orada tek başıma kaldım, bu da ona gidip onlara söylemesini *söylemiş* olmama rağmen canımı acıttı. Ghost'un Moth'a küçük bir gülümseme verdiğini ve bir şeyler söylediğini gördüğümde, yakıcı kıskançlık sırt çantamın kayışlarını çok sıkı tutmama neden oldu - her ne kadar Aury'nin elini tutuyor.

Tamam, bu sağlıklı değildi. Ya da normal. Nefes verdim ve arkamı dönmek için kendimi zorladım. Ghost iyi birine benziyordu. Moth'un bana değil de ona aşık olması onun suçu değildi.

"Charles Dylan Keane." En iyi arkadaşımın tatlı, tanıdık kükremesi kampta gürlledi, dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi ve karnımdaki kemirici ağrıyı kovdu. "Hangi cehennemdeydin *sen*?"

Hunter'ın motelden çıkıp geldiğini gördüğümde dudaklarım düzgün bir sırtışa dönüştü, öfke yüzünü buruşturmuş ve hırıltısını daha da belirginleştirmişti. Bana ulaştığı anda, beni ayaklarımdan çekip acı verici bir şekilde sertçe kucakladı.

"Seni aptal herif," diye bağırdı kulağıma, beni çok sıktı ve homurdanmama neden oldu. "Neredeydin lan sen? Ne oldu?"

Beni yere bıraktı ve çenemden tutarak yüzümü kontrol ediyormuş gibi başımı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Yaralandın mı?"

"Tanrım, sakın ol." Omuzlarımı kavrayıp geri çekildiğinde sinirlenerek ofladım, kaşlarını gözlerinin üzerine indirip beni gizli yaralarım olup olmadığına bakarak değerlendirdi. "Ben *iyiyim*."

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, tam o sırada Edin'in yüzünde kocaman, dişli bir sırıtışla bize doğru geldiğini gördüm. "Hapishaneye gittik, yani Wyn gitti. Terk edilmiş olduğunu söyledi."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı ama bize ulaştığında Edin'e bir gülümseme gönderdim. "Merhaba, Edi-guh-"

Dev mor kollar tarafından bir kez daha ayaklarımdan çekildim. Edin yanağını çılgınca saçlarıma sürttü.

"Charlie," diye gürledi, beni yere bırakmadan önce sesi içimde titreşiyordu. "Döndün ve güvendesin. Sana iyi olacağını söylemişim, josdo."

"Evet, her şey yolunda," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde. "Yani, ne? Wyn hapishaneye mi gitti?"

"Evet." Edin hevesle başını salladı. "Onu hatırlıyor musun, Charlie?"

Kaşlarımı çatmadan ve elimi kaldırıp bir parmağımı dudaklarıma dokundurmadan önce ona kuşkuyla baktım. "Hmm... Wyn..."

Edin sabırsızlıkla ofladı. "*Evet*. Wyn. Siz insanların Ruh Yiyici dediği kişi. Seni hapishaneden o çıkardı. Hatırladın mı?"

Ben soluk soluğa haykırırken Hunter gözlerini devirdi, "Ah, *şu* Wyn. Hücrenin ortasında beliren ve dumana dönüşebilen korkunç, kapüşonlu hortlak adam mı? Sonra da gözümün önünde üst rütbeli bir subayı vahşice öldüren? *O* Wyn mi?"

"Evet!" Edin onaylayan bir baş hareketiyle bana sırttı.

"Seninle taşak geçiyor, Scratch," diye homurdandı Hunter, omzuma zayıf bir itiş verdi.

Edin durakladı, sonra bir kahkaha patlattı. "Oh, anlıyorum. Charlie, şakalarını özlemişim."

"Şaka bile sayılmaz," diye mırıldandı Hunter. "Ama evet. Wyn ve Danny bir süre önce ortaya çıktılar."

"Hâlâ buradalar mı?" Etrafıma bakındım, sanki o hortlak gibi, kapüşonlu figürü çoktan fark etmemiştim. Ve ateşli erkek arkadaşını.

"Evet, *şu* anda odalarında sevişiyorlar," dedi Edin neşeyle, sanki bu duyurulacak normal bir şeymiş gibi. "Buraya gelmeden önce, senin döndüğünü fark ettiğimizde onları duyabiliyordum. Bahisle ilgili bir şey-"

"Her neyse." Hunter ona bir bakış fırlattı. "Wyn sen uzun süredir yokken hapishaneye... sigara içmeye gitti ve oranın tamamen terk edilmiş olduğunu söyledi. Ne oldu?"

Omuz silktilim. "Oraya vardığımızda çoktan terk edilmişti."

Hunter beklentiyle bana baktı ve sırf onunla biraz dalga geçmek için bilerek ayrıntı vermediğimde sinirlenerek homurdandı. "Sonra ne oldu? Gideli aylar oldu."

"Cat'i aramaya gittik. Bazı şehirlere gittik."

"Ne?" diye bağırdı, beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ve bize söylemek için önce buraya gelemez miydin?"

"Hayır."

Yüzü morun ilginç bir tonuna büründü. "Sen tam bir pislikisin."

Kıs kıs güldüm ve yanağını okşamak için uzandım. "Ben de seni özledim." "O zaman onu bulamadın," dedi Edin hüzünle. "Kedi."

"Hayır, biz yaptık. New York'ta. Henüz geri dönemeyeceğini söyledi."

Hunter gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu adamın nesi var böyle?"

Kıkırdadım. "Bilmiyorum. Yapması gereken önemli bir şey olduğunu söyledi. Bir canavarla birlikteydi."

"Şehirde mi?"

"Evet. İçeri sızdıklarında yüzünü saklamış olmalı. Oh, hey. İyi haberlerim var." İkisine de sııttım, sonra sesimi alçalttım. "Orduya geri dönmeyeceğim."

Hunter sanki konuşmaya ayak uydurmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra yüzü sarsıldı ve kolları beni tekrar yakalama dürtüsüne direnir gibi seğirdi.

"Gerçekten mi?" diye homurdandı. Sesindeki kötü maskelenmiş umut, boğazımdaki ani yumruyu yutmama neden oldu.

"Evet. Geri dönemem." Başımı salladım. "Biz... bazı şeyler gördük."

"Bize sonra anlatırsın ama... Yani kalıyor musun?" Hunter'ın hırlayan ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bizimle çiftliğe geri mi geliyorsun?"

"Uhh... Şey, ben..." Yüzümü buruşturdum ve gözlerim hemen Moth'u aradı. Hâlâ akıncıların ve Aury'nin yanında duruyor, onlara Cat'i anlatıyordu. Chuck onun bacaklarından birine tutunmuştu ve Rig, Moth'un söylediklerine dikkat etmekten çok küçük canavarla bebek gibi konuşmakla ilgileniyor gibiydi.

"Ah." Edin'in alçak, eğlenen sesi gözlerimin tekrar ona dönmesine neden oldu ve bana bilmiş bir sırıtış fırlattı. "Sen ve Moth sikiştiniz."

Yüzüm pembeleşirken Hunter nefesini tuttu. "Ne?"

Ben bir şey söyleyemeden Edin elini sallayarak, "Bu çok açık, josdo," dedi. "Ona baksana. Charlie, Güve'ye bakıyor sanki-"

"Hey, kapa çeneni," diye tısladım, küçük gruba endişeyle bakarak. "Tam olarak... ne olacağı hakkında konuşmadık."

Edin'in kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

"Çünkü-" Yüzümü ovaladım. "Sadece sıradan bir şey olması gerekiyordu. Ama bu... karmaşık."

Hunter homurdandı. "Sadece sen bu kadar basit bir şeyi lanet olası bir canavar kıyametinden sonra *karmaşık*."

Ona ters ters baktım. "Bunu boynuzları olan büyük mor bir adamın ideal hayat arkadaşı olduğuna karar veren adam söylüyor."

Edin kolunu Hunter'ın boynuna dolayıp onu kendine çekerken bana geniş bir gülümseme verdi.

"Güve'nin boynuzlarının olmayışını dert etme Charlie," dedi bana ciddiyetle. "Eminim hâlâ çok erkeksidir. En azından sen bilirsin. Öyle mi? Bakir mi?"

Hunter mırıldanırken yüzüm yanıyordu, "Boynuzlardan bahsetmesine izin verme, dostum. Sen yokken her şey tamamdı."

Ne? Boynuzlar mı? Bu ilgimi çekti ama beni Moth konusundan uzaklaştırmaya yetmedi.

"Bakın, ben Moth'la konuşana kadar... sağduyunuz için minnettar olurum." Ona tekrar baktım, gözlerimi ondan uzun süre ayıramadım.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, solgun gözleri bana doğru kaydı. Hunter'ın sesi dikkatimi tekrar önümdeki çifte çekmeden önce birkaç saniye birbirimize baktık.

"Yani çiftliğe geri dönmeyecek misin?" diye sordu, dudakları kaşlarını çatarak. "Onunla mı gideceksin?"

Rahatsızca omuz silktim. "Yani... eğer o isterse."

"Ne?" Hunter hemen havladı, gözlerini kısarak Moth'a baktı. *Uh-oh*. "Neden senin yapmanı istemesin ki? Onun sorunu ne? Senin onun için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyor?"

"Tanrım, Hunter." Elimizi yüzüme sildim. "Hayır. Öyle bir şey yok. Sadece henüz bu konuda konuşmadık. Dedğim gibi, bu sadece bir

sıradan bir şey. Ona bir ilişki istemediğimi söyledim çünkü o sırada geri döneceğimi düşünüyordum ve... Zaten onun bir ilişki isteyip istemediğini de bilmiyorum."

Benimle gel.

Ama Hunter artık sinirlenmeye başlamıştı. "Yani seni becermekten memnun ama daha fazlası için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyor? Yaptığı şey bu mu? İnsanları sikip sonra da arkasına bakmadan çekip gitmek mi?"

"Hayır," diye terslendim, Moth'un savunması öfkeli bir dalga halinde yükseliyordu, çünkü bu gerçekten daha uzak olamazdı. "Sakin ol Hunter. Ve onun hakkında böyle konuşma. Yemin ederim, Moth'a bir pislik yaparsan taşaklarına öyle bir diz atarım ki Edin'i bir ay boyunca beceremezsin."

Hunter bana göz kırptı. "Vay canına."

Edin kıkırdadı ve eğilerek onun yüzünü okşadı. "Sana haddinin bildirilmesine alışık değilsin, ha, joso? Ben hariç tabii." Bana komplocu bir sırıtış fırlattı.

Hunter pembeye döndü. "Ona pislik yapmayacaktım."

"Sen herkese karşı bir pislüksin," dedim kesin bir dille. "Ama ona karşı çok iyi davranacaksın. Değil mi?"

"Pekâlâ," diye mırıldandı huysuz bir çocuk gibi, kolunu Edin'in etrafına dolayıp eteğinin kenarını kavrayarak.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Etrafıma bakındım, ellerim kalçalarımda ve gözlerim çıkmak çıkmaktı. "Gloam nerede? Onunla konuşmam gerek."

Edin bana, "Rig ile birlikte değilse, muhtemelen onların odasındadır," dedi.

Moth'la birlikte duran akıncılara baktım. "Hey, ürkütücü palalı adam nerede?"

Edin kıkırdadı. "Leylak'ı mı kastediyorsun?"

"Tabii. Her neyse. Palalı adam." Hunter yüzünü

buruşturdu. "O, uh... meşgul. Uzun hikaye."

Ürkütücü palalı adamın *uzun hikayesiyle* ilgilenmediğim için "Gloam ve Rig'in odası hangisi?" diye sordum.

Edin Hunter'a baktı, sonra tereddütle işaret etti. Ona doğru yürümeye başladım.

"Hey, şampiyon, neden Gloam'la konuşmak istiyorsun?" Hunter aceleyle yanıma geldi, sesi biraz endişeli geliyordu.

"Bunun için endişelenme." Sesim sertti ve kapıya vururken Hunter'a tek bir bakış attım. "Birazdan gelip seni bulacağım."

Tereddüt etti, sonra isteksizce Edin'e doğru yürüdü ve birkaç saniye sonra kapı açıldı. Gloam'un devasa, kaslı gövdesi kapıyı doldurdu, kel kafası küçük boynuzlarıyla üzerimde belirdi. Yutkundum, cesaretimin bir kısmı kaçtı.

"Charlie." Dişlerini göstererek bana gülümsedi. "Seni sağ salim dönmüş görmek güzel."

"Evet," dedim soğukkanlılıkla ve ona sert bir gülümseme fırlattım. "İkimiz de sağ salim döndük. Ve sen ve ben küçük bir konuşma yapacağız."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Gloam'un tuhaf, dokulu kaşları küçük, endişeli bir çatıklığa dönüştü.

"Oh?" Beni içeri almak için geri çekildi, başımın üzerinden baktı, şüphesiz Rig'i arıyordu. Muhtemelen onu Moth'la birlikte görünce gözleri gerildi, bu da öfkесinin yeniden alevlenmesine neden oldu. Ellerimi yumruk haline getirdim.

Gloam ve Rig'in odası, küçük çöp yığınları gibi görünen şeylerle darmadağındı. Köşedeki masanın üzerinde bir yığın kitap ve pencere kenarında tek bir orkide vardı. Rig'in kıyafetleri her yere saçılmıştı ve Gloam baktığımı fark ettiğinde ihtiyatlı bir kıkırdama sesi çıkardı.

Kapıyı kapatırken kalın sesiyle, "Teçhizat çok düzenli değil ama önceki odamız kadar da kötü değil," dedi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Charlie?"

Ses tonundan şüphelendiği anlaşılıyordu ve ben de dönüp ona ters ters baktım.

"Herald'ı biliyorum. Beni bu konuda uyarmıştın, değil mi? Güve'nin onlarla akraba olduğu konusunda?"

Gloam dudaklarını büzdü, dişleri havaya kalktı. "Evet, o-Bir dakika bekle. Öyle miydi?"

Başımı salladım. "Onları öldürdü."

Gloam bana baktı, ağzı açılıp kapanırken keçiye benzeyen gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Haberciyi o mu öldürdü?"

"Kendi çocuğuna yıllarca işkence eden, istismarcı, sadist bir pislikti." Çenemi sıktım. "Neden onları öldürmedi?"

"Did-" Kaşlarındaki dokulu çizgiler kaşlarını çatarak sertçe birbirine yaklaştı. "Onların... koruyucuları onu durdurmaya çalışmadı mı?"

"*Kardeşlerini mi* kastediyorsun?" Tersledim. "Evet, ben de seninle bunun hakkında konuşmak istiyorum, Gloam. Sırf ebeveyninin kim olduğu yüzünden Moth'a güvenilmezmiş gibi davrandın. *Seni* de aynı şekilde mi yargılamalıyım? Kardeşlerin insanları yiyen şeytani, sadist bir canavara hizmet ediyor diye buradaki tüm akıncılara *sana* güvenmemelerini mi söylemeliyim?"

Gloam bir nefes aldı ve kocaman ellerini kaldırdı. "Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum."

"Onu burada tek başına bir çocukken buldular ve yıllarca istismar ettiler." Gözlerim yandı. "Müritlerine verdikleri işaretler her neyse, onda da vardı ama daha da kötüsü, çünkü onu her yerden çağırabiliyorlardı. Onu kontrol edebiliyorlardı. Sanırım bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gloam'un yüz ifadesi acıya dönüştü ve ağır bir şekilde yatağın kenarına oturdu, iskelet ağırlığının altında gıcırdadı. "Ben... Ben bunun boyutunu bilmiyordum. Moth tarikatta bir çocuk olarak ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra Haberci beni Mary'ye hediye etti."

"O zaman onun hakkında varsayımlarda bulunman yanlış," diye hırladım, büyük, korkunç canavarla şansımı zorluyor olabileceğimin farkındaydım. Savaş çekici kapının yanında duruyordu ve ona baktığımda boğazım düğümlendi.

"Haklısın." Boynuzlu başı başını sallayarak eğildi ve üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Özür dilerim, Charlie. Benim hatamdı."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim."

"Hayır, elbette. Elbette Moth ile konuşup özür dileyeceğim." Tereddüt etti, sonra merakla bana baktı. "Neden Herald'la birlikteydin?"

"Size söyledim, onu her yerden çağırabilirler. Biz oradayken birkaç kez oldu. Ona zarar verdiler. Bu yüzden son seferinde, onlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmasın diye onu tuttum."

Gloam beni dikkatle izledi. Dişli ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ona bakmaya gelmişsin."

Yüzümün ısındığını hissettim ve ona zayıf bir bakış fırlattım. "Moth ile olan ilişkiyi seninle tartışmayacağım."

Özellikle de bunu Moth ile konuşmamışken.

"Bu adil." Yataktan kalktı, bir kez daha üzerimde yükseldi. "Bunu nasıl yaptı? Onları öldürdü mü?"

"Size ne istediğini söyleyebilir. Bu onun işi, benim değil."

Gloam ciddiyetle başını salladı, sonra eli omzuma vururken gürleyen bir kıkırdama çıkardı. "Neredeyse Hunter kadar ateşlisin. Onun ve Edin'in burada bizimle olması büyük bir zevkti."

Diğerlerinin aynı fikirde olacağından emin olmadığım için homurdandım. "Ve Ruh Yiyici ve Danny, değil mi? Hunter onların bir süre önce ortaya çıktığını söyledi."

"Ah, evet." Kıkırdadı. "İlginç bir çift."

Tüm mücadele beni terk ederken uzun bir nefes verdim. Artık geri döndüğümüze göre, tamamen tükenmişim. Ve sadece... Güve'yi istiyordum. Etrafımdaki diğer insanları istemiyordum. Bir oda bulup onunla birlikte yatağa girmek ve diğer her şeyi unutmak istiyordum.

"Yani, uh..." Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim ve Gloam'a garip bir gülümseme attım. "Kafesteki canavar hakkında bir şey bulabildiniz mi? Askeriyenin..."

Yüzü gerildi. "Evet. Leylak-"

Dışarıdan gelen gürültülü bir ses onun sözünü kesti, ikimizin de bakışları kapıya yöneldi.

"Anchor bir kamp toplantısı düzenliyor." Gloam bana baktı. "Cat'i bulamadınız o zaman? Hapishanenin terk edildiğini biliyoruz."

"Onu bulduk. Moth Anchor'a her şeyi anlattı."

Başını salladı ve kapıya doğru gitmemi işaret ederek arkamdan geldi. "Toplantıdan sonra Moth'u bulup onunla konuşacağım. Ve-Charlie..."

Kapıya doğru döndüm. Geniş yüzü acıyla buruşmuştu, bana bakarken gözleri kararmıştı.

"Onları gördün mü? Kardeşlerimi mi?"

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet. Umarım sen onlar gibi değilsindir. Onlar acımasızdı. Moth'a karşı zalim."

Gözlerini hızla kaçırdı ve başını salladı. "Ben onlar gibi değilim."

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için ekledim: "Güve'nin peşindeki Haberci'yi bulmadan hemen kaçmamız gerekiyordu... Bu yüzden ne yapacaklarını bilmiyorum. Artık Haberci öldü."

"Hayır," diye mırıldandı, kaşları çatılmıştı. "Ben de öyle."

Herald'ın Moth'a ne yapmasını emrettiğini Gloam'a söylemek için güçlü bir dürtü duydum. Onu aradıklarını. Moth hakkındaki yanlış yargısından dolayı gerçekten pişman görünüyordu ve kardeşleri gibi görünmüyordu. Nazik görünüyordu. Bana verdiği tavsiye yanlıştı ama doğru olduğuna inandığı sebeplerden dolayı vermişti.

Gloam'a ne istediğini söylemeyi Moth'a bırakacaktım. Ona güveniyordum. Böylece kapıyı açtım ve sessizce odadan çıktım, Gloam da arkamdaydı.

Akıncıların hepsi lokantaya doğru ilerliyordu. Etrafta Moth'u aradım. Onu göremedim ama Hunter ve Edin'in, Moth'u ilk kez gördüğüm eski barın önünde Anchor'la birlikte durduklarını gördüm.

"Her şey yolunda mı?" Onlara ulaştığımda Hunter kaşlarını çatarak sordu, Rig'i karşılayan Gloam'a baktı ve büyük bir elini

küçük bir gülümseme ile vahşi bukleler. Rig maskesinin arkasından ona sırttı ve parmaklarını birbirine dolayarak onu lokantaya doğru çekti.

"Peki." Tekrar etrafıma bakındım. "Moth'u gördün mü?"

Anchor omuz silkti, gür kaşları endişeyle çatıldı. "Bize Cat'ten bahsettikten sonra çekip gitti. Nereye gittiğini görmedim."

Hunter bana, "Onlar toplantılarını yaparken biz de duvarda nöbet tutacağız," dedi.

"Oh." Yukarı baktım. "Diğer tarafı ben alabilirim. Eğer istersen."

Anchor yeşil maskesinin arkasından bana dalgın bir gülümseme verdi. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ama, uh... Sence Moth nereye gitti?"

Öylece gitmiş olamaz, değil mi? Bunu yapmazdı.

Değil mi?

"Belki de buradayken kaldığı odaya? Ya da tuvalet kabinlerine?" Anchor lokantaya bir adım daha yaklaştı. "Üzgünüm, gidip herkese söylemem gerekiyor, o yüzden..."

"Elbette. Git." Dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce ona gülümsedim ve içeride kalan son birkaç kişiyi takip ettim.

Sonunda, Anchor'dan hemen önce lokantaya giren ürkütücü palalı adamı - Lilac- gördüm. Ona bir şeyler mırıldandı ve o da cevap olarak bir kez başını salladı.

Kampa sessizlik çöktü ve duvara çıkmak için girişe doğru ilerledik. Konuşmadım, etrafta tekrar Güve'yi aradım ama o ve Chuck ortadan kaybolmuştu. İçime bir huzursuzluk çöktü.

"Güve öylece gitmiş olamaz, Charlie." Edin konteynırlardaki merdivene tırmanmaya başlamadan önce omzumu sıktı. "Buralarda bir yerde olacak."

"Evet," diye mırıldandım, bu konuda konuşmak zorunda kalmamak için hızla tırmandım.

Ambardan çıktığımızda ayrıldık, Hunter ve Edin sola doğru ilerlerken ben sağa doğru yürüdüm ve ilk geldiğimizde gördüğüm eski karavanın yanındaki duvarın kenarına dikkatlice oturdum. Artık karanlıktı ve ormanın gölgesinde aracın donuk metalini zar zor seçebiliyordum. Acaba o canavar hâlâ oradaki kafesinde mi diye merak ettim.

Ben orada oturup karanlığa bakarken aşağıdaki kamp ölü gibi sessizdi.

Moth benimle kalmak istemezse ne yapacaktım?

Bariz cevap Hunter ve Edin'le birlikte çiftliğe geri dönmekti. Orayı sevmediğimden değil. Çorak Topraklar için oldukça cennet gibiydi,

Eğer orada kalırsam hayatımın geri kalanında yalnız kalacağımı söyleyen, içimi kemiren sürekli acıyı görmezden gelseydin.

Güve olmadan.

Benimle birlikte olmak istemiyorsa, sırf onu tekrar görebilmek için burada, kampta kalmayı düşünmek bana biraz acınası geliyordu. Bu, buraya her gelişinde aç gözlerle Hayalet'e bakmasına tanık olmak anlamına geliyordu. Oradayken eğlenceli bir dikkat dağıtıcıydım ama özlemini çektiği şey Ghost'tu. Yıllardır.

"Charlie."

Moth'un boğuk sesiyle içim kıpır kıpır oldu ve başımı kaldırdığımda onun duvar boyunca bana doğru yürüdüğünü gördüm. Chuck arkasından hantalca yaklaştı ve beni görünce tatlı bir cıvıltı çıkardı.

Çabucak ayağa kalktım. "Hey."

Birkaç adım ötede durdu, solgun gözleri karanlıkta yüzümü izliyordu. Mesafeyi aşırıp onu kollarımın arasına almak için duyduğum yoğun istekle parmaklarım iki yanımda büküldü ama yüz ifadesinin kapalı olduğunu görebiliyordum.

Boğazını temizledi. "Ben gidiyorum. Sadece veda etmek istedim."

Donup kaldığımda nefesim kesildi. Her santimim keder, öfke ve onu bir şekilde durdurma isteğinin korkunç, ezici bir karışımıyla doldu.

"Ne?" Mırıldandım. "*Gidiyor* musun? Öylece... Öylece gidiyor musun? Şimdi mi?"

Kaba bir şekilde başını salladı, dudaklarını büzdü ve dudaklarındaki halkalar aşağıdaki kamptan gelen peri ışıklarının zayıf parıltısında parladı.

Öfke ve çaresizlik boğazımı sıktı. Tek bir adım daha yaklaştım. "Ciddi misin sen? Her şeyden sonra beni burada mı bırakıyorsun?"

Sorunun beni bu kadar savunmasız hissettirmesinden, sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret ediyordum.

Moth sırt çantasının kayışını ayarlayarak rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kılıcı başının üzerinden yukarı bakınca midem bulandı. Gerçekten de gitmek üzereydi. Her şeyi hazırdı. Gitmeden önceki son durağı ben olmuştum.

"Artık Edin ve Hunter'ın yanına döndün," diye homurdandı, sesi normalden daha boğuktu. "Onlarla birlikte geri dönebilirsin. Yoksa... burada mı kalacaksın?" Sesi umutlu bir tınıya büründü. "Eğer kalacaksan, bir sonraki ziyaretimde görüşürüz-"

"Her şeyden sonra beni arkada mı bırakacaksın?" Gevrek bir sesle tekrarladım.

Güve'nin yüzü gerildi ve bir saniyeliğine bunu gizlemeden önce solgun gözlerinde özlem parladı. "Ne demek istiyorsun? Sen... benimle gelmek mi istiyorsun?"

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Tabii ki seninle gelmek istiyorum! Seninle kalmak istiyorum. Bu çok açık değil miydi?"

"I-" Gözleri sinirli bir şekilde daldı, artık bana bakmıyordu. "Biz buradayken sadece sıradan bir şey istediğini söylemiştin..."

"Cidden sıradan bir şeyin böyle göründüğünü mü düşünüyorsun? Öyle mi hissediyorsun?" Sesim sertti.

Moth'un yüzü pembeleştiğinde bunun yanlış bir şey olduğunu anladım. Ses tonu utanmış ve savunmaya geçmişti, "Bunun, sıradan bir şeyin neye benzediğini nereden bilebilirim ki? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı biliyorsun."

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim-" Nefes verdim ve endişeli ellerimi yüzümde gezdirdim. "Biliyorum sen-"

Sözümü kestim ve kampa baktım. Hepsi hâlâ lokantadaydı ve Hunter ile Edin duvarın diğer tarafındaydı ama onu utandırmamak için yine de sesimi alçalttım. "Başka birine karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama gerçekten de bana karşı *bir şey* hissetmiyor musun? Cidden öylece çekip gidebilir misin?"

Gözlerimin ona yalvardığını hissedebiliyordum ve Moth bakışlarını kaçırmadan önce bakışlarını sıkılaştırdı. Titreyen bir nefes verip başını salladı ve midem sıkı, acı verici bir düğüm haline geldi.

Ama sonra sakın bir sesle, "Ben... Ben Ghost'a aşık değilim," dedi.

Oh.

Dondum kaldım, ona bakıyordum, acılı top kırılğan bir umutla biraz gevşedi. Daha fazlasını söylemesini, *benim hakkımda* ne hissettiğini söylemesini bekledim ama söylemedi. Orada öylece sessizce durdu, solgun saç telleri soğuk esintide elmacık kemiklerine doğru hafifçe hareket ediyordu. Hâlâ bana bakmıyordu.

Reddedilme beklediğimden daha da acı vericiydi. Artık Ghost'a aşık değildi ama belli ki bana karşı da öyle bir şey hissetmiyordu.

"Tamam." Başımı sallarken sesimdeki yıkımı bastırmaya çalıştım ve elimi uzatıp yüzümü kabaca ovaladım. "Anlıyorum. Özür dilerim... Özür dilerim."

Derin, titrek bir nefes aldım ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Ne kadar sallantılı olduğunu hissedebiliyordum ve gözlerim yanıyordu. "Her şey için teşekkürler. Beni orada güvende tuttuğun için teşekkürler, Moth. Seni tanıyabildiğime sevindim. Ben... Ben burada kalacağımı sanmıyorum. Umarım Herald gittiğine göre işler senin için daha iyi olur."

"Nereye gideceksin?" diye sordu hemen, başını kaldırıp korkuyla parlayan yoğun gözlerle bana baktı. "Çorak Topraklar'a yalnız gitmeyecek misin?"

Nefes verdim ve omuz silkerek çenemi ovuşturdum. "Bilmiyorum. Çiftlik evine geri dönebileceğimi de sanmıyorum. Orası çok uzak. Yalnız."

"Oraya tek başına gidemezsin, Charlie." Sesi sert ve ısırıcıydı. Daha fazlasını söylemesini bekledim. Onunla gelmemi teklif etmesini.

O yapmadı.

"İyi olacağım," diye mırıldandım, sonra da "Senin gibi süper bir avcı değilim ama idare edebilirim," diye ekleyerek biraz ciddiyet katmaya çalıştım.

"Ben buna alışkınım," diye tersledi hemen. "Yıllardır orada yalnızım."

Göğsüm acıyla sıkıştı. *Seninle gelmemi iste. O zaman birlikte oluruz.*

Ama Güve yine sessizliğe gömülmüştü. Titriyor, yere bakıyordu. Acı nefes almamı zorlaştırıyordu ve aptalca bir şey söylemeden önce uzaklaşmam gerekiyordu.

"Birini bulacaksın," diye mırıldandım. "Senin ne kadar harika biri olduğunu göreceğ birini."

Ben görüyorum. Anlıyorum.

Dengesiz bacaklarımla yanından geçip kapağa doğru yürüdüm. Yanından geçerken durdum ama ona dokunmadım. Kaskatı kesilmiş, başı öne eğik bir şekilde hiçbir şeye bakmıyordu.

"Sen aynı şeyi hissetmesen de, ben..." Tanrım, çenemi kapatmam gerekiyordu. "Bence sen olduğun gibi mükemmelsin. Başkası için herhangi bir parçanı değiştirmene ya da saklamana gerek yok, Moth."

Küçük, titrek bir nefes çektiğini duydum, ama çoktan kapağa doğru ilerliyordum, ilgilenmediği açıkça ortadayken ona yalvarmak gibi acınası bir şey yapmadan önce uzaklaşmam gerekiyordu. Elimde olmadan Chuck'a ulaştığımda durdum ve çenesinin altını kaşımak için çömeldim.

Bana bakıp iki küçük eliyle bileğimi kavradığında gözlerim doldu. "Hoşça kal, Chuck."

Sanki neler olduğunu biliyormuş gibi üzgün bir şekilde cıvıladı, ben doğrulurken parmaklarımla tutundu. Konteynırlardan aşağı inerken bacaklarım çılgınca titriyordu ve kampa geri dönüp tüm akıncıların lokantadan döküldüğünü gördüğümde gerildim. Kimseyle konuşmak istemedim. İyiymişim gibi davranmak istemedim.

Gerçekten nereye gittiğimi bilmeden hızla motele doğru yürümeye başladım. Burada benim için bir oda olup olmadığını bile bilmiyordum ama hayatımda ne halt edeceğime karar verene kadar saklanmak istiyordum. Burada kalmak istemedim. Doğru gelmiyordu, özellikle de Moth ziyarete geldiğinde onu ara sıra görmek zorunda kalacaksam. Bu çok acı verici olurdu.

Ama çiftliğe geri dönme ve hayatımın geri kalanını onsuz geçirme düşüncesi beni kahrediyordu. Göğsümde ağır, zonklayan bir ağırlık vardı. Gözlerim tekrar yandı, bu yüzden başımı eğdim ve akıncılar kampta dolaşmaya başladığında daha hızlı yürüdüm.

"Charlie."

Moth'un boğuk sesi gerilmeme ve durmama neden oldu. Adımı bağırdığı için tüm akıncılar da durmuştu. İsteksizce ona döndüğümde, o güzel yüzünü geren kararlılıkla bana doğru adım atıyordu. Tüm kampın dikkatini üzerimize çektiğimizi fark ettiğinde biraz tereddüt etti, boğazı düğümlendi ama solgun gözleri tekrar bana sabitlendiğinde, göğsümün sıkışmasına neden olan bir şey gördüm.

Önümde durduğunda hareket etmedim ya da bir şey söylemedim ve gözleri tekrar akıncılara kaymadan önce elleri bana uzanacakmış gibi seğirdi. Yutkundum, Adem elması dövmeli boğazında sallanıyordu.

Sonra aceleyle bana saldırdı.

Uzun parmakları yüzümü kavradı ve beni derin bir öpücüğün içine çekti. Otomatik olarak tepki verdim, ellerimi paltosunun altından beline doladım, beni çok çığ ve açıkta hissettiren ateşli bir çaresizlikle onu öptüm ama durduramadım.

"Özür dilerim." Öpücüğü kestiğinde sesi düzensizdi. "Senin korktuğunu düşünmedim. Söylemek istediğim şey... sana karşı hissettiklerimin-"

Zayıf, sinirli bir iniltiyle sözünü kesti, elleri aşağı kayarak gömleğimi kavradı. Sinirle yutkundum, birkaçı durmuş bana bakan akıncıları görmezden geldim.

"Ghost'a aşık olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı Güve, çünkü Ghost tam orada duruyordu. İzliyordu. "Ama ona karşı hiç böyle hissetmemiştim. Sana karşı hissettiklerim gibi. Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim."

Paltosunun altından onu daha sıkı kavradım. "Peki sen benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Tekrar inledi, akıncılara bakarken yüzü kızardı. Ve canavarlar-Gloam ve Aury de oradaydı. Gloam'un yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Hunter ve Edin'in duvardan aval aval baktıklarını *hissedebiliyordum*.

"Söyletme bana," diye mırıldandı. "Herkes... izliyor."

Titrek bir kahkaha attım ve onu daha yakına çektim. "Hayır avcı, sana bunu söyleteceğim."

Moth bana sıcak bir şekilde baktı. "Tam bir bok kafalı. Tamam, ben..."

Tekrar yutkundu ama çenesini kaldırdı ve kararlı bir ifadeyle bana baktı, "Seni seviyorum" derken sesi titriyordu bile.

Sırıtmaktan yüzüm acımıştı. "Öyle mi? Yani seninle gelmeme izin verecek misin?"

Ben hemen karşılık vermeyince Moth'un gözlerinde bir belirsizlik parladı. Parmakları yavaşça gömleğimden çözöldü ama o daha fazla uzaklaşmadan kollarımı boynuna doladım ve onu sert bir öpücüğün içine çektim.

"Ben de seni seviyorum." Yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. "Ben de seni seviyorum, Moth."

Zayıf, rahatlamış bir kıkırdama çıkardı ve ağzını saçlarıma bastırdı. "Bok kafalı."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

"Kahretsin, Charlie," diye bağırdı Rig, anı bozarak. "Buz kraliçesini kırmayı nasıl başardın?"

Moth'un yüzü, akıncıya etkilenmemiş bir bakış atarken bile pembeleşti. Güldüm ve dövmele boynunu öpmek için eğildim, içimde mutluluk köpürüyordu.

"Boğazına kadar sokmak," diye karşılık verdim, bu da Güve'nin midemi zayıf bir şekilde itmesine neden oldu.

"Vay anasını, şaka yapmıyorsun, değil mi?" Gloam'u bize doğru sürüklerken Rig'in kahverengi gözleri canlıydı. "Gloam ilk kez-"

"Aşkım, neden Moth ve Charlie'nin konuşmasına izin vermiyoruz?" Gloam bir eliyle Rig'in vahşi buklelerini düzeltti, sonra Moth'a ciddi bir bakış attı. "Ben de seninle daha sonra konuşmak istiyorum, Moth. Ya da yarın. Eğer izin verirsen."

Rig şaşkın bir ifadeyle ikisinin arasına baktı. Moth'un yüzü Gloam'a bakarken ihtiyatlıydı ama başıyla onayladı.

Büyük canavarın boynuzlu başı eğildi. "Teşekkür ederim. Hadi, ateşböceği."

Rig'i nazikçe çekiştirerek uzaklaştırdı ve küçük gösterimizden sonra diğer akıncıların dağıldığını fark ettim. Duvara baktığımda Edin bana kocaman bir başparmak işareti yaptı - ona öğrettiğim bir hareketti bu - sonra Hunter'ın ensesinden tutup onu daha yakına çekti. Hunter tökezledi ve Edin onu bir öpücükle susturmadan önce taş gibi sert karnını iterek onu tersledi.

Dikkatimi tekrar Moth'a çevirdim, yüzümden ayrılmayı reddeden geniş sırtış yüzünden yanaklarım acıyordu. "Burada odan var mı avcı?"

Gözleri parladı ve hızla başını salladı, parmaklarını benimkilere doladı ve beni motelin ikinci katına çıkan merdivenlere doğru çekti. Chuck cıvılayarak arkamızdan geldi ve ben ondan bir süreliğine nasıl kurtulabileceğimizi düşünürken bile ona gülümsemek için arkama baktım.

Sevgiyle. Sevgiyle merak ettim. Ama yine de.

Moth beni de peşinden sürükleyerek yürüme yolunda ilerledi ama Edin'in gür sesi duvardan bize seslenince durdu.

"Sana söylemiştim, Charlie!" Karanlıkta parlayan dişlerini bu mesafeden bile görebiliyordum, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Keyfinize bakın!"

Kıkırdarken bile yüzüm kızardı. Güve parlak pembeye döndü.

"Ah, evet. Teşekkürler," diye karşılık verdim, sonra yanımızdaki kapı açılınca sıçradım.

Ruh Yiyici kapının girişini doldurmuş, kararmış parmak uçlarıyla çerçeveyi kavrarken Güve ve ben sessizce bakıyorduk. Paltosunu giymişti, kapüşonu yukarıdaydı ve yüzü gölgeler içinde tamamen gizlenmişti ama palto, tamamen yara izleriyle kaplı çıplak, grimsi beyaz bir göğsün üzerine asılmıştı. Ve... pantolonu çözülmüş müydü?

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye hırladı, hortlak gibi çıkan sesi tüm vücudumun tüylerini diken diken etti.

Güve küçük bir ses çıkardı ve Chuck Ruh Yiyici'ye yaklaştığında öne doğru sarsıldı, görünüşe göre korkmamıştı, bacaklarının arasından kayıp odanın içinde kaybolmadan önce. Tısladı ve parmakları iki yanında bükülerek döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bir saniye önce içeriden bir şaşkınlık ciyaklaması geldi.

"Wyn." Danny'nin sesini tanıdım. "Uh... o da ne?"

"O dost canlısı," diye ağzından kaçırdı Güve hemen. "Sana zarar vermez."

"Gerçekten mi?" Danny'nin sesi biraz daha az korkmuş gibiydi, hevesi sesine yansıdı. "Çok tatlı bir kız. Wyn-"

"Hayır," diye bağırdı, sonra geri döndü ve bize hırladı, "Çıkarın şu lanet şeyi odamızdan."

"Chuck," diye seslendi Moth hemen, sesi çatlayarak. "Buraya gel. Lütfen."

Ortaya çıktı, Ruh Yiyen'in dizini kısa bir süre kokladı ve onu geçip Moth'un bacağına yapışmadan önce kendisine hırlamasına neden oldu. Danny Wyn'in arkasında belirdi, gömleğinin içinde omuz silkiyordu.

"O kadar tatlı ki!" Durdu ve gözlerini kırıştırdı. "Oh, hey Charlie."

"Hey." Ona gülümsedim, sonra aklıma şeytani bir düşünce gelince Wyn'e yan gözle baktım. "Onunla biraz takılmak ister misin?"

Danny'nin yüzü hemen aydınlandı. Ruh Yiyen'in kapüşonunun derinliklerinden gözleriyle beni öldürmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Gerçekten mi?" Danny çömeldi ve elini uzattı. Chuck Moth'un bacağından kurtulup öne doğru eğildi ve avucunu kokladı. "Hey, kızım. Chuck, değil mi?"

Ona cıvıladı ve Danny'nin gözleri büyüdü ve yumuşadı. Wyn alçak ve ürkütücü bir sesle hırladı ama elini Danny'nin başının üstüne koyduğunda çok nazikti.

"Tatlım-"

"Ah, hadi ama, Wyn. Lütfen?" Danny doğruldu ve elini Chuck'a uzattı. "Yiyecek bir şey ister misin?"

Gri parmaklarını onunkilere geçirdi ve Danny eridi. Onunla birlikte odaya girdi.

Wyn'e "Teşekkürler," dedim ve ona kocaman bir sırtış attım. "Gerçekten çok naziksiniz. Minnettarız."

Moth'u kapıdan uzaklaştırıp elini tutarak geçitten aşağıya doğru çekerken hırladı.

Kapı arkamızdan çarpmadan önce Wyn'in "Lanet olası kamp," diye feryat ettiğini duydum. "O iyi olacak mı?" Moth endişeyle sordu. "Onunla mı?"

Boştaki elimi salladım. "O iyi olacak. Danny onun üzerine titreyecek. Senin odan hangisi?"

Beni kapılardan birinin önünde durdurdu ve anahtarı bulmak için çantasını karıştırdı. Kapının kilidi açılır açılmaz onu içeri ittim, eldivenlerimi çıkarıp çantalarımı ve ceketimi silkmeye başladım bile.

Etrafımızdaki odaya pek dikkat etmedim ama pencereden giren ay ışığında seyrek görünüyordu, tıpkı hapishaneye doğru yola çıkmadan önce tek bir gece kaldığım oda gibi. Özellikle de Moth eldivenlerini çıkarmadan önce çantalarını ve paltosunu çekiştirdiğinde hiç ilgilenmedim.

"Yani." Ona sırttım, elimi gömleğinin altından geçirip yan tarafında gezdirmek için öne doğru yürüdüm. Küçük bir pul parçasının üzerinde gezindim. "Beni seviyorsun, ha?"

Öfkelendi. "Kapa çeneni."

"Ve sen de bensiz çekip gidecektin," diye ekledim, yan tarafını çimdikleyip sıçramasına neden olarak. "Seni pislik."

Pembeleşti. "Özür dilerim."

"Beni güvenli evine geri götürürsen seni affedeceğim." Kollarımı ona doladım ve sırtarak onu kendime çektim. "Ve New York'ta yaptığın gibi beni o büyük yatakta becerirsen."

Dudaklarını yaladı ve beni öpmek için başını eğdi, elleri gömleğimin altından kayarak belimi avuçladı. "Orada mı yaşamak istiyorsun?"

"Tabii ki. Ama kampı ziyaret etmeye ve Çorak Topraklarda dolaşmaya devam edebiliriz.

Ayrıca Edin ve Hunter'ı çiftlik evinde ziyaret etmemiz gerekecek."

Gözlerini devirdi ama yanakları zevkle kızardı. "Büyük kızgın olan orada olmama aldırılmaz mı?"

"Büyük kızgın olan ben ne dersem onu yapacak." Onu tekrar öptüm. "Ayrıca, o gizliden gizliye dev bir lokum. Özellikle de Edin söz konusu olduğunda. Ve Edin senden hoşlanıyor."

Moth bana Hunter'la ilgili kısma inanmadığını belirten bir bakış attı, bu da beni kıkırdattı.

"Ama onlar hakkında konuşmak istemiyorum." Sırıttım ve onu yatağa doğru itmeye başladım.

Moth kıkırdadı, yatağın kenarına ağır ağır oturmadan önce botlarını hızla çıkardı. Botlarımı çıkardım ve bacaklarının arasında durdum, bana bakıp ellerini kalçalarımaya koyarken başının arkasını kucakladım.

Yutkunurken dövmeli boğazının titrediğini gördüm.

"Seni seviyorum Charlie," dedi boğuk sesiyle sessizce.

Göğsüm sıkıştı, içimde bir şeyler yerine oturdu. *Sonunda*. "Ben de seni seviyorum."

Öne doğru eğildi ve tişörtümün üzerinden karnımı öptü, alnını bir saniyeliğine oraya dayadı. Sonra boğazını temizledi ve bana baktı.

"Bu arada, bana hiç derin boğaz yaptığını hatırlamıyorum." Sırıttı. "Kayıtlara geçsin."

Rig'e söylediklerimi hatırlayarak bir kahkaha patlattım.

"Hayır mı? Bunu düzeltmemiz gerekecek." Onu geri ittim ve üzerine süründüm. "Görünüşe göre buz kraliçesini ve her şeyi böyle kırmışım."

Moth'un yanakları pembeleşti ve bana ters ters baktı. "Yemin ederim Charlie, eğer bana öyle demeye başlarsan..."

Gömleğimi çıkarmak için doğruldum. "Söz veriyorum soyunmazsan ben de soyunmayacağım."

Sırıttı ama gözleri kapıya kaydı. "Kilitli, değil mi?"

Gidip kontrol etmek için üzerinden indim, kilidi çevirip zinciri takmadan önce pantolonumu çözdüm, çünkü kimsenin bizi rahatsız etmesini Moth kadar istemiyordum. Orada birileri olduğundan oldukça emindim.

Edin'in buraya gelip nasıl gittiğini sorma ihtimali vardı. Belki bize bazı ipuçları vermeye çalışırdı.

Müstehcen bir sırıtışla arkamı döndüm, Moth'un yatağın ortasına geçtiğini ve sadece iç çamaşırlarına kadar soyunduğunu gördüğümde sikim pantolonumun içinde zıplıyordu. Önce bir çorabını, sonra diğerini çıkarmak için ayağımı kaldırırken zıpladım, boxer külotunu indirip çıkarırken gözlerim ona yapıştı.

Dirseklerinin üzerine doğru eğilirken bir kahkaha attı, karnındaki yağsız kaslar muhteşem bir gösteriyle gerildi. "Çok baştan çıkarıcı."

Sırıtarak pantolonumu ve iç çamaşırlarımı tek seferde indirdim, sertleşmiş sikim zıplayarak karın kaslarıma çarptı. Gözleri ateşle parlarken sırıtışı yüzünden düştü ve bacaklarını hevesle araladı, böylece aralarına tırmanabildim.

Onu bir kez inleyerek öptüm ama dilimi başka yerlerine de değdirmek için yanıp tutuşuyordum. Boynundan aşağı öpmeye başladığımda Moth sert bir nefes verdi, parmakları saçlarımin arasında dolanıyordu. Dilim küçük bir meme ucunun üzerinde dönüp durduktan sonra aşağıya inerek kasık tepesine yumuşak öpücükler bıraktım.

Moth'un kalçaları hafifçe kalktı ve dilimi yarığına kaydırduğımda kırık bir inilti çıkardı. Dilimi içine daldırduğımda onun tadını, sıcak ve ıslak olduğunu hissederek inledim. Ellerim dizlerinin arkasını kavradı ve onu yerinde tutmak için kollarımı uyluklarının etrafında kıvrımadan önce bacaklarını daha geniş açtı.

"Charlie," diye nefes aldı Moth, dilimi içine soktuğumda ve sikinin başını hissettiğimde kalçaları tekrar yukarı kalktı. Dilimin ucu, ısrarla ağzıma doğru itmeye başlamadan önce sızan sikinin üzerinde yaladı.

Hafifçe geri çekilerek dilimi siki ortaya çıkarken aşağıya doğru sürükledim. Moth'un nefesi titreyerek kesildi, kalçaları sallanıyor ve uzun parmakları hâlâ saçlarımin sıkıca kavrıyordu.

Şaftını öptüm, ağzıma yaklaştırmak için bir elimi tabanının etrafına sardım.

"Tamam," diye homurdandım. "Büyük bir oyundan bahsettim ama aslında derin boğazda o kadar da iyi değilim, bu yüzden bana karşı sabırlı olmanız gerekecek."

Moth bir kahkaha attı ve başını kaldırıp bana baktı. "Yapmak zorunda değilsin."

"Oh hayır." Ona sırıttım. "Sana çok başarılı olduğumu söylemişim, değil mi?"

"Evet, ama-" Ağzımı sikinin üzerine gömdüğümde keskin bir nefesle sözleri kesildi. "Siktir."

Elimden geldiğince boğazımı gevşetmeye çalıştım, siki ağzımı dolduruyordu. Ucu boğazıma değdiğinde öğürme refleksimin devreye girdiğini hissettim. Refleksif kabarmayı bastırmaya çalıştım ve Moth kıpırdandı, ben hızla geri çekilirken yarı gülüyor yarı inliyordu.

Ona sıırttım, kaygan sikini yumruklayıp okşarken nefes nefese kalmıştım. "Denedim bebeğim. Daha iyi olacağım."

Beni yukarı çekti ve öptü, elleri yüzümü kavrayacak şekilde kayıyordu. "İyileşmene gerek yok."

Bir eli bedenlerimizin arasına girerek ağıyla sertleşen sikimi kavradı. Moth'un ağzına karşı nefes nefese kaldım, sonra beni yarığına doğru yönlendirdiğinde titreyen bir inilti çıkardım. İçine gömülürken sertçe ürperdim, beni tekrar öptüğünde ve kollarını boynuma doladığında inlemem ağzıyla boğuldu.

"Sert ol, asker çocuk," diye ağzıma karşı hırıldadı. New York'taki sözlerimi tekrarlamadan önce dudakları küçük bir sırtışla kıvrıldı. "Beni istediğin kadar sert becer."

Çaresizce inledim, bir elimle başının arkasını kavrayarak saçlarını avuçladım. Kalçalarım itmeye başlarken yüzümü boynuna gömdüm. İlk başta yavaş gitmeye çalıştım ama Moth'un uzun bacaklarının etrafımı sarıp beni daha da yakınlaştırdığını hissettiğimde kontrolümü kaybettim.

"Siktir," diye ısırdım, sikimi ona daha sert ve daha hızlı pompaladım. Onun içinde olmama rağmen göğsüm neredeyse ezici bir istekle ağrıyordu. Sanki yeterince derine inemiyormuşum gibiydi. Yeterince yakın.

Moth'un inlemeleri, sikimin her sert darbesiyle noktalanarak içinden titriyordu. Kalçalarım hızlandıkça yatak başlığı duvara çarpıyordu. Bu kampta muhtemelen bizi duyabilecek birkaç canavar olduğunu belli belirsiz bir an fark ettim ama duracak kadar umursamadım.

"Ch-Charlie," diye umutsuzca nefes aldı ve başımı kaldırıp ağzımı onunkine yapıştırmamı sağladı.

Inledi, dili hararetle ağzımın içine doğru ilerliyordu. Güçlü bacakları etrafımda sıkılaştı ve sert aletin vücutlarımızın arasında kaydığını hissedebiliyordum, başı karnımın üzerinde kaygan izler bırakıyordu.

Zevk sıcak bir telaşla yükseldi. Kalçalarım titredi, öpüşmeyi keserken içimden düzensiz bir inilti çıktı.

"Siktir, bebeğim, boşalacağım." Titreyen elimi aramıza sokup sikini yumrukladım ve onu da kendimle birlikte boşaltmak için pervasızca hızlıca okşadım.

Moth homurdandı, göğsü kabarırken başı geriye düştü. Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum ve aletimi içindeki o noktaya sürtmek için açmaya çalıştım, aceleyle ele geçirdiğinde ona vuracağımı biliyordum.

O kadar sert boşaldı ki sesi çıkmadı, çılgınca titrerken boynuma yapıştı, omuzlarımı ve başımın arkasını pençeledi. Aleti elimin üzerine uzun, ağır sperm ipleri fişkırttı ve etrafımda o kadar sıkıştı ki artık itemedim bile.

Baskı kırıldığında boğuk bir ses çıkardım, boşalmaya başladığımda kalçalarım sarsıldı. Uzun saçlarını sıkıca kavradım, sikimden gelen her sert fişkırımla birlikte boynuna doğru nefes nefese kaldım. Sona erdiğinde bir yaprak gibi titriyordum, altımda nefes nefese kalırken Moth'un üstüne yığıldım.

Vücutlarımız terden ıslanmıştı, oda o kadar da sıcak olmamasına rağmen sıcaktı. Dudaklarımda titreşen doygun bir inilti çıkarırken dikkatlice serbest kaldım ve rahatladım, boynunu öptüm.

"Yani," diye nefes aldım, kalp atışlarım hâlâ yavaşlıyordu. "Güvenli evinizi işgal etmemin sakıncası yok mu?"

Moth boğuk bir kahkaha attı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Hayır. Chuck'ın nerede uyuyabileceğini bulmamız gerekecek."

"Başka bir odayı açabilir miyiz?"

Bir omzunu silkerek çenemi itti. "Elbette. Şimdiye kadar sadece bir tanesine ihtiyacım oldu."

Başımı kaldırdım ve ona sııttım. "Seni çok kızdırdığımda bazen benden uzaklaşmak isteyebilirsin. Özel hayatından hoşlandığını biliyorum."

Küçük bir omuz silkme hareketi daha yaptı ve uzun parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Seninle durum farklı." Sonra bana ters ters baktı. "Ama eğer her şeyi mırıldanırsan zaman..."

Güldüm ve onu öpmek için başımı eğdim. "Öpmemeye çalışacağım."

Sonunda kendimi ondan kurtardım, bir iniltiyle sırt üstü yere düştüm ve hemen onu kollarıma çektim. Moth başını omzuma yasladı ve bir bacağıyla kalçamın üzerine atarken göğüs kıllarımla oynadı.

Boğazını temizledi. "Bu arada... Hamile falan kalamayacağıma eminim. Canavar tarafım yüzünden. Sanırım bunun için fazla insanım. Endişeleniyorsan diye söylüyorum."

Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Ama bunu bir şey haline getirmek istemedim, bu yüzden başımı eğip saçlarını öptüm. "Tamam. Endişelenmedim."

Bir nefes verdi, vücudu bana doğru daha da gevşedi. Bir süre memnun bir sessizlik içinde kaldık, kampın sesleri kapıdan içeri süzülüyordu. Birine "yaşlı piç" demeden önce Edin'in gürleyen kahkahasını duydum. Ruh Yiyen'in hortlak gibi, çarpıtılmış sesi onu takip etti, ona bir şeyler hırlayarak karşılık verdi.

"Bana okumayı öğretecek misin?" Moth sessizce sordu, avucunu göğsümün ortasına koydu ve uzun, dövmeli parmaklarını uzattı.

Saçlarına sokuldum. "Tabii ki."

"Denedim ama sadece... anlamsız şekiller. Sayıları tanıyabiliyorum ama..."

Kasa dairesinde bir yığın kitap gördüğümü hatırladım ve ona poker öğretebilmişim.

"Sana öğreteceğim." Başının tepesini öptüm, sırtışıımı hissedebilmesi için ağzımı oraya bastırdım. "Sonra sana kirli notlar bırakabilirim."

Burnunu omzuma sürterek homurdandı ve yanağını omzuma dayayıp iç geçirdi. Onu daha yakına çektim, gözlerim kapanırken kokusunu içime çektim.

Sonunda.

MOTH

Ruh Yiyici lokantada Charlie ve benim yanımda birdenbire belirdiğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Çarpık sesi kulaklarıma dolandığında omuzlarım kamburlaşmak istedi.

"Danny'nin yemeğe ihtiyacı var."

Daisy dudak büktü, kapüşonunu kaldırmış ve yüzünü aşılmaz bir karanlıkla gizlemiş olan adam tezgâhın üzerinde belirirken ona bakmadı bile. "Bunu konuşmuştuk, korkunç adam."

Kararmış parmakları büküldü ve Daisy yahniiyi iki kaseye doldurup bana ve Charlie'ye uzatırken sessiz kaldı.

"Lütfen," diye hırladı sonunda. "Danny'nin yemeğe ihtiyacı var

lütfe." Kadın yine dudak büktü ve başka bir kâse kaptı. "Daha iyi."

Charlie bir hırıltı daha çıkardı ama Charlie ona bir kase yahni uzattı ve başını yukarı kaldırıp kaşlarını kaldırdı. Adam kaseyi kaptı, neredeyse içindikilerin yarısını döküyordu ve Charlie bastırılmış kahkahalarla uzun, anıran bir homurtu çıkardığında o başlık yavaşça bize doğru eğildi.

"Komik bir şey mi var, insan?" dedi korkunç derecede yumuşak bir sesle.

Parmaklarım kılıcımı almak için kıpırdandı ve Charlie hemen ayılıp kaşığını yahnisinde gezdirirken gülümsemeye karşı koymak için dudaklarını büzerken ona yaklaştım. "Hayır."

Ruh Yiyici uzun saniyeler boyunca hareket etmedi, sonra görünmeyen gözlerinin bana kaydığını ve korkunç derecede uzun bir süre oyalandığını hissettim. Sonra tiksintiyle ofladı ve kâseyle birlikte lokantadan çıkan yoğun siyah dumanın içinde kayboldu.

"Bir dahaki sefere teşekkür etmek istiyorum," diye seslendi Daisy arkasından, yine mırıldanarak. "Çok kaba. O tatlı çocuğun neden onunla birlikte olduğunu bilmiyorum."

"Vay be, çivi gibi sertmişsin, ha?" Charlie ona sıırttı. "Hunter bile onunla böyle konuşmaya cesaret edemezdi."

Bir el salladı. "Senin Hunter'ın bir oyuncak ayı. Ve ben hiçbir yaratıktan korkmam. Özellikle de onların değerli eşlerini beslerken."

"*Oyuncak ayıdan* bahsetmişken." Charlie'nin bunu çok komik bulduğunu ve muhtemelen sırf onu kızdırmak için büyük kızgın ayıyı bu isimle çağırmaya başlayacağını söyleyebilirdim. "Ona götürmem için bir kase daha hazırlamazsın, değil mi?"

Daisy gözlerini devirdi ama Charlie'nin cazibesine karşı bağıışıklığı yoktu. Kimse değildi. Belki Ruh Yiyici hariç.

Kolunu okşadı ve bir kâseye daha güveç koydu. "Ve o koca mor çocuğa söyle, en azından birkaç gün avlanmasına gerek yok. Elimizde ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok et var."

Charlie kıkırdayarak iki kâseyi de aldı. "Elbette."

Daisy bana gülümsediğinde ona kısa bir gülümseme verdim, sonra Charlie'yi lokantadan çıkarken takip ettim. Chuck, Rig'in sırtına bindiği yerden indi ve yemek yemek için eski barın yanına oturmaya giderken aceleyle yanımıza geldi. Arka ayakları üzerinde uzanarak kâsemi kokladı, iri gözleri ilgi doluydu.

Bağdaş kurup otururken ona "Biraz alırsın," dedim. Odamızdan çıkmadan önce onun için cebime birkaç kraker koymuştum bile. "Bunu Hunter'a götüreceğim." Charlie kaselerden birini yanımda durdu ve diğerini kaldırarak doğruldu. "Hemen döneceğim."

"Tamam." Cebimden krakerleri çıkardım ve bir parça koparıp yahniye batırdıktan sonra Chuck'a uzattım. Önce emdi, ki bu biraz iğrençti, sonra ellerini dizime dayayıp daha fazlası için bana bakarken krakerleri geveledi.

Homurdandım. "Çok açgözlüsün."

Bir parça et çıkarıp ona uzattım ve parmaklarımdaki et suyunu emdim. *Teşekkür ederim* anlamına geldiğinden emin olduğum tıslayan bir cıvıltı çıkardı ve uzun kuyruğu memnuniyetle sallanırken ağzı açık çiğnedi.

"Sen bir hayvansın," dedim ona. O da cıvıladı.

"Merhaba, Güve."

Kafamı kaldırdığımda Ghost'un tereddütle yaklaştığını gördüm ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Selam."

Yanıma oturmadan önce uzun parmaklarını birbirine doladı, duvara yaslanabilmek için geri çekildi ve dikkatlice hareket etti

Charlie'nin güveç kâsesini yere düşürmemek için bir kenara koydu. Bana bakmadan önce gaz maskesinin arkasından gülümseyerek Chuck'a baktı.

"Yaptıklarınız için size teşekkür etmek istedim. İkinize de."

Omuz silkdim ve Chuck'a bir parça daha kraker yedirdim.

"Sorun değil."

"Bu hepimiz için çok şey ifade ediyor. Ve ben..." Hayalet nefes verdi ve ellerine baktı. "Sen Aury'yi bulduktan sonra bile, ben... o keşif gezisinden sonra sana nasıl davrandığım için asla özür dilemedim." Eldivenli eliyle endişeyle alnını ovuşturdu. "Sanırım her şeyi kötü idare ettim. Bir çocuk gibi davrandım. Özür dilerim."

Rahatsız edici bir omuz silkme hareketi yaptım ama içten içe aynı fikirde değildim. Beni görmezden gelmeye başlamış, sonra da açıklama yapmama fırsat vermeden benden artık hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Açıklayabileceğimden değil.

Charlie tam tersini yapmıştı. Charlie bana yardım etmeye çalışmıştı.

"Fark etmez." Chuck'a krakerin son parçasını yedirdim ve o da kucağıma tırmanıp krakeri kemirirken kampı seyretmeye başladı.

Hayalet kıkırdadı. "Çok tatlı. Sivri uçlarıyla bile."

"Evet." Bir elimi başının üzerinde gezdirdim, başparmağımla küçük beyaz saçlarını okşadım.

"Charlie gerçekten iyi birine benziyor." Ghost maskesinin arkasından bana küçük bir gülümseme verdi, mavi gözlerinin kenarları kırışıyordu. Öfkelendim.

"Sinir bozucu bir göt olabilir ama... evet." Ona bakarken ağzımı geren geniş sırıtışa engel olamadım. "O... O harika biri."

Harika yeterince büyük bir kelime değildi, ama hiçbir şey hakkında konuşmakta... pek iyi değildim.

"İkiniz de bir süre kampta kalmayı düşünüyor musunuz?" Ghost ayağa kalktı ve pantolonunun arkasını fırçaladı. "Burada yeni insanların olması güzeldi, ki bu... bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Aury Edin'i gerçekten seviyor. Ruh Yiyen'den ise pek emin değilim. Danny iyi biri."

Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum."

Biz. Bu sefer sadece ben değil, tek başıma gideceğim. Charlie ile birlikte olacağım. Ve Chuck'la.

Kampa dönüp hemen ayrıldığımızda -ben Anchor ve akıncılarla konuşmaya giderken, Charlie de Edin ve öfkeli arkadaşıyla yeniden bir araya geldiğinde- keder gibi bir şey nefes almamı zorlaştırmıştı. *Bu kadar o zaman,* diye düşünmüştüm.

Etrafta kalıp onun hayatına bu kadar kolay geri dönmesini izlemek istememişim. Edin'le birlikte kamptan ayrıldığını görmek istememişim.

Hunter, sonsuza dek ortadan kayboluyor. Bu yüzden önce ben giderek kendimi korumaya çalıştım.

Charlie'nin öfkeli arkadaşının sinirli ve sert sesi gözlerimi yana kaydırıldı.

Charlie kendi kendine kıs kıs gülerek motelden çıkarken, "Bana öyle deme, göt herif!" diye bağırdı. Ghost'un başımda dikildiğini fark edince ayıldı, gözleri ona kaydı ve sonra bana küçük, belirsiz bir gülümseme attı.

Ghost konusunda biraz güvensiz olduğunu söyleyebilirdim, ki bu benim için... akıl almaz bir şeydi. Onu istemediğim için endişeleniyor olabilirdi. Kampa döndüğümüzde Ghost'u gördüğümde dostça bir yakınlıktan başka bir şey hissetmemiştim.

Şimdi gerçekte nasıl bir his olduğunu bildiğim için, ona gerçekten aşık olmadığımı mükemmel bir netlikle fark ettim. Beni kabul eden birini bulma fikrine kafayı takmıştım. Ona bağlanmıştım çünkü bana diğerlerinden farklı davranmıyordu.

Yine de Charlie... Charlie'yi düşünmek göğsümün ısınmasına ve sıkışmasına neden oldu ve midem hoş bir sinirle büküldü. Sanki onu yanımda tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımdan emin olmam gerekiyormuş gibi biraz gergin hissetmeme neden oldu. Hâlâ bazen sinirimi bozuyordu ve hâlâ onun alaycı ve patavatsız konuşma tarzına alışmaya çalışıyordum ama ben sadece... her zaman onunla olmak istiyordum. Beni sinir ettiğinde bile. Onu gördüğüm an öpmek ya da bir şekilde ona dokunmak istiyordum. Sadece yanımda olmasını istiyordum.

Yine de bazen yalnız kalmak isteyeceğimi biliyordum -tam zamanlı olarak kampta kalmak istemiyordum- ama fark şuydu... *Onunla* yalnız kalmak istiyordum.

Duygularımın yoğunluğu biraz bunaltıcıydı. Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar güçlü hisler beslememişim. Beni kızdırdığında bile, susturmak için yüzünü tutup öpmek istiyordum.

Bu normal miydi? İnsanlar aşık olduklarında böyle mi hissederlerdi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Merhaba, Charlie." Charlie bize ulaştığında Ghost'un gözleri utangaç bir gülümsemeyle kırıştı. "Tamam, sonra görüşürüz."

Charlie y a n ı m a oturmadan önce onu omzundan alkışladı. Uzandım ve kalçasını avuçladım çünkü hiçbir şeyden emin olmamasını istiyordum. Bizden.

Bu düşünce neredeyse histerik bir şekilde gülmeme neden olacaktı. Ghost gittikten sonra ona, "Cat'i aramaya gittiğimiz için bize teşekkür ediyordu," dedim. Ona kasesini uzattım, sonra da kendi kasemi aldım.

ve Chuck'a dikkatini dağıtması için bir kraker daha verdi.

Charlie bir kaşık yahniyi mideye indirmeden önce, "Onun hakkında ne yapacaklarını merak ediyorum," dedi.

Omuz silktim. "Ne yapabilirler ki? İş bittiğinde geri dönecektir... her ne yapıyorsa."

Charlie dirseğiyle beni dürttü ve pis bir sırtış attı. "Sence o canavarla ilişkiye mi giriyor? Hani şu kılıcını çaldığın?" Yüzüm kızardı ve ona zayıf bir i f a d e y l e baktım ama istemeye istemeye "Evet.

Muhtemelen."

"Gloam ile konuştun mu?"

Aytorin'le konuşma düşüncesi içimi gerginleştirdi ama Charlie'ye kuru bir bakış attım. "Bütün sabah seninleydim. Yapmadığımı biliyorsun."

Chuck'ı Ruh Yiyen'in insan eşinden almaya gittikten sonra uyuyakalmıştık. Chuck'ın üzerine titriyordu ve gitmesi konusunda isteksiz görünüyordu ama Ruh Yiyici, ben Chuck'ın elinden tutup onu çekiştirene kadar alçak sesle vahşi bir hırıltı çıkarmıştı. Sonra da Danny'yi yakaladı, Danny şaşkın bir çığlık atmıştı ama kesinlikle korku yoktu ve onu odalarına sürükledi.

Bu sabah uyandığımızda, Charlie üzerime atlamadan önce gidip kampı keşfedebilmesi için Chuck'ı dışarı çıkarmıştım. Çok geçmeden aletimi o kadar hevesle sürüyordu ki yataktan iğrenç bir ses çıkıyordu ve kamptaki diğer canavarların bunu duyabileceğini biliyordum. Sonunda odamızdan çıktığımızda ve Edin bize kocaman, bok yiyen bir sırtış attığında, Chuck omuzlarında oturup saçlarıyla oynarken bu doğrulandı.

"Onunla konuştum," dedi Charlie, tabağındaki son yahniyi sıyrarak. "Gloam."

Benimkinin kalanını ona uzattım ve son krakeri Chuck'la paylaştım. "Sen mi yaptın?"

"Evet, geri döndüğümüzde." Charlie kıkırdadı. "Altıma sıçıyordum. Ona biraz kızmış olabilirim. O savaş çekiciyle kafatasımı parçalayacağına inanmıştım."

Boğazımı temizledim, gözlerim Lilac ile yoğun bir sohbete dalmış gibi görünen büyük aytorini buldu. "Onlar gibi olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ben de bilmiyorum." Charlie bana doğru baktı. "İstemiyorsan onunla konuşmak zorunda değilsin, bebeğim."

Nefes verdim. "Hayır, sorun değil. Muhtemelen... Benden ne yapmamı istediklerini ona söylemem gerekiyor. Onu aradıklarını. Kardeşleri hâlâ orada olabilir."

"Evet." Charlie kaseleri önüne dizdi, sonra boynumu öpebilmek için saçlarımı geriye attı. İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim. "Güvenli eve dönmeden önce burada ne kadar kalmak istiyorsun?"

Onunla birlikte oraya geri dönme düşüncesi karnımı ısıttı. "Aldırma. Edin ve büyük öfkeli arkadaşınla bir süre kalmak istersin diye düşündüm. Onlar gidene kadar."

Kıkırdadı ve başını omzuma yasladı. "Seni daha iyi tanımaları onlar için iyi olur. Eğer sakıncası yoksa."

Hunter'ı daha yakından tanımakla o kadar da ilgilendiğimden emin değildim ama Charlie için bunu yapardım. Benimle birlikte olmaktan gurur duyuyor gibi görünmesi beni biraz tuhaflıyordu. Sanki bana hava atmak istiyordu. Herkese onun olduğumu göstermek istiyordu.

Parmaklarımı Charlie'nin kalçasına doladım ve Chuck onun yerine tutabilmek için elimi geri çekmeye çalıştığımda güldü.

"Benim için fark etmez," dedim başının üstünü öperek. "Sen nasıl istersen."

Gloam beni birkaç saat sonra, kampta yeniden ortaya çıktığında Lilac'a yapışmaya karar vermiş olan Chuck'ı ararken buldu. Bu soğuk akıncının nerede olduğunu bilmiyordum ama daha önce onun ve Aury'nin yanından geçmiş ve Rig ile Gloam'un Mary'nin yerinden yanlarında getirdikleri ve şu anda kamp duvarlarının dışındaki kafesinde yaşayan korkunç, uluyan canavar Seraph hakkında sessizce konuştuklarını duymuştum. Buraya geldiğimizden beri o kadar çok çığlık atmamıştı, belki de daha iyiye gidiyordu.

"Güve." Gloam'un derin, gürleyen sesi arkamdan geldi, tam o sırada Lilac'ın Chuck'ın yonttuğu odun parçasını elinden alıp çiğnemeye çalışırken onu kayıtsızca izlediğini gördüm.

Yutkundum, büyük aytorinle yüzleşmek için döndüğümde sinirlerimi zorladım. "Evet."

Bana tereddütlü bir gülümseme verdi, dişleri dışarı fırlamıştı. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Boğazımı temizledim ve sinsice etrafıma bakındım. Akıncılardan hiçbiri yakınlarda değildi ama başımı salladıktan sonra kimsenin duymaması için duvara yaklaştım.

Gloam peşimden geldi ve ürkütücü keçi gözleriyle bana sabit bir şekilde baktı. "Rig ile döndüğümde sana karşı soğuk davrandığım için özür dilemek istiyorum. Ben... ben seni onların oğlu olarak tanıdım. Tek bildiğim buydu."

Uzaklara baktı, kaşları çatılmıştı. "Charlie bana onların... sana karşı zalim olduklarını söyledi. Sana kötü davranmışlar. Sadece Herald'a değil, kardeşlerime de. Bilmemi istemeyeceğin hiçbir şeyi benimle paylaşmadı ama ben... Ben üzgünüm Güve. Seni yargıladığım için. Buna hakkım yoktu." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Umduğun gibi çıkmayan kişilerle kan bağı kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Onlardan fazla bir şey beklemiyordum," dediğimde sesim sert çıkıyordu. Bir misyoner beni buldu ve oraya götürdü. Onlar... her şey başlamadan önce hiçbir şeyden umutlu olma şansım yoktu."

Başını salladı, yüzü acılıydı. "Anlıyorum."

Dudaklarımı yalayarak, "Onları ben öldürdüm" demeden önce etrafıma bakındım. Tekrar başını salladı. "Biliyorum. Yapmak zorundaydın."

"Ben, uh..." Cebimi karıştırdım ve buruşmuş, yırtılmış kâğıt parçasını çıkardım. "Onlar... onlar benim seni aramamı sağlamaya çalışıyorlardı. Seni geri almak için. Bunu bana seni kontrol etmem için verdiler."

Gözleri parladı ve yavaşça uzanıp kağıdı almadan önce kâğıt parçasına baktı.

"Kullanmayacaktım," dedim çabucak. "Yapamam bile... Reddettim."

"Teşekkür ederim." Uzun bir nefes verdi. "Bu konuda hiçbir şey söylemedim.

kimseye söylemedi. Rig'e bile. Söylemeyeceğim de."

Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "Teşekkürler."

Gloam kâğıdı buruşturup cebine soktu, sonra yaklaşıırken bana küçük bir gülümseme attı. Tereddüt ettikten sonra kocaman elini omzuma koydu.

"Düşündüğümde daha çok birbirimize benziyoruz." Omzumu nazikçe sıktı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

İfademi soğukkanlı tutmaya çalıştım ama yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Uh... teşekkürler."

Bir kez başını salladı ve bıraktı, Chuck'ı bir parça kurutulmuş etle Lilac'tan uzaklaştırmaya çalışan Rig'e doğru yürümeye başladı. Lilac reddetti,

Lilac onu görmezden gelip yontmaya devam etmeye çalışırken ona tıslıyor ve Lilac'ın koluna yapışıyordu.

Az önce ne olduğundan tam olarak emin olamadan birkaç dakika öylece durdum ve sonra yavaşça Charlie'nin Hunter ve Edin'le oturduğu yere doğru yürüdüm.

"Güve!" Edin böğürdü. "Charlie bize forileun'dan aldığı payı anlatıyordu. O da Hunter gibi tam bir piç kurusuna mı dönüştü?"

"*Birine dönüştük* mi?" Charlie kıs kıs güldü ve Hunter'ın botunu tekmeledi. "O her zaman öyleydi."

Hunter ona kaşlarını çattı ve Edin'in yayılmış kalçalarının arasına uzanarak geri çekildi. Ama aslında o kadar da kızgın görünmediğini fark ettim; kaşlarını çatması ve hırlaması daha çok refleks gibiydi, özellikle de Charlie ve Edin'in sataşmaları karşısında. Başını Edin'in omzunun önüne yasladı, büyük mor canavar yanağını Hunter'ın saçlarına dalgınca sürttüğünde hırıltılı ağzı yumuşadı.

Charlie uzanıp elimi tutmadan ve beni aşağı çekmeden önce bir saniye garip bir şekilde durdum. Yere, onun yanına yerleştim, dizlerimiz birbirine yapışmıştı ve Charlie'nin eli kalçamın üzerindeydi.

Edin beklenti dolu bir sırtışıla bana baktığında, aslında bir cevap beklediğini anladım.

"Uh..." Yüzümü ovuşturdum ve Charlie'ye baktım. "Hayır, o bir piç değildi. Sadece birkaç saat acı içinde inledi."

Kaşlarını çatma sırası Charlie'deydi. "*Sızlanmadım*. Vücudum iğnelerle doluyormuş gibi hissetmeme rağmen orada kıpırdamadan oturdum. Neredeyse hiç ses çıkarmadım."

Homurdandım. "Elbette. Aslında vurulduktan sonra çok daha sakindin."

"Ne?" Hunter irkilerek doğruldu, gözleri Charlie'ye dikilmişti. "Vuruldun mu?" Charlie başını salladı. "Evet. Askeriyeden."

"*Ordu* tarafından mı vuruldun?"

"Uh-huh. Sonra Güve şu büyük kubbe-ayı şeyini öldürdü."

Edin'in alnı kırıştı. "Kubbe ayısı mı?"

"Sanki... büyük ve kaslı, sırtında kabuk gibi bir şey var. Kurşunla bile delemesdim."

"Ah." Bana etkilenmiş bir bakış attı. "Bir cagin. Zorlu bir düşman. Çok güçlüsün Güve. Boynuzların olmadığı için endişelenme. Onlara ihtiyacın yok."

Az önce bana en büyük iltifatı etmiş gibi gülümsedi ve ben şaşkınlıkla Charlie'ye bakarken kaşlarım çatıldı. O da bana zayıf bir omuz silkmeye karşılık verdi.

"Teşekkürler," dedim yavaşça.

Bir cıvıltı arkama bakmamı sağladı ve Chuck'ın bize doğru geldiğini görünce sııttım. Küçük gri yumruğunda tuttuğu bir şey vardı ve bana ulaştığında kucağıma bıraktı.

Uzun, iri bir beden şeklini almaya başlayan odun yığınınu elime aldım, kollarını sarkıtarak kambur duruyordu. Tepki veremedi üzerine bir gölge düştü ve birinin boğazını temizlediğini duydum.

"Sözümü geri alıyorum." Leylak'ın sesi her zamanki gibi düzdü. Elini uzattı, ben de sözsüz bir şekilde heykelciği ona verdim.

Bir kez başını salladı, yeşil gözleri her birimizin üzerinde gezindi ve dönüp uzaklaştı.

"Hâlâ ürkütücü," diye mırıldandı Charlie yanımda, normal bir sesle eklemenden önce, "Peki siz ikiniz burada ne kadar kalacaksınız? Siz gidene kadar buralarda takılacağız. Oyuncak ayımın fırsat bulduğu her saniyeyi benimle geçirmek istediğini biliyorum."

Hunter'ın ayağını tekrar dürttü ve Hunter ona ters ters bakınca sııttı.

"Şey..." Edin Hunter'a baktı, sonra da bize sinsî bir bakış attı. "Çiftlik evine dönmeden önce gideceğimiz bir yer olabilir. Ama biraz çalışma gerektirecek, bu yüzden bir süre burada kalacağız."

Charlie'nin kaşları çatıldı. "Ne? Nereye gideceksin?"

Hunter boğazını temizledi ve doğrulup oturdu. "Danny ve Wyn bize bir şey söyledi.

Buraya geldiklerinde."

"Sana ne demiştim?"

Edin Hunter'a o kadar sevgi dolu bir bakış attı ki utandım. Garip bir şekilde yer değiştirdim, dizim Charlie'ninkine değiyordu. Uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve parmak eklemlerimi öpmek için ellerimizi kaldırdı.

Sonra büyük mor canavarın gözleri bana kayd. Sııttı, dişleri güneşte parlıyordu.

"Bizim dünyamıza hiç geldin mi, Güve?"

Yazarın Notu

Charlie ve Moth'un hikayesini okuduğunuz için teşekkürler! Cidden, Çorak Topraklar'daki akıncılar bir başkan seçerse, bu Charlie olmalı. O en iyisi. Ve Moth onun vahşi koruması/İlk İnsan-Canavar-Ortağı/canavarlar için korkunç bir elçi olabilir çünkü o kimseyi sevmez.

Sanırım Moth ile ilgili en sevdiğim şeylerden biri Wyn'in tam tersi olması. Moth yüzünün en azından başlangıçta insanlar için çekici olduğunu biliyor, ancak vücudu ve canavar parçaları hakkında inanılmaz derecede bilinçli - oysa Wyn yüzü konusunda güvensiz, ancak harika bir vücuda sahip olduğunun tamamen farkında.

Evet, Moth'un pek de iyi bir hayatı olmamış. Neredeyse tamamı boyunca yalnızdı, çok genç yaşta kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kaldı ve kendisinde farklı bir şeyler olduğunu her zaman biliyordu ama korkunç atasıyla tanışana kadar ne olduğunu bilmiyordu. O da her şeyi daha da kötüleştirdi.

Charlie sadece... en iyisi. (Bunu zaten söylediğimi biliyorum.) Düşünceli ve nazık ve Moth'a tam da ona davranılması gerektiği gibi davranıyor. Eğer orduda *değilseniz* Çorak Topraklar'da hayatın ne kadar farklı olduğunu çabucak keşfediyor ama o ve Moth mükemmel bir takım oluşturuyorlar (Moth'un bunu fark etmesi biraz zaman alsa da).

İkisini de çok seviyorum! Umarım siz de seversiniz!

Canavar İndeksi ve **İnsan İndeksi** ÇOK uzun olmaya başlamıştı, bu yüzden sadece bu kitapla ilgili canavarları ve insanları arkaya ekledim. Dizinlerin tamamını web sitemde bulabilirsiniz, lily-mayne.com

Sırada ne var?

Canavar serisinin bir sonraki kitabı herkesin beklediğini düşündüğüm bir kitap - Lilac'ın kitabı! Palası olan sessiz, soğuk kamp suikastımız. Henüz kullandığını görmediğimiz bir pala.

A n c a k ondan önce, m/m fae romantizm üçlememin ikinci kitabı *Unutulmuş Yeminler* olacak.

Canavar Dizini

Salyik [*sal-yick*]: Canavar dünyası şehri Thinir'de yaşayan, ancak azınlık oldukları için şehrin limanlarına yakın yoksul bölgelere sürülen insansı türler. Diğer vatandaşlar tarafından kötü muamele görürler. Sessiz ve uzun boyludurlar.

Wyn'in romanında canavar dünyasında Wyn ve Danny tarafından gözlemlenmiştir.

Moth (tam adı: Malimoth) yarı insan, yarı salyiktir. Çorak Topraklar'da yamyam bir tarikat yöneten, güce aç bir salyik olan Haberci'nin oğludur. Hayatı boyunca yalnız kaldığı için çok huysuz, içine kapanık ve kibirli bir insandır; küçük bir çocukken şehirlerden birinde sokaklarda yaşamış, on iki yaşındayken tek başına Çorak Topraklar'a gitmiştir. Daha sonra on üç yaşındayken Herald'ın misyonerlerinden biri tarafından bulundu ve canavar yarısı hakkındaki gerçeği bu şekilde keşfetti. Çorak Toprakları gezen, Nebraska kampına yakın duran ve çok uzak bir güvenli evi olan bir göçebedir. Eskiden Hayalet'e aşıktı - o zamandan beri bunun aşk olmadığını, sadece kendisinden anında nefret etmeyen birine sahip olma çaresizliği olduğunu fark etti. Charlie onu çok kızdırsa da *aslında* Charlie'ye aşıktır.

Görünüş: Güve'nin uzun, gümüşü beyaz saçları vardır ve bu saçları örgü şeklinde ya da arkadan yarım bağlanmış olarak kullanma eğilimindedir. Koyu renk kaşları ve kirpikleri, filmsi gözbebekleri olan çok soluk mavi gözleri vardır. Birkaç piercing ile konik kulaklar. Doğal olmayan bir güzelliğe sahip, çoğu insanın içgüdüsel olarak onu "yanlış" ya da biraz itici bulmasına neden olan bir "havası" var. Uzun boylu ve zayıf kaslı. Gövdesi, boynu, elleri ve kolları, salyik dilinde diğer salyiklere "melez" olduğu için ona yaklaşmamalarını söyleyen kelimelerden oluşan siyah dövmelemlerle kaplı. Ayrıca Herald'ın onu çağırmasını sağlayan, omurgasına kazınmış bir dizi sembol var. Gövdesinin her yerinde pembe, kahverengi ve mor pullardan oluşan yamalar vardır ve bacakları tamamen pullarla kaplıdır ve kemerli topukları ve kalın, siyah pençeli üç parmağı olan tamamen insanlık dışı ayakları ile tam olarak insan değildir. Ayrıca nasıl hissettiğini belli eden çok sevimli bir kuyruğu var. Ve bir kılıcı var. Çaldığı.

Herald, Güve'nin atasıydı ve gözyaşı boyunca seyahat eden ve kuzey batıdaki bir alışveriş merkezinde faaliyet gösteren yamyam bir tarikat oluşturmak için bir takipçi toplamaya başlayan güce aç bir salyikti.

Gloam'ın iki kardeşi Metelimus ve Neminos tarafından korunuyorlardı ve Gloam kardeşlerin yardımıyla onları takip etmeyi reddedince onu köleleştirdiler. Gloam'u, ordu ile misyonerlik çalışmalarını yürütürken koruyucusu olarak hareket etmesi için Mary'ye verdiler.

Görünüş: Herald'ın uzun, beyaz saçları karmaşık örgülerle arkadan bağlanmıştı. Rig tarafından "yaşayan hiç kimseye ve aynı anda milyonlarca başka insana benzeyen, unutulacak kadar boş" olarak tanımlanan androjen, insanlık dışı mükemmel bir yüz. Soluk pembe pullarla kaplı hayalet gibi soluk bir ten ve yoğun, soluk pembemsi gri gözler. Uhrevi bir kumaştan yapılmış uzun beyaz cübbeler giyiyorlardı.

Dördüncü Kitap'ta Rig ve Gloam, Mary onları Rig'in kömür olması için tarikata götürdüğünde karşılaşırlar. Beşinci Kitapta Güve ve Charlie tarafından da karşılaşılr. Güve tarafından yok edildi.

Parazit (tür adı: bilinmiyor): İnsanlara bulaşan parazit bir canavar. Wyn ile aynı türdendirler; onları tespit edebilir, bu yüzden insanlığı yok etmelerini önlemek için onları yok eder. Tehdit edildiğinde veya bir yuva saldırıya uğradığında savunma mekanizması olarak ısırtığı yoluyla ölümcül zehir enjekte edebilir.

Bir parazitin yaşam döngüsü şu şekildedir: Yumurtadan çıkan bir yavru, farkında olmayan bir insanın ağzının içine -genellikle uykudayken- ve sindirim sistemine girer. Bu aşamada, parazit yumurtalarını bırakmaya hazırlanırken vücuttaki tüm besinleri tüketmeye başladığı için insan kendini biraz hasta hissetmeye başlayacaktır. Yumurtalar mideye bırakıldıktan sonra, parazit mideden kaçmak için keskin dişlerini kullanır; mide zarında açtığı küçük yırtığı 'yamamak' için kullandığı tutkal benzeri bir maddeyi dışarı atar, böylece konak yumurtaları kuluçkaya yatıracak kadar uzun süre hayatta kalır. Parazit daha sonra konağın beyin aktivitesini kontrol etmek ve yumurtalar kuluçkaya yatarken konağın çalışmasını sağlamak için omurgaya tutunur. Bu süre zarfında, parazit yumurtaları geçirgen astarları yoluyla besinleri emmeye devam ederek konağın hızla kilo kaybetmesine, zayıflamasına ve sonunda işlev göremeyecek kadar hastalanmasına neden olur. Yumurtalar çatlamaya hazır olduğunda, konak onları mideden dışarı atar ve ölür, parazit de onunla birlikte ölür. Yumurtalar daha sonra çatlar ve yeni konakçılar aramaya başlar.

Kraliçeler yuvalarda yaşar ve yumurtlarlar. Bir kraliçe, yumurtaların bir konakçının dışında kuluçkaya yatması için gereken ortamı yaratan kalın bir jöle üretir. Normalde ona normalden daha büyük olan işçi parazitler bakar.

parazitler ve kraliçeye yiyecek getirir ve yumurtadan çıkmaya hazır olduklarında yumurtalarla ilgilenir, kraliçenin jölesini sıyrır.

GörünüŖ: YaŖam döngülerinin sonundaki tam boyutlu parazitler yaklaşık küçük bir tavŖan büyüklüğündedir. Koyu, pullu deri. İnce, cılız ve sert kıllarla kaplı on iki bacak. Karasinek gibi geniş gözleri olan yassı bir yüz, başının yanlarından kıvrılır. Keskin dişleri olan dairesel ağız.

Konak tarafından dışarı atılan parazit yumurtası kalın, gri bir mukustur ve daha koyu renkli yumurtalar görülebilir. Yumurtadan çıkan yavrular, yetişkin parazitlerin küçük versiyonlarıdır; yaklaşık bir yaban arısı büyüklüğündedirler.

İŖçi parazitler daha büyüktür - yaklaşık küçük bir köpek boyutundadır.

Kraliçeler devasa bir araba büyüklüğündedir ve daha çok bir kene şeklindedir, daha ince bir göğüs kafesi ve genellikle yumurtalarla şişmiŖ, yağlı, şişkin bir karnı vardır. Silah olarak kullandığı keskin uçlu iki düzine bacağı vardır.

Cagin [*cay-jin*]: Koyu kahverengi postu zırh gibi kalın ve sağlam olan kaslı, ayı büyüklüğünde canavar. Kubbeli, pırıl pırıl sırtı geçilmezdir - mermiler bile geçemez - ama zayıflığı karnının altındadır, eğer onu ters çevirecek kadar uzun süre hayatta kalabilerseniz. Yarık burunlu uzun bir kafa. Her yöne doğru uzayan dişler. Uzun, ince gözler. Görme yeteneği zayıf, koku alma duyusu mükemmel. YumuŖak bir ses çıkarır. Caginler çok seyrek yemek yerler, bu nedenle seçtikleri avı gerektiği kadar uzun süre takip ederler.

Üçüncü Kitap'ta Hayalet ve Aury tarafından eski bir evde barikat kurmuŖ bir grup askeri takip ederken karşılaşılr. Aury'yi görünce kaçar. Ayrıca Beşinci Kitapta Moth ve Charlie tarafından bir grup askere saldırıp onları bir ahıra sürüklediğinde ve daha sonra Moth tarafından öldürüldüğünde de karşılaşılr. Charlie ona kubbe ayısı der.

Chekla [*check-lah*]: Kırmızımsı kahverengi, çok fazla boğumlu ve çok ince, kemikli parmakları olan insan ellerine benzeyen küçük yaratıklar. Etli düz gövdesinin her iki yanında beŖer tane olmak üzere on kılı bacağı vardır. Yerde yumuŖak, termit benzeri yuvalar yaparlar. Charlie onları "iğrenç küçük Ŗeyler" olarak tanımlıyor ve karınlarının altındaki dişler önce giysilerinizi, sonra derinizi, sonra da geri kalanınızı parçalayabilsin diye yapabildikleri her yere yapışıyorlar. Ona göre, daha küçük olanlar fırsat bulurlarsa sizi içeriden yemek için ağzınıza bile giriyorlar. Moth'u çok eğlendirecek şekilde onlara "parmak sikiciler" diyor.

Dördüncü Kitap'ta Rig ile Mary'nin malikânesinin arazisinin dışında ve Beşinci Kitap'ta Moth ve Charlie ile karşılaştığında, Wastes meraklısı Moth, Charlie'ye sert görünmeye çalışmakla çok meşgul (ve telaşlı) olduğu için bir chekla yuvasına basarak *küçük* bir hata yapar.

Copicen [*coh-pick-ehn*]: Gri kürklü, uzun bacaklı ve uzun, sivri uçlu bir kuyruğu olan küçük canavar-dünya türleri. Sırtlarında sivri uçlar ve küçük, yassı elleri vardır. Uzun sivri kulakları ve büyük şişkin gözleri olan düz, yarasa benzeri bir yüzü vardır. Cıvıl cıvıl, tıslama sesleri çıkarırlar. Çöpleri karıştırırken görülme eğilimindedirler. Sadece köşeye sıkıştıklarında saldırırlar.

Chuck, Güve'nin Çorak Topraklar'da bazı insanlar tarafından saldırıya uğradığında kurtardığı çok çekingen, çok zeki bir kopicendir. Güve'nin kendisine ait olduğuna karar verir ve Güve ortadan kaybolana kadar ona arkadaşlık eder; daha sonra tekrar bir araya gelene kadar onu aramak için Çorak Topraklar boyunca seyahat etmeye devam eder. Bir gözünün etrafında küçük beyaz bir bıyığı vardır. Wyn'den korkmuyor ama Aury'den korkuyor ve Lilac'tan hoşlanıyor. Rig kıskanıyor.

Forileun [*fohr-il-ee-yun*]: Omurgasız bir tür. Avını etkisiz hale getirmek için pençelerinden ağır reseptörlerini güçlendiren bir zehir salgılar.

Görünüş: Dört ayak üzerinde yaklaşık yedi ila sekiz fit boyundadır. Bölümlere ayrılmış ve sert kıllarla kaplı dört bacağı, kavramasını sağlayan küçük pençelerle son bulur. Parlak bir dış iskelet üzerinde koyu renkli kıllarla kaplı uzun, ince vücut (Hunter'ın tanımıyla 'mısır başağı şeklinde'). Uzun, kıvrık boyun ve alçak sarkık yüz. Başının üstünü saran dikdörtgen, dikey siyah gözler. Kör, kalın dişler.

İkinci Kitap'ta Hunter ve Charlie, Beşinci Kitap'ta ise Moth ve Charlie, ordunun parazit salgınından etkilenen vatandaşları temizlemek için yeni Chicago şehrine birkaç tane bırakmasıyla karşılaşır. Charlie onlara koçan canavarı diyor.

Myrm [*muhrm*]: At büyüklüğünde, koyu renk kıllarla kaplı, büyük, solucan benzeri yaratıklar. Altı kısa bacak. Uzun, kıvrık boyun. Ağız için geniş bir yarık ve gözler için iki küçük siyah delik bulunan boş bir yüz.

Edin'in İkinci Kitap'ta Hunter'a anlattığına göre Edin'in ordu tarafından yakalanmasının ve 002 numaralı örneğe dönüşmesinin sebebi bir myrm'dir. Ordu tarafından tuzağa düşürülmüş bir tanesine rastladı ve onu sakınleştirdiklerinde serbest bırakıyordu. Üçüncü Kitapta Hayalet tarafından, o ve Aury

Topeka kampını ziyaret ettikten sonra nehirde durdular. Beşinci Kitap'ta Moth ve Charlie tarafından gözlemlenmiştir.

Narid [*nah-rid*]: İnsan dünyasındaki göllerde yaşama eğiliminde olan suda yaşayan yaratık. Konuşma yeteneğine sahip insansı. Güve'ye göre, "özellikle baştan çıkarıcı" olmalarıyla bilinirler. Charlie onları solungaçları olan balığa benzer olarak tanımlar.

Beşinci Kitap'ta Charlie tarafından Moth'a bahsedildi.

Bilinmiyor: Suda yaşayan, koyu mor derili, başının iki yanında uzun solungaçları ve beyaz dalgalı çizgilerle dolu soğansı mor gözleri olan bir yaratık.

Beşinci Kitapta Charlie ve Moth tarafından kısaca gözlemlenmiştir.

Canavar Dizini'nin tamamını web sitem lily-mayne.com'da bulabilirsiniz.

İnsan Endeksi

Cat (gerçek adı: bilinmiyor): Nebraska akıncı kampının eş lideri (ancak şu anda MIA). Cat, henüz gençken Anchor tarafından Wastes'ta tek başına bulundu ve birlikte akıncı kampını kurdular. Akıncıların çoğunun örnek aldığı sakın ve koruyucu bir lider. Okumayı çok seviyor; kamptaki odası arakladığı kitaplarla dolu. Afro-Amerikan.

Şu anda Cat, kuzeydeki savaş hapishanesinde tutulduktan sonra New York'ta ilginç, bilinmeyen bir canavarla birlikte saklanıyor. Hunter ve Charlie ile birlikte hapishaneden kaçma şansını, orada geride bırakamayacağı biri olduğunu iddia ederek reddetti. Hapishanede terk edilmesine neden olan bir şey oldu.

Görünüşü: Koyu renk saçlar, çok koyu renk gözler ve sakal. Uzun boylu ve sağlam yapılı.

Sol şakağında bir yara izi var.

Charlie: Soldier ve Hunter'ın en iyi arkadaşı. Charlie, Hunter'dan daha sakın ve daha az huysuzdur. Gergin olduğunda Mamas and the Papas'ı mırıldanma veya çok konuşma eğilimindedir. Çok sabırlı ve şefkatlidir. Canavar kıyametinden önce bir çiftlikte büyümüş. Şeker bağımlılığı var, tekmelemekle uzaktan yakından ilgilenmiyor. İrlandalı Amerikalı.

Charlie, kuzeydeki savaş hapishanesinde insan savaşçıları olmak üzere kolebler ve behamotlar tarafından yakalanmıştır. Hapishanede Cat ile tanışır ve Hunter, Wyn, Edin ve Danny onu kurtarmadan önce orada kaldığı bir gece boyunca aynı hücreyi paylaşırlar.

Görünüşü: Koyu renk saçlar ve gri gözler. Oldukça uzun ve ince ama kaslı bir yapıya sahip.

Güve (tam adı: Malimoth): Nebraska kamp alanına yakın duran yarı insan, yarı salık göçebe. Kibirli, biraz vahşi ve huysuz, ama gizliden gizliye tüm sevgiye ihtiyacı olan tam bir savunmasız lokum. Kendi ahlaki pusulasını takip eder, bu da onu sevmediği insanların kafalarını veya diğer vücut parçalarını kesmeye götürme eğilimindedir. Bir kılıcı var. Kılıçla arası çok iyidir.

Görünüü: Uzun, gümüü beyaz saçlar ve filmsi gözbebekleri olan çok soluk mavi gözler. Uzun boylu ve kaslı yapılı. Boynundan parmak uçlarına kadar garip dövmelerle kaplı. Konik olan kulaklarında birkaç halka ve dudaklarında üç halka: biri alt kısmın ortasında, ikisi de aşk tanrısı yayının iki yanında. Neredeyse doğal olmayan bir güzelliğe sahip.

Moth'un canavar özellikleri hakkında daha fazla bilgi için
Canavar İndeksi.

Diğer

Pete: New York'ta bir markette çalışan şehir sakini. Charlie ve Moth'a "yeni insanların" gittiği bir bardan bahsederek Cat'i bulmalarına yardım etmeye çalışır. Charlie'den kesinlikle hoşlanmaktadır-Moth ondan ilk görüşte nefret eder.

Samson: Haberci'nin tarikatının isteksiz üyesi. Mary onu en yeni 'kömür' olarak oraya götürdüğünde Rig'i kurtarır, ancak Haberci'nin işaretini taşıdığı için ayrılamayacağını söyler. Bundan nefret eder. Acı bir şekilde kendisini "Haberci'nin gerçek oğlu" olarak adlandırır. Alışveriş merkezinin altındaki hücrelerde Charlie ile tanışır. Tarikatta doğmuş. Soluk sarı saçları kafasına yakın tıraş edilmiş, kahverengi gözlü ve çilli.

İnsan Endeksi'nin tamamını web sitem lily-mayne.com adresinde bulabilirsiniz.

Lily Mayne tarafından yazılan kitaplar

Canavarca

(MM Canavar/İnsan Distopik Romantizm)

Ruh Yiyici (Birinci
Kitap) Edin (İkinci
Kitap)

Rycke (Üçüncü Kitap) Wyn
(Novella)

Gloam (Dördüncü Kitap)

Güve (Beşinci Kitap)

2022'de çıkacak: Seraph (Altıncı Kitap)

Folk

(MM Fae Fantastik Romantizm)

Ölümlü Deri (Birinci Kitap)

Çok yakında: Unutulmuş Yeminler (İkinci Kitap)

Yazar Hakkında

Lily Mayne okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: acıtıcı derecede tatlı ama cesur Karanlık, fütüristik, distopik ve daha fazlası gibi alışılmadık arka planlara karşı romanlar.

Okumaktan ve yazmaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, korkunç korku filmleri izlemekten ve onu ideal bir Viktorya dönemi hizmetçisi yapabilecek diğer birçok hobiden hoşlanıyor. Sadece gerçekten tembel biri.

Şu anda kocası ve yazarken çok fazla gürültü çıkarmayı seven birkaç tüy yumağıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

Lily ile iletişime geçin authorlilymayne@gmail.com

Lily'nin çalışmalarından haberdar olmak için Facebook'taki yazar sayfasını takip edin: facebook.com/authorlilymayne

Tanıtımları almak, yeni çıkanlardan haberdar olmak ve diğer şeyler için haber bültenine kaydolun!
lily-mayne.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Onaltı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onuncu Onbirinci](#)
[Oniki Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz](#)
[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı Yedi](#)
[Sekizinci Otuzuncu](#)
[Bölümİkinci](#)
[ÜçüncüDördüncü](#)
[Bölüm](#)

Fasıl Otuz Beş Fasıl
Otuz Otuz Otuz Otuz
Dokuz Altı Fasıl Fasıl
Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl
İki Fasıl Yedi Sekiz
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Bir Üç Fâsıl Dört
Güve
Yazarın Notu
Canavar Dizini
İnsan Dizini
Lily Maynein Kitapları
'Yazar Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

